

COLIN FORBES

Terminal

1984

Lui Jane

— cea care se îngrijește de toate

NOTA AUTORULUI

Clinicile elvețiene sunt printre cele mai bune și avansate așezăminte medicale din lume. Ele asigură un standard de îngrijire fără egal. Clinica Berna, care joacă un rol însemnat în acest roman, nu există. Toate personajele sunt rodul imaginației autorului.

Terminal – forma cea mai concisă a unei expresii;
boală fatală; punct de conexiune într-un circuit
electric; gară sau aeroport de destinație...

The Concise Oxford Dictionary

Prolog

Nici o noapte n-ar fi trebuit să fie atât de rece ca aceasta. Nici o femeie n-ar fi trebuit să îndure ceea ce îndura Hannah Stuart. Alerga în josul colinei înzăpezite – țipând atunci când nu putea tuși, scuipându-și plămânii. În spatele ei auzi apropiindu-se mârâitul și lătratul ferocilor dobermani.

Purtând doar o cămașă de noapte peste care își aruncase haina de blană, încălțată cu pantofi cu tocuri de cauciuc, ce aveau de solul nesigur, se împletici către gardul de sârmă ghimpată ce înconjura locul. Alergând, își smulse "obiectul" de pe chip și de pe cap și îl aruncă, înghițind cu lăcomie aerul înghețat.

Noaptea era întunecată, dar albeața zăpezii îi indica direcția în care se îndrepta. Doar câteva sute de metri și ar fi ajuns la gardul care mărginea șoseaua, lumea exterioară, libertatea. Acum, că putea respira aerul nopții, se întrebă dacă nu cumva era chiar mai rău decât cu "obiectul" de care se lepădase. La o temperatură de sub zero grade, era ca și cum ar fi respirat în gheață lichidă.

— Dumnezeu, nu! horcăi ea.

Ceva tocmai aterizase chiar în fața ei, un proiectil de forma unei bombe de mortier, care ardea potolit, sfârâind. Încercă, disperată, să-și

țină răsuflarea cât timp străbătu ceea ce emana din obiect. Era imposibil. Inhală de mai multe ori din substanța fetidă și începu din nou să tușească.

În spatele câinilor pe care îi eliberaseră, alergau bărbați în uniforme de tip militar, cu capetele și chipurile hidos desfigurate de măști bizare. Hannah Stuart nu privi în urmă, nu-i văzu – pur și simplu, știa că veneau după ea.

În locul înspre care alerga, o poartă impunătoare de sârmă despărțea gardul în două. Era închisă, dar ea știa că sub picioarele ei se întindea drumul acoperit de zăpadă ce ducea la acea poartă. Acest lucru o făcu să se deplaseze mai repede, atât cât îi stătea în putere. Ajunse la poartă, tușind în continuare, agățându-se spasmodic cu mâinile de sârmă în timp ce se lupta să o deschidă.

Numai de ar trece o mașină pe autostradă, numai de ar vedea-o șoferul. Dacă ar reuși să deschidă blestemata de poartă, ar putea chiar să scape cu viață. Atât de mulți "dacă"... O copleși panica pe care luptase să o țină în frâu. Dezorientată, privi în ambele direcții ale șoselei pustii, căutând cu privirea o pereche de faruri. Nimic nu se mișca în noapte. Cu excepția câinilor care aproape o ajunseseră și a oamenilor care, dispuși în formațiune militară de tip evantai, veneau în spatele animalelor.

Sughiță pentru ultima oară. Mâinile, acum însângerate ca urmare a cramponării de gard, își slăbiră strânsoarea. Pete roșii de sânge mânjeau poarta acoperită cu gheață, în timp ce ea alunecă și apoi, după câțiva pași, se prăbuși. Solul dur ca oțelul îi izbi puternic fața.

Când ajunseră la ea, era moartă, cu ochii fără văz, chipul ei indicând deja semnele unei otrăviri cu cianură. Doi bărbați cu o targă o cărară înapoi, în susul pantei. Câinilor le fusese pusă lesa. Un bărbat scoase o bucată de tampon chirurgical, pentru a îndepărta urmele de sânge de pe poartă, apoi își urmă tovarășii.

Acestea se petreceau în Elveția în anul 1984. Pe poartă, o placă metalică avea gravat mesajul: *KLINIK BERN. Wachthund! CLINICA BERNA.* Atenție la câini!

1

Tucson, Arizona. 10 februarie 1984. 45°C. Tremurul sfârâit al aerului fierbinte. Munții Tucson, aspri și crestați, păreau să vibreze în lumina orbitoare. În spatele volanului Jaguar-ului ei, proaspăt importat din Anglia, doctorița Nancy Kennedy, apăsând puternic accelerația, dădu frâu liber nervilor.

Redresă cu îndemânare derapajul roților în timp ce întoarse pe Autostrada 10 Interstate și atacă virajul în ac de păr format de autostradă înspre trecătoarea Gates. Pasagerul de lângă ea, Bob Newman, nu aprecie manevra. Nori de praf îi învăluiră, iar el începu să tușească. Se simțea ca după ce ar fi strigat, dacă nu chiar urlat.

— Trebuie să-ți manevrezi cea mai nouă jucărie ca și cum ai concura la Brands Hatch? se interesă el.

— Maliție tipic englezească? întrebă ea.

— Metodă tipic americană de a manevra o mașină nouă. Ar trebui să o conduci, comentă.

— Asta și fac...

— Ceea ce faci tu este să-i sfâșii măruntaiele. Nu trebuie să murim doar pentru că ești îngrijorată cu privire la soarta bunicului tău în acea clinică elvețiană.

— Uneori mă întreb de ce m-am logodit cu un englez, se răsti Nancy.

— Nu mi-ai putut rezista. Dumnezeuule, ce cald e...

Newman: patruzeci de ani, avea părul des de culoarea nisipului, ochii albaștri, cinici, ai omului ce văzuse prea mult din partea ascunsă a vieții, nas și bărbie puternice, gură fermă, cu expresie amuzată. Știa că erau 45°C. Văzuse temperatura afișată pe un panou electronic de pe fațada unei bănci, când părăsiseră orașul Tucson. Purta pantaloni cafenii de doc, tricou alb, iar jacheta cadrilată, împăturită, o ținea în poală. Transpira deja abundant. Praful se adăuga transpirației. Era ora unsprezece dimineața, iar ei abia terminaseră cearta. Poate mai era timp pentru încă una. El o riscă.

— Nancy, dacă vrei să verifici de ce a fost expediat bunicul tău pe calea aerului la locul acela din Elveția, atunci urmezi o direcție greșită. Drumul ăsta *nu* duce la Clinica Berna...

— La dracu!

Înfipse piciorul în pedala de frână și ar fi zburat prin parbriz, dar îi împiedică faptul că amândoi purtau centuri de siguranță. O clipă mai devreme ea părăsise drumul, intrând într-un refugiu. Deschizând brusc portiera, ea țâșni din mașină, se așază cu brațele încrucișate lângă parapet și îi întoarse spatele.

El oftă. Lăsase, desigur, motorul pornit. Opri motorul, băgă cheile în buzunar și i se alătură, ținând jacheta pe braț. O studie cu coada ochiului.

În vârstă de douăzeci de ani, Nancy Kennedy arăta superb când se înfură. Tenul neted i se îmbujorase, iar părul de un negru intens îi cădea pe umeri. Îi plăcea să-i exploreze coama deasă mângâindu-i ceafa, iar apoi nimic nu putea să-i oprească...

Având o înălțime de un metru șaptezeci și cinci, cu zece centimetri mai scundă decât Newman, picioarele ei îndemneau la pipăit, forma lor determinându-i pe toți bărbații să se holbeze la ele când pătrundeau în vreun restaurant. Își scutură capul furioasă, scoțând în evidență trăsăturile superbe, pomeții înalți și bărbia accentuată ce exprima încăpățănare.

Îl uimea permanent. O văzuse într-un halat alb, practicându-și meseria cu supremă competență și stăpânire de sine, dar în viața personală avea temperamentul unei diavolițe. Bănuia deseori că, pe lângă însușirile fizice, acest contrast era ceea ce îl atrăgea la ea.

— La ce se gândește faimosul corespondent străin? Întreba ea sarcastic.

— Caută fapte, probe, în loc să plutească prin albastrul sălbatic de acolo... Privi la peisajul amețitor și își corectă descrierea. Cenușiul murdar de acolo...

Dincolo de parapet drumul începea să coboare din nou, într-o succesiune și mai înspăimântătoare de serpentine. În depărtare un mănunchi de uriașe conuri cenușii, fără urme de vegetație pe stâncile

crestate, arătau ca munții iadului.

— Urma să avem o zi adorabilă la Muzeul Deșertului, se îmbufnă ea. Pe sub pământ sunt vizuini de castor. Cobori o scară și vezi castorii cuibăriți în vizuină...

— Și tot timpul ai fi vorbit și ți-ai fi făcut griji în privința lui Jesse Kennedy...

— M-a crescut după ce mama și tata au murit într-un accident de mașină. Nu-mi place felul în care Linda l-a mutat, pe furiș, în Elveția cât timp eu eram la St Thomas's, în Londra. Toată treaba asta are ceva ciudat...

— Nu-mi place Linda, remarcă el.

— Îți plac picioarele ei – nu încetezi să le privești...

— În privința picioarelor frumoase, sunt un cunoscător. Ale tale sunt aproape la fel de frumoase...

Ea îl înghionti, se răsuci și se sprijini de parapet, cu o expresie serioasă.

— Bob, sunt, într-adevăr, îngrijorată. Linda ar fi putut să îmi telefoneze când au diagnosticat leucemia. Avea numărul meu. Nu sunt deloc mulțumită. O fi ea sora mea mai mare, dar asta nu o îndreptățește să acționeze de capul ei. Și apoi, mai e Harvey, soțul ei...

— Nici Harvey nu-mi place, spuse el liniștit, răsucind în gură o țigară neaprinșă. Știi care e singura metodă de verificare? Nu pentru că mi se pare mie ceva necurat, dar n-o să te liniștești până nu te conving...

— Atunci, domnule Corespondent Internațional de Presă, care vorbești fluent cinci limbi, convinge-mă.

— S-o luăm metodic, ca și cum aș fi pe urmele unei știri senzaționale. Tu ești doctor și rudă apropiată a omului de care ne interesăm, deci oamenii indicați vor trebui să-mi vorbească numai în prezența ta. Doctorul de familie se află pe lista mea, dar, mai întâi, să-l întrebăm pe specialistul care a făcut analizele sângelui ce indicau faptul că era leucemie. Unde îl găsim?

— Se numește Buhler, la Centrul Medical Tucson. E în oraș. Am insistat ca Linda să-mi spună toate amănuntele – spun *insistat*, pentru că a trebuit să-i smulg informațiile...

— Asta nu dovedește nimic, aprecie Newman. Știind că tu ești doctoriță, putea fi îngrijorată că nu a procedat ca tine. Putea la fel de bine să fi fost jignită de interogatoriul tău...

— Se pare că procedăm invers, obiectă ea. Nu văd de ce nu vorbești întâi cu Linda, apoi cu doctorul nostru, apoi cu specialistul de la Centru...

— Intenționat procedez invers. Astfel obținem mărturii și verificăm mai târziu ce spun alții. E singura metodă ce va indica orice nepotrivire. Încă mai cred că umblăm după potcoave de cai morți, dar... Își desfăcu larg mâinile... Vreau doar să te liniștesc, ca apoi să ne putem relua viața.

— Este ciudat... că Linda nu m-a sunat cât timp îmi făceam lucrarea de diplomă la St Thomas's...

— Ai mai spus asta. Hai să acționăm. Mai precis, hai să ajungem la Centru, înainte ca Buhler să se ducă la masă. Și fără comentarii – eu conduc. Treci pe locul din dreapta...

— N-ai știut, Nancy? Nu, sigur că nu – erai departe, la Londra, când Buhler a fost ucis...

Se aflau la Centru, stând de vorbă cu un bărbat zvelt, de vreo cincizeci de ani, care purta tricou și pantaloni de în. Doctorul Rosen îi invitase în biroul său, iar Newman ședea, privindu-l și bând cafea. Rosen avea un comportament profesional, prudent și părea sincer bucuros să o ajute, pe cât putea, pe Nancy.

— Cum a fost ucis? Întreba calm Newman.

— Poate e greșit spus *ucis*...

— Dar e cuvântul pe care l-ați folosit, sublinie Newman. Poate ne puneți în temă și pe noi. Sînt sigur că Nancy ar aprecia...

Doctorul Rosen ezită. Își trecu mâna dreaptă prin părul rărit, de parcă ar fi căutat cuvintele potrivite pentru a se exprima. Newman încruntă din sprâncene la Nancy, care era gata să spună ceva, iar ea tăcu.

— A fost *foarte* tragic. A părăsit șoseaua cu noul lui Mercedes aproape de Gate Pass. Era între viață și moarte când l-am adus aici...

— Trebuie să fi câștigat o mulțime de bani ca să-și permită un Mercedes, remarcă Newman.

— Mi-a spus că a avut noroc în singura excursie pe care o făcuse în Vegas. Era genul de om – domnule Newman – dacă dădea lovitura... Iar folosesc cuvintele acestea – nu căutați o semnificație în ele. Ceea ce vreau să spun este că, dacă Buhler ar fi dat de o mulțime de bani, ar fi ținut-o tot așa...

— Ați spus "foarte tragic", și am observat că ați subliniat primul cuvânt. Avea familie?

Rosen se răsuci în scaun, privi fix pe fereastră, apoi se întoarse să-l înfrunte pe Newman, care avu impresia că Rosen era stânjenit de subiectul discuției. Își împlătește degetele, se sprijini de masa de lucru și privi la amândoi vizitatorii săi.

— Buhler a părăsit șoseaua cu viteză mare, pentru că era beat. A fost un șoc pentru noi toți, deoarece n-am bănuț niciodată că era un alcoolic...

— Să părăsești șoseaua după ce ai băut un pahar în plus nu înseamnă că ești alcoolic, accentuă Newman. De ce nu ne spuneți toată povestea?

— Buhler nu avea familie, nu era căsătorit – era dedicat profesiei sale. N-a avut rude cărora să le dăm de urmă. Când poliția i-a controlat locuința, au găsit bufete pline cu sticle goale de whisky. Dovezile au fost concludente: fusese, în secret, un băutor. De aceea am spus foarte tragic...

— Și el *a fost* specialistul care a verificat analizele bunicului meu și a pus diagnosticul de leucemie? exclamă Nancy.

— Într-adevăr. Însuși tânărul doctor Chase i le-a dus lui Buhler, ca să le verifice. Din nefericire, nu a existat nici o îndoială în privința asta – dacă aveai dubii în privința asta, Nancy.

— Nu de asta mă îndoiam, dar de ce acest doctor Chase? De ani de zile doctorul nostru a fost Bellman.

— Toate acestea trebuie să rămână confidențiale, Nancy. Îți spun unele lucruri doar datorită faptului că ne cunoaștem de mult și ca să te

liniștesc în privința trimeriei lui Jesse la acea clinică din Elveția. Domnișoara Wayne v-a schimbat doctorul; nu l-a plăcut niciodată pe Bellman. A spus că ar prefera pe cineva mai tânăr...

— Linda l-a ales pe acest doctor Chase! Tonul lui Nancy exprimă aproape uimire. Cineva cu totul nou – un tânăr – a sfătuit-o să-l expedieze pe Jesse în Europa?

— Păi... Rosen ezită din nou, privind la Newman care îi întoarse privirea fără o expresie anume. Frank Chase a țâșnit ca o rachetă, e foarte cunoscut. Părerea mea e că, în curând, pacienții înstăriți vor face coadă la el. Are un anume fel de a se comporta cu... oamenii.

— Rezultatele, insistă Nancy, probele de sânge pe care le-a recoltat Buhler bunicului meu. Sunt aici la spital?

— Au fost distruse...

— Nu se poate, protestă Nancy.

— Așteaptă. Te rog! Rosen ridică mâna, conciliant. Lasă-mă să termin. Buhler era un excentric. După cum ți-am spus, trăia pentru profesia sa. Avea obiceiul să-și ia dosarele cu el pentru a putea să le studieze ori de câte ori simțea nevoia. Erau în mașină când a trecut în neființă. S-a produs un incendiu parțial și toate rezultatele au ars...

— Cât este de tânăr acest doctor Frank Chase? se interesă Newman.

— Treizeci și doi de ani. Mai are drum lung până în vârful piramidei, dacă asta vă interesa. Dar e în ascensiune.

— Ne puteți da adresa doctorului Chase? întrebă Newman.

— Desigur. Locuiește în afara șoselei ce duce la Sabino Canyon.

— Și mai interesant, comentă Nancy. Zona Skyline Country Club.

Dacă stă destul de departe, e, practic, vecin cu Linda.

Rosen nu spuse nimic cât timp luă un blocnotes și scrise grijuliu, cu litere înclinate. Newman citi de sus în jos adresa, surprinzător de lizibilă pentru un membru al corpului medical. Ceva în atitudinea lui Rosen îl intrigă: doctorul îl privise scrutător în câteva rânduri, ca și cum ar fi încercat să ia o hotărâre cu privire la un anumit lucru, la un aspect care îl deranja. Rupse fila, o împături cu grijă și i-o înmână lui Newman, ceea ce o făcu pe Nancy să ridice din sprâncene.

Doctorul se ridică și ocoli masa de lucru ca să le strângă mâinile și să-i conducă la ușă, deschizând-o și lăsând-o pe Nancy să iasă prima. Strângerea sa de mână era caldă și liniștitoare.

— Cred cu tărie că nu aveți de ce să vă îngrijorați, îi spuse ei. Elvețienii sunt foarte buni...

Așteaptă până când Newman străbătu jumătate din coridor, îndreptându-se spre ieșire, înainte de a-l chema înapoi. Newman îi spuse lui Nancy să-l aștepte în mașină, el urmând să i se alăture într-un minut. Rosen închise ușa după ce englezul intră în birou și îi înmână o carte de vizită.

— Aici e numărul meu de telefon. Pot să te întâlnesc în seara asta? Doar noi doi, la un pahar, pentru jumătate de oră? Cunoști Tack Room?

— Nancy m-a dus acolo. El strecură cartea de vizită în portofel. E un loc drăguț...

— MOBIL l-a clasificat la nivel de cinci stele. La ora șapte? E bine. Ar fi indicat să nu-i spui asta lui Nancy. Cu câteva săptămâni înainte de a fi

expediat Jesse din Tucson, am primit vizita unei eminente personalități medicale din Elveția, aflate în turneu în State. Linda, sora lui Nancy, a frecventat unul dintre cursurile ținute de el.

— E vreo semnificație în asta?

— Întâmplător, acesta este șeful Clinicii Berna...

2

— Unde naiba ai fost, Nancy? Întrebă Newman. Am stat și m-am prăjit aici, în Jaguar-ul tău, exact patruzeci și trei de minute. Cel puțin, am scăpat de mirosul de acolo...

— Și cât timp ai stat *tu* cu Rosen? Să te fi așteptat patruzeci și trei de minute...

— Trei minute, ridică tonul Newman.

— De unde era să știu? Am intrat în altă secție ca să văd o veche prietenă care avea să-mi povestească o mulțime de lucruri. Am fost plecată la St Thomas's timp de un an, în caz că ai uitat. Și, te rog, vrei să te dai la o parte de pe scaunul șoferului?

— Eu conduc...

Introduse cheia în contact și porni motorul. Ea bombăni ceva, iar fusta ei plisată, cu o croială clasică, îi dezvălui picioarele lungi când se așeză pe locul pasagerului, trântind portiera.

— La ce miros te refereai – cel de care scăpaseși? Întrebă ea în timp ce el conducea cu grijă la ieșirea din incinta Centrului Medical.

— Dezinfectant. Dezinfectant de spital...

— Urăști tot ceea ce ține de medicină, nu-i așa? Nu pot să-mi imaginez ce vei fi văzut la mine în noaptea în care ne-am cunoscut în localul acela de pe strada Walton. Bewick's, parcă așa se numea.

— E restaurantul meu favorit din Londra. Ți-am văzut picioarele frumoase. Ți le expui des...

— *Nemernicule!* Îl înghionti în umăr. Ce a vrut să-ți spună Rosen era prea picant pentru urechile mele delicate?

— Eu nefiind doctor, ci britanic, a vrut să accentueze faptul că discuția fusese strict confidențială. E un tip grijuliu, cu simț foarte etic și tot restul. Acum dirijează-mă la conacul doctorului Frank Chase...

Ținând în mâini peticul de hârtie pe care Rosen i-l dăduse lui Newman și privind drept în față, Nancy vorbea doar cât să-i indice direcția. Șoseaua Sabino Canyon pornește dintr-o regiune foarte populată a suburbiilor din Tucson, îndreptându-se spre munții Catalina. Începea prin a fi un district al celor înstăriți și se transforma, în susul canionului, într-o oază pentru bogătași.

Newman observă că locuințele deveneau din ce în ce mai mari, terenurile mai întinse și, din nou, munții din față tremurau în arșița orbitoare. Dar ținutul Tucson era aidoma unei înșiriri de dinozauri încovoiați, transformați în stâncă. Ca și Skyline Country Club, munții Catalina erau opulenți, primitivi și acoperiți cu vegetație.

Accelera în dreptul domeniului Wayne, în caz că Linda s-ar fi uitat pe

fereastră. Nancy îl privi cu o urmă de amuzament.

— Ce-i cu izbucnirea asta de entuziasm?

— Linda poate să-l sune pe Chase și să-l avertizeze că venim.

— Robert, niciodată nu-ți scapă nimic, îl înțepă ea.

Îl numea Robert întotdeauna când ori era iritată, ori voia să-i intre pe sub piele, știind că numele de botez îi displăcea. El pară împunsătura râzând forțat și nerăspunzându-i. Jaguar-ul continua să urce, iar în fața lor orașul Tucson se desfășura în interiorul căldării formate de cele trei lanțuri muntoase distincte.

— Încetinește Bob, îl avertiză ea, suntem aproape. Acolo, în stânga, trebuie să fie Chase...

Un gard de fier înconjura proprietatea, o construcție mare în formă de "L" cu două caturi și acoperiș de țiglă verde. Newman pătrunse prin poarta deschisă și conduse de-a lungul drumului ce se bifurca: o parte ducând la veranda din față, iar cealaltă, la garajul dublu situat pe o latură a casei. Roțile scrâșniră când mașina opri.

În fața casei, "grădina" consta dintr-o întindere generoasă de pietriș, pe care creșteau cactuși saguaro, cu aspect amenințător. Aveau forma unor arbuști, cu un trunchi principal din care țâșneau crengi spinoase ce se întindeau în sus spre cer, ca și cum ar fi vrut să-l sfâșie. Un bărbat de lângă garajul dublu apăsă un buton, iar Newman, care oprise motorul, auzi torsul ușilor comandate automat ce coborau, închizând garajul. Privi în oglinda laterală bărbatul care se apropia cu un mers prudent.

Rosen spusese că are treizeci și doi de ani. Bărbatul purta blugi strâmți și o cămașă cu carouri mari, deschisă la gât. Avea fața osoasă și pielea bronzată sub șuvițele dese de par castaniu. Văzându-l fie și numai prin oglinda retrovizoare, lui Newman îi displăcu. Privi în sus, în timp ce bărbatul puse mâna cu degete lungi pe marginea de sus a portierei. Unghiile erau cu manichiura făcută iar dinspre el venea un miros puternic de loțiune.

— Doctorul Frank Chase?

— Da.

Cuvântul spânzură în aerul fierbinte, ca o provocare, iar ochii căprui ce priveau în jos la Newman îl măsurau. Newman zâmbi binevoitor și rosti ceva ce credea că-l va descumpăni pe Chase:

— Nu cred că ați cunoscut-o pe doctorița Nancy Kennedy. Sora Lindei Wayne. Nepoata lui Jesse Kennedy. E gata să pornească o investigație cu privire la motivele pentru care bunicul ei a fost expedit la nouă mii de kilometri depărtare, fără ca ei să-i fie cerută părerea. Aveți un loc frumos aici, doctore Chase...

— Mă tem că nu a fost nici un dubiu în privința faptului că bunicul dumneavoastră suferea de leucemie, domnișoară Kennedy... Doctorul Chase își puse mâna subțire, osoasă pe brațul șezlongului pe care stătea Nancy, așezat în spatele casei, alături de piscina de forma unei cochilii. Zâmbetul îi era compătimitor, dar Newman observă că acesta nu cuprindea și ochii căprui ce o studiau. Vedeți, continuă Chase, a fost examinat de cel mai bun specialist din America, doctorul Buhler...

— Care a murit exact când trebuia într-un accident de mașină, îl întrerupse Nancy cu răceală. Și, mai convenabil, avea rezultatele analizelor cu el, așa că acum ele nu mai există. Singura dovadă evidentă, dacă tragem linie, că suferea de boala aceasta.

— *Convenabil?* Zâmbetul lui Chase se redusese. Mă tem că nu înțeleg. Mâna sa cuprinsese delicat mâna lui Nancy. Iată faimoasa manieră de a te purta cu un bolnav, gândi Newman în timp ce se întinse în șezlongul său și sorbi din paharul de Bourbon. Doamnă doctor Kennedy, continuă Chase pe un ton mai oficial, îmi dau seama că sunteți surmenată. Ați fost atașată de bunicul dumneavoastră...

— *Sunt* atașată de bunicul meu...

Ea își eliberă mâna brusc și luă o înghițitură mare din propriul ei pahar. Newman se ridică și își mișcă umerii, ca și cum ar fi înțepenit din cauza șederii. Zâmbi în timp ce Chase îl scruta.

— Vă deranjează dacă dau o raită pe aici? sugeră el. Vă las pe dumneavoastră și pe Nancy să discutați lucrurile astea singuri.

— Ar putea fi o idee foarte bună, aprobă Chase. Simțiți-vă ca acasă...

Nelipsita piscină și curtea înconjurătoare erau pardosite cu marmură. Pereții casei erau tencuiți într-o culoare de un verde închis, mlăștinos. Ferestrele cu vedere în jos, spre Tucson, erau uriașe, iar geamurile groase se deschideau spre curte. În timp ce se îndrepta spre latura casei, Newman privi atent în interior.

Cel mai mare sistem Hi-Fi pe care îl văzuse vreodată ocupa peretele din spate al sufrageriei. Restul mobilei emana bunăstare. Înainte să se strecoare pe după garajul din capătul clădirii, privi în urmă și văzu că Chase era cu spatele la el, aplecat, vorbindu-i pe un ton serios lui Nancy, a cărei expresie era neutră în timp ce asculta.

Newman era intrigat de faptul că primul gest al lui Chase, când îi văzuse sosind, fusese să închidă ușa garajului. Ar fi putut foarte ușor să o recunoască pe Nancy – casa Wayne era plină de fotografii de ale ei cu Linda. Cămașa i se lipise de spate în timp ce își târa în tăcere picioarele pe pietrișul care avea o consistență nisipoasă, ce părea să acumuleze căldura.

Ținând paharul într-o mână, deschise capacul panoului de control de pe perete. Două butoane: unul verde, unul roșu. În timp ce ușile se ridicau, se auzi același huruit sugerând înaltă eficiență și costisitoare instalație. Privi la ocupantele garajului. Un Ferrari roșu. Un Maseratti roșu. Roșu aprins. Nou-nouțe. O mică avere pe opt roți.

— Vă interesează mașinile, domnule Newman?

— Sunt un maniac în privința mașinilor, Chase. Se pare că și dumneata ești, spuse Newman cu detașare.

Doctorul venise după el tăcut ca o pisică. Chiar purtând pantofi sport, ar fi trebuit să facă ceva zgomot pe pietriș. Îl privea pe Newman, iar zâmbetul dispăruse. Ținea în mâna dreaptă paharul umplut din nou cu Bourbon. Înghiți dintr-o dată jumătate din conținut și își șterse gura cu dosul celeilalte mâini.

— Obişnuiești să te furișezi prin locuințele oamenilor, indiscret? Presupun că iese la iveală corespondentul străin din dumneata. Întâmplător, am înțeles că dumneata și Nancy v-ați logodit, dar n-am observat

nici un inel pe degetul ei...

Newman zâmbi amabil. Făcu un gest de lehamite cu mâna. Chase nu răspunse. Gura i se strâmbă într-un rictus batjocoritor, așteptând cu capul înclinat în față. Înainte de a replica, Newman își puse o țigară în gură.

— Hai s-o luăm sistematic, vrei? Dumneata ai ceva de ascuns din moment ce-ți permiți o pereche de lucrșoare dintr-astea sport, nou-nouțe?

— Nu-mi place tonul dumitale...

— Nici eu nu mă dau în vânt după al dumitale, dar atâta timp cât pacienți destul de bogați continuă să țină la dumneata, ce mai contează? Cât despre Nancy, suntem logodiți de probă...

— Aș prefera să nu aprinzi țigara aceea, Newman. Ar trebui să citești statisticile...

— Crezi că o să poluez atmosfera de aici? Newman își aprinse țigară. Știai că în Marea Britanie o mulțime de doctori au renunțat la fumat și au dat ortul popii? Mai știai că graficul ce indică gradul de alcoolism printre doctori prezintă o creștere ușoară? Newman privi spre paharul lui Chase. Ar trebui să citești statisticile.

— Am auzit de căsătorii de probă... Dar o logodnă de probă e un nou exercițiu sexual...

— Deci ți-am lărgit orizontul. Hai, Nancy. Cred că putem să plecăm acum, doar dacă nu cumva mai ai întrebări pentru prietenosul vostru doctor de familie...

Tăcută, Nancy așteaptă până ajunseră înapoi pe șoseaua Sabino Canyon, înainte să vorbească. Luă țigara din gura lui Newman, trase câteva fumuri și i-o înapoie. El înțelese că ea era pradă unei furii nestăpânite.

— Ticălosul asta cu aerul lui de superioritate îngăduitoare! Dumnezeu știe ce vede Linda la un om ca ăsta. Fostul nostru doctor, Bellman, e un om drăguț.

— Nu am nimic împotriva lui Frank Chase, remarcă Newman cu detașare în timp ce lua un viraj. E o hienă care strânge carne macră de unde poate, ținând de mână bătrâne doamne în timp ce ele îi relatează suferințele lor imaginare. Asta nu înseamnă că e conspirator. Acum urmează locuința surorii tale? Aș prefera să-i vorbesc pe teritoriul ei mai degrabă decât la Smugglers Inn. Acasă la ei poți să-i vezi pe oameni așa cum sunt cu adevărat Noaptea trecută, când l-a convins pe Harvey să vină la mine la hotel să luăm cina, a făcut-o deliberat. Asta pentru imaginea ei publică.

— Știi ce nu a sugerat Chase când ne aflam lângă piscină - acel lucru pe care ar fi trebuit să-l sugereze dacă voia într-adevăr să mă liniștesc în privința lui Jesse?

— Destul de ciudat, dar cum n-am fost acolo tot timpul, nu știu.

— N-a sugerat niciodată să vizitam Clinica Berna, ca astfel să-l văd eu însămi pe Jesse. Da, cred că ar trebui să vorbești cu Linda. O să vă las singuri. Sper că nu o să te seducă...

— Totul a început când Jesse - toți îi spuneam așa - a căzut rău de pe

cal. Bob... Ochii mari, întunecați priveau întredeschiși, cu ipocrizie, printre genele lungi, spre Newman. Preferi să ți se spună Bob, nu-i așa? Nancy îți spune Robert când vrea să te înfurie. Surioara mea e plină de șmecherii dintr-astea. Așa preferi ceaiul? A ieșit cum trebuie?

Linda Wayne ședea pe canapea, alături de Newman; picioarele ei lungi, în ciorapi negri de nailon fin, erau acoperite de fustă până deasupra genunchilor frumos conturați. Purta un jersey de cașmir, cu guler rulat, care îi puneă în valoare chipul. Când îl invitase în sufrageria încăpătoare pieptul ei ferm îl atinsese ușor pe antebraț. Îi simți fermitatea pe sub cașmir, un material destul de nepotrivit cu temperatura de afară, dar adecvat răcorii accentuate, datorate aerului condiționat.

Părul ei des era negru ca tăciunile și lung până la umeri, ca și al lui Nancy. Sprâncenele dese, întunecate făceau ca ochii ei galeși să pară mai mari decât în realitate. Vocea îi era răgușită, iar întreaga-i ființă emana sexualitate ca un parfum greu. Newman renunță să-i privească linia picioarelor și încercă să-și reamintească ceea ce ea tocmai spusese.

— Ceaiul tău, repetă ea, are culoarea potrivită?

— E perfect...

— Este Earl Grey. L-am cumpărat din San Francisco. Ador ceaiurile voastre englezești. Acum, bem foarte mult ceai în America...

— Dar pe aici nu se mai călărește. Luă în grabă o gură de ceai. Ura marca Earl Grey. Deci ce căuta Jesse pe cal?

— Călărea în fiecare zi, după cum obișnuia de mulți ani. L-am așezat în pat, sus, la etaj și am chemat doctorul...

— Pe Frank Chase?

— Da... Ezitase un moment înainte să răspundă. Apoi începu să vorbească mai repede. Bellman, fostul nostru doctor, pierduse contactul cu metodele moderne. Am crezut că un om tânăr ar fi mai în pas cu vremea. E bine că am luat hotărârea asta, el i-a efectuat lui Jesse investigații complete, inclusiv analiza sângelui. Așa am aflat că Jesse suferea de leucemie. Îți imaginezi șocul...

Se mută mai aproape de el și-i lua mâna liberă. Părea foarte emoționată.

— A fost un salt însemnat, spuse el.

Ea păru nedumerită, precaută.

— Bob, nu înțeleg ce vrei să spui...

— Din Tucson, Arizona, până la Berna, în Elveția.

— Da, înțeleg la ce te gândești. Se destinse, zâmbindu-i cu căldură. Jesse era un împătimit al muntelui. Îi plăcea Elveția. A discutat pe tema asta cu Frank - doctorul Chase. Pur și simplu, a îndeplinit dorința bunicului meu, luând în considerare ceea ce este spre binele pacientului.

— Iarăși? Nu, renunță. Mulțumesc, nu mai vreau ceai.

Pur și simplu, a îndeplinit dorința bunicului meu, luând în considerare ceea ce e spre binele pacientului.

Relatarea Lindei o luase brusc pe o cale greșită - în mod normal n-ar fi vorbit niciodată astfel. Dar Frank Chase ar fi făcut-o. Supozițiile lui Newman erau confirmate. Pe durata timpului scurs pentru străbaterea distanței dintre locuința lui Chase, în josul șoselei Sabino Canyon, și locuința Lindei, hiena îi telefonase ca să o informeze și să o instruiască.

Ea îi strânse ușor mâna pentru a-i atrage atenția și începu să vorbească din nou cu vocea ei moale, învăluitoare.

— Bob, aş vrea să faci tot ce îți stă în putere să o liniștești pe surioara mea. Ea nu poate face nimic în privința lui Jesse, exceptând grijile...

— Surioara ta poate să zboare la Berna, ca să vadă ce naiba se întâmplă, de fapt... Nancy stătea în pragul ușii, purtarea îi era tăioasă, iar tonul, mușcător. Iar când veți fi terminat, ai putea să-i înapoiezi mâna lui Bob – are doar două...

— Nancy, nu are ce să se întâmple, spuse Newman autoritar. Ca ziarist profesionist, când sunt pe urmele unei povești, caut *fapte, dovezi!* Nimic nu sugerează că ar fi ceva în neregulă...

Era în mijlocul după-amiezii și ei luau prânzul, cu întârziere, la Smugglers Inn, unde el insistase să stea. Îi conferea libertate de mișcare și o putea ține pe Linda Wayne sub observație. Nancy trânti furculița alături de friptura neterminată.

— Primul fapt. Nimeni n-a cerut și alte confirmări...

— Buhler, care i-a făcut analiza sângelui, era într-un tot de acord cu Rosen. Rosen ți se pare demn de încredere?

— Da. Să lăsăm asta, deocamdată. Al doilea fapt. Nu l-am auzit niciodată pe Jesse spunând vreun cuvânt cum că ar fi dorit să trăiască în Elveția. Să o viziteze, da! Dar, Dumnezeu, era întotdeauna atât de bucuros să se întoarcă acasă.

— Când un om e bolnav, visează pentru a ignora realitatea.

— Al treilea fapt! Nancy bătea darabana. Tocmai atunci când Jesse se îmbolnăvește în urma căzăturii de pe cal, Linda recurge la serviciile altui doctor. Al patrulea fapt! Buhler, singurul doctor care poate să confirme acest diagnostic de leucemie, e mort, iar rezultatele analizelor dispar o dată cu el! Deci totul se rezumă la părerea doctorului Chase, omul pe care l-ai numit hienă...

— Nu mi-a plăcut. Asta nu înseamnă că e Gingis Han. Ascultă, o să mă văd cu Rosen în seara asta. Dacă nu iese nimic din asta, lăsăm baltă subiectul? Trebuie să mă hotărâsc dacă să accept oferta atrăgătoare de la C.B.S., să fiu corespondentul lor pentru Europa. N-o să aștepte veșnic să mă hotărâsc...

— Vrei slujba? exclamă ea.

— E singura modalitate ca să ne căsătorim – doar dacă nu ești de acord să locuim amândoi în Londra sau altundeva în Europa...

— Mi-am irosit ani din viață ca să practic medicina și vreau să trăiesc în America. M-aș simți părăsită și stingheră oriunde altundeva. Și apoi, Bob, eu *mă duc* la Berna. Întrebarea este -vii și tu cu mine? Poate chiar să iasă și un subiect gras din povestea asta...

— Uite ce e, Nancy, eu scriu despre spionaj, afaceri externe... Pentru numele lui Dumnezeu, de unde crezi tu că poate să iasă așa ceva din povestea asta cu Berna?

— Tu ai fost în Europa. Acolo ți-ai făcut treaba. Vorbești toate limbile: franceza, germana, italiana și, în plus, spaniola. Mi-ai spus că ai prieteni. În concluzie, mă vei ajuta?

— Mă voi hotărî după ce-l voi vedea pe Rosen...

— Bob, ce îşi dă jos o femeie întâi? Cerceii, nu-i așa? Îşi desfăcu fiecare cercel cu o mişcare lentă, privindu-l cu o anumită expresie. Hai să mergem în camera ta...

— Nu mi-am terminat friptura. Îşi împinse farfuria şi zâmbi. Oricum, era nefăcută. Tocmai mi-a trecut pofta de mâncare.

— Tu ți-ai comandat friptură în sânge. Ceea ce îți ofer eu este la fel de bun...

3

New York, Aeroportul Kennedy. 10 februarie 1984. 0°. Stewardesa liniei Swissair, zveltă şi atrăgătoare în uniforma ei albastru pal, îl observase pe acest pasager din momentul în care el venise la bordul aeronavei SR 111, cu destinațiile Geneva şi Zürich. Îl însoţi pe bărbatul masiv şi înalt de peste un metru optzeci până la fotoliul de clasa întâi, de lângă hublou, şi încercă să-l ajute să se dezbrace de jocul mişos de oaie.

— Pot să o fac şi singur...

Vocea lui era gravă, tonul tăios. Îi dădu haina, se așeză pe locul său şi îşi legă centura de siguranță. Introduse o țigară între buzele lungi şi subțiri şi privi afară, în întuneric. Avionul urma să decoleze la ora 18:55.

În timp ce îi aranja cu grijă scurta pe cuier, stewardesa îl studie. Puțin peste cincizeci de ani, aprecie ea. O coamă deasă de păr înspicat, sprâncene stufoase, întunecate şi o față colțuroasă. Proaspăt bărbierit, chipul îi era congestionat datorită vântului tăios ce sufla pe străzile New York-ului. Apucă valiza diplomat, așezată pe fotoliul de alături, cu mâna sa mare, stângă. Înainte de a se apropia de el, ea îşi aranjă sacoul cochec.

— Îmi pare foarte rău, dar fumatul nu este permis...

— Doar n-am aprins afurisita asta de țigară! Ştiu foarte bine care sunt regulile. Nu se fumează până când n-o să scrie acolo, sus...

— Îmi pare rău, domnule...

Se retrase, continuând să-şi vadă de îndatoririle ei în mod automat, cu gândul la înaltul pasager american, în timp ce Jumbo-ul 747 decolă şi se orientă deasupra Atlanticului. Ceea ce o îngrijorase erau ochii lui albaştri, decise ea. Îi reaminteau de albastrul acela glacial foarte special, pe care îl poţi vedea doar în lacurile de munte.

— Eşti cu gândul la prietenul tău? o întrebă una dintre colege în timp ce aranjau băuturile comandate.

— Pasagerul de pe fotoliul cinci. Mă fascinează. I-ai văzut ochii?

Bărbatul cărunt sorbea limonadă, privind afară prin hublou, când o mână ridică diplomatul de pe fotoliul de lângă el şi i-l trânti pe genunchi. El privi într-o parte, la bărbatul scund, cu aspect de pasăre şi ochi neobosiți care se așeză pe fotoliu şi începu să vorbească însuflețit, cu voce scăzută.

— Păi, se pare că e vechiul meu amic, Lee Foley. Mănat la Zürich de treburile Companiei?

— Du-te înapoi pe locul tău, Ed Schulz.

— E o țară liberă, un avion liber – cel puțin, atâta vreme cât ai plătit. Iar eu am plătit. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Corespondentul pentru afaceri externe al revistei *Time* obține întotdeauna răspunsuri la întrebările sale. Ar fi trebuit să știi asta până acum, Lee...

— Am părăsit C.I.A., și știi asta. Lucrez cu una dintre cele mai bune agenții internaționale de detectivi din New York. Și asta o știi. Am terminat discuția.

— Hai să intrăm puțin mai în amănunt...

— Hai să n-o facem. Foley se întinse peste Schulz. Domnișoară stewardesă, pot să vă spun ceva? În timp ce stewardesa se aplecă atentă, el extrase două bilete de avion din buzunarul de la piept. Am rezervat aceste două locuri. Așa scrie pe bilete. Vrei, te rog, să-l iei cu grijă pe acest intrus de aici? Încearcă să-mi vândă ceva.

Se așază înapoi în fotoliul său, strecură în buzunar biletele la care ea se uitase și întoarse capul spre hublou. Întreaga sa atitudine indica faptul că *subiectul e încheiat, nu mai e nimic de adăugat*.

— Mă tem că acest loc e rezervat, îi spuse fata lui Schulz. Dacă ați fi amabil să vă întoarceți la locul dumneavoastră aș putea să vă mai aduc ceva de băut?

— Încă un whisky mare. Schulz, părăsit de însuflețirea sa obișnuită, se ridică și privi la capul întors al lui Foley. Ne vedem în Zürich, *amice!*

Se îndepărtă pe intervalul dintre scaune.

— Sper că omul acela nu v-a deranjat, domnule, îi spuse lui Foley stewardesa, care îl condusesese într-un mod original pe Schulz spre locul său.

— Te-ai descurcat bine, spuse el, fără să o privească.

Zguduit, Schulz se prăbuși în fotoliul său de lângă culoar și își dădu seama că transpirase. Ticălos fără suflet! Își șterse fruntea umezită, își aranjă cravata și privi la făptura blondă de lângă el. Ea îi adresă același zâmbet cald, binevoitor, cu care îl întâmpinase când se așezase întâia oară.

Patruzeci de ani, aprecie el. Verighetă pe deget. Vârsta potrivită – Schulz avea patruzeci și cinci. O dată ce plecau de lângă soții lor, erau gata pentru o mică hârjoneală. Speră ca ea să meargă negreșit până la Zürich. Speră ca ea să meargă negreșit cu el! Gluma nerostită părea un pic amară. Era datorită întâlnirii cu Foley. Îi mulțumi stewardesei pentru băutura proaspătă și amintirile îl năpădiră.

Lee Foley. Călau al C.I.A. Ei evitau cuvântul. Îl denumeau, eufemistic, agent special operativ. Zvonurile privind numărul cadavrelor puse pe seama lui Foley indicau cifra de douăzeci și cinci – bărbați și femei. Acum se zvonea că părăsise C.I.A. și lucra pentru C.I.D.A. – Agenția Internațională Continentală de Detectivi. Schulz se gândi că ar putea transmite un mesaj radio, codificat, la biroul din Zürich, ca un om să aștepte pentru a-l urmări pe Foley. Urma să se gândească la asta atunci când se va fi calmat. Se întoarse către femeia blondă.

— Sper că mergeți la Zürich! Sunt Ed Schulz, de la revista *Time*. Cunosc un restaurant mic și drăguț în Zürich, Veltliner Keller...

Nici o amintire nu tulbura gândurile lui Lee Foley. El refuză cina și comandă încă o limonadă. Se atingea rareori de alcool, și asta nu datorită abstenenței, dar alcoolul înceteșă mintea și încetinea reflexele. Câți dintre cei care îl foloseau pe post de întăritor realizau că era un depresiv?

Țigările și femeile ocazionale constituiau relaxarea sa. Femeile trebuiau să fie de clasă și în nici un caz profesioniste. Acest gând îi declanșă un altul.

— Decât să trebuiască să o cumpăr, mai bine mă las păgubaș...

Expresia aceasta o folosise un britanic când treceau pe lângă un bordel din cartierul Reeperbahn din Hamburg. Bob Newman, corespondent extern. Tipul care rezolvase de curând cazul Kruger în Germania și mai dobândise o cunună de lauri. Cât despre Ed Schulz, acesta n-ar fi putut să se apropie la mai puțin de un kilometru de dezlegarea acelui caz de spionaj clasic. Se întrebă unde era Newman în acea seară, dar îndepărtă imediat din minte gândul lipsit de importanță.

"Concentrează-te la maximum! era una dintre expresiile favorite ale lui Foley, și *așteaptă* - veșnic, dacă e necesar - până împrejurările sunt favorabile..."

Acum Foley aștepta, cu ochii pe jumătate închiși, aparent moțând, în timp ce observa desfășurarea cinei în zona locului lui Schulz. Condițiile erau propice acum, hotărî el, în timp ce se servea cafeaua. Pipăi interiorul micului buzunar pe care nu îl închisese mai devreme și presă capsula solubilă, scoțând-o din învelișul de polietilenă.

Sculându-se în picioare, străbătu coridorul până la locul unde doi stewarzi se înghesuiau în spațiul de lângă Schulz, al cărui cap era întors în timp ce vorbea cu tovarășa lui de călătorie. Ținea cupa de Rémy Martin cu degetele răsfirate, cum se obișnuiește, iar în fața lui se afla o ceașcă recent umplută cu cafea.

Foley atinse cu mâna stângă cotul celui mai apropiat steward. În timp ce bărbatul se întoarse, Foley vărsă cu grijă capsula în ceașca lui Schulz. Aburul de alcool plutea în aer și nimeni nu observă nimic. Foley își clătină capul înspre steward în semn de scuză și se întoarse la locul său.

Își privi ceasul. Încă șase ore până la Geneva. După ce va fi băut cafeaua garnisită cu somniferul special, Schulz urma să doarmă timp de opt ore. Va fi clătinat de avion până la ultima sa destinație, Zürich. Nici măcar nu-i va sesiza gustul neobișnuit. Foley exersase de multe ori, în apartamentul lui, mișcarea rapidă, cu unghia degetului mare, de golire a capsulei în ceașca plină.

Foley îl derutase mai devreme pe Schulz, când prezentase stewardesei cele două bilete pentru Zürich în prezența acestuia. La punctul de control îi spusese fetei să-i pună biletele pentru Geneva în bagaj. Ori de câte ori călătorea, Foley rezerva bilete pentru o destinație mai îndepărtată decât cea reală, sau urma o rută ocolitoare, schimbând avionul. Privi în jur înainte de a scoate documentele din geanta sa diplomat. Urma să nu mai fie deranjat din nou în acea seară.

Zborul de noapte ajunsese la stadiul pe care el îl cunoștea atât de bine. Toți pasagerii erau somnoroși sau adormiți, legănați de vibrația monotonă și liniștită a motoarelor uriașe ale aeronavei. Refuză perna oferită de o stewardesă și deschise diplomatul.

În ultimele câteva ore scurse de la telefonul surpriză, primit de la

C.I.D.A., nu apucase să atingă pământul cu picioarele. Dactilografiasse înregistrarea lungii sale convorbiri telefonice cu Fordham, de la Ambasada Americană din Berna. Era intitulată *Cazul Hannah Stuart, decedată, pacienta Clinicii Berna, Thun*.

Nimic din înregistrarea dactilografiată nu indica faptul că Fordham era atașat militar la Ambasada Americană. Ochii îi căzură pe comentariul din finalul înregistrării.

Suntem extrem de îngrijorați cu privire la posibilele implicații internaționale ale zvonurilor despre evenimentele și situațiile din acest așezământ medical.

Foley deschise o hartă la scară mare a Elveției și se concentră asupra cantonului Berna. Degetul său urmă autostrada ce pleca din Berna, îndreptându-se spre sud-est până la orașul Thun. Trebuia să închirieze o mașină fie în Geneva, fie în Berna. Era sigur că urma să aibă nevoie de una pentru această misiune.

4

Gmund, Austria. 10 februarie 1984.1^o. Pentru Manfred Seidler, la mii de kilometri est de Tucson și New York, ziua se profila mult mai cumplită. Furgoneta Renault se afla încă în Cehoslovacia în timp ce se deplasa cu repeziciune către singuraticul punct de frontieră austriac, de la Gmund, acum la mai puțin de doi kilometri în față. Privi spre șoferul de lângă el, Franz Oswald, de șaiszeci de ani, care, cu chipul său ridat și tăbăcit și mustața stufoasă, părea de șaptezeci.

Seidler își privi ceasul. 6.25 a.m. Afară era noapte, iar câmpurile pustii și troienite se întindeau până departe, în zare. În ciuda caloriferului mașinii, era frig, dar Seidler era obișnuit cu frigul. Ceea ce îl deranja era nervozitatea lui Oswald.

— Încetinește, se răsti el, suntem aproape. Nu vrem ca ei să creadă că încercăm să forțăm granița, nu trebuie să-i trezim...

— Nu trebuie să întârziem. Oswald redusese viteza și apoi confirmă neliniștea lui Seidler. Hai să oprim o secundă. O gură de rachi din bidonul meu m-ar ajuta să vă trec...

— Nu! Nu trebuie să-ți simți alcoolul în răsuflare. Orice întârziere cât de mică, și ei o să treacă la o verificare completă. Și lasă-mă pe mine să vorbesc...

— Dacă au schimbat garda mai devreme, Seidler? Dacă sunt de serviciu oameni mai odihniți...

— Nu își schimbă niciodată obiceiurile.

Replicase tăios, străduindu-se să sune convingător. Privi din nou la bătrânul Franz, întotdeauna se gândea la el ca la un om bătrân. Bărbia lui Oswald era căruntă și nebărbierită. Dar Seidler avea nevoie de el în această călătorie, deoarece acesta transporta *legal* bunuri peste graniță. El le era cunoscut celor de la punctul de frontieră. După cum și vehiculul era o imagine familiară. Acum puteau vedea în depărtare postul de control.

— Aprinde faza mare, ordonă Seidler. Bătrânul își pierduse cumpătul – uitase semnalul pentru Jan. Micșorează-le, se răsti el.

Duhoarea spaimei poluă atmosfera înghețată din Renault. Seidler simțea mirosul acru, de sudoare, al șoferului. Broboane de sudoare începuseră să se formeze pe fruntea bătrânului. Seidler se rugă lui Dumnezeu ca Franz să nu fi făcut acea remarcă referitoare la posibilitatea ca ei să fi schimbat garda mai devreme.

Dacă mașina ar fi percheziționată, el ar putea să o sfârșească în Siberia. Nu! N-ar fi Siberia. Dacă ar fi torturat, știa că le-ar fi spus despre transporturile anterioare. Ar fi turbați de furie. El ar înfrunta plutonul de execuție. În acel moment Manfred Seidler hotărî că, dacă vor reuși și de această dată, aceasta va fi ultima cursă. Dumnezeu îi era martor că avea destui bani în contul său din Elveția.

Scoțând o batistă de mătase, îi spuse lui Franz să stea liniștit, iar el șterse cu grijă sudoarea de pe sprâncenele bătrânului. Mașina se opri. Datorită dărei de lumină strecurate prin ușa deschisă a postului de control, Seidler văzu bariera grea coborâtă, barându-le drumul spre Austria.

— Oprește-te! șuieră el.

Bătrânul nățâng aproape că oprise motorul. Era ceva *obișnuit* să lase motorul mergând, creând în mintea gărzilor senzația reflexă că, după un control de rutină, ei vor ridica bariera și vor da undă verde Renault-ului. O siluetă în uniformă, cu un automat atârnat pe umăr, se apropie de mașină pe partea lui Seidler.

Seidler încercă să deschidă portiera și descoperi că ușa blestemată înghețase. Grăbit, coborî geamul lateral. Aerul înghețat pătrunse în interior, înghețându-i partea expusă a feței, deasupra fularului gros. Soldatul se aplecă și scrută interiorul. Era Jan.

— Îmi pare rău, se scuză Seidler, mânerul e înghețat. Vorbea fluent ceha. Trebuie să verific cutia de lemn din spate. *Cutia de lemn*, sublinie. Nu sunt sigur dacă am voie să-i scot conținutul. Dacă nu e îngăduit, ia-o și fă-i vânt...

Jan dădu din cap înțelegător, iar cizmele scârțâiră în zăpada întărită în timp ce se duse, cu încetineală dureroasă, în partea din spate a furgonetei. Seidler aprinse o țigară pentru a-și liniști nervii. Erau atât de aproape de reușită, încât nu îndrăzni să-l privească pe Franz. Știa că făcuse o greșală psihologică subliniind cuvintele *cutia de lemn*. Dar, ca și în călătoriile anterioare, el risca enorm presupunând că oamenii nu sunt niciodată suspicioși în privința a ceva ce se află sub nasul lor. Lângă cutie se afla și containerul de *carton*, mult mai mare, pe care Jan nu trebuia să-l cerceteze.

Fortându-se să nu privească înapoi, uitând că geamul era deschis, trase adânc un fum din țigară când îl auzi pe Jan răsucind mânerul și ridicând capacul portbagajului. Slavă Domnului că acel mâner nu era înghețat! Se auzi un scrâșnet când Jan trase afară cutia, urmat de sunetul divin al închiderii portbagajului.

O lumină fulgeră în stânga sa, prin geamul deschis. Probabil, ieșise cineva cu o lanternă din ghereta de pază. El continuă să privească fix înainte. Singurele sunete în întunericul din zori erau datorate ticăitului

motorului și șuieratului ștergătoarelor în fulguiala liniștită, menținând curate două arce de cerc pe suprafața parbrizului.

Se auzi zgomotul bocancilor sfărâmând crusta grea de zăpadă. Jan reapăru la geam, cu pomeții șfichiuiți de vânt. Pușca încă atârna pe un umăr, iar cutia se balansa îndemânatic pe celălalt. Expresia îi era neutră când se aplecă și vorbi.

— Până data viitoare...

— Procedăm la fel, replică Seidler și zâmbi, strivind țigara în scrumieră.

Un gest mărunț, indicând faptul că această tranzacție era încheiată.

Jan dispăru înăuntrul gheretei în timp ce Seidler ridică geamul – Dumnezeule, era înghețat bocnă! Ar fi norocos să se dezghețe în timpul rămas pentru a ajunge la Viena, cu ajutorul încălzitorului de mică putere. Brațul barierei rămase cu încăpățănare coborât de-a curmezișul traseului lor. Franz eliberă frâna, dar Seidler îl opri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, așteaptă! Fără semne de nerăbdare...

— De obicei, nu se întâmplă așa. Până acum ar fi trebuit să fim departe. Simt că ceva nu e în regulă...

— Gura! N-ai văzut căscatul lui Jan? La ora asta sunt pe jumătate adormiți. Au fost de serviciu toată noaptea. Nu se întâmplă niciodată nimic în locul ăsta uitat de Dumnezeu. Sunt plictisiți de moarte. S-au complăcut într-o stare de inerție permanentă...

Seidler își dădu seama că vorbea prea mult. Începu să se întrebe dacă nu cumva încerca să se convingă singur. Privi hipnotizat de bariera orizontală. Aceasta începuse să se clatine. Hristoase! Tensiunea începea să-l cuprindă.

Bara nu se clătina. Se *ridica*. Franz eliberă frâna. Renault-ul lunecă înainte. Se aflau dincolo! Făcură o oprire scurtă, din nou, cât timp un oficial austriac privi fără interes la pașaportul german al lui Seidler, iar apoi străbăteau străzile micului oraș Gmund.

— Ți-ai dat seama că ai fost fotografiat la punctul de frontieră? remarcă Franz în timp ce accelera pe autostrada dintre Gmund și îndepărtata Viena.

— Despre ce dracu' vorbești?

— Ai fost fotografiat de un bărbat în haine civile. N-ai văzut blitzul declanșându-se? Avea un aparat foto ciudat, cu un obiectiv mare...

— Un civil? tresari Seidler. Ești sigur? A ieșit cineva cu o lanternă din gheretă de pază...

— Nici vorbă de lanternă. Un blitz. L-am văzut cu coada ochiului. Tu priveai drept în față.

Seidler – un bărbat trecut de patruzeci de ani, cu o coamă de păr șaten închis, zvelt, față osoasă, nas lung iscoditor și ochi precauți – căzu pe gânduri. Ceea ce îl îngrijora era referirea la un *civil*. Până atunci, întotdeauna fuseseră numai gărzi în uniformă. Da, aceasta era, cu siguranță, ultima cursă. Abia se relaxase la gândul acesta confortabil, când Franz mai spuse ceva ce îl tulbură.

— N-o să te mai ajut niciodată, scrâșni bătrânul.

Îmi convine de minune, gândi Seidler, apoi privi tăios în stânga lui.

Franz privea fix înainte, dar expresia lui indica infatuare, condescendență. Seidler cunoștea acea expresie: Franz se felicita pentru vreo șmecherie pe care intenționa să o pună la cale.

— Regret să aud asta, replică Seidler.

— Treaba aceea, de la frontieră, continuă Franz. Am fost sigur că schimbaseră garda. E doar o problemă de timp până să o schimbe *cu adevărat*. Jan nu va fi acolo să-și primească rachiul și să-ți dea cale liberă. Vor scotoci mașina...

Se repeta, vorbea prea mult, subliniind excesiv motivele hotărârii sale. Și, pe lângă asta, surâsul afectat. Minteia întortocheată și ageră a lui Seidler începu să caute motivul real. Mâna sa dreaptă, adânc înfundată în buzunarul paltonului, în căutarea căldurii, simți cuțitul cu resort pe care îl purta întotdeauna în compartimentul pe care îl cususe în interiorul buzunarului.

Bani! Franz se închina lor. Dar din ce sursă putea el să obțină mai mulți bani decât generoasa sumă pe care Seidler i-o plătise întotdeauna? Drumul spre Viena trece printr-unele dintre cele mai singuratiche și pustii ținuturi aflate la vest de Siberia. Netede ca o masă de biliard – o monotonă masă de biliard acoperită de zăpadă – câmpurile golașe, lipsite de copaci se întindeau pe ambele părți.

Era încă întineric când trecură printr-una din cele mai nelocuite așezări dintre Gmund și capitala austriacă. Horn consta dintr-o singură stradă, mărginită de clădiri vechi, masive, cu aspect de fermă. Porți duble uriașe, de lemn închideau ermetic intrările în curțile de dincolo de ele, intrări suficient de largi, încât să îngăduie accesul căruțelor ticsite cu fân și trase de boi.

De ce dracu' putea să fie capabil Franz? Seidler, un oportunist prin excelență, un om ale cărui antecedente și caracter indicau că se călăuzea întotdeauna după instincte, cercetă problema sub toate aspectele. Era un locuitor al Europei Centrale, un *Mittel-European*, tatăl său fusese un german sudet din Cehoslovacia antebelică, iar mama, cehoaică.

Seidler vorbea cinci limbi – ceha, germana, engleza, franceza, italiana. Cehii – și Seidler era în cea mai mare măsură ceh – au talent la limbile străine. Această însușire, adăugată rețelei de legături pe care o crease de-a lungul Europei -împreună cu înclinația sa tipic cehă spre lipsa de scrupule – îi permisese să trăiască bine.

Înalt de un metru optzeci, etala o mică mustață și avea darul de a sporovăi în toate cele cinci limbi. În timp ce se apropiau de Viena, era încă preocupat de problema lui Franz. Mai avea și o altă problemă: avea un program strict pentru marfa din interiorul containerului de carton ce se odihnea în spatele Renault-ului. Avionul îl aștepta la aeroportul Schwechat. Lucrătorii săi erau formalști în privința punctualității. Să riște puțin timp pentru a-l verifica pe Franz când vor ajunge la Viena?

Când Franz opri Renault-ul în fața clădirii Westbahnhof, gara principală către vest, primele licăriri ale unei lumini palide, melancolice, se strecurau prin negura densă lăsată asupra Vienei. Aici se transborda întotdeauna Seidler în propria sa mașină, care îl aștepta parcată. Nu era indicat să-l

lase pe Franz să-l ducă la aeroport – cu cât știa mai puțin în privința destinației finale a mărfii, cu atât mai bine.

— Uite-ți banii. Nu-i prăpădi pe băutură și pe femei focoase, spuse Seidler cu voită batjocură.

Remarca era cu adevărat foarte nostimă – ideea că Franz Oswald ar cheltui bani grei pe femei, în loc de a-i cheltui în cârciumă. Bătrânul luă plicul burdușit și îl introduse în buzunarul interior. Mâinile sale băteau nerăbdătoare pe volan, gest ce nu îi era caracteristic, observat de Seidler când se duse în partea din spate a mașinii, deschise portbagajul și înșfăcă containerul mare de carton de mânerul din frânghie groasă. Trânti capota portbagajului, veni în fața parbrizului și spuse:

— S-ar putea să am un alt gen de treabă. Care nu implică riscuri. O treabă în Austria, minți el. Ținem legătura...

— Tu ești șeful.

Franz eliberă frâna, fără a privi spre cel care îl angajase, și mașina se puse în mișcare. Seidler văzu cu totul întâmplător. Pe bancheta din spate, un pled în carouri, șifonat, se ridicase pe jumătate, dezvăluind ceea ce ascundea. Seidler îngheță. Franz furase una dintre mostrele de marfă.

În timp ce Seidler grăbea pasul, muncitorii matinali se revărsau spre ieșirile gării de după peretele uriaș de sticlă și în josul treptelor. Se crease un ambuteiaj chiar la ieșirea din piață, iar Renault-ul lui Franz era blocat.

Alergând la Opel-ul său parcat, Seidler descuie ușa, îndesă containerul de carton pe bancheta din spate și se așează la volan. Era preocupat să nu intre în panică. Introduse întâi cheia în contact, porni motorul și țâșni în momentul în care Franz părăsea piața, cotind pe Mariahilferstrasse. Clădirile de un cenușiu mohorât se conturau în întuneric pe măsură ce Seidler înainta. Se părea că Franz se îndrepta spre centrul orașului – departe de locuința sa.

Seidler era cuprins de o furie rece și, conducând cu o singură mână, pipăi din nou cuțitul cu resort din buzunarul său secret. Acum se explica rânjetul satisfăcut de pe fața lui Franz. Vindea una dintre mostre. Singura nedumerire a lui Seidler era cu privire la identitatea cumpărătorului.

Seidler ședea uluit în Opel-ul său parcat, preocupat de ceea ce tocmai observase. Un bărbat sobru, cu o înfățișare energetică și o mustață cazonă îl aștepta pe Franz. În fața Ambasadei britanice!

Seidler îl urmărise pe Franz cum ieșise din Renault-ul său, ducând micul container de carton când îl întâlnise pe englez. Acesta din urmă îl luase de braț, introducându-l în clădire. Acum Seidler era cel care bătea darabana pe volan, privindu-și ceasul, gândindu-se la aeronava ce aștepta la Schwechat, știind că trebuia să aștepte ca Franz să iasă.

Acesta ieși zece minute mai târziu, fără container. Se urcă la volanul Renault-ului, fără a privi în direcția lui Seidler, care stătea aplecat pe volanul mașinii, purtând o beretă neagră pe care Franz n-o văzuse niciodată. Ceva în felul de a merge îi sugeră lui Seidler că Franz era foarte satisfăcut de vizita sa la Ambasada britanică. Renault-ul se puse în mișcare.

Seidler porni la rândul său când Franz întoarse pe o stradă laterală

îngustă, pustie, flancată de clădiri vechi de locuințe, înalte. Șiruri de trepte duceau în jos, spre subsol. Privind în oglinda retrovizoare, Seidler accelera, depăși Renault-ul lent și se propti pe diagonală în bordură. Franz apăsă brusc frâna și opri la câțiva centimetri de Opel. Țâșni din mașină și alergă, târându-și picioarele pe pavaj, în direcție opusă.

Seidler îl ajunse din urmă în mai puțin de o sută de metri, pe partea opusă unui șir de trepte ce ducea într-unul din subsoluri. Apucă umărul lui Franz cu mâna stângă și îl răsuci. Zâmbi și spuse repede:

— Nu ai de ce să te sperii... Tot ce vreau să știu este cui i-ai dat cutia... După aceea, în ce mă privește, poți să te duci dracului... Adu-ți aminte, am spus că asta a fost ultima cursă...

Vorbea când înfipse, de jos în sus și cu toată puterea, lama cuțitului în pieptul lui Franz. Fu surprins de ușurința cu care cuțitul pătrunse în corpul omului. Franz horcăi, tuși o singură dată, dădu ochii peste cap și începu să se prăbușească. Seidler îl îmbrânci sălbatic cu mâna înmănușată, iar Franz, cu cuțitul înfipt în piept până la plasele, căzu pe spate în josul treptelor de piatră. Seidler fu, de asemenea, surprins de lipsa zgomotului: zgomotul cel mai puternic fuse când Franz, la jumătatea treptelor, izbi pardoseala cu ceafa. Sfârși, prăbușit pe spate, pe pietrele ce pardoseau subsolul.

Seidler privi în jurul său, coborî iute treptele și pipăi interiorul scurtei lui Franz, scoțându-i portofelul burdușit, deși plicul cu bancnote austriece pe care el i-l dăduse era încă în interiorul aceluiași buzunar. Scoase un ghemotoc de bancnote elvețiene de câte cinci sute de franci. La prima vedere păreau să fie douăzeci. Zece mii de franci elvețieni. O comoară pentru Franz.

Motorul unei mașini care se apropia îl avertiză pe Seidler că era timpul să plece. Își băgă bancnotele în buzunar, cu mâna înmănușată, și urcă în fugă treptele înapoi la mașină. Abia demarase când văzu în oglinda laterală luminile de semnalizare ale mașinii ce se apropia. Accelera, luând o curbă, și uită de mașină, preocupat acum să ajungă la aeroportul Schwechat.

Căpitanul "Tommy" Mason, oficial desemnat ca atașat militar la Ambasada britanică din Viena, se încruntă văzând Renault-ul fără șofer, parcat oblic față de bordură, și ușa de la subsol deschisă.

Depăși cu dificultate vehiculul, apoi opri și stinse motorul mașinii sale.

Ticăitul motorului Renault-ului îl întâmpină pe strada altfel tăcută. Cu remarcabilă agilitate, ieși din Fordul său Escort, alergă să privească în josul subsolului, fugi înapoi la Ford, porni din nou motorul și demară în trombă.

Ajunse la timp ca să vadă stopurile Opel-ului ce intra pe o arteră principală. Îl ajunse repede din urmă și se menținu în urma lui, la un interval acceptabil. Nu avea rost să-l alarmeze pe celălalt. Primul lucru de dimineață și tot restul...

Mason observase prima oară Opel-ul parcat în fața Ambasadei când avusese întrevederea cu Franz Oswald. Privind întâmplător din spatele

perdelor ferestrei de la cel de-al doilea etaj, văzuse mașina și șoferul, care purta una din acele caraghioase berete franțuzești, aplecat pe volan.

Francezii, măcar o dată, le făcuseră o favoare. Nu prea îi văzuse zilele astea.

Nu găsisese nici un motiv să-și alarmeze vizitatorul care, spre surprinderea sa, își respectase promisiunea. Încă și mai surprinzător, poate chiar puțin alarmant, fusese conținutul cutiei de carton. Când vizitatorul îl părăsise, Mason se gândise că n-ar fi rău să-l urmărească pe individ, mai cu seamă că Beretele Negre păreau să fie, de asemenea, implicate în următoarea afacere. Nu puteai spune niciodată unde puteau duce astfel de lucruri. Tweed, de la Londra, spusese odată ceva în genul acesta. Ciu-dat cum persistaseră în memorie spusele lui Tweed, aruncate într-o doară.

Mason, treizeci și trei de ani, înalt de un metru șaptezeci și cinci, ochi adormiți, mustață îngrijită, voce tărăgănată, dar cu vorbă tranșantă, folosind cât mai puține cuvinte posibil, era aproape o caricatură a funcției sale oficiale. Ambasadorul, în cursul unei petreceri date la scurtă vreme după sosirea acestuia

În orașul valsului, îi acceptase umorul sec, punându-l pe seama sosirii sale recente.

— Știi, Mason, dacă mi s-ar cere să arat cuiva o imagine a unui atașat militar britanic tipic, așa arata o poză de-a dumitale...

— Domnule, replicase Mason.

Mason fu curând sigur că individul din Opel se îndrepta spre aeroport, doar dacă nu cumva își continua drumul spre granița cehă și, mai departe, spre Bratislava – Doamne ferește! Dar orice om care lăsa cadavre în subsoluri la această ora, merita puțină atenție. Un sfert de oră mai târziu își dădu seama că prima sa presupunere fusese întemeiată. Din ce în ce mai straniu. Ce zbor putea oare să prindă înainte de ora la care cei mai mulți oameni nici nu și-au pregătit micul dejun?

Seidler conducea peste limita legală de viteză, privindu-și ceasul la intervale dese. Franz Oswald era doar cel de-al doilea om pe care îl omorâse vreodată – primul fusese într-un accident – și reacția persista. Era cutremurat, iar gândurile îi erau absorbite de un singur lucru – să ajungă în siguranță la bordul aeronavei.

Vama nu era o problemă. Din nou, timpul era vital – ofițerului de serviciu îi fusese deja plătită o sumă substanțială. Când era vorba de lucruri esențiale, cel care îl angajase – atât de grijuliu cu banii – nu ezita niciodată să pună la dispoziție fondurile necesare. Ajungând la aeroport, depăși clădirea principală și își continuă drumul spre pistă. Josef, care nu știa nimic, aștepta să ducă mașina închiriată înapoi, la Viena.

Seidler sari din mașină, dădu din cap către Josef, ridică containerul mare din portbagajul Opel-ului și merse rapid spre charterul ce aștepta. Scara era deja pregătită. Un om pe care nu-l văzuse niciodată stătea la scară, întrebându-l în franceză:

— Tipul coletului?

— Terminal.

Londra. 10 februarie 1984. 8°C. Tweed, scund și rotofei, de vârstă mijlocie, privea pe fereastra biroului său de la cartierul general S.I.S., din Park Crescent, când Mason sună de la Viena.

Privea prin lentilele ochelarilor săi cu ramă de baga spre Regent Park, peste grădinile Crescent. În lumina umedă a dimineții, mici mănunchiuri de raze aurii se strecurau prin verdeață. Culoarea galben-șofran a primăverii timpurii. Era ceva ce indica ultimele rămășițe ale iernii. Telefonul de pe biroul său sună.

— Convorbire internațională cu Viena, îl informă centralista.

Tweed se întrebă când fusese Viena o convorbire locală. Îi spusese să-i facă legătura și se așeză în scaunul său turnant. Apoi schimbă obişnuitele parole preliminare de identificare. Mason părea grăbit, ceea ce era neobișnuit.

— Am ceva pentru dumneavoastră. Nu vă pot spune la telefon...

— Mason, de unde vorbești? întrebă Tweed tăios.

— Dintr-o cabină telefonică de la Oficiul Central de Poștă, din centrul Vienei. Telefonul Ambasadei e cuplat la centrală. Abia am picat de la aeroportul Schwechat – acesta este...

— Știu unde este. Treci la subiect...

Tweed era, din nou, neobișnuit de tăios. Dar simțise o precipitare maximă în vocea interlocutorului său. Sub aparența funcției de atașat militar, Mason era omul S.I.S. În Viena. Britanicii învățaseră, în sfârșit, de la colegii lor sovietici – care nu erau niciodată ceea ce păreau în cadrul ambasadelor.

— Am ceva pentru dumneavoastră, ceva destul de înspăimântător. Nu voi specifica la acest telefon. O să-l aduc cu mine când voi veni la Londra. Esențialul este că un avion charter marca Lear, cu însemne elvețiene a părăsit Schwechat cu o jumătate de oră în urmă. Flerul îmi spune că avea destinația Elveția...

Tweed ascultă, fără să întrerupă. Mason revenise la concizia sa tipică. Scurt, propoziții succinte. Nici un cuvânt irosit. Cât timp îl ascultă, Tweed nu făcu nici o însemnare pe notesul din fața sa. Când Mason termină, Tweed îi puse doar o întrebare înainte de a întrerupe legătura.

— Cât durează zborul din Viena până în Elveția?

— O oră și zece minute. Deci, aveți mai puțin de patruzeci de minute, dacă apreciez bine. Și încă ceva, e și un cadavru la mijloc...

— Ne vedem în Londra.

Tweed așteptă un moment după ce așeză receptorul, apoi îl ridică din nou și ceru un ton. Formă 01041, codul Elveției, urmat de 31, codul orașului Berna, urmat de încă șase cifre. Luă legătura cu Wiley, atașatul comercial al Ambasadei britanice la Berna, în mai puțin de un minut. Vorbi repede, explicând ce voia.

— ...deci, alertează-l pe omul nostru din Geneva și pe amicul din Zürich...

— Nimeni n-ar avea timpul necesar să ajungă la aeroport ca să organizeze o supraveghere, protestă Wiley.

— Nu-i adevărat. Cointrin e la zece minute de centrul Genevei.

Ajungeți în douăzeci de minute, cu o mașină rapidă, din Zürich la Kloten – abia au terminat noua șosea. Iar *tu* poți să verifici aeroportul Belp...

— Trebuie să-i dau bice...

— Dă-i drumul, îi spuse Tweed și întrerupse legătura din nou.

Oftând, se ridică în picioare și se duse la peretele cu harta Europei de Vest. Mason îl depășea pe Wiley. Poate trebuia să-i schimbe între ei când Mason va veni. Viena era o apă liniștită, dar Berna începuse să se tulbure. Și de ce era neglijat Belp? Nici chiar Howard nu avea probabil idee că Berna avea propriul său aeroport la cincisprezece minute distanță pe autostrada cu patru benzi dintre Thun și Lucerna. Plus trei curse săptămânale de la Belp la Gatwick. Studia harta când șeful său, Howard, năvăli în birou. Firește fără să bată la ușă.

— Se coace ceva interesant? întrebă viori.

Howard avea toate legăturile necesare, trecuse prin toate școlile și universitățile folositoare, care, închizând cercul, îi ofereau toate facilitățile. Capabil șef administrativ, nu prea avea imaginație și nu își asuma riscuri. Tweed fusese auzit – indispus fiind – numindu-l în particular "cap-sec".

— Posibil la Berna, replică Tweed, nemaicontinuând.

— Berna? se îmbățoșă Howard. Te-ai blocat pe *Terminalul* acela. Ce naiba înseamnă cuvântul – dacă o însemna ceva?

— N-am idee dacă înseamnă ceva. Doar că continuăm să recepționăm zvonuri din surse diferite. Hotărâse să nu-i pomenească lui Howard referirea pe care o făcuse Mason în legătură cu "cadavrul implicat". Era prea devreme să-l întărate pe Howard.

— Sper că nu mobilizezi prea mulți oameni în chestia asta, comentă Howard. *Terminal*, repetă el. Ar fi o idee să supraveghem aeroporturile. Se leagă: aeroport, terminal...

— Am făcut-o deja.

— Bravo. Ține-mă la curent...

Wiley telefonă la Park Crescent la ora 4 p.m. fix. Se scuză că nu telefonase mai devreme. Linia telefonică a Ambasadei fusese deranjată aproape toată ziua. Tweed presupuse că, în realitate, el așteptase până când toata lumea, inclusiv ambasadorul, plecase acasă. Era ora 5 p.m. la Berna, deoarece Elveția era cu o oră înaintea Londrei.

— Am avut noroc, îl informă pe Tweed. Sau, cel puțin, așa cred. Dacă acesta era avionul care te interesa... Descrie aeronava, iar Tweed mormăi ceva și-i spuse să continue. Un pasager a debarcat și a încărcat un container mare de carton într-un camion ce aștepta. Un camion acoperit cu husă. Inscricționată pe lateral cu cuvintele *Chemiekonzern Grange AG...*

— Un moment, ca să notez. Așa, acum continuă...

— E o poveste ciudată. Am urmărit camionul – pasagerul a călătorit într-un taxi, în spatele șoferului, pe autostrada ce duce la Berna. A cotit pe un drum ce știam că se înfundă, așa că am așteptat. Sub pretextul că mi s-a defectat mașina am stat în ger, cu capul sub capotă. Dumnezeu, era frig...

Mason ar fi lăsat deoparte acest amănunt. Tweed așteptă, răbdător

de această dată. La ora patru după-amiază aprinsese deja luminile. Afară era aproape întuneric, iar mașinile ce treceau pe strada principală aprinseseră, de asemenea, farurile. Tweed simți o urmă de dezamăgire în privința raportului primit până atunci. N-ar fi putut spune de ce.

— După aproximativ un sfert de oră o furgonetă mică a apărut de pe același drum lateral. Aproape că o pierdusem – apoi l-am localizat pe același pasager, așezat alături de șoferul furgonetei. Am urmărit mașina care s-a îndreptat spre oraș. Am pierdut-o datorită traficului de la periferie. Ciudat este că pot să jur că a trecut mai târziu pe lângă mine, în sens opus – *departe* de oraș...

— Și, ce-i cu asta?

— Așteaptă. Am observat denumirea scrisă pe lateral. Sunt al dracului de sigur că era aceeași în ambele direcții...

Tweed scria numele, când Howard intră în birou, din nou fără să bată la ușă. Tweed mângâie cel de-al doilea nume în timp ce Howard ocoli masa de lucru ca să privească peste umărul său – alt obicei enervant. Îi mulțumi lui Wiley și așează receptorul.

Tweed nu se îndoia de faptul că Howard făcuse una dintre deseale sale vizite la centrala telefonică pentru a vedea dacă se petrece ceva. Știa, de asemenea, că Howard rămânea deseori noaptea târziu, pentru a putea astfel să-și bage nasul prin birourile oamenilor săi, după plecarea acestora. Acesta era motivul pentru care Tweed încuia tot ceea ce era de interes, lăsând pe masa de lucru doar însemnări banale.

— Ceva nou? se interesă Howard.

— Nu sunt sigur. Nu m-am hotărât încă, dar s-ar putea să fie necesar să plec eu însumi la Berna. După câte știu, suntem ocupați până peste cap. Keith Martel e plecat într-o misiune și e cu mâinile legate...

— Fără justificări, comentă sec Howard și își zornăi mărunțișul din buzunar. Îți place la Berna. Ceva nou? repetă.

— Mason a raportat azi-dimineață că avea ceva pentru mine – *ceva destul de înspăimântător* au fost exact cuvintele pe care le-a folosit. Cred că i-a fost livrat la Ambasadă. Îl ia și ni-l aduce în câteva zile, așa că trebuie să fie important – poate foarte serios...

— Of, Doamne! Invențezi alte probleme.

— Problemele se inventează singure, sublinie Tweed. Iar cel de la telefon era Wiley... În caz că nu știai, gândi el. Mason mi-a raportat de la Viena că, în dimineața asta, a urmărit un bărbat – care poate fi un asasin – până la aeroportul Schwechat, în afara orașului. L-a văzut închiriind un avion particular elvețian. Am pus sub urmărire trei aeroporturi elvețiene – deși mai sunt o mulțime. Wiley tocmai mi-a spus că un avion asemănător a aterizat la Belp...

— Belp? Unde naiba e Belp? Caraghios nume...

— Privește la stegulețul înfipt în harta de pe perete. E aeroportul orașului Berna.

— Nu știam că are aeroport. Tweed nu spuse nimic, dar privi pe deasupra ochelarelor la Howard care scruta harta. Deci era un aeroport, spuse Howard cu satisfacție. Un terminal! Devine interesant...

Era bine să-l ai întotdeauna pe Howard de partea ta – sau, cel mai bine, într-o poziție neutră – creându-i senzația că el însuși contribuise la

idee. Tweed continuă să vorbească pe ton egal:

— Wiley a văzut avionul debarcând un pasager care ducea un container mare. S-ar putea să-l fi transportat cu o furgonetă. Wiley a notat inscripția de pe furgonetă. Deocamdată am o mulțime de elemente disperate care s-ar putea, eventual, încheia într-un întreg.

— Sau într-o problemă... Era stadiul cel mai avansat la care ajunsese vreodată Howard să facă o glumă. Se răsuci pe călcâie și scutură un fir de praf imaginar de pe costumul său cu dungulițe fine. Howard se îmbrăca modern; purta întotdeauna un pardesiu din păr de cămilă, a cărui lungime varia în funcție de moda zilei. Ei bine, ce era scris pe furgonetă? Întrebă el.

— Clinica Bern...

6

Tucson, Arizona. 10 februarie 1984. 35°C. Soarele apunea dincolo de munți, iar Tucson-ul era scăldat în lumina purpurie a amurgului, în timp ce temperatura cobora și ea. Newman ridică paharul înspre doctorul Rosen. Se aflau la Tack Room, probabil cel mai luxos restaurant din stat. Mesele erau iluminate de sfeșnice.

— Noroc! spuse Newman. L-am văzut pe Frank Chase. Am vorbit cu Linda Wayne, dar n-am ajuns la nici o concluzie. Nici o dovadă a ceva suspect în privința trimeriei lui Jesse Kennedy la Clinica Berna...

— Știi că Jesse a fost transportat direct la Berna cu un avion charter?

— Linda nu a spus așa ceva...

— Ai auzit vreodată de profesorul Armand Grange, specialist elvețian eminent?

— Nu. Trebuia?

— E surprinzător că Linda nu l-a menționat. Grange se afla într-un turneu de conferințe în State – impresia mea e că și-a aranjat treburile. Și, din momentul în care l-a întâlnit, Linda l-a tratat ca pe un *guru* personal.

— *Guru?* Newman privi la fața blândă, dar cu expresie pătrunzătoare a lui Rosen. Am crezut că folosești acest cuvânt pentru vreun fachir indian care oferă mântuire, în caz că dai ortul popii...

— Așa e, fu de acord Rosen. Grange se ocupă de regenerarea celulară – ceva ce elvețienii experimentează de ani de zile. Noi nu suntem convinși încă. Poate că suntem de modă veche. Dar Grange și-a adunat, cu siguranță, câțiva discipoli în turneul ăsta – bineînțeles, bogați ca întotdeauna.

Newman se întoarse într-o parte, ca să-și studieze invitatul.

— Iartă-mă, nu sunt sigur că înțeleg ceea ce spui. Încerci să-mi spui ceva, nu-i așa?

— Așa presupun. Rosen acceptă să-i fie umplut din nou paharul. În afara Centrului Medical părea să se înmoaie. Newman gândi că poate se datora atmosferei relaxante de la Tack Room. Rosen continuă: Poate că anumite lucruri pe care le spun n-or să sune tocmai elegant, pot fi chiar luate drept critică a unui coleg de breaslă, dar vorbim despre un străin. Bănuiesc că clinica lui Grange e plină de pacienții înstăriți pe care i-a atras

pe timpul acestui tur. Două oferte: una pentru rude, alta pentru pacienții grav bolnavi. Zâmbi trist. Știi ceva, Newman? Cred că vorbesc prea mult...

— Continui să ascult. Uneori e bine să te descarci...

Newman se uită la Rosen cu o expresie concentrată. Făcea parte din arsenalul meseriei sale de corespondent străin – deseori oamenii i se confesau în situații în care n-ar fi spus aceleași lucruri soțiilor lor sau colegilor – mai cu seamă soțiilor.

— Linda Wayne, continuă Rosen, s-a încredințat profesorului Grange aidoa unei femei pe cale să se înece, care se agață de o scândură plutitoare. El venea în întâmpinarea dorinței ei – să-l ducă pe Jesse departe, cât mai departe posibil. Oferta lui Grange constă în a prelua rudele bolnave din mâinile celor dragi și apropiați. Prețul e ridicat, dar, după cum am spus, el negociază numai cu cei foarte bogați. Oferta pentru pacienții bolnavi constă în speranța regenerării celulare, o șansă nouă pentru viață. Presupun că e o formulă strălucită.

— A funcționat metoda asta cu Jesse Kennedy?

— Aici ai pus degetul pe rană; asta mă îngrijorează. Rosen sorbi din băutura sa, iar Newman, grijuliu, rămase tăcut. Dacă Jesse ar avea leucemie, ar înfrunta-o bărbătește, dar în nici un caz n-ar fi adeptul regenerării celulare. Știi că, odată, a lucrat pentru C.I.A.? S-a întâmplat cu mai mult de zece ani în urmă, când oamenii noștri pregăteau piloți germani la o bază aeriană secretă undeva, în deșert. Un foarte dur membru C.I.A. a ajuns să coopereze cu Jesse. Nu-mi aduc aminte numele său. Linda Wayne a cochetat cu el. Acum, *într-adevăr*, vorbesc prea mult...

— Mai precis, ce a făcut Jesse?

— Obişnuia în fiecare zi să călătorească de unul singur kilometri întregi prin deșert. I-au dat un aparat de fotografiat. Într-o dimineață a observat un pilot german înmânând un plic unui străin care oprise mașina pe Autostrada Interstate 10, ce străbate distanța dintre Los Angeles și Florida. Străinul l-a urmărit pe Jesse cu o pușcă... Rosen zâmbi, cu o expresie visătoare întipărită pe față. A fost o prostie din partea lui. Jesse l-a doborât cu calul, omul de la C.I.A. a apărut, iar un pilot german a dispărut pentru totdeauna. Omul de la C.I.A. l-a împușcat pe străin. Jesse mi-a povestit despre asta câțiva ani mai târziu...

— Ai spus "dacă Jesse ar avea leucemie..."

— Mi s-a încurcat limba. Crezi că un om ca Jesse s-ar târî până în Elveția, când el iubea deșertul? Un om care a plecat de la nimic și a transformat un împrumut la banca în douăsprezece milioane de dolari?

— *Cum* naiba a reușit?

— Fler. A fost un clarvăzător – privea în viitor. Când a venit în Tucson, cu peste douăzeci de ani în urmă, a intuit că, într-o bună zi, orașul se va extinde. A cumpărat pământ în afara orașului și, când valoarea acestuia a crescut, a folosit surplusul de capital pentru a cumpăra din ce în ce mai mult pământ, din ce în ce mai departe în afara orașului...

— Deci, comentă Newman, când se stinge Jesse, Linda valorează opt milioane de dolari, iar Nancy capătă patru milioane?

— Testamentul său e public. N-a făcut din el un secret. Și, dacă i se întâmplă ceva lui Nancy mai întâi, Linda strânge toate cele douăsprezece milioane. Poate îți dai seama de ce mă îngrijorează – toți banii aceștia în

joc... Rosen se jucă cu paharul gol. Nu, mulțumesc. Nu beau mai mult de două. Știi, Newman, m-am gândit că dumneata ai fi omul indicat să dezlegi misterul acesta. Ai rezolvat cazul de spionaj Kruger în Germania – am citit cartea pe care ai scris-o ulterior. Trebuie să fi câștigat o mulțime...

— Nicidecum patru milioane de dolari, spuse Newman tăios.

— Așa! Acum mi-am dat seama – am înțeles că nu te-ai putut hotărî în privința căsătoriei cu Nancy. Banii te îngrijorează – un lucru care îți face cinste. Continui să cred că ar trebui să vă duceți la Berna...

— Acum vorbești ca Nancy. Ea nu contenește niciodată...

— Contrazice-o și nu vei face altceva decât să o îndârjești și mai mult. Rosen zâmbi din nou. Sau poate că ai aflat?

— Am trăit și vremuri mai bune. Iisuse, privește cine tocmai a intrat...

— Harvey Wayne, soțul Lindei. Lucrează în domeniul electronicii, după cum, fără îndoială, știi. Încă unul lacom după dolari...

Rosen se opri din discuție în timp ce un bărbat gras, cu o față găl-bejită, trecut de patruzeci de ani se apropie de ei. Purta un sacou crem, pantaloni închiși la culoare și zâmbetul unsuros pe care Newman îl găsea atât de dezgustător. Puse mâna pe umărul englezului.

— Bună, amice! Am auzit că tu și drăguța de cumnată-mea veți fi în curând la Berna. Transmite salutările mele ursuzului ăluia de Jesse...

— Ce-ai auzit?

Tonul lui Newman era rece. Privi spre umărul său, iar Harvey își ridică mâna în silă. Făcu un gest de lehamite din mână spre Rosen, apoi ridică din umeri.

— Am spus ceva ce nu trebuia?

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, replică Newman.

— Sper că nu reușești să-l ațâți pe doctorul Rosen, așa cum ai făcut-o cu Frank Chase. Harvey privi spre intrare și zâmbi din nou. Avem oaspeți. Ai ocazia să obții un răspuns direct la întrebarea ta...

Linda, purtând o rochie fără umeri și afișând un zâmbet ademenitor, intrase în Tack Room și venea spre ei, fixându-l cu ochii ei inocenți pe Newman. Alături de ea pășea Nancy, cu câțiva centimetri mai scundă, îmbrăcată cu o bluză crem și o fustă bleumarin. Pe măsură ce cele două femei străbăteau sala, toate capetele se întorceau după ele. Newman se ridică, având o expresie mohorâtă.

— Să mergem într-un loc mai liniștit, îi spuse lui Nancy. Trebuie să vorbim, și asta chiar acum...

Discuția înfierbântată avu loc în hol, purtată pe un ton scăzut, astfel încât să nu fie auziți de funcționarul de la recepție. Newman deschise discuția, tatonând prudent la început.

— Sunt sigur că escrocul asta de Harvey a înțeles greșit. Adineaori mi-a spus că o să plecăm la Berna...

— Bob, am biletele. Nancy scoase două pliante din poșetă și i le înmână. E o rută directă. Un zbor American Airlines cu un 727 de la Tucson la Dallas. O oră escală la Dallas. Apoi un zbor de opt ore – din nou cu American Airlines – de la Dallas până la Gatwick, în Anglia. Ultimul zbor e cu Dan-Air de la Gatwick la Belp. Acesta e aeroportul chiar de lângă

Berna...

— Am auzit, într-adevăr, de Belp, replică Newman cu un calm derutant.

— Decolăm cu cursa de mâine...

— Sunt capabil să citesc ce scrie pe un bilet de avion...

— Cineva trebuia să ia o hotărâre. Părea mulțumită de ea însăși. Abia am smuls de la Linda informația că Jesse n-a plecat pe această rută. A fost transportat la Belp cu un avion particular...

— Și ce-i cu asta?

— Jesse era grijuliu în privința banilor. *Dacă* ar fi fost de acord să meargă, ar fi călătorit mai degrabă într-un scaun cu rotile, cu o cursă regulată, decât să închirieze un avion particular. Nu crezi că am procedat bine?

— Ai fi procedat al dracului de bine dacă mi-ai fi cerut întâi părerea. Cum crezi că m-am simțit când prostul ăla de cumnat al tău vine la mine, în prezența lui Rosen, și îmi dă vestea asta?

— Într-adevăr? Probabil i-a telefonat Linda la birou. A lucrat până târziu. Ea a planificat aici o cină de rămas-bun în cinstea noastră...

— Nu contați pe mine...

— Robert, totul e aranjat. Începu să-și piardă cumpătul. Am împachetat deja. Tu ai spus că poți să-ți împachetezi oricând în zece minute, chiar dacă pleci la Tokyo.

— Așa se întâmplă când vreau *eu* să plec la Tokyo. Uite ce e, Nancy - și nu mă întrerupe. Nu există nici o dovadă cât de mică în privința vreunei nereguli legate de trimiterea lui Jesse la Clinica Berna. Am vorbit cu doctorul Chase. Am avut două discuții cu Rosen. M-am holbat la picioarele Lindei cât timp ea îmi vorbea...

— Din cauza asta ești așa de dornic să rămâi, pentru picioarele Lindei?

— Acum devii răutăcioasă. Nancy, nu poți să mă zorești în felul ăsta. Asta nu constituie baza nici unui fel de relație, nemaivorbind de căsătorie.

— La dracu, Bob...

— Uite ce e, Nancy, discuția asta continuă, practic, de când ne-am întâlnit prima dată la Londra, cu trei luni în urmă...

— Asta a fost când am încercat să-i telefonez lui Jesse și am aflat de la Linda că a fost trimis în Elveția. Simt cu adevărat că e ceva grav. Amintește-ți, sunt doctor...

— Iar eu sunt un corespondent străin care caută probe. N-am găsit nimic care să-ți îndreptățească neliniștea. Acum tu mă pui în fața unui *fait accompli* - toată înțelegerea asta legată cu panglică roz...

El îi flutură biletele pe sub nasul frumos conturat. Ea îi apucă încheieturile cu mâinile sale, se înclină spre el și își sprijini fața de a lui, șoptindu-i la ureche:

— Bob, te rog frumos, vino cu mine la Berna, ca să-mi potolesc temerile. De dragul meu...

— Așa mai merge...

— Așa ar fi trebuit să procedez de prima dată. Ai dreptate, n-ar fi trebuit niciodată să cumpăr acele bilete, fără să mă sfătuiesc cu tine. Îmi pare rău. Sincer.

El își eliberă o mână și o strecură pe sub părul ei, pentru ai mângâia ceafa. Funcționarul de la recepție realizează o adevărată performanță făcându-se că nu-i observă. Ea își cuibărește capul la pieptul lui și toarse mulțumită. El își eliberă și cealaltă mână, îi apucă bărbia și i-o ridică pentru a o săruta apăsător pe buze.

— Nancy, trebuie să mă întorc la doctorul Rosen, să-i mai pun o întrebare. Măine plecăm la Berna...

Harvey Wayne abia îl părăsise pe Rosen când Newman se așeză pe scaunul din fața doctorului. Acesta înclină din cap în direcția lui Harvey, care se retrăgea cu o grimasă pe chip.

— M-a iscodit, încercând să afle despre ce vorbeam. Cum a decurs disputa?

— În felul în care mă așteptam. Atitudinea lui Newman se schimbaseră. Era tăios, hotărât. Știi cumva de unde vine majoritatea pacienților Clinicii Berna?

— Impresia mea - și nu a fost mai mult de atât - era că veneau în special din Statele Unite. Plus câțiva sud-americani, care își pot permite să plătească taxele. Are vreo semnificație?

— Ar putea fi cheia întregii afaceri.

7

11 februarie 1984. Aeronava DC 10 zbura la zece mii de metri deasupra Atlanticului invizibil în timp ce motoarele o îndreptau cu o viteză de 800 de kilometri pe ora în direcția nord-est, înspre Europa. Nancy adormise repede în fotoliul sau de la clasa întâi, cu capul căzut pe umărul lui Newman. El o deplasă grijuliu, pentru a-și putea părăsi locul. Nu era nici o șansă să se trezească: când o lua somnul, dormea buștean. Newman scoase un notes din buzunar și scrisese mesajul cu majuscule, pentru a nu fi transmis eronat. Ridicându-se, chemă o stewardesă, își duse un deget la buze și înclină din cap în direcția lui Nancy. Luând fata de braț, o conduse în direcția cabinei piloților și-i vorbi doar când se aflară în oficiu.

— Aș dori să fie transmis acest mesaj prin radio, fără întârziere, la Londra. Cât timp aștept aici, află cât costă...

Stewardesa se întoarse în mai puțin de un minut. Fata atrăgătoare îl studie direct pe Newman. Nu era indicat să ai relații prea apropiate cu pasagerii, și totuși... Ea găsi irezistibil comportamentul detașat, amuzant al lui Newman. Iar apartamentul ei nu era departe de Gatwick. Tipul era englez. Și pasagera cu care călătorea el nu purta nici un inel. O fată trebuia să profite de orice ocazie. Îi spuse costul mesajului, iar el, la rândul lui, îi plăti în dolari.

— Operatorul radio transmite deja, domnule Newman...

— E bine să ai în preajmă o fată serviabilă, ca tine...

— La Gatwick am două zile libere...

— Îmi spui numărul de telefon?

— N-ar trebui...

— Dar o s-o faci...

Îi împrumuta notesul și un pix, își puse o țigara în colțul gurii și o privi cât timp ea scria cifrele în carnețel. Adăugă un nume, iar el îl citi de sus în jos: *Susan*. Luă notesul de la ea și îl ascunse vederii în timp ce draperia se mișcă și apărură un steward. Newman o salută discret.

— Vă mulțumesc că v-ați ocupat de problema aceea a mea, spuse pentru urechile stewardului care ștergea, fără motiv, paharele. Când ajunge la Londra?

— În câteva minute, domnule...

— Vă mulțumesc încă o dată.

Îi făcu cu ochiul, dădu la o parte draperia și se întoarse la locul său. Nancy era trează, întinzându-și brațele, împungând tricoul de cașmir cu pieptul ei frumos rotunjit. O privi cu o binevoitoare resemnare în timp ce se așeză alături de ea.

— Ești un ticălos, spuse ea. Ai stat la palavre cu stewardesa aceea. Îl înlănțui cu o mână posesivă. Știi, uneori cred că ar trebui să te înhaț cât mai am timp. Nu prezinți încredere când pleci și hoinărești de colo-colo.

— Ce stewardesă?

— Acea cu picioare superbe care ne-a condus la locurile noastre, aceea de pe care nu ți-ai putut lua ochii, aceea care te mânca din ochi. Cu discreție, firește...

— Schimbare de plan, spuse el brusc.

— Adică?

— Ar fi mai bine să bei o cafea ca să te trezești de-a binelea înainte să-ți spun.

Îl chemă pe stewardul care terminase de șters paharele și făcu comanda. Apoi recăzu în muțenie până ce ea bău jumătate de ceașcă.

— Am fost o fată ascultătoare, spuse ea. Ce schimbare de plan?

— Nu zburăm cu Dan-Air de la Gatwick la Belp. Luăm un autobuz de la Gatwick la Heathrow. Apoi prindem o cursă Swissair până la Geneva. Călătorind via Geneva, ne camuflăm destinația reală.

— Bob! Ea se îndreaptă atât de brusc, încât aproape că își vărsă cafeaua. Tratezi problema cu seriozitate. Crezi că se întâmplă ceva ciudat. Mă surprinzi. Uneori simt că niciodată nu te voi cunoaște cu adevărat. Tot comportamentul tău s-a schimbat...

— Dacă tot avem o treabă de făcut, măcar s-o facem ca la carte...

— Nu ăsta este motivul, se repezi ea. Rosen ți-a spus ceva care ți-a schimbat întreaga atitudine. Atunci de ce naiba a trebuit să avem cearta aceea jenantă în hol, la Tack Room?

— Rosen nu mi-a spus nimic. Numai că acum acționăm cu metodele mele. Ai putea să numești asta un *fait accompli*, replică el degajat.

— Am pus și eu o întrebare, cedă ea. Și totuși, nu cred. Nu-i așa că-i nostim?

Îl privi pe Newman care își odihnea capul pe spătarul fotoliului. Avea ochii închiși și, aparent, ațipise, lucru pe care era capabil să-l facă oriunde, oricând.

În cabina piloților operatorul radio mototoli fila ruptă din notesul lui Newman, cu mesajul pe care îl trimisese. Mesajul părea destul de inofensiv, iar el nu-i mai acordă atenție. Destinat unui număr de căsuță poștală din Londra, pentru Riverdale Trust Ltd, era scurt și la obiect.

La bordul aeronavei American Airlines... ETA Gatwick... Direcția Heathrow pentru îmbarcare pe Swissair spre Geneva, repet: Geneva. Newman.

Manfred Seidler fugea pentru a-și salva viața. Folosi orice mijloc derutant pentru a arunca praf în ochii acelor care ar fi încercat să-l urmărească. Închirie în Berna, folosind un set de acte de identitate false, o mașină de la agenția Hertz, alături de Bellevue Palace.

Conduse doar până la Solothurn, unde predă mașina. Din gară luă un tren până la Basel. Dacă cineva *reușea* să-i ia urma până aici, putea crede – cu puțin noroc – că el se dusese la Zürich. Alimentase această iluzie cumpărând două bilete separate de câte o singură călătorie, pentru Zürich și pentru Basel. Le luase la interval de zece minute de la două ghișee diferite. În timp ce expresul încetini și pătrunse în gara principală din Basel, el stătea la ușa de ieșire, strângându-și valiza.

Îi telefonă Erikâi Stahel dintr-o cabină telefonică, din gara uriașă. Își dădu seama că se uita cu mare atenție la fiecare pasager care zăbovea în preajma cabinei. Știa că nervii săi erau într-o stare proastă. Lucru care se petrecea atunci când omul comitea greșeli. Hristoase! Oare nenorocita nu avea de gând să răspundă odată? Vocea cu care aceasta îi răspunse justifică imprecizia lui.

— Manfred la telefon...

— Ia te uită, străine! Nu e viața plină de surprize?

Vocea Erikâi nu suna primitor și, cu siguranță, nu era entuziasmată, gândi el furios. Femeile necesitau un tratament prudent. Se strădui să pară încrezător, plăcut, hotărât. Doar o urmă de nervozitate, și ea n-ar mai coopera. Cunoștea câte ceva despre felul în care își ducea el existența.

— Am nevoie de un loc unde să mă odihnesc, să mă relaxez...

— În pat, nu-i așa?

Vocea ei melodioasă sună sarcastic. El se întrebă dacă era un bărbat la ea. Ar fi fost o situație dezastruoasă. Trecuseră câteva luni de când luase legătura ultima dată cu ea.

— *Am nevoie* de tine, spuse el. Ca tovărășie. Lasă patul...

— Vorbesc *oare* cu Manfred Seidler? Dar vocea i se înmuiase. De unde vii?

— Zürich, minți el cu ușurință.

— Și unde ești acum?

— Obosit și înfometat, într-o cabină telefonică din gară. Nu trebuie să gătești. Te scot în oraș. La cel mai bun local.

— Te așteptai să fiu aici, așteptându-ți telefonul?

— Erika, spuse el hotărât, astăzi e sâmbătă. Știu că sâmbăta nu lucrezi. Am sperat...

— Mai bine vino aici, Manfred...

Erika Stahel locuia la etajul al doilea, într-un apartament mic, lângă Munsterplatz. Seidler își căra valiza prin ninsoare, ignorând stația de

taxiuri din fața gării. Putea să-și permită cu ușurință o cursă, dar șoferii de taxi aveau memorie bună. Și, deseori, ei erau prima sursă la care apela poliția elvețiană pentru informații.

Era ora zece dimineață când apăsă pe butonul soneriei din dreptul numelui *E. Stahel*. Vocea ei, surprinzător de ușor de recunoscut, în ciuda distorsiunilor difuzorului, răspunse ca și cum era în așteptare.

— Cine e?

— Manfred, sunt înghețat...

— Intră!

Interfonul bâzâi, indicând faptul că ea deschisese ușa de la intrare pe care el o împinse, privind pe stradă în ambele direcții. Seidler ajunsese la stadiul de alertă și nervozitate acută în care nu avea încredere în nimeni.

Ușa apartamentului ei era deschisă câțiva centimetri, iar el întinsese mâna pentru a o împinge când se opri, întrebându-se ce ar putea fi de partea cealaltă. Ușa se deschise spre interior, iar ea stătea privindu-l fără vreo expresie anume. Înaltă doar de un metru șaizeci, era o brunetă zveltă, de douăzeci și opt de ani, cu o frunte înaltă și ochi negri, liniștiți.

— Ce mai aștepți? Pari înghețat și înspăimântat – și înfometat. Micul dejun este pe masă. Cafea fierbinte în ibric. Dă-mi valiza și treci la masă...

Spuse toate acestea cu vocea ei calmă, încrezătoare, în timp ce închise ușa și întinse mâna după valiză. El scutură din cap, hotărî că gestul fusese prea aspru și zâmbi, conștient de o senzație de ușurare. Se afla la adăpost.

— Voi pune valiza în dormitor, dacă nu te superi. Două minute și voi fi eu însumi...

— Știi unde este dormitorul. Ar trebui, până acum.

Atitudinea ei era prozaică, dar îl privea cu căldură.

În dormitor, cu ușa închisă, el lăsă să cadă valiza pe unul din cele două paturi de câte o singură persoană și privi scurt împrejur. Avea nevoie de o ascunzătoare și avea la dispoziție doar câteva minute să găsească una.

Mută, în liniște, un scaun lângă un dulap înalt, se urcă pe el și își plimbă degetele pe deasupra acestuia. Degetele întâlniră o peliculă subțire de praf. Restul locului era curat, dar femeile scunde trec deseori cu vederea partea superioară a dulapurilor înalte. Coborî și deschise valiza.

Diplomatul micuț, subțire, era ascuns sub cămăși. Ridică cu grijă încuietorile și scoase câteva plicuri. Toate conțineau mari sume de bani – își lichidase contul bancar din Berna vinerea trecută, chiar înainte de închiderea băncii. Un alt plic conținea cele douăzeci și cinci de bancnote a câte o sută de franci pe care le scosese din portofelul lui Franz Oswald, cel omorât în subsolul din Viena.

Strângând plicurile, se urcă înapoi pe scaun și le aranjă pe partea superioară a dulapului, care era adâncită. Gestul final fu să pună două cămăși în diplomat, pentru a-i justifica prezența, și apoi să închidă valiza cea mare, să o încuie și să o așeze sub patul cel mai apropiat de fereastră.

— Un chiriaș lacom tânjește după cafeaua aceea aburindă și după cornurile tale adorabile, îi spuse bine dispus, pătrunzând în camera de zi confortabilă și bine mobilată, care servea și drept sufragerie.

— Ce surpriză! Ochii ei întunecați îi căutară pe ai lui. Să ne fi

transformat noi deodată în orășeanul strălucitor și agreabil? Este bine să nu mai colinzi străzile, Manfred?

Deși aproape că îl opări, înghiți cafeaua din ceașcă, apoi se așeză și devoră trei cornuri în timp ce ea îl studia, așezată în fața lui. Părinții ei, ca și ai lui Seidler, muriseră, iar ea nu avea rude apropiate. Erika își croise cu greu drumul până la postul de adjunct al directorului executiv al băncii la care lucra. Și originea ei era modestă. Probabil că numai în Elveția ar fi putut să ajungă atât de departe prin muncă cinstită și talent.

"Sunt chiar fericită singură, se destăinuise odată unei prietene. Am un serviciu bun care îmi place, un iubit (se referea la Manfred, deși nu-l numi). Prin urmare, de ce aș mai avea nevoie? Pot să trăiesc foarte bine și fără să mă mărginesc la casă – colindând supermagazinele cu un copil care zbiară și un soț care după trei ani începe să observe secretarele atrăgătoare din biroul său..."

— Ești fericit să nu mai colinzi străzile, Manfred? repetă ea.

— Privește afară, pe geam! Ninge încontinuu. Am și muncit din greu. Mă simt la adăpost, într-un loc în care nimeni nu știe că mă aflu. Unde telefonul n-o să sune, adăugă repede.

Măcar o dată, Seidler spunea adevărul. Alesese, în mod inteligent, Basel-ul drept adăpost. Basel era locul unde se întâlneau trei granițe: elvețiană, franceză și germană. În caz de urgență – cum ar fi necesitatea unei plecări precipitate trebuia doar să se urce într-un tren din gara principală și, următoarea oprire, după câteva minute, era în Germania. Sau, din aceeași gară, putea străbate pe jos o barieră către celălalt sector și se afla deja pe teritoriu *francez*. Da, Basel-ul era un bun loc de așteptare până se hotăra în privința mișcării următoare, până când se va întâmpla ceva. Deoarece, pentru Manfred Seidler, întotdeauna se întâmpla ceva.

Și apoi, mai era Erika. Seidler, un bărbat care își petrecuse cea mai mare parte a timpului făcând bani, lucru care implica activități ilegale, la limita delictelor – și care acum era un asasin aprecie că Erika era o fată *bună*. Era o schimbare atât de plăcută să o aibă drept companie... Se trezi din reverie, conștient de faptul că ea spusese ceva.

— Iartă-mă, visam...

— De când ai fost ultima dată aici, am fost avansată...

— Încă și mai sus? Erai deja adjuncta unui director...

— Acum sunt adjuncta președintelui băncii. Ea se întinse peste masă, iar el fixă cu privirea contururile gemene îmbietoare, reliefate de bluza înflorată. Manfred, continuă ea, ai auzit – știu că tu umbli mult – ai auzit vreodată pe cineva referindu-se la cuvântul *terminal*?

Senzația de confort a lui Seidler – creată de stomacul umplut, de căldura din apartament (Erika putea să-și permită să țină deschisă instalația de încălzire centrală) și de apropierea Erikăi – dispăru. Un cuvânt și coșmarul reapăruse. Se strădui să-și ascundă șocul pe care i-l provocase.

— S-ar putea, o provocă el, dacă îmi spui unde l-ai auzit.

Ea ezită, curiozitatea ei luptând cu onestitatea. Curiozitatea învinse. Trase adânc aer în piept și își întinse mîna-i mică spre a o strânge pe a lui.

— Eram la cafea în timpul unei ședințe de conducere. Șeful meu a

spus celorlalți: " A mai aflat careva ceva despre afacerea asta, *terminal*, ce o însemna ea, sau este doar vreun alt zvon legat de Clubul Gold?"

— Clubul Gold? Ce-i asta?

— Ei bine, oficial nu există. Deduc că el cuprinde un grup de bancheri cu anumite vederi asupra politicii naționale. Grupul e cunoscut sub numele de Clubul Gold...

— Șeful tău face parte din el?

— Dimpotrivă. Nu este de acord cu vederile lor, oricare ar fi ele. Sediu Clubului Gold e în Zürich...

— Zürich? Nu în Berna? insistă el.

— Cu siguranța, Zürich...

— Cine e șeful tău? întrebă el într-o doară.

— Vorbesc prea mult despre meseria mea...

— Aș putea să aflu atât de ușor, sublinie el. N-ar trebui decât să-ți dau un telefon la serviciu și tu ai spune: Biroul domnului... Sunt și alte căi. Știi asta.

— Presupun că ai dreptate, fu ea de acord. În orice caz, nu contează. Lucrez pentru doctorul Max Nagel. Să revenim, înseamnă oare *terminal* o stație de cale ferată? La asta te duce gândul de obicei...

— Ei au presupus bine de prima dată. Mai mult de atât nu știu.

— O stație de cale ferată... nu *un aeroport*? continuă ea. La Basel chiar este un aeroport.

— Cu siguranță, n-are nimic de-a face cu un aeroport, o asigură el.

Se ridică și își șterse gura cu un șervețel. Se oferă să strângă masa, dar ea își scutură capul și se ridică în picioare alături de el, înconjurându-i gâtul cu mâinile. În timp ce se sărutau, el o cuprinse în brațe și simți nasturii din spatele bluzei ei.

— Acel Club Gold, îi șopti el, are vreo legătură cu lingouri de aur?

— Nu, ți-am spus. E doar o denumire. Știi cât sunt de bogați bancherii din Zürich. E un nume potrivit pentru ei...

El desfăcu primii doi nasturi și își strecură mâna, căutând să desfacă bretelele sutienului. Degetele lui cercetătoare nu întâlniră nimic. Desfăcu încă doi nasturi și își dădu seama că ea nu avea nimic pe sub bluză. Se dezbrăcase de ce avea dedesubt în timp ce el venea de la gară, târându-se prin zăpadă.

Se simțiră bine în dormitor, dar, după aceea, el începu să se frământa cu privire la cele spuse de ea. Era oare Basel-ul cel mai nepotrivit loc din lume, unde ar fi putut să-și caute scăparea? Nimerise oare în gura lupului? Trebuia să stea ascuns. Trebuia, de asemenea, să citească ziarele – în special cele din Geneva, Berna și Zürich, precum și cele locale. Ar fi putut apărea ceva în ele, ceva ce i-ar fi indicat calea – calea de a scăpa de oroare.

strânseseră ceilalți angajați, inclusiv Howard, care abia sosise dintr-un week-end la țară, Monica – fata bătrână de vârstă mijlocie, greu de precizat, pe care Tweed o numea "mâna sa dreaptă" – și Mason, convocat urgent de la Viena, aparent dintr-un capriciu al lui Tweed.

"Obiectul" pe care Mason îl adusese cu el și pe care îl cumpărase de la Franz Oswald, se afla acum încuiat în fișetul de oțel al lui Tweed. Nimeni nu dorise să continue să se holbeze la el mult timp.

Howard, îmbrăcat cu costumul în carouri discrete, pe care îl purtase în week-end, era furios. Era convins că Tweed profitase de absența sa pentru a pune în mișcare tot soiul de angrenaje periculoase. Colac peste pupăză, Tweed abia se întorsese din Downing Street unde avusese o întâlnire între patru ochi, de peste o oră, cu prim-ministrul.

— L-ai cerut acest document? întrebă cu răceală.

Tweed privi la scrisoarea cu antetul *10 Downing Street* pe care intenționat o lăsase pe masa sa de lucru. Îi conferea puteri depline pentru a conduce ancheta personal. Era chiar și o anexă ce îi permitea accesul imediat la prim-ministru, oricând o cereau împrăjurările.

— Nu, replică Tweed, stând în picioare ca toți ceilalți și ștergându-și ochelarii cu o batistă de mătase. A fost ideea ei. N-am contrazis-o, firește...

— Firește, repetă Howard sarcastic. Acum, că ne-ai pus pe toți pe jar, care-i următoarea mișcare?

— De data asta, am nevoie de ajutor din afară. Tweed își ridică ochelarii pe frunte și clipi către Howard. După cum știi, suntem încărcăți până peste cap. Trebuie să obținem ajutor de unde putem...

— Un nume – sau niște nume – ar fi de mare ajutor...

— Nu sunt sigur că e înțelept. Ajutorul de nădejde trebuie să meargă mână în mână doar cu discreția totală. Dacă sunt singura persoană care le cunoaște identitatea, vor ști pe cine să acuze dacă lucrurile merg rău. Îmi asum întreaga responsabilitate...

— Ai angajat deja pe cineva din afară, îl acuză Howard.

Tweed ridică din umeri și privi la scrisoarea de pe masa de lucru. Howard l-ar fi putut omorî. Era o atitudine neobișnuită din partea lui Tweed, dar el ar fi mers până în pânzele albe pentru a-și proteja o sursă. Ajunse la concluzia că îl tratase mai degrabă rău pe Howard, mai ales că erau și ceilalți de față.

— A rezultat deja un cadavru, își informă superiorul. La Viena a fost omorât un om. Mason poate să-ți spună despre asta...

— Dumnezeuule atotputernic! explodă Howard. Pe mâna cui ne lași?

— Îmi permiteți să explic, domnule? exclamă Mason cel spilcuit și cu ținută rigidă.

Considerând gestul scurt din cap al lui Howard drept afirmativ, el descrie cu detalii precise întâlnirea cu Franz Oswald. Howard asculta în tăcere, buzele-i ținute exprimate exprimând dezaprobare și neliniște – o reacție cu care Tweed fu de acord. Nu era deloc mulțumit de întorsătura pe care o luau lucrurile.

— Măcar ți-a spus – cât încă era în viață – cum a obținut *obiectul*?

Howard înclină capul din nou, de această dată înspre sertarul încuiat al seifului. Se calmase în timp ce îl asculta pe Mason, un om care îi

displăcea, dar pe care îl respecta – proveneau amândoi din același mediu. Problema era că Mason era omul lui Tweed. Ca și Monica, afurisita aceea de celibatară, care nu scosese un cuvânt – dar Howard știa că, mai târziu, ea putea să reproducă întreaga conversație din memorie, cuvânt cu cuvânt.

— Nu domnule, nu mi-a spus, răspunse Mason. L-am întrebat, dar a refuzat categoric să intre în amănunte. Oricum, am o fotografie a omului care a urcat în avion la Schwechat – aparatul acela nou e o minune și îl port întotdeauna cu mine. A fost făcută cu teleobiectivul de la mare distanță, dar a ieșit destul de bine.

— Arată-mi-o. O ai la tine?

Mason privi scurt spre Tweed, lucru care, o dată mai mult, îl enervă pe Howard. Tweed clătină din cap îngăduitor, dorind ca Mason să nu-i fi cerut permisiunea. Mai mult, Mason era extrem de grijuliu cu el. Îl privi pe Howard, care studia fotografia înmănată de Mason.

— Ai vreo idee cine e? întrebă Howard.

— Îmi e cunoscut, replică Tweed. Îmi stă pe limbă...

— Pune-o la dosar, sugeră Howard. Mason, acum voi rosti un cuvânt și vreau să reacționezi imediat. Spune-mi prima asociere de idei care îți trece prin minte. Fără să te gândești. Ești gata? *Terminal...*

— Un circuit electric, răspunse prompt Mason.

— Interesant. Howard se întoarse spre Tweed. Elvețienii își transformă întreaga economie ca să funcționeze pe baza energiei electrice. Noile locuințe sunt încălzite electric, pentru a evita dependența de petrol. Știați asta?

— Da, știam. Ar putea fi o idee deșteaptă, fu el de acord.

— Și dacă toată treaba asta ține de o operațiune masivă de sabotaj? Howard se înfierbântă pe această temă. Inamicul plănuiește să lovească toate punctele cheie din sistemul energetic elvețian, când vine momentul potrivit ca să acționeze.

— S-ar putea să ai dreptate. Când vom afla ce se petrece cu adevărat în Elveția, vom ști. Am nevoie să trimit acolo pe cineva pe care poliția și contraspionajul militar nu-l cunosc. Mason s-ar descurca. Ambasadorul din Viena e de acord să-i devanseze concediul cu trei săptămâni...

— Bună idee, fu de acord Howard. Se simțea un pic mai bine în privința întregii afaceri, la care, acum, *contribuia*. Era timpul să arate un grăunte de bunăvoință. Înclină capul în direcția scrisorii de pe biroul lui Tweed. Datorită ei avem acces liber la toate mijloacele. Totuși, treaba asta încă mă îngrijorează. Cine și i-ar fi imaginat pe elvețieni amestecați într-o situație de asemenea amploare internațională? Da, Mason, mai vrei ceva?

— Permișiunea să caut ceva de mâncare dacă ați terminat cu mine, domnule. Dejunurile din avion îmi întorc stomacul pe dos. Nu am mâncat de aseară.

— Liber! îi spuse vioi Howard, încă optimist. Asta e, doar dacă nu mai are Tweed ceva în plus.

— Îți voi aranja zborul la Zürich, îi spuse Tweed lui Mason. Iei un tren de aici până la Berna, durează doar nouăzeci de minute. Oricum, întâi dejunul. Și, Mason, îți mulțumesc. Nu sunt încă sigur cu privire la ce ai declanșat, dar e ceva foarte important. O simt în oasele mele artritice...

— Lui Howard i s-a dus vestea că e o pacoste, remarcă Monica înspre Tweed când rămaseră singuri. Sus-jos – ca un afurisit de Hopa-Mitică...

— Eva, soția sa e cauza, spuse Tweed, lăsându-se în scaunul său pivotant. Am întâlnit-o doar o dată. Face pe doamna, e foarte prețioasă. A făcut tot ce i-a stat în putință că să mă simt prost...

— Asta din cauză că se teme de tine, comentă malițios Monica.

— Dar e ridicol, protestă Tweed.

— E ambițioasă, ea e forța care-l mână de la spate pe Howard. Când îi va spune că prim-ministrul ți-a dat mână liberă, cu siguranță că o să sară până-n tavan. Cunosc genul. Pe deasupra, are și bani – un pachet mare de acțiuni I.C.I. pe care le-a moștenit. Asta îi conferă unei femei senzația de putere.

— Bietul Howard, spuse, iar compasiunea sa era sinceră. Se uită la Monica, o femeie de nădejde, a cărei adâncă loialitate față de el o găsise uneori îngrijorătoare. În alte împrejurări s-ar fi putut gândi să se însoare cu ea, dar acest lucru era, realmente, imposibil. Am o întâlnire, spuse, ridicându-se. Nu știu când ne vedem...

— Nu e posibil să ținem legătura? întrebă ea răutăcioasă.

— De data asta, nu. Se opri lângă ușă, iar ea avu grijă să nu-l ajute să-și îmbrace paltonul. Tweed ura astfel de gesturi. Monica, atunci când se întoarce Mason, spune-i să mă aștepte. Spune-i că una dintre îndatoriri va fi să alcătuiască un dosar cu privire la profesorul Armand Grange, șeful Clinicii Berna...

Lee Foley se plimba posomorât pe strada Picadilly, cu mâinile vârâte în buzunarele scurtei de molton. Iisuse, era frig la Londra, un frig aspru, umed. Nu e de mirare că britanicii cuceriseră, cândva, lumea. Dacă puteai suporta acest climat, atunci puteai face față oriunde pe suprafața pământului.

Își privi ceasul. Fixarea convorbirii era importantă. Omul de legătură avea să-l aștepte la numărul stabilit. Privi discret împrejur înainte de a coborî în stația de metrou Picadilly. Nici un motiv ca să-l urmărească cineva, totuși era momentul să verifice.

În cabina telefonică își privi din nou ceasul, așteptă până ce acesta indică fix 11 a.m., apoi formă numărul din Londra, așteptă apelul, introduse o monedă de zece penny și auzi vocea cunoscută. Rosti parola și apoi ascultă înainte de a răspunde.

— Acum lasă-mă pe mine să vorbesc. Astăzi voi zbura devreme cu un avion la Geneva. Voi aștepta la Hotel des Bergues. La momentul potrivit voi pleca spre Berna. Voi rezerva o cameră la un hotel numit Savoy, lângă gară – poți să obții numărul de la direcția din Berna. Vom ține strâns legătura, în caz că situația se complica. Trebuie să mă ții la curent. Terminat...

Era 12:30 p.m. când Tweed se întoarse în biroul său, își atârână

paltonul de agățătoare și se așează în spatele mesei rotunde. Monica se încruntă în timp ce verifică un dosar împreună cu Mason. Ar fi trebuit să-și pună paltonul pe umeraș; nu era de mirare că avea întotdeauna un aspect atât de neglijent. Se abținu cu grijă să facă gestul de a i-l pune pe umeraș. Tweed fusese plecat mai mult de două ore.

— I-am rezervat lui Mason un loc la Swissair pentru cursa SR 805. Decolează de pe Heathrow la paisprezece patruzeci și cinci, sosește la Zürich la șaptesprezece douăzeci, ora locală...

— O să-l prindă cu ușurință, încuviință Tweed cu un aer absent. Ce puneți la cale voi doi?

— Ne uităm printre sute de fotografii. L-am descoperit pe omul pe care l-a văzut urcându-se la bordul avionului elvețian, pe aeroportul Schwechat. Manfred Seidler...

— Sunteți siguri?

— Foarte, replică Mason. Uitați-vă și dumneavoastră.

Întinse peste masa de lucru fotografia pe care o făcuse și pe care laboratorul foto din subsolul de la Park Crescent o dezvoltase și o mărise. Monica împinse pe masă dosarul lui Seidler, deschis la cea de-a treia pagină, unde se afla lipită o altă fotografie.

— Sărmanul Manfred, spuse Tweed pentru sine. Se pare că de data aceasta e amestecat în ceva ce n-ar putea să fie capabil să rezolve.

— Îl cunoașteți? întrebă Mason.

— *L-am cunoscut*. Când eram pe continent. Face parte din ceea ce obișnuim să numim circuitul...

— Nu cumva un circuit *electric*? se repezi Monica. Adu-ți aminte că Howard l-a întrebat pe Mason ce îi sugerează cuvântul *Terminal*.

Tweed o scrută prin ochelari. Monicăi nu-i scăpa nimic – el unul nu s-ar fi gândit niciodată la așa ceva. Luă în seamă ideea.

— Ar putea fi o legătură, consimți într-un târziu. Nu sunt sigur. Seidler este un achizitor – și un vânzător de lucruri ne semnificative. Uneori nu chiar atât de neînsemnate. Trăiește datorită rețelei sale de contacte. Doar din când în când iese la iveală cu vreo bombă. N-am nici o idee cu privire la locul unde se află acum. E ceva de care ar trebui să te interesezi tu, Mason.

— Voi avea serios de lucru. Să-l caut pe Manfred Seidler, să întocmesc un dosar cu profesorul Grange... Nu avem nimic în privința lui aici.

— Calculatorul n-a indicat nimic, adăugă Monica.

— *Calculatorul*? o expresie ciudată licări în dosul ochelarilor lui Tweed, apoi dispăru. Se relaxă din nou. Mason, din momentul în care părăsești această clădire, doresc să te asiguri că nu ești urmărit. În special după ce vei sosi în Elveția.

— Vă gândiți la ceva anume?

— A avut loc deja o crimă – Franz Oswald. Se vor comite crime pentru ceea ce am eu în sertarul acela încuiat... Privi către Monica. Sau l-a luat curierul Ministerului Apărării?

— Încă nu...

— Trebuie să fie nebuni. Tweed bătea darabana pe birou cu degetele sale subțiri. De îndată ce experții lor îl vor examina...

— Charlton e un tip grijuliu, îi reaminti Monica. E foarte precaut în privința securității. Pun pariu că acel curier va sosi o dată cu căderea nopții.

— Probabil că ai dreptate. Nu îmi voi părăsi biroul până ce obiectul nu va mai fi în grija noastră. Mason, acum, reluă el, un alt factor necunoscut este atitudinea autorităților elvețiene – Poliția Federală și Serviciul Secret al Armatei. Ar putea manifesta ostilitate...

— Pentru ce, Dumnezeu? protestă Monica.

— Mă îngrijorează acel avion charter, Lear, pe care l-a văzut Mason părăsind aeroportul Schwechat. Faptul că avea desenată pe fuzelaj o cruce roșie pe fond alb – steagul elvețian. Nu accepta pe nimeni ca prieten. A, încă ceva. Am rezervat o cameră la Bellevue Palace, în Berna.

Mason fluieră.

— Foarte drăguț. Tratament VIP. Lui Howard o să-i placă de minune când va afla...

— E convenabil, spuse scurt Tweed. S-ar putea să vin și eu mai târziu.

Monica avea probleme în a-și menține fața lipsită de expresie. Știa că Tweed avea propria lui rezervare la Bellevue Palace peste câteva zile – ea însăși îi rezervase camera. Tweed, de obicei secretos, de data aceasta era mai ascuns decât oricând. Nu îngăduia nici măcar echipei sale să-i știe mișcările. Pentru numele lui Dumnezeu, oare îl suspecta pe Mason?

— De ce convenabil? întrebă Mason.

— E central, replică scurt Tweed, și nu mai comentă. Să punem lucrurile în mișcare, continuă cu o privire distantă, să așezăm piesele pe tabla. Un singur lucru aș vrea din tot sufletul să-l știu: unde se află Manfred Seidler acum?

Basel, 13 februarie 1984. O^o. Seidler se simțea încă hăituit. Petrecuse tot week-end-ul în apartamentul Erikâi Stahel și pereții începeau să-l apese. Auzi cheia introdusă în ușa exterioară și își repezi mâna după Lugerul său de 9 mm, armă pe care o ascunsese de Erika.

Când ea intră, ducând o plasă cu cumpărături, Lugerul era ascuns vederii, sub o pernă. Închise ușa cu piciorul și cuprinse cu privirea ziarele împrăștiate pe masă. Plecase în grabă de dimineață, ca să i le cumpere. Acum venise grăbită de la serviciu, avea la dispoziție doar o oră, pentru a-i pregăti ceva de mâncare pentru prânz.

— Scrie ceva prin ziare? strigă ea din bucătăria minusculă.

— Nimic. Încă. Nu trebuie să-mi pregătești prânzul...

— N-o să dureze mult. Putem sta de vorbă cât timp mâncăm...

El se uită la ziarele de pe masă. *Berner Zeitung*, principalul ziar de dimineață din Zürich, *Journal de Genève* și ziarele locale din Basel. Ridică unul dintre ele; dedesubt se afla diplomatul. Se hotărâse.

Încă din tinerețe, Seidler se implicase în activități necurate, întotdeauna cu scopul de a obține bani. Adus la Viena de către o mătușă – mama sa fusese omorâtă de ruși, iar tatăl său murise pe frontul de est – Seidler fusese unul dintre hoinarii acestei lumi. Acum, când avea bani, când simțea nevoia să se liniștească, întregul sistem încerca să-i dea de urmă.

Simți o mare afecțiune pentru Erika, deoarece era o fată atât de *respectabilă*... El așază masa, îi ascultă sporovăială cât timp mâncară și deschise subiectul abia după cafea.

— Erika, aș vrea să păstrezi tu astea, în caz că mi se întâmplă ceva...

Deschise diplomatul, scoțând la iveală teancurile îngrijite de bancnote elvețiene din interior. Fața ei, care întotdeauna prezenta acea îmbujorare rozalie pe care Seidler o observase la femeile însărcinate, se albi în timp ce ea se ridica. Degetele ei iscusite scotociră la întâmplare prin mulțimea de teancuri, apoi le puse la loc. Îl privi fix.

— Manfred, trebuie să fie jumătate de milion de franci aici...

— Cam așa. Ia-i și pune-i într-un cont – nu la banca la care lucrezi. Cheamă un taxi. Nu merge pe stradă cu suma asta – nici chiar în Basel...

— Nu pot să-i iau. Îi strânse mâna, iar el o văzu gata să plângă. Nu mă interesează – tu ești singurul care mă interesează.

— Atunci depune-i pentru noi doi. Pe numele tău. Sub nici un motiv pe al meu, o avertiză.

— Manfred... Se așază pe genunchii lui. De cine îți este teamă? Ai furat acești bani?

— Nu! Deveni vehement în a o convinge. Mi-au fost dați pentru serviciile prestate. Acum, nu mai au nevoie de mine. Ar putea să mă considere o amenințare, în legătură cu ceea ce știu. N-ar trebui să mai rămân aici multă vreme...

— Stai cât timp dorești. Cine sunt oamenii aceștia?

— O persoană, mai ales. Cineva care dispune de puteri enorme. Cineva care ar putea fi capabil să folosească inclusiv poliția, pentru a-i aranja treburile.

— Poliția elvețiană? Tonul ei era neîncrezător. Arăți atât de obosit, de epuizat. Supraestimezi puterea acestei persoane. Dacă asta te face să te simți mai bine, voi pune servieta într-un seif bancar – în cazul în care păstrezi tu cheia...

— Foarte bine. Știa că era singura condiție ca să accepte să facă ceea ce îi ceruse el. Vor găsi ei vreun loc unde să ascundă cheia, în apartament. Ar fi bine să te grăbești. O să întârzii la serviciu, îi spuse.

Îl îmbrățișă cu putere, ca și cum nu i-ar mai fi dat niciodată drumul. El aproape că avea ochii în lacrimi. Atât de simplu, atât de frumos... De-ar fi întâlnit-o în urmă cu mulți ani...

În dormitorul lor din hotelul Penta, situat pe teritoriul vast al aeroportului Heathrow, Newman își privi ceasul din nou. Nancy ieșise singură în urmă cu câteva ore – știa cât de mult ura el ieșirile după cumpărături. Aveau încă destul timp să prindă cursa Swissair, care pleca la ora nouăsprezece și ajungea la Geneva la douăzeci și unu și jumătate, ora locală. Ușa se deschise, iar ea îl surprinse privindu-și ceasul.

— Am lipsit ore întregi, știu, spuse cu voioșie. Credeai că vom pierde zborul nostru? M-am simțit atât de bine...

— Probabil că ai cumpărat jumătate din Fortnum's...

— Aproximativ. E un magazin minunat – și îți trimit cumpărăturile oriunde în lume. Îl privi cu sfială în timp ce își atârna cojocul în garderob.

Nu îți arăt notele de plată. Doamne, ador Londra...

— Atunci, de ce nu ne-am stabili aici?

— Robert, nu începe din nou. Și tu ai ieșit. Pardesiul tău e pe un alt umeraș...

— Pentru o gură de aer proaspăt. Cu iz de benzină. Ai stofă de detectiv.

— Doctorii trebuie să aibă spirit de observație, dragule. Ea privi spre pat. Mâncăm acum – sau mai târziu?

— Mai târziu. Acum avem altceva de făcut. Îi înconjură cu mâinile mijlocul subțire. După aceea chiar o să bem ceva Cina, în avion. Hrana de la Swissair e incredibil de comestibilă...

Lee Foley, la bordul unei matinale curse Swissair, așezat în fotoliul său, cu centura prinsă, privi pe hublou cum avionul părăsea aeroportul Heathrow și, străpungând ceața, intra într-o zonă însorită. Era așezat în partea din spate a sectorului de clasa întâi.

Foley rezervase anume acest loc, pentru că îi oferea un bun punct de observație asupra tovarășilor săi de călătorie. Spre deosebire de ei, când stewardul veni să-i așeze un șervet pe masa rabatabilă, el refuză orice fel de mâncare sau băutură.

— Nimic, spuse tăios.

— Avem un dejun foarte bun, după cum puteți citi în meniu, domnule.

— la meniul, păstrează dejunul...

— Poate doriți să beți ceva, domnule?

— Am spus: nimic.

Era deja lumină când aeronava efectua coborârea deasupra munților Jura, îndreptându-se către aeroportul Cointrin. Foley privi peisajul în timp ce avionul se înclina și observă că lacul de Joux, cuibărit în căldarea munților, era înghețat tun. Cel puțin, presupuse el, era și cazul – lacul era înveșmântat în zăpadă, ca de altfel și munții. Fu primul pasager care părăsi avionul după ce aterizase, cărându-și singurul bagaj.

Foley călătorea întotdeauna lejer. A pierde timpul în preajma unei benzi rulante, așteptând să-ți apară bagajul pe banda transportoare, însemna să dai prilej privitorilor să-ți observe sosirea. Foley privise întotdeauna terminalele ca pe niște puncte de intrare periculoase. Își arătă pașaportul oficialului elvețian așezat în interiorul cuștii de sticlă, privindu-l cu coada ochiului. Pașaportul îi fu înapoiat, și, din ceea ce își putea da seama Foley, nu stârni interesul. Străbătu punctul de vamă ce dădea în cealaltă parte, în holul pentru publicul călător. Pentru străini exista un însemn vizibil ce indica *TAXIS*, dar Foley se îndreptă automat către dreapta. Cunoștea aeroportul Cointrin.

Când coborâse scara mobilă a avionului, simțise aerul înghețat ca pe o împunsătură de cuțit. Îl izbi din nou când ieși din clădire și merse la primul taxi. Așteptă până când se așeză pe bancheta din spate și închise ușa, înainte de a-i da instrucțiuni șoferului.

— Hotel des Bergues...

Precauția lui Foley în privința terminalelor era mai întemeiată decât credea el, când străbătu grăbit holul, fără a-și întoarce capul. Privind

Înapoi, atragi atenția asupra ta, trădezi nervozitate. Prin urmare, el nu văzuse silueta mărunță, de pitic, ghemuită lângă perete, având o țigară neaprinsă între buzele subțiri.

Julius Nagy se îndreaptă brusc când îl văzu pe Foley, apoi scoase un chibrit și mimă aprinderea unei țigări, fără a o face -Nagy nu fuma. Ochii săi micuți, ca ai unei păsări, sticliră de satisfacție privindu-l pe american trecând prin ușile automate de la ieșire. Merse, cu pasul său grăbit, la cea mai apropiată cabină telefonică și închise ușa.

Nagy, care fugise din Ungaria când trupele sovietice îi invadaseră țara în 1956, era în vârstă de cincizeci și doi de ani. De sub pălăria tiroleză pe care o purta bine îndesată i se iveau șuvițele de păr negru, slinos. Pielea îi era încrețită ca a unei maimuțe, iar nasul lung se îngusta către nări. Sună la numărul pe care îl știa pe de rost. Nagy avea o memorie formidabilă în privința a trei lucruri: figurile oamenilor, numele lor și numerele de telefon. Când răspunse operatorul de la sediul general al Poliției își spuse numele, ceru să fie pus, "de urgență, vă rog", în legătură cu inspectorul șef Tripet. Da, era bine cunoscut inspectorului Tripet și era foarte grăbit.

— La telefon Tripet. Cine-i acolo?

Vocea îndepărtată vorbise prevenitor, în franceză. Nagy și-l imagină pe omul de la Siguranță șezând în biroul său de la cel de-al doilea etaj al clădirii cu șapte niveluri, situată în fața Bibliotecii Publice, pe bulevardul Karl-Vogt, la numărul 47, la poalele Orașului Vechi.

— Nagy la telefon. Nu v-au spus?

— Numele mic?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Julius. Julius Nagy. Am ceva informații. Merită o sută de franci...

— Poate...

— Cineva care abia a sosit la Cointrin, cu avionul de la Londra. Vreau o sută de franci sau o las baltă...

— Și cine este acest costisitor cineva? Întrebă Tripet pe un ton plictisit.

— Lee Foley, omul C.I.A....

— Ne vedem în locul obișnuit. Peste exact o oră. La orele optsprezece. Vreau să discut cu tine despre asta - ne vedem atunci. Dacă nu e adevărat, ai zburat de pe statul de plată pentru totdeauna...

Nagy auzi declicul și își dădu seama că Tripet întrerupsese legătura. Era descumpănit. Cerase oare prea puțin? Era informația aur curat? Pe de altă parte, Tripet păruse a-i reproșa ceva omulețului. Nagy ridică din umeri, părăsi cabina, văzu autobuzul ce făcea legătura între aeroport și oraș gata să plece și începu să alerge.

La numărul 24 de pe bulevardul Karl-Vogt, Tripet - un om cu aspect sobru, cu o figură prelungă, abia trecut de treizeci de ani, care urcase rapid ierarhia în profesia aleasă - spera că-l păcălise pe Nagy în timp ce degetele sale agile formau numărul din Berna.

— Cu Arthur Beck, vă rog, adjunctul șefului Poliției Federale, ceru scurt operatorului din Taubenhalde. La telefon inspectorul șef Tripet, de la

Siguranță, Geneva...

— Un moment, domnule...

Beck răspunse din biroul său de la cel de-al zecelea etaj imediat ce îi dădu liber secretarei, o fată bătrână în vârstă de cincizeci și cinci de ani, nu foarte deosebită de Monica, secretara lui Tweed. Așezat confortabil în fotoliul său, Beck vorbi cu amabilitate potolită.

— Deci, Leon, cum merg lucrurile la Geneva? Ninge?

— Nu chiar. Arthur, mi-ai cerut să raporteze dacă apar persoane suspecte pe strada mea. Ar corespunde Foley, agentul C.I.A.?

— Da. Beck strânse receptorul o idee mai ferm. Povestește-mi, spuse, luând un creion și o foaie.

— S-ar putea ca abia să fi sosit cu o cursă Swissair de la Londra. Am un raport de la Cointrin...

— Un raport de la cine?

Creionul rămase în suspensie.

— Un informator ocazional pe care îl numim Metisul sau, uneori, Găinarul. Ar scormoni prin orice pubelă soioasă ca să câștige câțiva franci. Dar e foarte demn de încredere. Dacă te interesează Foley, mă întâlnesc în oraș, în scurt timp, cu Julius Nagy – Găinarul. Poți să mi-l descrii pe Foley ca să verific povestea lui Nagy?

— Foley e un tip pe care nu poți să-l confunzi... Beck îl descrie detaliat, din memorie, pe american, adăugând că vorbea cu o voce gravă. Îți e suficient Leon, ești de acord? Bun. După ce te vezi cu Găinarul, ți-aș fi recunoscător dacă mi-ai telefona din nou. Aștept în birou...

Tripet închise repede, un gest pe care Beck, care nu putea suporta oamenii care iroseau timpul, îl aprecie. Apoi se așeză în fotoliu, jucându-se cu creionul în timp ce se gândea.

Începuseră să apară, după cum anticipase. Criza căpăta proporții. Probabil că erau și alții pe drum, bănuia el. Fusesse avertizat cu privire la zvonurile ce circulau prin diferite ambasade străine. Beck, care urma să împlinească patruzeci de ani în mai, era un bărbat îndesat, cu un cap masiv, cu părul castaniu în neorânduială și cu o mică mustață brunetă. Ochii săi cenușii aveau o sclipire de umor, o trăsătură care deseori îi păstra judecata sănătoasă când se afla sub presiune.

Reflectă la faptul că nu resimțise niciodată o presiune mai mare, slavă Domnului că șeful său îi conferise puteri depline să acționeze cum credea el de cuviință. Dacă ceea ce bănuia era adevărat, și spera din adâncul sufletului său catolic să fie greșit, atunci urma să aibă nevoie de acele puteri. Uneori, când se gândea la ceea ce ar putea să înfrunte, se înfiora. Oricum, Beck era un lup singuratic. *La nevoie, voi lupta împotriva întregului afurisit de sistem*, își spuse. Doar *nu* era să fie înfrânt în Operațiunea Terminal.

Descuie un sertar cât timp aștepta ca Tripet să-l sune din nou și scoase un dosar cu mențiunea Strict Secret pe copertă. Deschise la prima pagină și se uită la titlul tipărit în susul paginii. *Cazul Hannah Stuart, cetățean american. Klinik Bern.*

Geneva, 13 februarie 1984. -3°C. Julius Nagy, din nou "la datorie" la Cointrin, nu putu să-și creadă ochilor. Era ziua lui norocoasă. După întâlnirea cu inspectorul șef Tripet, care ceruse o descriere detaliată a lui Lee Foley și fusese îndeajuns de satisfăcut de informații, încât să-i plătească cei o sută de franci conveniți, Nagy, în ciuda gerului puternic, se întorsese la aeroport pentru a întâmpina ultimele curse.

Zborul SR 837, tot de la Londra, își debarca pasagerii, când Nagy văzu o figură cunoscută ieșind din punctul vamal. Robert Newman era însoțit de o femeie și, de această dată, Nagy își urmă prada afară. Se afla chiar în spatele englezului când îl auzi dând indicații șoferului taxiului.

— Duceți-ne, vă rog, la Hotel des Bergues, rostise Newman în franceză.

Nagy hotărâse să investească douăzeci, sau mai mulți din francii primiți de la Tripet, pentru a verifica destinația reală a lui Newman. Erau vicleni acești corespondenți străini. N-ar fi vrut să-i dea ocazia lui Newman să-și schimbe destinația o dată ce dispăreau din aeroport. În timp ce făcea semn următorului taxi, Nagy privi peste umăr și îl văzu pe Newman – pe punctul de a urca pe bancheta din spate – fixându-l atent. Înjură în gând și plonjă în propriul său taxi.

— Urmărește-l pe prietenul meu din taxiul din față, îi spuse șoferului.

— Dacă spuneți dumneavoastră...

Șoferul său dovedi discreție, lăsând un alt vehicul între mașina sa și cea în care se afla Newman. Era o cursă de numai zece minute – incluzând ocolul hotelului pe trei laturi, datorită sensului unic, pentru a ajunge la intrarea principală.

Îl privi pe portarul hotelului luându-le bagajele și îi spuse șoferului să meargă mai departe și să-l lase la colț. Plăti șoferului și se precipită către cea mai apropiată cabină telefonică, înghețat din cauza vântului rece ce bătea dinspre lac și dinspre Ron, asupra cărora avea priveliște hotelul. Îl sună pe Pierre Jaccard, redactor șef la *Journal de Genève*. Fu întâmpinat cu încă și mai multă ostilitate decât Tripet.

— Ce gogoși încerci să mai vinzi de data asta, Nagy?

— Sunt o mulțime de amatori de așa ceva pe piață, spuse Nagy agresiv, adoptând, intenționat, un ton diferit. Trebuie să-ți cunoști clienții potențiali. Ai auzit, presupun, de afacerea Kruger – trădătorul german care a sustras informații de la computerul lor gigant de la Dusseldorf?

— Da, bineînțeles. Dar asta e o noutate de acum un an...

Nagy detectă imediat schimbarea tonului, de la dispreț la interesul prudent ce disimula o curiozitate avidă. O lungise destul.

— Două sute de franci, și fără discuții în privința prețului. E absolut ne-negociabil. Încă poți să prinzi ediția de mâine. Îți pot indica și cum să verifici – cu un telefon – ce ți-aș putea spune.

— Spune-mi ceva mai mult...

— Fie un alt caz Kruger – de astă dată ceva mai aproape de casă – fie ceva de aceeași amploare. Asta e tot ce ai până ești de acord cu condițiile. S-a făcut? Da sau nu. Pun receptorul jos în treizeci de secunde. Încep numărătorea...

— Stai! Dacă mă duci...
— La revedere, Jaccard...
— S-a făcut! Două sute de franci. Dumnezeu, cât risc! Dă-i drumul...
— Robert Newman – *ai auzit* de Robert Newman? M-am gândit că, probabil, ai auzit. Abia a sosit cu cursa SR 837 de la Londra. Crezi că aterizează așa, oriunde, seara târziu, fără vreun scop precis? Și părea să fie al dracului de grăbit...
— Ai spus că pot verifica asta, îi reaminti Jaccard.
— Locuiește la Hotel des Bergues. Sună acolo, dă-ți un nume fals și cere să vorbești cu el. Iisuse, Jaccard, doar îți cunoști meseria?
— Mi-o cunosc, spuse liniștit Jaccard. Acum vino la mine la birou; banii te așteaptă...

Arthur Beck ședea în spatele mesei de lucru având în mână stângă o ceașcă uitată cu cafea rece, și studia dosarul gros al lui Lee Foley. O colecție bine alcătuită de fotografii, toate luate fără știrea subiectului. O notă cuprinzătoare indica faptul că Foley demisionase din C.I.A. și că acum era membru-asociat al grupului C.I.D.A. – Agenția Internațională Continentală de Detectivi.

— Mă întreb... rosti Beck cu voce tare când telefonul sună.
— Îmi pare rău că nu am sunat mai devreme... din Geneva, Tripet se întrecea în scuze... Mă aștepta ceva urgent când m-am întors în birou... mi s-a raportat o răpire la Cologny... s-a dovedit, slavă Domnului, a fi o alarmă falsă...
— E nesemnificativ. Eu însumi sunt preocupat de o mulțime de probleme. Deci, ceva nou?
— Metisul – Julius Nagy – a confirmat întru totul descrierea lui Foley. Acesta se află – sau se afla – undeva în Geneva la ora șaptesprezece, când a părăsit aeroportul Cointrin...
— Te rog, vrei să faci ceva pentru mine? Verifică toate hotelurile, află unde stă, dacă e încă acolo. Permite-mi să-ți vând un pont. Începe cu locurile cele mai ieftine, de două și de trei stele. Foley creează aparența de om modest.
— Cu plăcere. Îi dau drumul imediat...
Beck lăsă jos receptorul. Rareori se înșela, dar, de această dată, își judecase greșit prada.

Foley, care cinase în altă parte, se apropie cu prudență de intrarea de la Hotel des Bergues. Cercetă cu privirea, dincolo de ușile turnante, holul recepției. Portarul vorbea cu recepționarul de noapte. Nimeni altcineva prin preajmă.

Împinse ușa și pași înăuntru. Își privi ceasul, se întoarse în partea stângă și merse agale până la ușa ce ducea la unul din cele două restaurante ale hotelului, Pavilionul, ce oferea o priveliște asupra Ronului. Îi văzu pe Newman și pe Nancy Kennedy, care ajunseseră la cafea, așezați pe bancheta unei mese de la fereastră.

Newman stătea cu spatele la ușa care în jumătatea superioară avea

un panou de sticlă. Foley o vedea pe Nancy pe trei sferturi. Newman privi brusc peste umăr, iar Foley se retrase iute, scoțându-și cheia și îndreptându-se spre lift.

Pavilionul, un restaurant preferat atât de localnici, cât și de oaspeții hotelului, era pe jumătate gol. Newman privi pe fereastră la mulțimea de cupluri ce treceau grăbite, înfruntând, cu capetele plecate, vântul tăios, femeile purtând blănuri – samur, linx, vizon – pe câtă vreme bărbații erau, majoritatea, înfofoliți în cojoace.

— E plin de bani orașul ăsta, observă Nancy, urmărindu-i privirea. Bob, a fost o masă nemaipomenită. Puiul a fost cel mai bun pe care l-am mâncat vreodată. La fel de bun ca cel de la Bewick's, îl tachină ea. La ce te gândești?

— Că trebuie să ne hotărâm asupra mișcării noastre următoare – ceea ce înseamnă că, deocamdată, nu trebuie neapărat să gonim spre Berna...

— De ce nu? Am crezut că urma să plecăm mâine...

— Poate că da, poate că nu. Tonul lui Newman era ferm. Când vom termina, te superi dacă fac o plimbare pe malul lacului? Singur. Trebuie să gândesc.

— Ai o întâlnire? Ți-ai privit ceasul de trei ori de la felul doi încoace...

— Am spus o plimbare. Zâmbi spre a-și îndulci replica. Știai că Geneva e unul dintre cele mai mari centre de spionaj europene? Mișună de agenți. Necazul este dat de mulțimea de organizații ale Națiunilor Unite de aici. Jumătate din populația acestui oraș este compusă din străini. Cei din Geneva s-au cam săturat. Străinii ridică prețul apartamentelor – numai să fii foarte înstărit... Cum ești tu...

— Să nu stricăm o seară frumoasă. Ea își privi ceasul. Du-te și fă-ți plimbarea, eu o să despachetez. Fie că plecăm mâine, fie că nu, nu vreau să mi se șifoneze hainele. Bărbia ei se înclinase hotărâtă în poziția pe care el o cunoștea atât de bine. Dă-i drumul, fă-ți plimbarea. Nu petrece toată noaptea cu ea...

— Depinde de dispoziția ei, spuse, zâmbind din nou.

Cu gulerul cojocului ridicat, Newman străbătu ușile turnante; temperatura scăzu brusc. Un vânt aspru îl izbi în față. De cealaltă parte a străzii, dincolo de balustrada de fier, Ronul; presupuse că, la lumina zilei, trebuia să aibă acea culoare verzuie aparte, a apei amestecate cu zăpada de pe piscurile îndepărtatului masiv Valais.

Noaptea, apa părea neagră. Luminile de neon ale clădirilor de pe malul opus se reflectau în șuvoiul întunecat. Însemne cu un ciudat aspect britanic. Neonul verde al Băncii britanice a Orientului Mijlociu. Neonul albastru al Companiei Kleinwort Benson. Neonul roșu al Băncii Hong-Kong. Felinarele stradale se reflectau tremurat în apa rece ca gheața. Înfundându-și ambele mâini în buzunarele cojocului, o luă spre est, către Hilton.

În spatele său, dintr-un gang, apăru, înghețat bocnă, Julius Nagy. Figura de pitic era atentă să păstreze o distanță rezonabilă între ea și Newman. Cel puțin, lungă sa așteptare avusese un oarecare rezultat. Unde naiba putea să se ducă englezul la această oră, pe o asemenea

vreme?

În biroul tihnit al lui Pierre Jaccard de la *Journal de Genève*, Nagy avusese o plăcută surpriză. Întâi, Jaccard împinsese un plic pe masa de lucru încărcată, apoi privise la Nagy cum îl deschidea. Jaccard, în vârstă de treizeci de ani, deja reporter special la ziar, străbătuse un drum lung, profitând de fiecare ocazie, bazându-se pe intuiția sa. Cu față uscătivă și ochi prudenți care nu zâmbeau niciodată, chiar când gura sa indica amabilitate, bea cafea dintr-un pahar de carton.

— Numără-i, Nagy. Sunt toți acolo. Două sute. Ți-ar plăcea să capeți ceva mai mulți?

— Ca să fac ce? întrebă Nagy, cu indiferență calculată.

— Te ții de coada lui Newman, cu orice preț. Îmi raportezi unde se află, unde se duce, cu cine se întâlnește. Vreau să știu totul despre el – inclusiv culoarea pijamalei pe care o poartă...

— O misiune ca asta costă bani, spuse prompt Nagy.

Era unul dintre cuvintele favorite din vocabularul lui Nagy. El nu se referea niciodată la o treabă – era întotdeauna implicat într-o *misiune*. Era felul în care omulețul conferea o anume demnitate modului său de viață. Un om simte nevoia să aibă un rost pe lume. Jaccard era prea tânăr ca să surprindă semnificația cuvântului, prea cinic. Dacă ar fi înțeles ar fi putut să-l cumpere pe Nagy pe o sumă mai mică.

— Sunt alte două sute în plicul ăsta, spuse Jaccard, împingându-l pe masa de lucru. O sută taxa ta, o sută pentru cheltuieli. Și am nevoie de chitanțe pentru decontarea fiecărui franc cheltuit...

Nagy își scutură capul și nu făcu nici un efort pentru a atinge cel de-al doilea plic. În ciuda expresiei de plictis a lui Jaccard, simți, dincolo de ea, ceva însemnat, poate foarte însemnat. Își plezni mâinile mici pe genunchi și își țuguie buzele.

— Newman ar putea să decoleze oriunde – Zürich, Basel, Lugano. Am nevoie de fonduri pentru a-l urmări, dacă e să mă achit satisfăcător de misiune...

— Cât? Și gândește-te înainte să răspunzi..

— Cinci sute. Două pentru mine, deocamdată. Trei pentru cheltuieli. Vei avea toate chitanțele. Nici un franc mai puțin.

Jaccard oftă căutându-și portofelul, și numără cinci bancnote a câte o sută de franci. Lucru care îl lăsa lefter. A doua zi avea să fie în drum spre München, dar risca din nou – mizând pe Newman care rezolvase cazul Kruger. Iisuse, de-ar putea să pună mâna pe așa ceva, s-ar fi aranjat pentru tot restul vieții.

Astfel ajunse Nagy, zgribulindu-se în paltonul său ponosit și cu pălăria tiroleză pe cap, să-l urmărească pe Newman, care, în acel moment, ajunsese pe malul lacului. Mai devreme, chiar înainte de a traversa strada Mont Blanc, englezul se uitase înapoi, iar Nagy crezuse că fusese descoperit. Dar Newman continuă să se plimbe agale, cu capul înclinat împotriva vântului.

Apropiindu-se de Hilton, ce era situat cu fața la lac, strada era atât de pustie, încât Newman auzi un alt sunet, cu toată tânguirea vântului. Se auzea geamătul scîrțîit al unui vapor cu zbatouri, ancorat la unul dintre pontoane, și zgomotul carenei ce se freca de lemnul babalelor de

acostare. Un vapor cu un singur coș de fum pleca spre nicăieri – era încă extrasezon. Așteptând primăvara. Ca și restul emisferei nordice. Nici o reclamă de neon peste întinderea nemărginită a lacului. Doar lumini reci, scânteietoare, ale unor străzi îndepărtate. Se opri în fața liftului exterior și apăsă pe buton. Liftul sosi – o versiune la scară redusă a lifturilor exterioare, care alunecă vertiginos pe laturile multor hoteluri americane, iar Newman intră înăuntru și apăsă pe un alt buton. În timp ce cușca micuță urca, îi trecu prin minte cât de expus se afla – ușa era din sticlă, liftul era luminat în interior: o țintă perfectă pentru orice trăgător.

Nagy cronometră grijuliu, urcând în fugă scările până la primul etaj, astfel că îl văzu pe Newman dispărând în restaurant. Așteptă, apoi îl urmă. Înainte de a intra în restaurant, Nagy își dezbracă paltonul uzat, își îndesă pălăria tiroleză într-un buzunar, își netezi părul ciufulit și intră. O undă de căldură îi mângâie fața lipsită de sânge.

Restaurantul avea forma unui dreptunghi mare, cu lungimea paralelă cu lacul. Newman ședea la o masă lângă fereastră, la capătul îndepărtat – o masă pentru două persoane. Celălalt scaun era deja ocupat de o fată care îl făcu pe Nagy să se holbeze.

Micuțul se așeză la o masă de lângă ieșire și comandă cafea chelneriței englezoaice care apăru prompt – chelnerițele de aici sunt de diverse naționalități. O studie pe furiș pe tovarășa lui Newman. Unii sunt plini de noroc, gândi el, fără invidie.

Fata era trecută bine de douăzeci de ani, hotărî Nagy, memorându-i figura – pentru Jaccard. Părul des, de culoare roșu-tițian (Nagy îl aprecie ca roșu), cu cărare pe mijloc, bluză de cașmir (la prima vedere) și pantaloni de piele negri, mulați pe picioarele ei superbe, de la șold și până la gleznă, ca și cum ar fi fost turnați pe ea. Piele strălucitoare. Trăsături foarte frumoase, pomeți înalți.

O frumusețe. La început Nagy crezu că era o prostituată, apoi decise că se înșela. Fata aceasta avea clasă, ceva ceea ce micul om respecta. Conversația lor extrem de animată se încingea treptat, așa că ea asculta atentă în timp ce Newman vorbea, bându-și cafeaua la intervale rare.

La un moment dat ea se întinse peste masă pentru a-i aranja cravata, un gest pe care Nagy îl notă prompt. Sugera un anume grad de intimitate. Încă ceva pentru Jaccard. Nagy avu impresia că Newman îi dădea instrucțiuni, ea întrebându-l numai pentru a clarifica vreun aspect.

Ea rămase la masă după ce Newman achită nota și plecă. Nagy avu un moment de nehotărâre: pe cine să urmărească acum? Dar numai un moment. Newman porni în direcția lui Nagy și a ieșirii, își îmbracă cojocul în timp ce trecea pe lângă micuț, fără a privi în direcția acestuia. Nagy, care își achitase propria notă de îndată ce sosise cafeaua, îl urmă.

De aceasta dată, Newman ezită în fața liftului expus. Coborî scările și se întoarse vioi pe Promenada Siberiană. Dădu buzna prin ușile turnante ale Hotel des Bergues și intră direct în camera 406. Nancy, purtând o cămașă de noapte transparentă, deschise ușa câțiva centimetri, apoi îl lăsă să intre.

— A fost bună? fu prima ei întrebare.

— Crezi că sunt un soi de armăsar? replică el bine dispus.

— Să-ți spun ceva: când am sosit și a trebuit să te înregistrezi, m-am

topit de jenă. Doamna și domnul R. Newman...

— Elvețienii sunt discreți. Ți-am spus... El deja își scosese cravata... vor să vadă doar pașaportul bărbatului. E al dracului de frig afară. Am străbătut kilometri.

— Ai ajuns la vreun rezultat?

— Întotdeauna las deciziile să se sedimenteze peste noapte. Ca să văd cum arata dimineața.

Era dimineață când universul îi explodează lui Newman în față.

10

Geneva, 14 februarie 1984. -2°C. Portarul îl strigă pe Newman în timp ce mergeau la Pavilion, pentru a-și lua micul dejun. Nancy încercase să-l convingă să apeleze la serviciul la cameră, dar el refuzase categoric.

— Voi, americanii, nu puteți concepe să trăiți fără serviciu la cameră...

El se scuză și se opri la biroul recepției. Cu un zâmbet larg, recepționarul desfășură prima pagină din *Journal de Genève*. Fotografia lui Newman îi privea din interiorul unui chenar intitulat *Sommaire*. Textul era scurt, fără vreun cuvânt de prisos.

Domnul Robert Newman, faimos corespondent străin (autorul best-seller-ului KRUGER: COMPUTERUL CARE A DAT GREȘ), a sosit în Geneva. Locuiește la Hotel des Bergues. Nu avem nici o informație în privința destinației sale finale sau asupra noului subiect la care, actualmente, lucrează.

— E bine să fii faimos, nu-i așa? remarcă recepționarul.

— Da și nu, replică Newman și îi dădu un franc pentru ziar.

Deschise ușa restaurantului, cu o expresie mohorâtă întipărită pe chip. Nancy luase aceeași masă de la fereastră și se așezase pe banchetă. Newman se așeză pe un scaun, cu fața la ea, și privi pe fereastră. La ora opt dimineața, Geneva se grăbea la lucru, bărbați și femei, încotoșmănați, pentru a înfrunța briza înghețată.

— Am comandat cafea, spuse Nancy, rupând un corn în timp ce îl studia. Bob, ce se întâmplă?

El îi trecu ziarul peste masă, fără a scoate un cuvânt, bătând darabana cu degetele și continuând să privească Ronul învolburat. Ea citi titlurile și se îmbujoră, așteptând până ce chelnerița le servi ceștile cu cafea.

— Mă voi căsători cu o celebritate, nu-i așa? De unde or avea fotografiile? Nu-mi displace ideea...

— Din dosarele lor. Au fost publicate deseori înainte, Dumnezeu știe. Asta schimbă totul, Nancy. Poate fi periculos. Cred că ar fi mai bine să te las aici câteva zile. Să plec la Berna singur. Te voi suna zilnic...

— O să mă suni pe naiba! Am venit să-l văd pe Jesse și n-o să mă dau bătută. De ce periculos?

— Al șaselea simț...

Se opri cât timp trecu pe lângă ei un omuleț cu un palton jerpelit și o pălărie tiroleză, cercetând scurt, cu privirea, interiorul restaurantului și privind mai departe, în zare, după ce îl surprinse pe Newman uitându-se la el. O fată cu un păr de culoare roșu-tițian se grăbi în aceeași direcție. Purta o haină scurtă de blană cu gulerul ridicat și blugii băgați în cizmele de piele. Newman îi făcu cu ochiul, iar ea își întoarse capul în cealaltă direcție.

— Dimineața asta începi devreme, observă Nancy. Am văzut...

— L-ai văzut pe omulețul care mergea în fața ei?

— Nu. De ce?

— Julius Nagy, o părticică din scursoarea Europei.

— Scursoare?

Nancy părea dezorientată.

— Unul dintre mulții ratați care își duc existența trăgând cu ochiul, cu legături obscure, colportând informații. Era la aeroport noaptea trecută. Ne-a urmărit până aici cu un taxi. El ar putea fi răspunzător de articolul acela exploziv...

Arătă cu degetul caseta cu *Sommaire*, apoi turnă cafea și rupse un corn, ungând bucata cu unt și gem. Nancy, tulburată, păstră tăcere câteva minute, știind că lui îi revenea întotdeauna dispoziția după ce își mânca micul dejun.

— Doar n-ai de gând să te duci de unul singur, îi spuse ea după o scurtă pauză. Deci, ce *vom* face *împreună*?

— Terminăm micul dejun. Apoi voi hotărî...

Dar, cât timp băuse cea de-a patra ceașcă de cafea, sucul de portocale și consumase două cornuri, decizia fusese luată peste capul lui.

Berna. În interiorul unui vast conac din Elfenau, districtul în care trăiesc cei bogați, Bruno desfășură prima pagină din *Journal de Genève* pe suprafața unei măsuțe antice, de formă cilindrică. Studie cu grijă fotografia lui Newman.

— Prin urmare au ajuns, spuse el în franceză.

— Știam că se află pe drum, Bruno. Întrebarea e, vor crea oare probleme? În acest caz, va trebui să se trateze cu ei – tu va trebui.

Bărbatul masiv, cu ochelari de soare, stătea în umbră, vorbind cu voce moale, convingătoare. Uriașul living era întunecat chiar și dimineața, atât din cauza cerului înnorat, cât și a perdelelor grele de brocart ce înăbușeau bruma de lumină palidă, strecurată din lumea de afară.

Bruno Kobler, un bărbat solid cu aspect brutal, de patruzeci de ani, înalt de un metru șaptezeci, la apogeul condiției fizice, privi înspre silueta masivă. Lumina lămpii de birou se reflecta în ochelarii întunecați. Încea să ghicească exact intențiile patronului sau. Bărbatul din umbră continuă să vorbească:

— Îmi aduc foarte bine aminte, Bruno, că, atunci când îmi puneam pe picioare afacerea cu substanțe chimice, mi se părea că un rival îmi încurca socotelile. N-am așteptat să văd ce putea fi. Am acționat primul. Suntem pe cale să dăm o lovitură decisivă cu Terminal. Nu voi accepta să-mi stea

nimic în cale. Amintește-ți, acum avem susținerea Clubului Gold.

— Deci să organizez supravegherea minuțioasă a lui Newman și a femeii sale?

— Întotdeauna ajungi la concluzia corectă, Bruno. De aceea te și plătesc atât de bine...

Arthur Beck de la Poliția Federală așteptă cu receptorul la ureche până ce operatorul de la sediul poliției din Geneva îl puse în legătură cu Tripet. Avea în fața sa un exemplar din *Journal de Genève*. După cum anticipase, evenimentele se precipitau. Soseau. Întâi Lee Foley, așa-zis detectiv al C.I.D.A., acum Newman. Beck nu credea în coincidențe – nu atunci când evenimentele prefigurau o criză. În acea dimineață șeful său îl avertizase.

— Beck, nu știu sigur cât timp voi putea să-ți dau *carte blanche*. Sunt în joc interese majore... care încearcă să mă determine să-ți iau cazul...

— O să duc treaba asta până la capăt, indiferent ce s-ar întâmpla, replicase Beck.

— Nu poți lupta împotriva sistemului...

— Doriți să pariem? Domnule...

Tripet apăru pe fir și schimbă formule scurte de politețe. Beck îi spuse apoi inspectorului șef din Geneva ce dorea, cum să manevreze cu *finesse*. În timp ce conversația avansa, el detectă o notă de îngrijorare în comportamentul lui Tripet. Nu e tare pe poziție, aprecie Beck.

— Între noi fie vorba, Tripet, ordinele vin direct de sus. Totul rămâne între noi. Sper să poți să-l reții înainte să părăsească orașul. Știi unde locuiește. Sună-l, trimite chiar acum o mașină dacă preferi să procedezi mai degrabă așa, las la latitudinea ta, dar fă-o, Tripet...

Beck puse receptorul în furcă și luă ziarul, studiind fotografia. Urma să aibă nevoie de toate ajutoarele pe care putea să le mobilizeze, chiar și de metode neortodoxe. Dacă treaba ajungea în ghearele presei, acesta era un fapt pe care nu-l putea ascunde. Da, avea nevoie de aliați. Fața i se lungi. Doar nu era să le permită ticăloșilor să se comporte după bunul lor plac doar pentru că dețineau jumătate din banii lumii occidentale.

Basel. Erika Stahel închise ușa apartamentului ei și se sprijini de ea pentru un moment, strângând în brațe teancul de ziare. Seidler bănuia că ea alergase. Chipul îi era îmbujorat de o culoare încă și mai aprinsă decât de obicei.

— Mai avem timp pentru o altă ceașcă de cafea înainte să mă duc la serviciu, îi spuse ea.

— Ar fi plăcut...

Ea aranjă teancul de ziare de pe masă. Era o fată atât de curată, de ordonată, gândi el. Ar fi minunat să rămână cu ea, pentru totdeauna. Se agita prin bucătărie, exprimându-și bucuria pentru întoarcerea lui. O auzi îngânând o melodie în timp ce pregătea cafeaua. Deschise primul ziar.

— Ai strâns masa în locul meu, strigă ea. Mulțumesc, Manfred. Devii de-a dreptul casnic. Te superi?

- Ar putea deveni un obicei...
- De ce nu? răspunse ea veselă.

Când se întoarse în sufragerie simți o schimbare majoră în atmosferă. Îmbrăcat cu pantaloni scurți, Seidler privea concentrat prima pagină din *Journal de Genève*. Îi așeză la îndemână ceașca de cafea neagră – el nu adăuga niciodată zahăr sau lapte și bea litri întregi, un alt semn cu privire la tensiunea în care trăia. Rămase lângă el, privind peste umărul lui.

- S-a întâmplat ceva rău?
- Cu linia vieții mele. Poate...

Luă stiloul aurit pe care i-l dăduse ea și îl folosi spre a încercui caseta intitulată *Sommaire*. Era atât de generoasă – Dumnezeu știe cât din salariul ei lunar irosise pe stilou. I-ar fi plăcut să iasă în oraș, ca să-i cumpere ceva. Avea banii necesari. Dar asta însemna *să iasă afară...*

— Robert Newman, citi ea și sorbi din cafea. Cazul Kruger. Newman a fost reporterul care i-a depistat contul bancar până la Basel. Încă nu știm cum a reușit lucrul ăsta. De ce e așa de important?

— Deoarece, Erika..., îi cuprinse mijlocul zvelt cu un braț, este un ticălos al dracului de independent. O dată ce își înfige colții într-un subiect, nu poate fi cumpărat cu nimic. Nimeni nu-l poate opri.

- Îl cunoști pe acest Newman?

— Nu, din nefericire. Dar pot să dau de el. Vezi, scrie chiar și un-de locuiește. Mai bine să-l sun – voi folosi cabina aceea telefonică din stradă...

- Nu voiai să fii văzut afară...

— Merită riscul. Trebuie să fac ceva. Newman ar putea să lucreze chiar la povestea cu Clubul Gold. Terminal...

— Manfred! În vocea ei era surprindere și o urmă de supărare. Când ți-am spus despre asta, mi-ai dat impresia că n-ai auzit niciodată de Clubul Gold, nici de Terminal.

El părea stânjenit. Îi luă din mână ceașca de cafea și o așeză pe genunchii săi. Cântărea o nimica toată. O privi intens. Era pe cale să renunțe la obiceiul de o viață – *să se încreadă* într-o altă ființă umană.

— Era pentru a te proteja. Îți jur că ăsta e adevărul. Nu-mi mai pune întrebări – acum, că sunt implicate forțe atât de influente, poți fi ucisă pentru ceea ce știi. Orice s-ar întâmpla, nu-i spune nimic șefului tău, lui Nagel...

— Nici nu mă gândeam. Nu te poți duce la poliție? Întrebă ea a treia oară, apoi renunță, surprinzându-i privirea temătoare, aproape disperată. Văzu ora indicată de ceasul lui și se ridică de pe genunchii lui. Trebuie să plec, Manfred. Serviciul...

- Nu uita să depui servieta. Pe numele tău...

— Numai dacă semnezi chitanța asta. Am luat-o ieri. Fără discuție, Manfred, altfel nu o iau...

- Ce-i asta?

— O recipisă pentru seif. Trebuie să avem amândoi acces la ea. E singura condiție cu care voi lua acea servietă.

Oftă, semnă cu semnătura sa indescifrabilă, dar distinctivă, și îi înapoie recipisa. După ce ea părăsise apartamentul, rămase o vreme așezat în acel loc, gândindu-se la gestul său. Ar fi râs oricui în față dacă i-ar

fi spus că, într-o zi, el urma să încredințeze jumătate de milion de franci unei tinere fete. Nostim era că, acum, odată luată hotărârea, se simțea chiar mulțumit.

Adevăratul efort, știa el, era să-i telefoneze lui Newman.

Când Newman o urmă pe Nancy afară din Pavilion, erau așteptați. Doi bărbați în haine civile, care stăteau în holul recepției, se ridicară și se duseră direct la el. Un bărbat înalt cu o față prelungă și altul scund, grăsuț și amabil.

— Domnul Newman? Întrebă cel înalt. Sunteți amabil să ne însoțiți. Nu era o întrebare, era o afirmație. Suntem ofițeri de poliție...

— Nancy, urcă în cameră cât lămuresc eu lucrurile, spuse Newman scurt. Privi la bărbatul înalt. Să vă însoțesc unde și de ce?

— La sediul poliției...

— Adresa, șuieră Newman.

— Bulevardul Carl-Vogt, numărul douăzeci și patru...

— Arătați-mi vreo legitimație, pentru numele lui Dumnezeu!

— Desigur, domnule.

Struțul, cum îl poreclise deja Newman pe cel înalt, scoase o legitimație pe care Newman o examină cu atenție înainte de a i-o înapoia. Era în regulă – din câte putea să-și dea seama.

— Mi-ați spus unde, acum spuneți-mi de ce...

— La sediu vi se va explica de către cineva... Struțul deveni o idee mai puțin oficial. Sincer, domnule, nu știu să vă răspund la întrebare. Nu, nu e nevoie să vă luați paltonul. Avem afară mașina încălzită...

— O să urc în camera mea. Trebuie să-i spun soției mele unde mă duc...

O găsi pe Nancy așteptând la lift, neîncercând să intre. Cu spatele la cei doi care îl urmăriseră până în locul în care puteau să supravegheze tot coridorul, el scoase notesul uzat, scrise adresa cartierului general al poliției și i-l dădu acesteia.

— Dacă nu mă întorc într-o oră, telefonează la acest număr și alertează Geneva. Numărul de sub adresă este numărul de înmatriculare al mașinii pe care au parcat-o afară.

— Ce sunt toate astea, Bob? Tu nu ești îngrijorat? Eu sunt...

— Să nu fii. Nici eu nu sunt. Turbez de furie. O să strâng de gât pe cineva pentru toate astea...

Ascuns în nișa coridorului, Julius Nagy urmări cum Newman urcă împreună cu unul dintre bărbați pe bancheta din spate a mașinii, iar cel mai scund se așeză la volan. Se grăbi spre un taxi ce aștepta și se urcă în el.

— Mașina aceea neagră – Saab, îi spuse șoferului. Vreau să știu unde îi duc pe prietenul meu...

Newman gândi că inspectorul șef Leon Tripet, cum se prezentase, era

tânăr pentru meserie. Luă loc, ca urmare a invitației, aprinse o țigară, fără să ceară permisiunea, și privi de jur împrejur prin cameră, având o atitudine ce exprima un amestec de iritare și nerăbdare. Grijuliu, nu spuse nimic.

Biroul lui Tripet de la cel de-al doilea etaj, cu priveliște asupra bulevardului Carl-Vogt, era obișnuita cușcă întunecoasă. Pereți zugrăviți în vernil, luminați strident de lampa dreptunghiulară cu neon de deasupra. Foarte obișnuit.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru eventualele neajunsuri pe care vi le-am putea provoca, începu Tripet, stând țeapăn în fotoliul său. Dar suntem foarte preocupați de o chestiune foarte serioasă...

— *Dumneavoastră* sunteți îngrijorați. Nu *eu*, spuse Newman agresiv.

— Am admirat toți felul în care v-ați descurcat în cazul Kruger. M-am întâlnit cu colegi germani care sunt foarte mândri de cum l-ați prins în capcană pe Kruger și i-ați dezvăluit legăturile cu R.D.G....

— Vă referiți la Germania de Est, ocupată de sovietici, comentă Newman. Cunoscută și ca Zona. Ce are asta de-a face cu convocarea mea aici?

— Cafea, domnule Newman? Tripet se uită la fata care intrase cu o tavă cu pahare de carton. Cum vă place?

— Nu-mi place - nu dintr-un pahar de carton. Așa pot s-o beau la chioșcurile căilor ferate britanice, căroră nu le sunt client.

— V-am citit cartea, continuă Tripet după ce concedie fata care îi lăsă unul din paharele de carton. Un lucru care m-a fascinat realmente a fost maniera în care ați reușit să manevrați tastatura celui *terminal*... Se opri, ca să bea niște cafea, iar Newman avu ciudatul sentiment că Tripet îi pândea reacția concentrat la maximum. Reacția la ce? Rămase tăcut. Mă refer la tastatura din Dusseldorf, unde și-au plasat germanii computerul lor gigantic, care le-a fost atât de util în a depista agenții ostili. Ați venit în Elveția pentru vacanță, domnule Newman? adăugă el nepăsător.

Newman strivi țigara pe jumătate fumată în scrumiera curată, privind-l cu o expresie absentă pe Tripet. Se ridică, se duse la fereastra din spatele polițistului elvețian și privi jos, în stradă. Tripet întrebă dacă era ceva în neregulă.

Newman nu răspunse. Continuă să privească în jos, atent să nu deranjeze draperia de tul. Julius Nagy stătea la intrarea clădirii de pe partea opusă, pe care Newman o observase când sosise. *Bibliothèque Municipale*. Biblioteca Municipală.

— Tripet, spuse, poți să vii o secundă lângă mine, te rog?

— Vă deranjează ceva, comentă Tripet, stând alături de englez.

— Omul din portalul de colo. Julius Nagy. Mă urmărește de când am sosit la Cointrin. Un prieten de-al dumitale?

— Îl voi verifica, spuse prompt Tripet și se îndreptă spre ușa biroului său. Dă-mi un minut...

— E un telefon pe masa de lucru a dumitale, sublinie Newman.

Dar Tripet ieșise, trăgând ușa după el. Newman aprinse o nouă țigară și așteptă să se termine comedia. Văzu în scurt timp doi polițiști în uniforme lor gri deschis, cu pistoalele automate băgate în tocurile de la șoldul drept, traversând grăbiți strada.

Păru să aibă loc o scurtă altercație, cu Nagy protestând, în timp ce polițiștii îl luară de câte un braț și îl escortară la traversarea străzii, ascunzându-l vederii în interiorul clădirii. Newman râse în barbă, iar când Tripet se întoarse, era așezat în fotoliu.

— Îl interogăm, îl informă pe Newman. Le-am spus să-și dea si-lința să afle cine l-a angajat.

— Pe cine crezi dumneata că duci?

— Poftim?

— Uite ce e, ridică vocea Newman, întinzându-se peste masă, mas-carada asta a durat îndeajuns...

— Mascaradă?

— *Mascaradă*, Tripet! Au fost vremuri – nu cu mult timp în urmă – când eram bine venit în Elveția. Am contribuit la o anume afacere, care n-are al dracului de nimic de-a face cu voi. De data asta, de când am venit, am fost supravegheat și hărțuit permanent...

— Hărțuit, domnule Newman?

— Fii bun și ascultă-mă, fără să mă întrerupi! Am spus hărțuit, și chiar am fost. M-ai târât până aici pentru o conversație fără sens. Ți-ai trimis la Hotel des Bergues doi dintre lachei să mă agațe în public, ca pe un delincvent de rând. Nici măcar nu ai avut decența să-mi telefonezi mai întâi...

— Nu eram siguri că ați venit...

Newman îl ignoră.

— Am spus să nu mă întrerupi! Apoi pretinzi că nu-l cunoști pe Nagy. Ca să dai un ordin, ieși din cameră, în loc să folosești telefonul din fața ta, ca astfel să nu pot auzi ordinele pe care le dai. "Aduceți-l pe Nagy. Faceți ca totul să arate bine – ăla privește de la fereastra biroului meu." Ceva în genul ăsta, nu-i așa? Bun, am pierdut destul timp aici. Voi lua legătura cu Beck, de la Poliția Federală din Berna. Arthur Beck, adjunctul șefului Poliției Federale...

— Beck a fost cel care mi-a cerut să te aduc aici, îl informă încet Tripet.

Newman, în ciuda eforturilor lui Tripet de a obține o mașină de poliție fără însemne, insistă să se întoarcă la Hotel des Bergues cu un taxi. La întoarcere, traversând podul, se gândi, mintea fiindu-i tulburată de idei contradictorii. Nu se liniști nici după ce plăti taxiul și se întoarse sus, în cameră. Nancy deschise ușa, iar el își dădu seama că se întâmplase ceva. Ea îi apucă brațul și și-l trecu în jurul taliei.

— Bob, am crezut că n-o să te mai întorci niciodată. Te simți bine? Cât timp ai fost plecat, am primit un telefon dintre cele mai bizare. Te simți bine? repetă. Să comand cafea? Serviciul la cameră are și el rostul lui.

Toate spuse pe nerăsuflăte.

— Comandă trei litri. Nu, așază-te, o să comand eu – mă simt bine. Povestește-mi despre telefon după ce vine cafeaua. Zâmbi. Trebuie s-o luăm metodic...

Refuză să-i permită să vorbească până ce nu sosi cafeaua. Îi prezentă o versiune revizuită a vizitei sale la sediul poliției, creându-i impresia că

fuseseră intrigati de articolul din ziar și doreau să știe la ce lucra. Totuși, gândi el, chiar aceasta ar putea fi adevărata cauză a întrevederii sale cu Tripet.

— Acum, începu el după ce ea băuse jumătate de ceașcă, relatează-mi cu cuvintele tale convorbirea aceea telefonică. Râse. Nu știu, desigur, ale cui cuvinte le-ai putea folosi...

— Încetează cu gluma. Atunci eram nervoasă, dar acum sunt mai bine. Ți-a spus cineva vreodată că ești un bun psiholog?

— Nancy, treci la obiect, o zori, cu grijă.

— A sunat telefonul și o voce bărbătească a cerut să-ți vorbească. Vorbea în engleză, dar știu că nu era englez sau american. Avea un ușor accent central-european...

— Oare ce înseamnă asta?

— Bob! La noi, în America, *găsești* un adevărat amestec de naționalități. Mă pricep binișor la accente. Pot să continui? Bun. I-am spus că nu erai aici, că te vei întoarce, dar nu știam când. A fost insistent. Puteam să-i dau un număr unde te-ar putea găsi? Era urgent...

— Urgent pentru el, exclamă cinic Newman.

— *Părea* urgent, insistă ea. Aproape panicat. L-am întrebat de un număr la care l-ai putea suna, dar n-a fost de acord cu varianta asta. Până la urmă, mi-a spus că te va suna mai târziu, totuși mi-a cerut să-ți transmit un mesaj ciudat și m-a pus să-l repet, ca să se asigure că l-am reținut...

— Ce mesaj?

— Și-a spus și numele. Cu mare greutate – și numai când i-am spus că urma să închid telefonul și că nu primesc mesaje de la interlocutori necunoscuți. Un anume Manfred Seidler. L-am pus să-l rostească pe litere. Mesajul era că, din considerente de generozitate, ți-ar putea spune totul despre terminal...

— Ce a spus?

— Nu *un* terminal. Am verificat asta. Pur și simplu, terminal...

Newman stătea, privind în gol. Era singur în dormitor. Nancy plecase să-și cumpere o pereche de cizme mai rezistente. Ea observase că fetișcanele din Geneva încălțate cu cizme aveau un aspect vioi, bănuind Newman. Doar nu era să rămână ea mai prejos.

Terminal.

Newman începea să se întrebe dacă nu cumva conversația cu inspectorul șef Tripet nu fusese chiar așa de fără sens, cum crezuse el la ora aceea. Rectificare. Conversația lui Beck cu el, prin intermediul lui Tripet. Cum spusese el?

Un lucru care m-a fascinat realmente a fost maniera în care ați reușit să manevrați tastatura acelui terminal. Tripet accentuase cuvântul *terminal* – și îl privise cu atenție pe Newman în timp ce-i vorbea.

Acum, acest ciudat Manfred Seidler se oferea să-i spună totul despre... terminal. Ce dracu însemna cuvântul? Tandemul Tripet-Beck făcuse legătura cu operarea pe un calculator extrem de sofisticat. Putea fi oare vreo legătură cu afacerea Kruger?

Kruger ispășea o condamnare de treizeci de ani în Stuttgart, pentru că furnizase est-germanilor informații secrete. Cazul Kruger era încheiat, devenise istorie. Ce semnal îi transmitea Beck? Dar îi transmitea oare vreun semnal? Mai degrabă verifica dacă nu cumva călătoria lui Newman în Elveția avea legătură cu acest *terminal*. Ei bine, nu avea. Dar, poate, când va ajunge la Berna, ar fi indicat să ia legătura cu vechiul său prieten, Arthur Beck, și să-i spună că greșise adresa. Abia ajunsese la această concluzie că sună telefonul. Îl ridică mecanic, presupunând că era Nancy, ca să-i spună că avea să întârzie mai mult decât crezuse.

— Domnul Robert Newman? În sfârșit. La telefon Manfred Seidler...

11

Bruno Kobler sosi în Geneva de la Berna, cu trenul expres. Bărbatul cu aspect impunător, purtând un costum costisitor închis la culoare, și un pardesiu din păr de cămilă, se opri în holul caselor de bilete. Nu purta pălărie, iar părul castaniu îi era înspicat. Proaspăt bărbierit, avea nas puternic și ochi reci, albaștri, pe care Lee Foley i-ar fi recunoscut imediat. Un asasin.

Strângea în mâna dreaptă o geantă diplomat în timp ce îi aștepta răbdător pe cei doi bărbați care călătoriseră separat în trenul dinspre Berna. Hugo Munz, un bărbat suplu de treizeci și doi de ani, purtând blugi și jachetă sport, se apropie primul de el.

— Hugo, spuse Kobler, te ocupi de Cointrin. Du-te imediat acolo și ai grijă de Newman. Ai studiat fotografia din ziare, așa că îl vei identifica ușor. Mă îndoiesc că se va deplasa cu avionul, dar, dacă o face, urmărește-l. Raportezi la Thun. Se uită fix la Munz. Să nu-l pierzi. Te rog.

Îl privi pe Hugo îndreptându-se rapid către locul unde erau parcate taxiurile. Imediat după aceea porni agale spre el cel de-al doilea bărbat, Emil Graf. Graf era foarte diferit de Munz. În vârstă de treizeci și opt de ani, scund și îndesat, purta cojoc. O pălărie cu boruri lăsate îi acoperea cea mai mare parte a părului său blond. Îi vorbi de la egal lui Kobler, cu buzele subțiate.

— Am sosit. Ce am de făcut?

— Aștepți aici, îi spuse Kobler liniștit. Îl pândești și tu pe Newman. Dacă părăsește Geneva. Presupunerea mea e că o va face cu trenul. În caz că îl pierd, ține-te de coada lui. Când ai noutăți, raportezi la Thun.

Îl urmări pe Graf în timp ce acesta se întoarse în gară, ținând în mâna dreaptă sacul de voiaj ce conținea o armă militară elvețiană. Kobler îi dăduse dispozițiile cu grijă. Graf era mai de încredere, mai puțin impulsiv decât Munz. Ca de obicei, Kobler păstrase pentru el partea cea mai delicată a misiunii. Ieși din gară, luă loc pe bancheta din spate a unui taxi și îi vorbi șoferului cu vocea sa decisă, încrezătoare:

— Hotel des Bergues...

În taxi, în timp ce străbătea scurta distanță până la hotel, Kobler și-i

alungă din minte pe cei doi. Profesionist de prima mână, acum se concentra la ceea ce se afla în perspectivă. Kobler străbătuse un drum lung. Era singurul om în care avea încredere șeful său; în decursul unui an îi treceau prin mână milioane de franci.

Personalitate dominatoare, bărbat atrăgător pentru femeile de toate vârstele, care simțeau energia sa dinamică, avea acces liber în Clinică, în laborator și în uzina chimică de pe malul lacului Zürich și putea emite orice instrucțiuni. Era ascultat ca și cum ordinul fusese transmis de către șeful său. Era plătit anual cu patru sute de mii de franci.

Necăsătorit, își dedicase viața muncii sale. Avea o mulțime de iubite în diferite orașe, alese datorită a două calități: posibilitatea de a-i transmite informații confidențiale despre companiile la care lucrau și talentul în pat. Viața era frumoasă. Nu și-ar fi schimbat poziția cu a nici unui alt om pe care îl cunoscuse vreodată, își îndeplinise serviciul militar obligatoriu în armată. Era un trăgător de elită și fusese desemnat ca lunetist, în eventualitatea în care ei ar fi venit dinspre nord-est. Indiscutabil. Când s-ar fi mișcat Armata Roșie. Mai mult, foarte curând ar fi fost pregătiți să-i întâmpine – cu adevărat pregătiți. Până ce taxiul opri în față la Hotel des Bergues, își puse ordine în gânduri, conștient fiind de împrejurările date.

— Nu cunosc nici un Manfred Seidler, presupunând că acesta este numele dumneavoastră real, se răsti Newman la telefon.

Intră, în mod reflex, în postura sa de corespondent străin. Adopta întotdeauna o doză oarecare de prudență defensivă.

— Seidler este numele meu real, continuă în germană vocea, și în caz că ați dori să aflați ceva despre o încărcătură foarte specială, trecută peste o graniță estică și având destinația K.B., atunci ar trebui să stabilim o întrevvedere. Informația o să coste o mulțime de bani...

— Seidler, în doi peri nu negociez. Fii mai explicit...

— Mă refer la *Terminal*...

Cuvântul atârna în aer. Singur în dormitor, Newman simți o contracție la nivelul stomacului. Trebuia să se poarte cu grijă.

— Cât înseamnă o mulțime?

— Zece mii de franci...

— Pesemne că glumești. Eu nu plătesc sume atât de mari...

— Mor oameni, Newman, continuă Seidler mai vehement, mor în Elveția. Bărbați – și femei. Chiar nu-ți pasă deloc? E un lucru îngrozitor.

— De unde vorbești? Întrebă Newman după un timp.

— Așa nu jucăm, Newman...

— Bine, bine, ești pe teritoriul Elveției. Nu am de gând să trec granița. Și am foarte puțin timp la dispoziție.

— În Elveția. Prețul e negociabil. Trebuie să ne întâlnim cât de curând. Eu hotărâsc locul...

Newman se hotărâse, gândind iute cât timp pusese întrebările. În acel moment era convins că Seidler, din anumite motive, era extrem de dornic să-l întâlnească. Încălcă o regulă de aur: să nu-ți dezvălui niciodată intențiile privind următoarele mișcări.

— Seidler, sunt pe cale să plec la Berna. Voi locui la Bellevue Palace. Telefonează-mi acolo și o să discutăm mai amănunțit...

— Pentru a-ți da timp să mă verifici? Renunță...

— Sunt impresionat de ceea ce ai spus. Vocea lui Newman era fermă, lăsând să răzbată iritarea. La Bellevue Palace sau nicăieri. Doar dacă nu-mi dai un număr de telefon?

— Prin urmare, la Bellevue Palace...

Seidler întrerupse convorbirea, iar Newman așeză încet receptorul. Cel care îl sunase reușise să-l tulbure de două ori Referirea la "frontiera estică". Care frontieră estică? Newman nu se gândea că se referise la granița elvețiană. Acest lucru conferea afacerii *Terminal* un potențial pericol internațional.

Mai era și mențiunea făcută despre "K.B.", despre care Newman nu întrebase, în mod deliberat, la telefon. K.B. Clinica Berna? Spusele privitoare la oamenii care mor, pe care le ignorase ca fiind menite să-i stârnească curiozitatea. Destul de ciudat, în timp ce se plimba în jurul patului, fumând o țigară, cuvintele începură să-l frământă din ce în ce mai mult.

La începutul convorbirii, Newman îl situase pe Seidler în categoria vânzătorilor de informații – astfel de oameni se aflau întotdeauna în preajma reporterilor – dar, mai târziu, detectase în atitudinea acestuia teamă; teamă pură. Fusesse o tentă de maximă urgență – un om hăituit.

— Oare în ce m-am băgat? se întrebă cu voce tare.

— Spune-mi. Să...

Se răsucii; Nancy se sprijinea cu spatele de ușa pe care o deschisese și o închisese, fără a face vreun zgomot. Se mișca precum o pisică – descoperise acest lucru în numeroase ocazii.

— Cât erai plecată a sunat Seidler, spuse el.

— Și te-a nelineștit. Bob, ce se petrece?

— A încercat să-mi vândă gogoși. Se întâmplă mereu. Vorbi pe un ton degajat, calm. Mă bucur că te-ai întors, o să prindem trenul de unsprezece cincizeci și șase, către Berna. Un expres, fără opriri...

— Trebuie să plec din nou. Își privi ceasul. Am văzut niște parfumuri. Eu sunt gata de drum. Am timp. Sunt înapoi în zece minute.

— Trebuie să te grăbești. Ești ca un afurisit de greier. Intri și ieși. Nancy, nu vreau să pierdem trenul acela...

— Prin urmare, poți să-ți omori timpul achitând nota. Ne vedem curând...

— Domnule Kobler, îl întâmpină recepționarul pe bărbatul care tocmai intrase în Hotel des Bergues. Mă bucur să vă revăd, domnule.

— Nu m-ai văzut. Robert Newman locuiește aici.

— E sus, în camera sa. Doriți să-l chem?

— Deocamdată, nu.

Kobler aruncă o privire grăbită în Pavilion, înainte de a intra în restaurant. Alesese o masă care îi oferea o priveliște bună prin ușa cu panou de sticlă dinspre holul recepției, comandă o ceașcă de cafea, plăți și se așeză, așteptând.

Taxiul cu care călătorise de la gară era parcat afară. Plătise șoferului un bacșiș generos, spunându-i să-l aștepte. O frumusețe cu păr roșu-tișian, purtând o scurtă de blană peste blugii băgați în cizmele de piele lungi până la genunchi, își făcu apariția, iar el o privi insistent.

Privirile li se întâlniră, iar în ochii ei apără o licărire de interes în timp ce trecu pe lângă masa la care stătea el și alese un loc cu vedere spre holul recepției. Era plăcut să știi că nu ți-ai pierdut puterea de atracție, reflectă Kobler. Ea îi evaluase, desigur, situația financiară în timp ce-l privise lung. Nu era o profesionistă. Era doar o femeie.

O jumătate de oră mai târziu, el văzu un hamal ieșind cu bagaje din holul recepției, urmat de o femeie atrăgătoare, însoțită de Newman. Se ridică, își îmbracă pardesiul și ieși pe ușa turnantă, la timp ca să vadă spatele lui Newman dispărând pe bancheta din spate a unui taxi. Cât timp se urcă în taxiul său și îi spuse șoferului să urmărească taxiul din față, lui Kobler îi scăpă o mișcare.

Fata cu păr roșu-tișian, pe care o admirase, ieși pe ușa ce dădea direct în stradă. Alergând după colț, se urcă pe scuterul parcat în acel loc, apăsă pedala de accelerație și se lansă în urmărirea taxiului lui Kobler.

Gara Cornavin, principala gară din Geneva, era liniștită aproape de ora prânzului, în marțea din mijlocul lui februarie. Kobler plăti cursa și îi urmări în sala de așteptare pe Newman și pe femeia îmbrăcată cu haine costisitoare, care îl însoțea. Stând deoparte, îl privi pe Emil Graf intrând în acțiune, așezându-se în spatele lui Newman la coada de bilete. În fața englezului se aflau doar două persoane, astfel că Emil, după ce își cumpără biletele, se alătură curând lui Kobler.

— A cumpărat un bilet dus pentru Berna, de fapt, două bilete. Eu am cumpărat bilete pentru noi doi – în caz că dorești...

— Doresc. Bilete pentru?

— Zürich. Cel de unsprezece cincizeci și șase trece, desigur, pe acolo...

Kobler se felicită pentru alegerea lui. Luă biletul dat de Graf și îl băgă în portofelul din piele de crocodil.

— De ce Zürich, Emil, când Newman a rezervat pentru Berna?

— Corespondențiiăștia străini sunt vicleni. Destinația sa reală ar putea fi Zürich...

— Foarte bine, Emil. Îl vezi pe omulețul acela cu pălărie absurdă, tiroleză, cel care își cumpără bilet? Acela e Nagy. E un gunoi. Poliția l-a aruncat o dată afară din Berna. L-a urmărit pe Newman, cu taxiul, de la hotel.

Kobler își privi ceasul.

— Următoarea ta misiune e Julius Nagy. Ține-te de coada lui. Așteaptă momentul. Pune mâna pe el în spălător sau pe vreun coridor când se duce să se ușureze. Află pentru cine lucrează. Dacă e nevoie rupe-i o mână sau un picior. Scoate untul din el. Apoi pune-l pe statul de plată. Spune-i să continue să-l urmărească, să-ți raporteze toate mișcările și contactele lui Newman.

— S-a făcut.

Kobler își luă servieta și îl urmări cu privirea pe Graf care se îndepărtă cu sacul de voiaj în spate. Conținutul acestuia putea să-i fie de ajutor în a-l convinge pe Nagy din ce parte bate vântul. Kobler privi tabela cu plecări și se duse la peronul de unde urma să plece, peste cinci minute, expresul de Zürich.

În capătul îndepărtat al gării, Lee Foley privea cu interes, pe deasupra ziarului pe care îl ținea în față, desfășurarea acțiunii. Părăsise Hotel des Bergues cu doar cinci minute mai devreme decât Newman și Nancy, anticipând că acest lucru i-ar conferi un punct de observație privilegiat. După ce își cumpărase un bilet plus la clasa întâi până la Berna, își reocupase locul de observație discretă, de unde putea supraveghea toate ghișeele. Văzându-l pe Kobler cum dispăre, își împături ziarul, îl băgă în buzunarul pardesiului, își luă bagajul și porni către același peron.

Toți pasagerii, inclusiv Foley, ignorară prezența unei fete cu părul roșu-tițian. Un hamal îi transportă scuterul în vagonul de bagaje. Ea se urcă în vagonul alăturat, iar expresul cu destinația Zürich – via Berna – părăsi gara.

12

Berna! Un oraș unic nu numai în Elveția, ci și în întreg vestul Europei. Însăși topografia sa e ciudată. Învăluit de un cot al râului Aar, se întinde înspre est aidoma unei lungi peninsule, extinzându-se în lungime de la gara principală și Universitate până la îndepărtatul Nydeggbrücke – podul pe unde, în final, traversează râul Aar.

Lățimea e pe sfertul lungimii. În multe locuri se poate traversa peninsula, lăsând în spate râul, pentru a-l regăsi în mai puțin de zece minute, cotul său barând drumul.

Berna e o fortăreață. Construită pe o coastă gigantică, se înalță deasupra ținutului înconjurător. Sub *Terasa* din spatele clădirii Parlamentului, relieful se înclină abrupt. Dedesubtul *Platformei* de pe o latură a fortăreței Munster, zidul masiv coboară povârnit cincizeci de metri până la Badgasse. Dincolo, cotul Aarului își continuă curgerea dinspre îndepărtatul lac Thun.

Colina atinge altitudinea maximă în apropierea Parlamentului și a gării. Croindu-și drum către est, străzile paralele coboară înspre Nydeggbrücke. Berna este un oraș vechi, foarte vechi. Munsterul datează de la 1421. Și, pentru că de-a lungul secolelor a suferit blestemul războaielor, a rămas vechi. Este un oraș al cârțițelor umane. Străzile sunt străjuite de un labirint de arcade înghesuite ca niște vizuini. Oamenii pot străbate aceste arcade în decursul celor mai aspre anotimpuri, la adăpost de ploi și zăpezi.

La căderea nopții, chiar și în timpul zilelor înnegurate, orașul are un aspect sinistru. Puțină lume străbate arcadele de piatră de pe Munstergasse, care se continuă spre est cu Junkerngasse, până ce ajunge la Nydeggbrücke. Toate străzile sfârșesc la pod.

Înainte și înapoi, traversând centrul, o rețea de străduțe înguste își

croiește drum cu greutate – străduțe unde rareori poți întâlni altă ființă umană. Când pâcla se rostogolește pe râul Aar, fuioarele fumurii sunt mânate pe sub arcade, accentuând atmosfera de amenințare.

Cu toate acestea, aici, în Berna – în special în clădirile din apropierea hotelului Bellevue Palace – se află centre de putere care nu au întotdeauna legătură cu bancherii. Serviciul de Contrainformații, Poliția Federală – în cadrul căreia Arthur Beck este un personaj cheie – sunt găzduite fie în vecinătate, fie la câteva minute distanță de unul dintre cele mai mari hoteluri din Europa.

Un observator pătrunzător poate vedea din gară că Berna este locul în care Elveția germană își dă întâlnire cu omoloaga sa franceză. Gara este denumită *Banhoff/Gare*. La poalele treptelor ce duc la cele două peroane, peronul din stânga e numit *Voie*, iar cel din dreapta *Gleis*. Expresul din Geneva sosi la timp, fix la ora 1:58 p.m.

Pe durata călătoriei dinspre Geneva, Newman, față în față cu Nancy, pe o banchetă de la geam, nu se mișcase. Uitându-se pe fereastră cât timp expresul gonea de la Geneva către Laussane, privise ținutul acoperit de zăpadă. Soarele strălucea, iar el fusese deseori nevoit să se ferească de intensitatea orbitoare a luminii solare.

— Am crezut că nu are opriri, îi spuse lui Nancy. Laussane, Fribourg și apoi Berna...

— Arăți foarte serios, foarte concentrat. S-au petrecut prea multe la Geneva?

— Vorbește mai încet. El se aplecă în față. Mai întâi, sediul poliției, apoi telefonul prietenului nostru. O mulțime de lucruri pentru un început de zi...

Avu grijă să nu-i spună că-l văzuse pe Julius Nagy instalat în vagonul de clasa a doua din spatele lor. Pentru cine lucra, de fapt, Nagy? Problema îl preocupa. Bine măcar că se îndreptau către Berna. Cu prima ocazie urma să se ducă să vorbească cu Arthur Beck. Dacă cineva ar putea – ar vrea – să-i spună ce se petrece, acela ar fi Beck.

Câteva banchete în spatele său, stătea Bruno Kobler, cu fața la Nancy, iar servieta sa era așezată pe locul alăturat, pentru a-l păstra neocupat. Kobler, de asemenea, îl observase pe Nagy în expres. Spera că Graf își îndeplinise misiunea de a-l convinge pe micul escroc – fie și cu forța – să-și schimbe misiunea.

Kobler era atât de bine deghizat în om de afaceri elvețian, încât nici Newman, nici Nancy nu-l remarcaseră. Dar altcineva observase interesul manifestat de Kobler față de ei, cineva pe care însuși Kobler îl trecuse cu vederea.

Lee Foley alesese un loc în compartimentul de nefumători, compartiment separat de cel pentru fumători de o ușă având în partea superioară un panou de sticlă. În drum spre Laussane, Foley se ridicase de două ori și își făcuse de lucru cu o revistă din servieta pe care o așezase în plasa de bagaje.

Foley era singurul care văzu totul. Prin panou el văzu expresia morhorâtă a lui Newman, în timp ce acesta privea peisajul. Surprinse, de asemenea, privirile fugare ale omului de afaceri elvețian din spatele corespondentului, aruncate întotdeauna spre Newman și femeia de pe

locul din fața sa. Figura dură i se întipări în memorie.

Mai observă ceva. La capătul îndepărtat al compartimentului pentru fumători apăru Nagy și privi spre interior. Doar o clipă. Un bărbat scund și masiv apăru în spatele său. Foley văzu tresărirea de spaimă a lui Nagy. Disparură amândoi în toaletă. Foley reacționează imediat.

Intră în compartimentul fumătorilor, privind drept înainte, se strecură lateral pe ușa din spate, așteptă ca aceasta să se închidă automat și ascultă în fața toaletei. Auzi horcăituri. Întinse mâna pentru a apăsa pe clanță, dar apoi și-o retrase. Nu-și putea permite să-și facă cunoscută prezența în tren. Se întoarse la locul său.

În toaletă, Graf avea o mână în jurul gâtului lui Nagy, iar cu cealaltă își scoase arma militară din sacul de voiaj. Îl înclină pe omuleț cu spatele pe chiuvetă și îi fixă țeava armei sub bărbie. Ochii micuțului, exprimând o cumplită teroare, aproape că ieșiseră din orbite.

— Acum, spuse Graf, poți s-o sfârșești azvârlit din trenul ăsta. Oamenii mai și cad din expresuri. Sau îmi spui, de prima dată, te rog – o a doua șansă nu va fi – pentru cine lucrezi. Știm că îl urmărești pe Newman...

— Nu poți continua în felul ăsta, hârâi Nagy.

— Am spus din prima...

Nagy auzi un declic și presupuse că era piedica ridicată. Aproape că își dădu drumul în pantaloni. Expresia detașată, distantă de pe chipul atacatorului său era aproape mai înspăimântătoare decât arma.

— Nu pot vorbi... Groaznica strânsoare a mâinii din jurul gâtului său slăbi. Puțin. Tripet, spuse. Îl urmăresc pe Newman. Pentru Tripet...

— Cine dracu e Tripet? întrebă calm Graf, ochii săi neslăbindu-i pe cei ai lui Nagy.

— Inspectorul șef Tripet. Siguranța. Geneva. Am mai lucrat pentru el înainte. Sunt informatorul lui...

Nagy, disprețuit aproape unanim, omul de corvoadă, avea orgoliu. Era hotărât să nu-l dea în vileag pe Pierre Jaccard de la *Journal de Genève*. Aici erau mai mulți bani în joc. Iar Jaccard își ținuse întotdeauna cuvântul. În lumea lui Nagy încrederea era mai apreciată decât prețul.

— Deci, îi spuse Graf, uită-l pe acest Tripet. De acum încolo lucrezi pentru mine. Nu, taci și ascultă. Continui să faci ceea ce ai de făcut, să-l urmărești pe Newman. Mă suni la numărul ăsta... Graf băgă o foaie împăturită în buzunarul paltonului lui Nagy. Oricine răspunde, spune-ți imediat numele, spune-le despre mișcările lui Newman, cu cine se întâlnește, unde se duce. Vei fi plătit... Îi îndesă în același buzunar câteva bancnote împăturite. Mai întâi, oriunde se duce Newman, află unde locuiește, rezervă-ți și ție un loc. Raportează telefonic imediat unde locuiești și numărul de telefon...

— Înțeles... răspunse răgușit Nagy, simțindu-și gâtul rănit după ce Graf își îndepărtă mâna și arma, încă ținându-l sub amenințarea țevei. Fac tot ce spui...

— Ai putea fi tentat să te răzgândești, crezînd că totul a trecut, continuă Graf pe același ton liniștit, pe care Nagy îl găsi atât de neliștitor. Iisuse! Porcul era cât pe ce să-l omoare! Să n-o faci, avertiză Graf. Unul dintre asociații mei va fi întotdeauna prin preajmă. N-o să-l vezi. Pur

și simplu, se va afla acolo. E impulsiv. Foarte dur. Orice bănuială de independență, și te va ciopârți. Sper că pricepi Nagy.

— Pricep...

Ceea ce îl îndârji pe Nagy fuse afrontul disprețuitor la adresa *demonității* sale. Fusese brutalizat sălbatic într-o toaletă. Graf, care n-ar fi putut înțelege niciodată reacția victimei sale, adăugase o ultimă insultă pentru a-l intimida pe micul om. Înainte de a-l părăsi în toaletă, îi îndesase în gură o tabletă de săpun.

Stând în vagonul de clasa a doua, în timp ce expresul părăsi Lausanne și o luă spre nord, departe de lac, spre Fribourg, Nagy simțea încă gustul săpunului. Avea de gând să le-o plătească noilor săi stăpâni, oricare ar fi fost ei. Era hotărât, cu încăpățănare, în această privință.

Zăpada se întindea pe câmpuri; expresul urca, gonind, spre nord. Newman era în continuare tăcut, cufundat în gânduri, când trenul opri la Fribourg și apoi se puse în mișcare spre ultima destinație, Berna. Când trenul sosi în gară, iar el se ridică pentru a lua bagajele din plasă, Kobler părăsise deja vagonul și aștepta la ieșire. Fu aproape primul pasager care coborî din expres.

Un vagon mai în spate, Julius Nagy țâșni din tren cu pălăria boțită în buzunar și cu paltonul pe mână. Nu mai era atât de ușor de recunoscut. Ochii săi scânteiau de adâncă indignare în timp ce îl urma pe Graf pe peron. În mîna dreaptă ținea micul aparat de fotografiat Voigtlander, pe care îl purta întotdeauna. În fața lui Graf mergea Kobler, cu ținută semeață și energică, cu servieta în mîna dreaptă. Cobori treptele, cu Graf tropăind în urma sa. Se opri în afara gării, unde îl aștepta un Mercedes 450 SEL, cu șofer, și își ridică gulerul împotriva vântului. Graf îl ajunse și se uită în jur, ca și cum căuta un taxi.

— E îmblânzit, îi raportă lui Kobler. E al nostru...

— Ești sigur?

— Absolut. Speriat de moarte...

O singură persoană observă schimbul de cuvinte. Nagy ridică aparatul și îl declanșă îndată ce Kobler își întoarse capul pentru a surprinde spusele lui Graf. Kobler se duse la Mercedesul căruia șoferul îi lăsase deschisă ușa din spate. Aparatul lui Nagy se declanșă din nou. Apoi folosi bucata de hârtie pe care i-o îndesase în buzunar Graf, pentru a nota numărul de înmatriculare. Când Graf se răsuci și Mercedesul se puse în mișcare, el dispăruse înapoi, în gară.

Cei doi bărbați în haine civile, care supravegheau ieșirea peronului expresului de Zürich, nu-l observară pe Lee Foley. Americanul trecu pe lângă ei, purtând un pardesiu cu aspect englezesc, în carouri, pe care îl cumpărase din Londra. Părul său deosebit, cărunț, era ascuns sub o șapcă de golf cu cozoroc, bine trasă pe ochi. Ochelarii cu ramă de baga - având lentile de soare - îi confereau un aspect profesoral.

Foley ieși din stație printr-o mulțime de pasageri care coborâseră din același tren. Ignoră șirul de taxiuri, continuându-și drumul în jos, cu

geanta în mână, pe îngusta Neuengasse. Se opri ca să privească în vitrina unui magazin de sub arcade, folosind geamul mat drept oglindă, pentru a verifica strada.

Mulțumit că nu-l urmărea nimeni, își reluă scurta plimbare spre hotelul Savoy și împinse, hotărât, ușa de la intrare. Holul coincidea cu zona recepției. Fata de la pupitru privi spre el, dar Foley completa deja formularele obligatorii de înregistrare în trei exemplare, o copie fiind destinată poliției, care urma să o ia mai târziu.

— Aveți o cameră pentru mine. Am rezervat-o telefonic din Geneva.

— Camera 230. E cu două paturi...

Fata privi în jur, căutând un însoțitor. Foley îi arătă pașaportul, apoi îl băgă în buzunar. Își luă bagajul.

— Să chem un băiat...

— Nu-i nevoie. Acesta e ascensorul?

Urcă cu ascensorul, își găsi camera, trânti bagajul pe un pat și se așeză lângă telefon, așteptând să sune.

Arthur Beck ședea la masa de lucru, mâncând ultimul dintre sandvișurile în stil englezesc pe care i le preparase secretara. În ceea ce îl privea pe Beck, contele de Sandwich era una dintre marile figuri istorice pe care le dăduse Marea Britanie. Căpătase acest obicei în decursul unui stagiu petrecut la Scotland Yard, în Londra. Își bea cafea-ua, când telefonul sună. Interlocutorul vorbea în germană:

— Leupin la telefon, domnule. Raportez din gară. Newman a venit cu expresul de treisprezece cincizeci și opt din Geneva. Era însoțit de o femeie. Americancă, presupun, după haine. Marbot s-a ținut după ei până la Bellevue Palace, unde au rezervat locuri acum zece minute.

— Și despre Lee Foley?

— Nici urmă de cineva care să corespundă descrierii sale. Amândoi am urmărit pasagerii care au coborât din tren...

— Mulțumesc, Leupin. Continuă să supraveghezi toate trenurile dinspre Geneva.

— Marbot vine încoace...

Beck lăsa receptorul și mănca ultimul sandviș în timp ce gândea. Avusese dreptate în privința unui lucru – acela că Newman va trece prin Geneva. Ceea ce îl deranja era telefonul primit mai devreme de la inspectorul șef Tripet. Aparent, Newman nu reacționase la referirea în-tâmplătoare la *Terminal*. Era oare posibil ca englezul să lucreze la un cu totul alt subiect?

Beck era convins de un lucru: cunoscându-l pe Newman, îi cunoștea metodele. Corespondentul străin nu vizita Berna doar pentru o vacanță. Newman era un împătimit al muncii – nu înceta niciodată să caute subiecte proaspete.

Dar ceea ce îl îngrijora realmente pe Beck era lipsa lui Foley. Sau s-o fi numit *dispariție*? Dacă Foley se strecurase prin plasa întinsă, Beck avea de-a face cu un periculos lup care pândește pe străzile orașului său. Se hotărî să telefoneze la New York.

Lee Foley ridică receptorul la cel de-al doilea apel. Ținu receptorul la ureche și ascultă. Vocea de la celălalt capăt părea neliniștită.

— Domnul Lee Foley?

— La telefon. Sunt pe poziție. Ascultă, prima mișcare e a ta. Trebuie să faci o vizită la locul cu pricina. Află care e situația. Aș vrea să-mi raportezi de îndată ce poți. Nu, ascultă, te rog. Verifică sistemele de siguranță din locul respectiv. Orice amănunt poate fi vital. Când sunt în posesia tuturor datelor, pot să trec la acțiune. Dacă se ajunge la stadiul ăsta, voi isca prăpăd. După cum bine știi, am talentul ăsta...

Foley întrerupse legătura și privi pe fereastra dormitorului său, care dădea spre o străduță. Acesta era locul pe care l-ar alege un observator experimentat, pentru a observa hotelul. Aleea era pustie.

Newman lăasă jos receptorul în timp ce Nancy intră în micul hol, închise ușa și veni în dormitor. Avea un chip îngândurat.

— Bob, cui telefonai?

— Îndrăgitului tău serviciu la cameră, pentru o sticlă mare cu apă minerală. Știi cât de însetat sunt, mai ales noaptea. Probabil că sunt ocupați, voi suna din nou peste un minut. Fiindcă veni vorba, nu mi-ai arătat acel parfum Gucci pe care ai alergat să-l cumperi chiar înainte de a părăsi Hotel des Bergues.

— *Voilà!* Ea scoase sticluța din poșetă. Ar fi trebuit să observi în expres că l-am folosit. Nu e o cameră adorabilă?

Le fusese repartizată camera 428. La capătul holului de la intrare se afla baia. Avea și o toaletă separată. Dar atracția principală era camera propriu-zisă. Foarte încăpătoare, cu o pereche de fotolii confortabile, iar în fața ferestrelor spațioase o masă de lucru, la care putea lucra Newman. Două paturi generoase de câte o persoană fuseseră așezate unul lângă celălalt, pentru a forma unul dublu. Nancy se trânti pe spate pe unul din paturi.

— Bob, e minunat. Am putea sta aici săptămâni...

— Poate că vom sta. Vino și uită-te la peisaj. Hamalul a făcut mare caz de asta și chiar a avut dreptate.

O cuprinse cu brațul, iar ea gânguri fericită. Newman deschise primul rând de ferestre, apoi pe cele exterioare, aflate la treizeci de centimetri în afară. Aerul înghețat invadă camera, a cărei temperatură era cea a unei saune.

— Dealul acela înzăpezit de dincolo de râu este Bantiger, îi explică el. Dacă se risipește ceața, vei avea cea mai grozavă panoramă a regiunii Bernese Oberland. Acum, deveni el prozaic, o să închiriez o ma-șină de la Hertz, din clădirea de alături. Mergem la Thun, la Clinica Berna...

— Așa, pur și simplu? Instinctul ei profesional ieși la suprafață. Ar trebui să telefonăm pentru o vizită, ca să-l vedem pe Jesse...

— Nu facem așa ceva. Sosim neanunțați. Tu nu ești doar o rudă, ești și doctor. Cu mine ca însoțitor, ne putem netezi calea, poate îi prindem la cotitură...

— Chiar crezi că e o idee bună?

— Este ceea ce vom face. După un prânz frugal...
— Bob, sunt *trei* restaurante diferite. Un salon magnific cu vedere la terasa de jos. Rotiseria. Și cafeneaua...

— Cafeneaua. Va merge mai repede. Trebuie să ne mișcăm înainte ca sosirea noastră să fie raportată. Nu uita de articolul din ziarul acela afurisit.

— Dă-mi voie doar să mă aranjez. Îl părăsi și se așeză în fața măsuței de toaletă. L-ai observat pe englezul care se înregistra cât timp așteptai? Sedeam pe o canapea și l-am văzut privind înapoi și fixându-te.

— Probabil că îmi văzuse fotografia în ziar...

Newman vorbi pe un ton degajat, alungându-i din minte acel incident. Dar știa la cine se referea. Îi cunoștea chiar și numele, dar nu dăduse nici o importanță faptului până la remarca lui Nancy.

Așteptase răbdător cât timp celălalt englez completase formularul de înregistrare, neluând în seamă încercarea recepționarului de a face acest lucru pentru el. Un bărbat probabil trecut de treizeci de ani, zvelt, țeapăn, cu mustață îngrijită, purtând o scurtă din stofă de păr de cămilă.

— Hamalul va duce bagajul în cameră, domnule Mason, îl informase recepționarul, înapoindu-i pașaportul.

— Mulțumesc, răspunsese Mason, acceptând prospectul hotelului împreună cu pașaportul și îndreptându-se în direcția hamalului care îl aștepta.

Acum își reaminti că Mason îl privise peste umăr înainte de a părăsi holul. O privire scurtă, care îl cântărise. Se încruntă, iar Nancy se uită la el în timp ce își pieptăna părul.

— Bărbatul de la recepție. Îl cunoști?

— Nu l-am mai văzut niciodată. Ești gata? Va trebui să fie un dejun frugal. Trebuie să închiriez mașina; Thun e la jumătate de oră de mers pe autostradă.

— Cum de l-ai descoperit așa de repede?

— Întrebând portarul în timp ce tu te foiai prin holul acela uriaș.

După-amiază are loc o paradă a modei...

— Iar în câteva zile un congres medical...

— Și ce dacă? Întrebă el, surprinzând o anume inflexiune în tonul ei.

— Nimic, răspunse ea. Hai la masă...

Mason se așeză pe patul din camera sa, formând numărul care îl puneă în legătură directă cu interiorul lui Tweed. Nu înceta să se minuneze de rapiditatea legăturilor telefonice de pe continent, indiferent că te aflai în Suedia, Germania sau Elveția.

— Da, răspunse vocea lui Tweed. Cine e?

— Mason. Cum e vremea pe acolo? Aici sunt opt grade...

— Nouă, la Londra... Aceste replici le stabileau nu numai identitatea, ci îi și indicau lui Mason faptul că Tweed era singur în biroul său – că Howard nu se apleca peste umărul său, ascultând.

— Tocmai am luat o cameră la Bellevue Palace, spuse Mason scurt. Am făcut o haltă la Zürich, ca să adun ceva informații. Grange. Rosti rapid numele.

— Exprimă-te, te rog, în engleza standard, protestă Tweed. *Te-ai oprit* la Zürich. Continuă...

— Am întocmit un dosar cu subiectul în cauză. Nu ușor. Doctorii elvețieni se închid în ei când îi pomenești numele. Am găsit un doctor american care lucrează la Zürich, un tip mai deschis. Subiectul comportă unele probleme. E cineva în acel land. E situat sus de tot. V-ar plăcea o relatare rapidă?

— Nu la telefon, spuse repede Tweed, conștient de faptul că convorbirea trecea prin centrala hotelului. Vin eu însumi acolo, curând. Continuă să investighezi discret. Nu te apropia de Ambasada britanică...

— Încă un lucru, adăugă Mason. Să nu vă imaginați că are vreo semnificație anume. Robert Newman, corespondentul străin, s-a înregistrat la hotel după mine. Era cu soția. Nu știam că e căsătorit...

— Probabil că nu este. Cunoști viața boemă pe care o duc acești corespondenți străini... Tweed părea visător. Continuă să scormonești. Și rămâi la Berna... Tweed lăsă jos receptorul și privi la Monica, ocupată cu aranjarea unor dosare. Era Mason care suna de la Bellevue Palace. Are date despre profesorul Armand Grange de la Clinica Berna. Pe calculator e ceva? Asta în caz că afurisitul de obiect funcționează...

— Funcționează. Am verificat. Nimic. Am încercat în fișierul medical, dar nimic. Am încercat chiar și la Bancheri. Zero. Omul e o umbră. Chiar mă întreb dacă există cu adevărat.

— Ei bine, cel puțin lucrul acesta m-a hotărât. Tweed își ștergea din nou lentilele cu batista de mătase. Monica îl privi. Întotdeauna punea degetele pe lentile. Plec la Berna, îi spuse Tweed. Problema e doar de timp. Rezervă-mi un bilet la Swissair direct pentru Zürich. În caz că pierd un zbor, rezervă-mi pentru următorul. Când o să plec, va fi urmarea unei hotărâri de moment.

— Ce mai aștepți? Întrebă Monica.

— Să survină ceva. O gafă de partea cealaltă. Nimeni nu e infailibil. Nici chiar o umbră...

13

Cafeneaua de la Bellevue Palace este un restaurant asemănător unei mari cutii de sticlă, cocoțate deasupra trotuarului, pe latura cu vedere spre biroul Hertz, unde se închiriau mașini. Newman își devoră friptura în sânge, iar Nancy, calcanul la grătar. Newman își sorbi cafeaua din două înghițituri, se șterse la gură cu un șervețel și achită nota.

— Închiriezi mașina acum? Întrebă Nancy. Eu o să dau o fugă în cameră, să-mi iau mănușile. Ne întâlnim acolo?

— Așa procedăm.

Newman așteaptă la ieșire până ce ea dispăru, apoi își îndreaptă pașii spre una dintre cabinele telefonice din apropierea garderobei, unde clienții își lăsau paltoanele. Îi luă un minut pentru a efectua convorbirea, apoi se grăbi către ieșire, făcu câțiva pași pe trotuar și intră în biroul Hertz. Trântind permisul și pașaportul pe masă, îi spuse fetei ce dorea.

— E un Citroen. Automatic, îi spuse lui Nancy când aceasta intră. Amicul acesta ne va duce la mașină. E parcată la nivelul al treilea...

În mai puțin de cinci minute conducea mașina, urcând curbele strânse, spre nivelul străzii. Nancy își trase pe degete mânușile de piele căptușite, își legă centura și se relaxă. Șofer experimentat, ea prefera totuși să călătorească pe scaunul pasagerului.

Cerul era înnegurat deasupra orașului când traversară unul dintre poduri și, în scurtă vreme, ajunseră pe autostrada cu patru benzi care duce la Lucerna, via Thun. În patruzeci de minute ar fi trebuit să sosească la Clinica Berna.

Lee Foley plăti o sumă generoasă în franci elvețieni pentru a împrumuta mașina Porsche roșie de la omul său de legătură din Berna. Avea nevoie de o mașină rapidă, deși, în mod normal, culoarea ei stridentă l-ar fi îngrijorat. Dar acesta era un caz de necesitate.

Conduse prin suburbiile Bernei sub limita de viteză, dar de îndată ce intră pe autostradă, înfipse piciorul în accelerație. Șoseaua era liniștită, cu trafic foarte redus în mijlocul după-amiezii. Ochii săi reci, albaștri, măturau autostrada de la un capăt la celălalt în timp ce creștea viteza.

"Fii atent pe autostradă, îl informase omul său de legătură când îi predase mașina pe care i-o adusese la Savoy. E locul preferat de poliție pentru a monta radare..."

Foley plecase de la Savoy atât de obsedat de a ajunge la timp la destinația sa, încât, de această dată, neglijă să verifice dacă îl urmărea cineva. Așa că îi scăpă complet silueta cu cască ce sări pe un scuter parcat mai departe, lângă trotuar. Scuterul încă îl însoțea, ceva mai mic decât un punct în spatele lui, când zări Citroenul din față.

Își menținu viteza, apropiindu-se de Citroen până ce avu o imagine a celor doi ocupanți. Newman în spatele volanului, femeia așezată lângă el. Foley scoase un oftat de ușurare și reduse viteza, crescând distanța dintre cele două vehicule. În spatele său, conducătorul scuterului, nereușind să se țină după ei, încetini, de asemenea.

Foley trecu pe sub un mare panou indicator, unul dintre numeroasele aflate la intervale regulate. Panoul purta inscripția THUN- NORD.

În interiorul Citroenului căldura caloriferului alungase frigul pătrunzător, și Nancy își scoase mânușile. Mâna ei dreaptă se juca pe ge-nunchi cu degetele unei mânuși. Autostrada se prezenta în condiții ideale, cu suprafața curățată de zăpadă. Dar, după ce lăsară Berna în urmă și trecură de intersecția cu Belp, zăpada se întindea pe ambele laturi ale autostrăzii. Din loc în loc, câte un copac golaș își întindea ramurile noduroase către negura cenușie de deasupra. Atmosfera era închisă, neprimitoare. Newman privi la mâna ei neastâmpărată.

— Nervoasă? Acum, că suntem așa de aproape?

— Da, Bob, sunt... Mă tot gândesc la Jesse. Și nu sunt deloc sigură că o să ne lase să pătrundem așa, dând buzna, pur și simplu...

— Când ajungem, lasă-mă pe mine să vorbesc. Tu ești rudă apropiată.

Eu sunt corespondent străin. O combinație fatală pentru o clinică ce vrea să-și păstreze reputația. Nu e nici o reclamă ca publicitatea negativă...

— Ce ai de gând, Bob?

Ea păru îngrijorată.

— Am de gând să intru în clinica asta. Acum fumează-ți una dintre țigările tale speciale, încetează să te joci cu mânușa aceea, poftim pachetul.

Trecură pe sub un semn adițional care indica două destinații diferite. THUN-SUD, THUN-NORD. Newman semnaliză trailerului uriaș ce venea din spate și coti pe varianta către THUN-NORD. Nancy aprinse o țigară și trase adânc în piept. Traversau autostrada de dedesubt și, de la acest nivel, ea avu, spre sud, priveliștea munților aspri, cu creste ascuțite, abia estompați de valul de negură, încât, preț de o clipă, nu fu sigură dacă nu cumva privea un miraj.

— Trebuie să fie destul de înalți, observă ea.

— Se înalță de la extremitatea orașului Thun către sud și est. Unul dintre ei este Stockhorn. Probabil, namila aceea care se înalță deasupra celorlalte...

Urcau panta ușoară, dar, continuu ascendentă, a unui deal situat între câmpii. Din loc în loc se ivea câte o fermă izolată, oferind imaginea fugară a baloturilor uriașe de fân, temeinic stivuite în interiorul hambarelor cu acoperișuri abrupte. Cerul amenințător crea o neliniștitoare senzație de singurătate. Departe, spre est, un castel măreț, situat în vârful unui deal, avea foișoarele acoperite cu ceea ce păreau a fi pălării de vrăjitoare.

— Acela este faimosul castel Thun, remarcă Newman. Orașul se află la poalele sale, ascuns vederii...

— Cunoști drumul?

— Părăsim șoseaua aceasta undeva mai sus, dacă e să ne luăm după spusele recepționarului aceluia amabil de la Bellevue. Fii drăguță și verifică harta pe care am pus-o în torpedo; el a însemnat traseul...

— E înfiorător acolo, sus, Bob...

— E doar o după-amiază neospitalieră.

Dar era ceva adevăr în spusele ei. Se aflau foarte aproape de marginea înzăpezită. Soarele din ajun înmuiase pătura de zăpadă de pe câmpiile situate spre sud. Dincolo de linia zăpezii, spre Thun, casele apăreau din loc în loc ca niște puncte minuscule. Aproape de vârful crestei, o pădure deasă de brazi întunecați se înghesuia asemeni unei armate gata de marș. Ajunseră apoi la granița zăpezii, unde plugurile nu curățaseră drumul. Newman redusese viteza, încetinind și mai mult la vederea unui indicator purtând inscripția *Klinik Bern*. Coti la dreapta, pe un drum îngust, redresă derapajul roților din spate și conduse în continuare.

— Crezi că acesta e drumul?

— Îmi închipui că da...

O vilă impunătoare, cu două niveluri, cu veranda împrejmuită parterul, era cocoțată într-o poziție izolată pe platoul golaș care se întindea cale de mai mulți kilometri către est, până la grupul de case particulare. Teritoriul, care părea întins, era împrejmuit de un gard de

sârmă ghimpată, iar în față Newman văzu ghereta portarului. La mică distanță, în spatele conacului, se afla pădurea, un zid masiv de brazi înveșmântați în zăpadă. Opri în fața clădirii de piatră, cu un singur nivel, dincolo de poarta dublă de sârmă ghimpată, care era închisă. Înainte de a putea coborî din mașină, câinii negri apărură, îndreptându-se în salturi către poartă.

— Dobermani, comentă Newman. Încântător...

O ușă din lemn masiv, care dădea din ghereta portarului direct în drum, se deschise. Un bărbat uscățiv, puțin peste treizeci de ani, purtând blugi și jachetă se îndreptă spre Citroen. Privi peste umăr și rosti un ordin scurt în germană. Câinii se opriră din lătrat, făcură în silă cale întoarsă și dispărură.

— Aceasta e o proprietate particulară, începu bărbatul cel zvelt, în germană.

— În locul în care mă aflu nu este, replică tăios Newman. Acesta este drum public. Pasagera mea este Nancy Kennedy. Se află aici pentru a-l vizita pe bunicul ei – Jesse Kennedy...

— Aveți stabilită întâlnirea?

— A zburat din America cu scopul precis de a-și vizita bunicul...

— Accesul nu este permis fără o programare...

— Dumneata ești șeful pe-aici? Tonul lui Newman picura sarcasm. Pari ca și cum ai fi plătit să mă ajuți. Pune mâna pe telefon și adu-le la cunoștință celor de la clinică faptul că suntem aici. Și spune-le că sunt ziarist – acesta ar constitui un subiect interesant, nu crezi? Nepoata vine într-un suflet tocmai din America și îi este refuzată permisiunea de a-și vedea bunicul bolnav. Ce administrați voi aici, un lagăr de concentrare? Asta e impresia pe care mi-o lasă – poartă cu sârmă ghimpată și dobermani...

— Dumneavoastră sunteți?

— Robert Newman. Am cam înghețat stând aici și răcnind la dumneata. Ai două minute – apoi ne întoarcem la Berna și îmi redactez articolul...

— Așteptați!

— Doar două minute...

Newman mimă sugestiv privitul ceasului și se întoarse la mașină. Bărbatul uscățiv dispăru în interiorul clădirii în timp ce Newman se așeză la volan și își aprinse o țigară. Nancy luă pachetul și își aprinse și ea una.

— Poate că ar fi fost mai bine să stabilim o programare, spuse ea.

— Acum, că am văzut cum stau lucrurile, cred că nu. Locul acesta are un iz ciudat. În timp ce îi vorbeam Slăbănogului, am văzut un alt bărbat iscodind prin portalul acela deschis, un bărbat într-o uni-formă foarte asemănătoare celei a armatei elvețiene...

— Bob, asta e nebunie curată! Probabil că te-ai înșelat...

— Îți spun doar ce am văzut. Întreg locul asta afurisit este organizat ca o bază militară. Surpriză, surpriză – iată-l pe Slăbănog, arătând încă și mai acru decât înainte...

— Puteți merge la Clinică. Vă va aștepta cineva acolo...

Bărbatul uscățiv vorbi tăios și apoi se îndepărtă, înainte de a le da timp să replice. Newman presupuse că cineva din clădire apăsase un

buton – porțile duble se deschisera automat spre interior. Aducându-și aminte de câini, el închise geamul înainte de a porni pe drumul lung și sinuos ce ducea la clădirea din depărtare. Nici urmă de doberman. Fuseseră închiși în ghereta de la poartă, până ce Citroenul trecu.

Conduse cu viteză redusă, cercetând atent peisajul hibernal, dându-și seama că terenul era încă și mai întins decât crezuse el prima dată. Gardul de sârmă din față traversa ținutul alb, dispărând în josul unei pante a dealului. Pe măsură ce se apropia de Clinică, întregul loc părea pustiu. Acum putea vedea veranda acoperită cu sticlă și cele șase trepte până la ușa de la intrare.

Parcă mașina cu față către ieșire, o încuie după ce coborî Nancy și urcară amândoi treptele. Apucă clanța, deschise ușa și intrară în verandă. Se întindea în ambele direcții, cu pardoseala de gresie imaculată și, din loc în loc, câteva ghivece cu plante. Ușa interioară dădea într-un hol întins, pardosit tot cu gresie. Mirosul de antiseptice îl izbi pe Newman, care strâmbă din nas. Nancy îi observă reacția și își țuguie buzele.

În capătul holului larg se afla o teighea grea, din lemn lăcuit, iar în spatele acesteia, pe un taburet înalt, cu spătar reglabil, ședea o femeie grasă, masivă, de vârstă mijlocie, cu părul negru strâns la spate în coadă și ochi mici, scrutători. Ea lăsa jos creionul cu care scrisese pe un formular tipărit, își împleti degetele puhave și îi privi.

— Știți cine suntem, spuse Newman în germană, și vreau să-l văd pe cel care conduce acest loc...

— Vă rog să completați formularele, replică ea în engleză pe un ton plat, împingând un formular peste teighea.

— Poate după ce îl vom întâlni pe superiorul dumatăle. Am venit ca să-l vedem pe Jesse Kennedy. Știi asta deja de la lacheul de la poartă...

— Tare mă tem că acest lucru nu va fi posibil fără o programare... Bărbatul care apăruse după o ușă laterală vorbea liniștit, dar pe un ton ferm, într-o engleză excelentă. Ceva în tonul său îl făcu pe Newman să se întoarcă brusc pentru a-l examina. Dădea impresia de autoritate, totală încredere în sine – o mașinărie umană. Trebuie să ne gândim și la pacient, continuă vocea. Trebuie, de asemenea, să vă spun că la această oră domnul Kennedy se află sub influența sedativelor.

Un bărbat cam de înălțimea sa, aprecie Newman. Mult mai masiv. Un bărbat la patruzeci de ani, cu părul castaniu închis, înspicat. Ochii săi, care îl țintuiau pe Newman, exprimau tărie de caracter. Ochi care își cântăreau vizitatorul, evaluând un posibil oponent. Un om deosebit, cu un deplin autocontrol.

— Sunt doctorul Bruno Kobler, adăugă.

— Iar eu sunt *doctorul* Nancy Kennedy, interveni Nancy. Faptul că bunicul meu este sub influența sedativelor nu schimbă cu nimic lucrurile. Doresc să-l văd imediat.

— Fără supravegherea unui doctor, ar fi împotriva regulamentului...

— Dumneavoastră sunteți doctor, interveni tăios Newman. Adineauri ne-ați spus...

— Sunt administratorul șef. Nu am pregătire medicală.

— Vreți să spuneți, insistă Newman, că, în acest moment, nu aveți nici un specialist disponibil prin preajmă? Așa administrați dumneavoastră

această clinică?

— N-am spus asta. Era ceva tăios în vocea lui Kobler. V-am spus că nu este nimeni disponibil pentru a vă însoți...

— Atunci ne vom duce direct la Ambasada americană, hotărî Newman. Doamna doctor Kennedy este cetățean american. La fel și Jesse Kennedy. Kobler, o să facem tărașoi mare...

— Nu trebuie să vă aprindeți. Având în vedere faptul că însoșitoarea dumneavoaștră este medic, cred că am putea face o excepție. Am putea să-l chemăm pe doctorul Novak – el este medicul curant al lui Jesse Kennedy... Se întoarse către femeia din spatele tejghelei și pocni din degete, ca și cum ar fi chemat un ospătar. Vezi dacă poți să dai de doctorul Novak, Astrid. Cere-i să vină aici imediat.

— Cum se simte bunicul meu? Întrebă Nancy.

Kobler se întoarse spre ea, își depărtă mâinile și îi acordă toată atenția, privind-o drept în ochi. Atitudinea sa deveni conciliantă, dar, pentru cel puțin jumătate de minut, întârzie răspunsul. Ea avu senzația că o studia în profunzime. Rămase tăcută, simțind că el spera să o facă să spună mai multe.

— Mă tem că nu vă pot răspunde la întrebare. Spre deosebire de dumneavoaștră, eu nu am pregătire medicală. Datoria mea este să administrez clinica. Aș prefera să-l întrebați pe doctorul Novak. Cred că îl veți găsi simpatic. Știți, este compatriot de-al dumneavoaștră.

— Doctorul Novak este american?

— Într-adevăr. Un bărbat foarte inteligent, motiv pentru care a cerut să vină aici. Clinica, după cum fără îndoială știți, are o bună reputație în toată lumea...

— Aș prefera, de asemenea, să-l văd pe profesorul Armand Grange.

Kobler scutură din cap în semn de regret.

— Acest lucru, regret să o spun, nu va fi posibil. Se întâlnește cu vizitatorii exclusiv în urma unor programări.

— În acest moment se află prin preajmă? Întrebă Nancy.

— Efectiv, n-am idee...

Kobler privi peste umărul ei, atenția fiindu-i atrasă de zgomotul ușii de la intrare ce se deschidea. Newman ieșise afară, pe verandă. Închise ușa și o luă spre stânga, pe lângă fotoliile de răchită cu perne; probabil când vremea era bună, pacienții ședeau acolo. Era liniște deplină, încălzirea centrală funcționa, astfel încât coridorul închis avea atmosfera unei saune.

De-a lungul peretelui interior trecu pe lângă ferestrele aflate din loc în loc, toate cu geamuri opace, astfel că nu putu să vadă în interiorul camerelor de dincolo de ele. La capătul coridorului încercă ușa de pe peretele interior și descoperi că era încuiată. Se opri și se uită spre est. Într-o vale se afla un modern ansamblu de clădiri cu un singur nivel, cu ferestre înalte și zvelte. Locul îi amintea un laborator chimic. Un coridor acoperit, fără ferestre, se întindea din direcția clinicii către complex. Se întoarse în holul recepției în timp ce Nancy era prezentată de Kobler unui bărbat înalt, blond, abia trecut de treizeci de ani. Purta un halat alb, iar în mâna stângă îi atârna un stetoscop. Kobler se întoarse spre Newman.

— Dumnealui este doctorul Novak, domnule Newman. Sper că nu vă

va deranja să stați în sala de așteptare cât timp doamna doctor Kennedy își vizitează...

— Bob vine cu mine, îl întrerupse brusc Nancy. Este logodnicul meu...

Novak se uită la Kobler, ca și cum i-ar fi așteptat reacția. Kobler își înclină capul către Nancy și zâmbi.

— Cine sunt eu pentru a comenta dorințele unei femei frumoase? Desigur, domnul Newman vă poate însoți.

— Waldo Novak, spuse americanul, întinzând mâna pentru a i-o strânge lui Newman. Am auzit o mulțime de lucruri despre dumneavoastră. Omul cu cazul Kruger. Ați făcut o treabă bună în Germania...

— Doar un articol. În timp ce dădea mâna cu Novak, Newman se întoarse spre Kobler. De ce dobermani? întrebă direct. Plus oameni în uniformă, la poartă. Aici e ca la Dartmoor.

Capul lui Kobler, întors într-o parte, se răsuci spre Newman, iar zâmbetul îi rămase neschimbat. Lăsă din nou să treacă un timp, studiindu-l pe Newman, până ce răspunse. Ca și Nancy, Newman nu spuse nimic, fixându-l la rândul lui pe Kobler.

— Vandali, replică detașat Kobler. Chiar și în Elveția sunt tineri care au exces de energie și prea puțin respect față de proprietatea privată. Una dintre îndatoririle mele este să mă asigur că pacienții nu suferă nici o influență negativă din lumea exterioară. Acum vă rog să mă scuzați, vă voi lăsa în mâinile capabile ale doctorului Novak. Îl luă deoparte pe Novak și îi vorbi scurt. Am explicat că pacientul se află sub influența sedativelor.

La revedere, domnule Newman. Sunt sigur că ne vom mai întâlni...

— Puteți fi sigur de asta.

— Doamnă doctor Kennedy...

Kobler se înclină și îi părăsi, dispărând în spatele ușii laterale pe care o folosisese mai devreme. Newman auzi zgomotul unei încuietori automate. Novak scoase o cartelă și o conduse pe Nancy către o ușă din capătul holului recepției. Introduse cartela într-o fantă, iar ușa culisă, deschizându-se. Newman aprecie că era din oțel gros de 2-3 cm. Ușa se închise în spatele lor, femeia cea grasă încheind grupul.

— Vorbiți fluent germană, domnule Newman? întrebă Astrid cu o voce guturală, răgușită.

— Nu, minți el. Când începe să se vorbească repede, pierd șirul...

Lăsă discuția în acest punct, umărindu-i pe Nancy și Novak pe coridorul pustiu, care era spațios și imaculat. Trecură pe lângă uși închise, prevăzute cu hublouri. Și aici geamul era opac, astfel că era imposibil să privești în interior. Observă că aproape de capătul coridorului suprafața netedă începea să coboare, dispărând apoi după un colț. Același miros de dezinfectant, pe care el îl asocia cu spitalele și care îi plăcea atât de mult, invada locul. Novak se opri în fața unei uși de pe un perete din dreapta, o altă ușă cu geamul mat. Scosese o altă cartelă din buzunarul hainei.

— Doamnă doctor Kennedy, spuse, sunteți obișnuită, desigur, să vizitați pacienți. Dar, din experiența mea, e altceva când pacientul este o rudă. Nu va putea să vă vorbească...

— Înțeleg.

Novak introduse cartela într-un dispozitiv, așteptă până ce ușa se

deschise, culisând, și le făcu semn să intre înăuntru. Newman o urmă pe Nancy care se opri brusc în timp ce Novak și Astrid li se alăturară, iar ușa se închise. El o luă de braț.

— Fii calmă, fetiço.

— Nu-i vorba de asta, șopti ea. Este *treaz*!

Culcat într-un pat de o persoană, ședea cu capul spre perete un bărbat cu chipul scofâlcit, nas acvilin, frunte înaltă, încadrată de smocuri de păr alb, cu o gură fermă și bărbie proeminentă. Tenul său era oacheș. Văzând-o pe Nancy intrând, ochii săi licăriră o fracțiune de secundă, apoi se închiseră din nou, aidoma obturatorului unui obiectiv. Newman se întrebă dacă Novak sau Astrid – mascați fiind de silueta sa – îi văzuseră ochii deschiși.

— Vedeți, spuse încet Novak, are un somn liniștit. E un om foarte puternic, o constituție robustă. Pentru vârsta sa – eram gata să adaug – dar e din categoria supraviețuitorilor...

— Prin urmare, credeți că va supraviețui? întrebă Nancy pe un ton liniștit.

— E un om foarte bolnav, interveni brutal Astrid. Un om foarte, foarte bolnav.

Newman stătea în spatele celorlalți, cu mâinile în buzunare, în timp ce privea. Avea impresia clară că Novak era bucuros să-i vadă pe cei doi vizitatori. Bucuros? Nu, *ușurat*. Și nu pentru că sosise Nancy – o compatriotă de-a sa. Astrid stătea cu buzele strânse, uitându-se la ceas.

— Cinci minute. Vizita dumneavoastră. Nu mai mult...

Newman se întoarse spre ea și ridică vocea.

— Doctore Novak, vreau ca această femeie să părăsească încăperea. Cine naiba e ea să dicteze durata șederii noastre? Dumneata ești însărcinat cu cazul Kennedy – doctorul Kobler a spus asta în fața mea. Fii bun și afirmă-ți autoritatea.

— Veți vedea că vizita va dura cinci minute, nici o secundă în plus... Astrid turuia în germană ca o mitralieră. Voi raporta acest afront profesorului Grange, în caz că nu procedați după cum spun...

— Spune-i s-o șteargă, se răsti Newman. Nu cumva ești în subordinea maldărului ăstuia de carne? Novak! Ești – sau nu ești – medicul curant de aici?

Waldo Novak se înroși. Îi vorbi repede, peste umăr, lui Astrid, de asemenea, în germană.

— Bănuiesc că ultimul lucru pe care ar dori să-l audă Grange ar fi că ai fost răspunzătoare de scenă. Dacă oamenii aceștia părăsesc în trombă Clinica, ai idee de potențialele consecințe? Newman e corespondent străin cu reputație internațională, pentru numele lui Dumnezeu. Fii bună, te rog, și lasă-ne singuri... Ea schiță un protest mut în timp ce își scoase cartela și o introduse în dispozitiv. Ușa culisă, des-chizându-se. Își mușcă buzele și țâșni pe coridor. Ușa care se închidea îi dezvălui chipul furios. Novak se uită la Newman și Nancy, în semn de scuză. Orice instituție are astfel de personaje. Servitorul credincios care este tolerat, pentru că face parte din echipă din vremuri preistorice.

— Ea însăși are ceva dintr-un dinozaur, comentă Nancy.

Își deschisese poșeta și folosea o batistă pentru a-și șterge ochii. Newman observă că mâna noduroasă a lui Jesse se afla acum scoasă de sub cearceaf. Când intraseră, fusese dedesubt. Ochii îi erau tot închiși. Nancy trase un scaun lângă pat, se așeză și îi luă mâinile într-ale sale.

— Nu știe că sunteți aici, îi spuse Novak.

— Ce sedative folosiți, doctore Novak? întrebă ea.

El ezită.

— Nu e normal să discutăm tratamentul..., începu el, apoi se opri din vorbă.

Newman observă că privise spre o oglindă în formă de hublou, încastată în perete. Deasupra ei era un cuier. Desigur! Geamul de deasupra ușii era din sticlă mată. Fiecare spital sau clinică are o anumită tehnică de a observa pacienții grav bolnavi. Pariez că e goală camera de alături, îi spuse. Și pariez că bătrâna grăsană stă de cealaltă parte a falsei oglinzi. Asta era ceea ce îl îngrijora pe Novak. Își scoase scurta, se duse la oglindă și își atârână scurta deasupra ei.

— Doctore Novak...!

Tonul lui Nancy era ascuțit.

— Vorbește încet, Nancy, șopti Newman. Tot timpul...

Privi atent jur împrejur, căutând vreun microfon ascuns. Apoi luă un scaun și îl puse lângă cel al lui Nancy, invitându-l pe Novak să se așeze. Americanul se lasă în scaun și privi la Nancy, care începu să vorbească din nou, de data aceasta foarte potolit.

— Sunt doctor. Sunt îndreptățită să cunosc tratamentul...

— Amital de sodiu, spuse Novak prompt. E un om foarte viguros și trebuie ținut în pat.

Privi în sus, la Newman, care își odihniase mâna pe umărul său. Ochii lui Jesse licăriră, privind-l ținută pe Newman, și își înclină cu un gest scurt capul. *la-l pe Novak de lângă mine și Nancy.*

— Novak, spuse Newman, haide s-o lăsăm cu el. E bunicul ei. Vino cu mine la fereastră...

Așteptă până ce Novak i se alătură. Fereastra, care, probabil, dădea în exterior, având în vedere lumina zilei care pătrundea, era de asemenea opacă. Lucru care era o altă ciudățenie a Clinicii.

— Ce este? întrebă Novak, cu spatele la pat.

— Noi doi trebuie să ne întâlnim afară. Cât de repede. Locuiești prin împrejurimi?

— Da. De ce?

— Așa am presupus. Locul ăsta aduce a comunitate închisă, a comunitate izolată de lumea normală. Presupun că te lasă să ieși, continuă el cu o urmă de sarcasm.

— În afara orelor de program fac ce doresc...

— Nu te indigna. Dar, până acum, nu ne-am simțit tocmai bine veniți în locul ăsta. Repet. Insist să te întâlnesc, așa că propune un loc, undeva. Thun ar fi cel mai apropiat?

— Presupun că da. Novak părea nesigur. Nu văd de ce trebuie să vă întâlnesc undeva...

— Nu? Newman, observând ce se petrecea în spatele lui Novak,

continuă să vorbească repede. Nu ești obligat, sunt de acord. Dar aş putea începe să scriu articole despre locul ăsta, menționându-te drept informatorul meu...

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu...

— Nici un avocat iscusit n-ar lua-o drept bârfă. Sunt expert în a sugera și știu până unde să merg. Fii sincer cu dumneata, Novak, arzi de nerăbdare să vorbești cuiva. Am simțit-o la câteva minute după ce te-am întâlnit...

— Hotelul Freienhof... Cuvintele se rostogoliră... În Thun, pe Freienhofgasse... are priveliște spre un braț al râului ce curge dinspre lac... cel mai ieftin restaurant... știi locul?

— Îl voi găsi. Măine îți convine?

— Poimăine. Joi. La șapte seara. La ora aceea va fi întuneric...

Cât timp Newman îi distrase atenția lui Novak, Nancy vorbi cu bunicul ei, care se trezi brusc, cu ochii mânioși și atenți. Ea se aplecă aproape de el, putându-și astfel șopti, iar el vorbi fără a da impresia că ar fi sedat.

— Ce îți fac aici, Jesse?

— Ceea ce le fac și celorlalți. N-am vrut niciodată să vin în locul ăsta. Ticălosul ăla de doctor, Chase, Tucson, mi-a dat niște medicamente după ce am căzut de pe cal. Am fost expedit la bordul unui charter Lear și adus aici...

— Ce vrei să spui cu "ceea ce le fac și celorlalți"?

— Pacienților. Trebuie să înceteze. Pun la cale un soi de experiențe. Eu stau cu urechile ciulite, iar ei vorbesc numai când cred că sunt drogati. Pacienții nu supraviețuiesc experiențelor. Mulți dintre ei sunt, oricum, pe ducă, dar asta nu e un motiv să-i ucizi...

— Ești sigur, Jesse? Tu cum te simți?

— Bine. Câtă vreme sunt înăuntru, aveți o iscoadă aici. Nu vă faceți griji în privința mea...

— Eu îmi fac, șopti ea.

— Nancy. Newman părăsise fereastra și ocolea patul. Poate ar fi mai bine dacă ne-am întoarce în altă zi, în care bunicul tău nu este sub influența sedativelor...

Ea se uită în sus, la el, și îl văzu oprindu-se brusc. Expresia ei era un amestec de patetism, neliniște și derută. Newman duse un deget la buze, pentru a le sugera tăcere atât lui Novak, cât și lui Nancy. Jesse zăcea inert în pat, cu ochii închiși. Newman se aplecă la pământ, cu capul spre pat, și ascultă. Nu, nu se înșelase. Surprinsese hurea unei mașinării în funcțiune.

Lee Foley îl urmărise pe Newman la o distanță rezonabilă până ce străbătu o serpentină pe o coastă înzăpezită, la timp pentru a-l vedea pe acesta virând pe un drum îngust ce ducea la Clinica Berna. Depăși cu Porsche-ul său drumul lateral și își continuă urcușul pe colina ce ducea la pădurea de brazi.

Urcând mereu, privi în jos, spre clădirile Clinicii. Continuă să urce

până ajunse la pădure, unde părăsi drumul, cu roțile derapând pe-riculos, îndreptându-se către o lizieră îngustă, creată între brazii semeți și întunecați. Țintește întotdeauna obiectivul cel mai îndrăzneț.

Întoarse mașina cu o sută optzeci de grade, pregătit pentru un demaraj rapid, și opri motorul. Pe podeaua din dreptul locului liber din spatele său se afla un binoclu puternic, într-un toc de piele. Îl scoase din toc, ieși din mașină și se postă, mascat pe jumătate, după trunchiul drept al unui copac cu o înălțime amețitoare.

Duse binoclul la ochi, reglă distanța și trecu în revistă peisajul îndepărtat de sub el. În jumătate de oră memoră întreaga dispunere a clinicii, tunelul ciudat, acoperit, care o lega de laboratorul complexului, precum și laboratorul. Apoi, ignorând vântul aspru dinspre est, care îi biciuia chipul tăbăcit, rămase în așteptare, luând o gură de whisky din bidonașul de la șold.

Lee Foley nu era singurul privitor care manifesta interes față de Clinica Berna în acea după-amiază hibernală, din mijlocul lui februarie. Conducătorul scuterului, care, accelerând vehiculul la limită, nu-l pierduse pe Foley, luase o altă rută.

Scuterul urcă pe pantă până la punctul în care panoul indica varianta către Clinică. Aici viră spre dreapta, pe unde urcase mai devreme Newman. În loc să oprească la poartă, își continuă drumul, depășind-o cu viteză maximă, atât de repede, încât câinii, lăsați din nou liberi, nu avură timp să ajungă la poartă.

Motociclistul se îndreptă spre Thun, apoi viră pe un drum lateral accidentat ce ducea la latura depărtată a platoului. Suprafața drumului era diabolică, dar motociclistul își continuă urcușul, cu mare îndemânare, până la o movilă acoperită de zăpadă, în stânga drumului, ce ascundea vederii teritoriul Clinicii. Motociclistul opri, sprijini scuterul de o grămadă de bușteni și își scoase casca cu ambele mâini.

Cascada de păr roșu-tițian ce se revarsă pe umeri fu răvășită de vânt, fluturându-i în spate. Fata deschise sacul de voiaj și scoase un aparat de fotografiat cu teleobiectiv. Se cățăără pe marginea movilei, pantalonii negri de piele mulându-i-se pe picioarele lungi și agile. Când ajunse în vârf, privi în depărtare. Întregul ținut, imens, cuprinzând terenurile și clădirile Clinicii Berna, se desfășura dedesubt.

Ghemuindu-se, duse teleobiectivul la ochi, încadrând complexul laboratoarelor, tunelul de forma unui iglu ce îl lega de o latură a clădirii, precum și clădirea principală. Începu să fotografieze cu dexteritate, rotind teleobiectivul, declanșând aproape neîntrerupt aparatul.

În rezerva lui Jesse, Newman, care avea un auz ascuțit, rămase încovoiat în timp ce căuta sursa hurei continue. Apoi văzu grătarul metalic al ventilatorului plasat în partea inferioară a peretelui. Arăta aidoma grătarului unei instalații de aer condiționat.

Îngenunche pe podea, lipindu-și urechea de ventilator. Sunetul era mult mai puternic, un hure cu declicuri ocazionale la intervale

neregulate. Se ridică, ducându-și din nou degetul la buze pentru a le sugera tăcere. Cu fața la Nancy și Novak, gesticulă în direcția grătarului, schițând, cu gura, cuvintele *aparatus de înregistrare*.

Depărtându-se la câțiva metri de grătar, începu să vorbească, ridicând vocea. Atitudinea sa era agresivă, vizându-l pe Novak.

— Acum ascultă-mă, doctore Novak, ascultă-mă bine. Lăsăm întreaga răspundere în privința sănătății lui Jesse pe seama Clinicii Berna. Îți este clar? Răspunde-mi!

— Dar asta a fost întotdeauna situația, replică acesta, intrând în jocul lui Newman. Nu se va schimba nimic ca urmare a vizitei dumneavoastră, și puteți să fiți siguri că domnul Kennedy va continua să se bucure de toată îngrijirea și atenția cuvenită...

— Ar fi cel mai bine. Newman îl împunse pe Novak cu degetul în piept. Nu știu dacă sunteți la curent, dar în câteva zile urmează să se țină un mare congres medical internațional, ce include și o recepție la Bellevue Palace. Dacă i se întâmplă ceva lui Jesse, voi face scandal la acea recepție. Nu am fost întâmpinați chiar cu covorul roșu de când am sosit în locul ăsta...

— Vă asigur cu toată... Începu Novak.

— Ai face mai bine să vorbești cu Kobler și Grange, să obții și asigurările lor. Am descâlcit cazul Kruger și sunt omul care poate face mare tăvăno. Acum plecăm. Nancy...

— Ne vom întoarce, doctore Novak – și încă foarte curând, spuse Nancy pe un ton hotărât în timp ce Novak scoase cartela.

Newman se afla aproape de ușă când aceasta se deschise, iar el se uită dincolo de ea. Doi bărbați îmbrăcați în alb trecură prin dreptul deschizăturii, împingând un cărucior lung. Pe cărucior se afla ceva, ceva acoperit cu un cearceaf pe care se contura un relief – înspre capătul unde ar fi trebuit să se afle capul pacientului. Silueta era foarte mare și de forma unei cutii. De sub cearceaf ieși o mână – o mână mișcându-se spasmodic.

— Scuzați-mă...

Newman țâșni prin fața lui Nancy și a lui Novak și o luă la stânga, îndepărtându-se de ieșire. Omul din spatele căruciorului se uită peste umăr, iar căruciorul începu să se miște mai repede pe roțile bine unse. Newman grăbi pasul. Trecând pe lângă ușa ce ducea în camera cu oglindă în perete, ușa se deschise și din spate o auzi pe Astrid strigând. O ignoră și grăbi pasul mai departe. Cei doi bărbați cu căruciorul aproape alergau, iar el ajunsese în locul în care coridorul devenea o pantă lină. Căruciorul își mări viteza, iar Newman începu să alerge.

Ajunghând la colțul în care coridorul își schimba direcția, văzu, ridicându-se în față, o ușă de oțel. Căruciorul trecu pe sub ea, iar ușa începu să coboare. Ajunse chiar când panoul de oțel se închise cu un hure hidraulic. Dincolo de ea, surprinsese imaginea fugară a rampei ce cobora lin în depărtare. În dreapta sa, montat în perete, se afla un alt blestemat de dispozitiv, dintr-acelea acționate de computer. Auzi un tâșnit și se întoarse pentru a da ochii cu Astrid.

— Nu aveți ce căuta aici, domnule Newman. Va trebui să raporteze acest act de violare a proprietății...

— Așa să faci. Ce încercați să ascundeți? Raportează și observația asta...

Trecu pe lângă ea și își îndreptă cu repeziciune pașii pe coridor, înspre locul în care stăteau Nancy și Novak, așteptându-l. Americanul părea îngrijorat și făcu un pas înainte pentru a le șopti, înainte ca Astrid să-i ajungă.

— În locul dumneavoastră, aș părăsi imediat locul acesta...

— Va fi o plăcere...

— Întâi, ceru Astrid, trebuie să completați formularele de vizită.

Acesta e regulamentul...

— Va fi o plăcere, repetă Newman.

În timp ce stăteau în capul scărilor, în afara verandei de sticlă, aerul înghețat al nopții ce se lăsa mătura platoul expus. Totuși, era încă lumină când Newman își trase mănușile, iar Nancy tremura lângă el. Novak nu ieșise să-i conducă, probabil pentru a evita orice impresie de intimitate.

— Ți-e frig? Întrebă Newman.

— Locul ăsta mă înfioară. Prima mea impresie, de îndată ce am văzut locul, a fost îndreptățită. E ceva nefiresc în legătură cu Clinica, Bob...

— Vorbim în mașină despre asta. Cu puțin noroc am putea să fim înapoi, în Berna, chiar înainte să se înnopteze...

Străbătu încet drumul sinuos de întoarcere, privind din nou împrejur pentru a-și întipări topografia. O lumină palidă licărea deasupra munților stâncoși și întunecați din extremitatea îndepărtată a orașului Thun. Nancy se zgribuli în paltonul său și dădu drumul instalației de încălzire. Privi în stânga și în dreapta, apoi în spate, prin oglinda retrovizoare.

— Nu pare să fie nimeni, niciodată, prin preajmă, și totuși am senzația stranie că niște ochi nevăzuți ne pândesc orice mișcare. Nu sunt obișnuită cu asta. Privește – la asta mă refer...

În timp ce se apropiau de clădirea portarului, nu apăru nici un semn de viață, dar porțile se deschiseră. Newman trecu printre ele, viră spre dreapta și coborî drumeagul îngust către șoseaua pustie în locul în care era amplasat panoul indicând Clinica Berna. Nancy îl privi pe Newman din profil.

— Te-ai schimbat în ultima vreme, remarcă ea. Față de acum câteva ore în Geneva.

— Schimbat? În ce sens?

— Erai atât de fără griji, întotdeauna zâmbitor și glumeț. Pari îngrozitor de serios și de hotărât. Și de ce ai alergat după căruciorul acela când am ieșit din camera lui Jesse? Novak a crezut că îți pierduseși cumpătul.

— Ce crezi că era sub cearceaf?

— Vreun nefericit care tocmai își dăduse duhul...

— Cadavrele obișnuiesc să-și balanseze mâinile? Orice ar fi fost sub acel cearșaf, chiar asta făcea.

— Of, Doamne! Trupul era complet acoperit de cearșaf...

— Așa se procedează numai când pacientul este mort. Acela era destul de viu. Presupunerea mea este că, oricine ar fi fost întins sub acel

cearșaf, ne-a auzit și încerca să ne facă semn. Acum știi de ce am alergat după ei. N-am reușit, deoarece o ușă mi s-a închis în față – o ușă automată, firește. Locul acela blestemat este mai degrabă un computer gigantic decât o clinică.

— Vrei să spui că fugeau de tine? Am crezut că nu funcționau frânele căruciorului și că inerția îl ducea în josul pantei. Încotro dădea coridorul?

— Bună întrebare. Mai departe, în josul colinei, se află un complex de clădiri noi. Cred că acolo duce un tunel acoperit. Coridorul pătrunde în tunel.

— Ce fel de complex?

— Acesta, dragă Nancy, e unul dintre lucrurile despre care am de gând să-l întreb pe prietenul nostru Novak, când îl voi întâlni joi seara, la Thun...

— A fost de acord să se întâlnească! E ciudat. Unde te vezi cu el? Pot și eu să vin, nu-i așa?

— Locul nu l-am stabilit. E ciudat că a fost de acord. Nu, tu nu poți veni...

— Răutăciosule! De ce crezi că a fost de acord? Întrebă ea în timp ce se apropiau de podul de peste autostradă și de breteaua ce cobora spre autostradă.

— Am impresia că e teribil de înfricoșat de ceva. Mai cred că aștepta ocazia de a lua legătura cu cineva din afara locului aceluia claustrofobic, cineva în care să aibă încredere, căruia să i se destăinuie. Dar pe tine ce te deranjează în privința Clinicii Berna?

— N-ai observat lipsa a ceva din camera lui Jesse?

— Nu cred. Eram prea ocupat să vorbesc cu Novak, să acopăr faptul că tu vorbeai cu Jesse. Ce mi-a scăpat?

— Îți spun mai târziu, zise ea, după ce vom ajunge la hotel. Crezi că Jesse este în siguranță în locul acela?

— Pentru următoarele câteva zile, da. Nu ți-ai dat seama de scopul tiradei mele cu privire la recepția medicală de la Bellevue? În spatele celui grătar se afla un aparat de înregistrare...

— E de-a dreptul înfiorător...

— Strategia mea, continuă el, a fost să-i înspăimânt, pentru a mă asigura că nu-i vor face nimic. Vor fi foarte grijulii cu Jesse până când se va termina acel congres medical. Până atunci am putea ști ce se petrece la Clinica Berna. Am câștigat timp...

Virară pe șoseaua de centură, iar acum goneau pe autostrada pustie înapoi, către Berna. Se apropiau de punctul în care o altă șosea de centură pătrundea în autostradă pe sub un pod; cerul era atât de înnegurat, încât Newman aprinse farurile. Văzu, în oglinda retrovizoare, un Mercedes negru venind în viteză din spate. Acesta semnaliză și trecu pe banda de viteză, înainte de a-i depăși. Apoi pe autostradă se dezlănțui iadul.

În spatele lui Newman apăru, pe un scuter, o siluetă cu cască, claxonând imperios, în rafale continue. Mercedes-ul nu-l depășise încă. Newman se încruntă, trecând cu privirea dintr-o parte în alta. În față, la ieșirea înspre șoseaua de centură, înainta încet un imens plug de zăpadă portocaliu, cu lama uriașă ridicată până în punctul maxim. Claxonul scuterului își continuă rafala de sunete.

— Ce are omul ăla? întrebă Nancy.

Ea vorbea în vreme ce Newman semnaliză faptul că trece pe banda de viteză, în fața Mercedes-ului lansat. Plugul de zăpadă ieși de pe șoseaua laterală asemenea unui robot monstruos, avansând direct către banda întâi. Newman apăsă puternic pedala, virând la stânga. Mercedes-ul începu să claxoneze. El îl ignoră.

— Ține-te bine! o avertiză pe Nancy.

— Dumnezeu! îngăimă ea.

Plugul de zăpadă aproape că se prăbușea asupra lor. Lama masivă de oțel începu să coboare, asemenea unei ghilotine. Nancy o văzu coborând. Îngheță de groază. Era pe cale să-i despice. Citroen-ul se deplasa acum cu o viteză nebună, aproape de limită. Lama fulgeră pe lângă geamul lui Nancy, lipsindu-i doar câțiva centimetri până să lovească mașina. Ea se făcu mică. Mercedes-ul frână brutal, pentru a evita coliziunea iminentă. Pe banda sa Newman accelerează. Scuterul depăși Mercedes-ul care gonia încă pe banda întâi, strecurându-se pe lângă plugul de zăpadă, acum imobil.

La volanul Mercedes-ului său, Hugo Munz înjură murdar spre pasagerul său, Emil Graf. Reduse viteza, verificând în oglindă prezența vreunei mașini de patrulă a poliției. Autostrada era încă pustie.

— Ar fi trebuit să-l lovești, spuse Graf.

— Ești nebun! Puteam să ricoșez, să lovesc lama de oțel și amândoi am fi sfârșit-o. Scuterul l-a avertizat...

— Deci, replică Graf cu vocea sa neutră, e mai bine organizat decât l-am crezut. Va trebui să încercăm altceva.

14

Blanche Signer aștepta așezată la o masă din colțul barului Bellevue Palace, cât timp Newman se duse să aducă băuturile. Făcuse o vizită scurtă la garderobă ca să-și pieptene parul roșu-tițian, să-și aranjeze cărarea pe mijloc și să-și pună la punct ținuta, în vederea întâlnirii cu englezul, după periculoasa cursă efectuată cu scuterul pe autostradă.

În vârstă de treizeci de ani, fiica unui colonel al armatei elvețiene, ea coordona cel mai eficient serviciu de depistare a persoanelor dispărute din vestul Europei. Ea fusese femeia care îl ajutase în secret pe Newman la depistarea lui Kruger, atunci când germanului i se pierduse urma. Era hotărâtă să-l smulgă pe Newman de lângă Nancy Kennedy.

— Un Scotch dublu, spuse Newman, punând paharul în fața ei și așezându-se alături, pe banchetă. Nu era foarte mult loc, și picioarele lor se atingeau. Ți l-ai câștigat. Noroc! Știi, Blanche, continuă el după ce își bău jumătate din pahar, ai riscat al dracului de mult acolo, pe autostradă. Mi-a fost îngrozitor de teamă pentru tine...

— Drăguț din partea ta, Bob. E vreun risc să ne găsească Nancy aici?

— Face baie. Dacă intră, ai încercat să mă agăți. Cred că avem o jumătate de oră la dispoziție. Ce s-a întâmplat?

— Am așteptat la Savoy, după cum am stabilit. Lee Foley te-a urmărit până la clinică, apoi a mers mai departe pe variantă și a continuat să urce

dealul. Bănuiesc că a făcut ceea ce am făcut și eu – a verificat topografia locului. E ciudat. Am o mulțime de fotografii pentru tine... Își strânse poșeta. Filmul e aici, înăuntru. Îl pot developa și mări noaptea asta. Cunosc pe cineva care va face asta pentru mine. Fac să-ți parvină mâine, în vreun fel...

— Lăsa-le într-un plic sigilat adresat mie, la recepție. Acum, ce s-a întâmplat, *de fapt*? Probabil că mi-ai salvat viața.

— N-a fost greu, Bob. Sincer. Am făcut fotografiile, m-am urcat pe scuter și am pornit înapoi, către locul în care puteam să aștept să-l surprind pe Foley, dacă te-ar fi urmărit. Am văzut mașina aceea părăsind clinica și am hotărât s-o urmăresc. Simplă presimțire. Șoferul, un tip nesuferit, știa ce face. A condus spre locul în care un plug de zăpadă curăța o arteră laterală. A coborât din mașină, a urcat în cabina șoferului și i-a pulverizat ceva în față. Sunt sigură că era un fixativ. Omul și-a repezit mâna la ochi, iar tipul l-a pocnit. Destul de puternic. Sărmanul cap a intrat în contact cu o bară de oțel – presupunerea mea e că i-a crăpat țeasta. Apoi șoferul clinicii a îmbrăcat salopeta omului și a condus mașinăria în jos, către capătul șoselei de centură, chiar înainte de locul în care pătrunde în autostradă.

— Așteptându-mă, comentă Newman, a fost o presupunere corectă că, după ce voi părăsi Clinica, mă voi întoarce pe același drum pe care am venit dinspre Berna. Am făcut o gafă. Am crezut că cineva din Clinică e în pericol. În schimb, ei au hotărât să mă elimine pe mine mai întâi. Dar și ei au greșit. Acum știu că e ceva în neregulă cu locul acela. Nu știu dacă ar mai trebui să mă ajuți și de data asta...

— Bob... Ea îi luă mâna și i-o strânse cu afecțiune. Facem o echipă bună. Am făcut și înainte. Amintește-ți. Nu scapi de mine așa ușor. Când vii să mă vizitezi în apartamentul meu? E doar la cinci minute de mers pe jos de aici, pe Munstergasse și apoi pe Junkemgasse...

— Sunt cu Nancy...

— Oficial? insistă ea.

— Ei bine, nu, nu încă...

— Deci vii să mă vezi...

— Țasta e șantaj sentimental...

— Și voi continua așa, îl asigură ea, cu vocea sa moale, ademenitoare.

El o studie până ce își termină băutura. Ochii ei albaștri îi întorceau, liniștiți, privirea. Are trăsături frumoase, reflectă Newman. Plină de caracter – se putea observa acest lucru după bărbie și pomeții înalți. Nu era nimic de obiectat în privința figurii ei, care dădea gata orice bărbat

— Ce să mai fac pentru tine în continuare? întrebă ea.

— Să te duci acasă. Să te odihnești... Îi văzu expresia ochilor. La naiba, Blanche, în regulă. Totuși, te duci acasă și te odihnești. Îmbracă haine mai călduroase și continuă să-l supraveghezi pe Foley. Se întinse și îi apucă antebrațul. Dar fii foarte atentă. Foley este periculos.

— Mă descurc cu el. Apropo, dacă a tras la Savoy, ia masa într-un local unguresc, aproape de Neuengasse. Strada e cu arcade, așa că pot rămâne neobservată. E și un loc perfect pentru a putea parca scuterul. Altceva?

Newman se minună de tonul firesc cu care vorbise. Blanche era întotdeauna foarte calmă. Ea îl privi pe deasupra buzei paharului, neputându-și lua ochii de la el.

— Ar mai putea fi ceva, hotărî el. Ai întocmit catalogul acela al oamenilor cu ocupații neobișnuite. Verifică-l și vezi dacă ai ceva despre un anume Manfred Seidler...

— Se face. Poate ar fi mai bine să plec înainte de a se întoarce pseudologodnica ta. Dacă găsesc ceva în legătură cu acest Seidler o să bat la mașină un raport și o să-l adaug în plicul cu fotografii. O să-l intitulez MS. Dacă apare vreo urgență îți telefonez în cameră, las telefonul să sune de trei ori, apoi întrerup. Mă suni când vei putea. OK, domnule Newman ?

— OK, domnișoară Signer...

Ea se aplecă în față, îl sărută apăsând pe gură, se ridică și se îndepărtă, cu poșeta atârnată pe umăr. Barul de la Bellevue Palace era slab luminat, asemenea multor baruri americane. În timp ce ea traversa, dreaptă, încăperea, capetele bărbaților se întoarseră să o privească. Ea însă privea drept în față, aparent nefiind conștientă de impresia care o crea. La ieșire trecu pe lângă Nancy Kennedy care tocmai intra.

Newman mutase paharul cu urme de ruj al lui Blanche pe o masă alăturată, după plecarea ei. Se ridică să o întâmpine pe Nancy. Pe măsură ce se apropia, văzu pe chipul ei că o deranjase ceva.

— Bărbatul acela a sunat din nou, spuse ea, așezându-se pe banchetă. Același de la care am primit telefon din Geneva. Seidler? Nu se numea așa? I-am spus că te întorci seara târziu. Părea foarte agitat. Mi-a trântit telefonul când am vrut să aflu mesajul.

— Asta e strategia mea acum, Nancy. Agitație. Peste tot. Până vorbesc cu el, o să se urce pe pereți, lucru care îl va face mai maleabil. La fel în privința Clinicii Berna. Agitație. Deși acolo, spuse el trist, se pare că s-au răzbunat. Au încercat să ne ucidă, pe autostrada aceea...

— Să *ne*?

— Pe tine, ca și pe mine, presupun. Atitudinea lui Newman era amenințătoare. Ți-o spun direct, ca să fii prudentă. Nu pleci din Thun fără mine. Să revenim; în mașină ai menționat lipsa a ceva din camera lui Jesse. Ce era?

— Ai o memorie bună...

— E calitatea mea principală. Răspunde la afurisita de întrebare.

— Ești indispus. Ceva care să indice scurgerea timpului. Nici un ceas pe noptieră de la capătul patului. Nici un ceas de mână. Jesse nu are nici o posibilitate să măsoare scurgerea timpului. E o tehnică de dezorientare. Știu asta de la cursurile mele de psihiatrie.

— Fata dorește să epateze...

— Ești ostil în privința a tot ce ține de medicină, izbucni ea. Când ne aflam la Clinică, am văzut că strâmbai din nas la mirosul acela. Acolo trebuie să păstreze igiena. Pentru asta se folosește dezinfectant...

— Bine, spuse el iritat. Nu erau ceasuri. Am priceput. Sunt de acord că e ciudat.

— Iar Novak a spus adevărul când a zis că folosesc amital de sodiu pentru a-l seda pe Jesse. Băgă mâna în poșetă, scoase o capsulă albastră dintr-un buzunar cu fermoar și i-o dădu. Nu poți vedea înăuntru, dar conține o doză de șaizeci de miligrame, notată F23. Jesse mi-a strecurat-o cât vorbeai tu cu Novak. De aceea era Jesse încă treaz.

— Poate că sunt confuz, dar nu m-am concentrat asupra spuselor tale.

— Jesse a devenit expert în a ascunde o capsulă când i se dă s-o înghită. Simulează că o înghite, ascunzând-o în palmă.

— Cum scapă de ea?

— O aruncă în grătarul metalic, unde au ascuns casetofonul...

— Chestia e nostimă, comentă Newman. Și inteligentă. Nu îți sugerează un om bolnav care și-a pierdut forțele. Am mai observat lipsa unui lucru. Nu era nici o mențiune că Jesse ar suferi de leucemie.

— În curând vei fi la fel de priceput ca și mine, spuse ea mulțumită. Apoi se schimbă la față. Dar îi administrează intens sedative. Mi-a arătat antebrațul - e ciuruit de înțepături. Nemernicii îi pompează sedative cu o seringă hipodermică. Am avut chiar noroc că a fost ziua capsulelor. Nu poți să afli ce se-ntâmplă, de fapt, când îl întâlnești pe Novak joi seara, în Thun?

— Așa intenționez. Dacă apare. E foarte nesigur în privința situației de acolo, să sperăm că n-o să observe Kobler și compania. Cât sunt eu plecat la Thun, vreau să stai permanent în acest hotel. Dacă primești mesaje că am avut un accident, ignoră-le. Orice te-ar determina să părăsești Bellevue. Așa să faci, da?

— Te-ai schimbat. Devii foarte autoritar...

— Nu te rog. Îți spun. Tonul lui era rece. Nu mai pot să mă întreb tot timpul ce faci, să privesc în spate.

— Puteai să mi-o ceri mai frumos...

Ea se întrerupse la sosirea unui chelner la masa lor. Acesta îi înmână lui Newman o coală de hârtie împăturită. Înăuntru era un plic sigilat. Luând plicul, Newman privi la chelner.

— Cine ți l-a dat?

— Un individ îmbrăcat destul de prost, domnule. V-a indicat și a spus să fii sigur că vi-l înmânez dumneavoastră personal. Nu l-am mai văzut până acum.

— Mulțumesc...

Newman rupse plicul și scoase o a doua coală de hârtie, care nu purta nici un indiciu asupra provenienței sale. Mesajul era concis.

Poți să vii să mă vezi seara asta, la ora șapte. Situație de criză. Beck.

Newman își privi ceasul. Băgă coala împăturită înapoi, în plicul pe care îl strecură în portofel. Nancy se agită, neliniștită.

— Ce este?

— Lucrurile se încing. Trebuie să plec. Ne vedem când mă întorc. Dacă îți este foame, mănâncă fără mine. Alege ce restaurant preferi.

— Asta e tot?

— Da. Asta e. Amintește-ți: rămâi în hotel...

Berna era pustie în timp ce el mergea prin noapte. Cei care munceau plecaseră acasă, cheflii nu apăruseră încă pentru a-și petrece o seară în oraș. Traversă pe la Casino și intră pe sub arcadele din dreapta străzii Munster, un tunel de piatră cu drum pietruit, cu ferestrele magazinelor luminate și ferecate.

Newman se întrebă de ce fusese atât de brutal cu Nancy. Un bărbat are obiceiul de a compara femeile. Să fi fost influențată întreaga sa atitudine de faptul că avusese o conversație atât de amicală cu Blanche înainte de a sosi Nancy? Nu ajunsese la nici o concluzie plăcută. Dar convocarea lui Beck îl hotărâse. Încă preocupat, auzii pașii din spate sincronizându-se cu ai săi. Traversă strada singuratică până la arcada de vizavi, fără a privi înapoi.

Da, se hotărâse. Înainte de a-l vizita pe Beck, avea de gând să treacă pe la Blanche, pentru a-i spune să stea la o parte de întreaga poveste. Cuvântul pe care îl folosisese Beck era *criză*. Beck nu folosea cu ușurință astfel de cuvinte. Urma să o scoată pe Blanche din bătaia puștii.

Pașii potriviți după ai săi, zgomotul făcut de cea de-a doua pereche de pantofi, îl urmaseră pe trotuar. Acum îl urmau pe sub aceeași arcadă. Nu privi înapoi. Era un truc vechi – să-ți maschezi zgomotul propriilor pași, sincronizându-te cu omul pe care îl urmăreai.

Era aproape la jumătatea distanței față de Munsterplatz, când trecu pe lângă o alee îngusta ce ducea într-o stradă alăturată. *Finstergasschen*. O alee fantomatică, având un singur felinar ce pune în evidență umbrele străduței strâmte. Își continuă drumul spre Munster, cu mâna încleștată pentru a lovi puternic.

— Newman! Întoarce-te aici! Repede...!

O chemare șoptită, răgușită. Se răsuci pe călcâie. Două siluete se luptau la intrarea în *Finstergasschen*. Una înaltă, masivă, purtând șapcă. Cea de-a doua mult mai mărunț. Făcu cale î ntoarsă cu repeziciune în timp ce ei dispărură pe alee, își încetini mersul în apropierea intrării și privi după colț.

Lee Foley avea brațul în jurul gâtului bărbatului celui scund. Americanul era îmbrăcat cu un costum englezesc în carouri și o șapcă, de asemenea, caroiată. Un baston de drumeție, ținut în mâna liberă, completa însemnele exterioare ale unui englez. Bărbatul scund, pe care îl ținea într-o strânsoare de menghină era Julius Nagy.

— Derbedeul te-a urmărit prin tot orașul, spuse Foley. Nu crezi că e timpul să aflăm al cui angajat este?

Înainte ca Newman să poată reacționa, Foley îl înghesui pe Nagy în nișa formată de pragul unei uși. Lipindu-l cu spatele de ușa de lemn masiv, ridică brusc bastonul, îl ținu în poziție orizontală, presând gâtulejul lui Nagy. Ochii micuțului ieșiră din orbite. Era îngrozit.

— Cine te plătește? șuieră Foley.

— Tripet... răsuflă Nagy ca urmare a slăbirii ușoare a presiunii bastonului.

— Cine? se răsti din nou Foley.

— Inspectorul șef Tripet. Siguranța. Geneva...

— Ai spus-o prea ușor, mârâi Foley. Geneva? Se pare ca aici e Berna. Minți. Mai ai doar o șansă. După ce te voi mai convinge puțin...

— Ai grijă, avertiză Newman. O să-i zdrobești mărul lui Adam.

— Chiar asta o să fac, dacă nu scot nimic de la el.

Nagy horcăi oribil. Îl lovi pe Foley cu pumnii micuți încleștați. Ar fi putut la fel de bine să izbească un zid. Newman privi în josul aleii. Încă pustie. La lumina felinarului îl văzu pe Nagy devenind stacojiu. Foley mări apăsarea bastonului. Genunchii lui Nagy se loviră ușor de lemnul tocului ușii, nefăcând un zgomot mai puternic decât mersul unui șoarece. Lui Newman începu să i se facă greață. Foley slăbi apăsarea bastonului. Își apropie fața rece la câțiva centimetri de chipul pământiu al lui Nagy, ochii săi albaștri înghețați fixându-l nemilos pe omuleț, fără vreo expresie anume. Așteptă ca Nagy să inspire adânc aerul rece nocturn. Era singurul sunet în liniștea nopții.

— Hai s-o luăm de la capăt, sugeră Foley. Încă o șansă – pur și simplu, nu am timp pentru minciuni. Cine te-a angajat?

— Buzunarul paltonului... număr de telefon... număr de înmatriculare... Gara...

— Despre ce naiba vorbește nenorocitul ăsta? Întrebă Foley cu voce scăzută, ca și cum ar fi gândit cu voce tare.

— Stai! Așteaptă! interveni Newman.

Băgă mâna în buzunarul paltonului ponosit al lui Nagy, scormonind. Simți cu degetele o bucată de hârtie. O scoase grăbit, Foley nu era omul care să blufeze. Se retrase câțiva pași și examinează hârtia la lumina felinarului.

— E un număr de telefon, îi spuse lui Foley. Și ceva care seamănă cu numărul de înmatriculare al unei mașini. Este un număr de înmatriculare... Newman îl recunoscuse. Cifrele îi erau întipărite în memorie. La fel și literele. Lasă-l să vorbească, îi spuse lui Foley. Slăbește strânsoarea. Ce a fost cu referirea aceea la gară?

— Patronul tău, îi spuse Foley lui Nagy. De data asta vrem adevărul, nu vreo tâmpenie despre poliția din Geneva...

— Celălalt buzunar de la palton... Nagy privea la Newman. Înăuntru vei găsi un aparat. L-am fotografiat pe omul care se urca în Mercedes în fața gării. A sosit cu expresul de treisprezece treizeci și opt de la Geneva...

Cât timp Newman scotoci în interiorul celui alt buzunar, Foley ținu bastonul la doi centimetri de gâtlesul lui Nagy. Newman scoase mâna în care ținea un aparat fotografic subțire, miniatural. Un Voigtlander. Fuseseră făcute trei fotografii. Se uită și surprinse expresia lui Nagy, micuțul fixându-l pe deasupra bastonului.

— Am făcut doar două fotografii, bolborosi Nagy. Bărbatul care se urca în mașină – și Mercedes-ul. Își întoarse privirea spre Foley. Cred că omul ăsta e șeful, cel care m-a angajat – cineva foarte important. Mașina avea șofer.

— Te superi dacă iau filmul? Întrebă Newman. Plătesc pentru el...

— Hristoase! izbucni Foley. Ia filmul. De ce să-i plătești zdrenței ăsteia?

Newman desfăcu aparatul după ce rulă filmul. Îl extrase și îl lăsă să cadă în buzunarul pardesiului, închise aparatul, scoase o bancnotă din portofel și băgă la loc aparatul, împreună cu bancnota în buzunarul lui Nagy.

— O să-l dezvolt și o să fac fotografiile, îi spuse lui Foley. Acum lasă-l pe prietenul nostru să plece...

— Să-i rup o mână, doar ca să-l învăț să nu mai urmărească oameni...

— Nu! Tonul lui Newman era aspru, iar el făcu un pas către american. Pe mine mă urmărea, așa că eu hotărâsc. Am spus să-l lași să plece...

Cu o strâmbătură de dezgust, americanul îl eliberă pe Nagy care își pipăi gâtul rănit, înghiți și apoi își îndreptă cravata boțită. Părea că nu voia să plece și continuă să se uite la Newman, ca și cum încerca să-i transmită un mesaj. Foley îl îmbrânci, iar el plecă agale pe alee, privind încă o dată înapoi, la Newman.

— Noi doi trebuie să vorbim, spuse Foley. Era o declarație oficială. Vreau să știu ce este pe filmul acela – și pe bucata aceea de hârtie...

— Nu acum. Întârzii la o întâlnire. Ți mulțumesc că mi-ai localizat umbra, dar ai fost cam dur. Uneori obții mai mult prin convingere...

— Îl conving cu țeava puștii, Newman. Te sun la Bellevue. După aceea ne întâlnim. În douăzeci și patru de ore. Îmi ești dator.

— De acord...

Newman se depărta cu repeziciune pe Munstergasse și își continuă drumul pe Junkerngasse, de asemenea acoperită de arcade, dar lipsită de magazine. Traversă strada pietruită, care acum se continua în susul dealului, și privi înapoi. Nici urmă de Foley, dar asta nu îl surprinse. Americanul era prea viclean pentru a-l urma. Ajunse la ușa încuiată și apăsă de trei ori pe butonul interfonului montat recent, având câte un nume în dreptul fiecărui buton. Îl apăsă pe cel din dreptul inscripției *B. Signer*.

Blanche îi urmase sfatul sau – femeie fiind – sperase, așteptase ca el să apară. Vocea ei liniștită ajunsese cu claritate la el prin intermediul difuzorului, după ce el se anunțase.

— Mă gândeam că ești tu, Bob. Împinge ușa când bâzâie emițătorul...

Dincolo de ușa de lemn masiv, care se închise automat în spatele său, datorită balamalelor puternice, o lumină scăzută îi indică drumul spre un șir de trepte vechi din piatră, tocite pe mijloc. Pe palierul primului etaj observă o altă inovație la ușa apartamentului ei. Un vizor. Ușa se deschise în interior, iar Blanche apără în prag, purtând doar un halat de baie.

Știu că nu avea nimic pe dedesubt, după cum stătea din profil, iar halatul cu cordonul lejer în jurul taliei se dădu la o parte, dezvăluind piciorul zvelt, gol până la gleznă. Ea închise ușa, fixă zăvorul și blocă ușa cu un lanț gros.

— Blanche, am un alt film de dezvoltat. Îi dădu filmul. Numai trei poziții – cea de-a treia mă intrigă. Cel care mi l-a dat a spus că sunt numai două...

— Pentru că era și altcineva de față? Măine ai pozele și negativele, datorită mie. Nu, nu sta acolo. Intră aici...

Aici reprezenta un dormitor cochet mobilat, cu un singur pat mare. El se opri și se răsuci să o privească. Ea închisese ușa și stătea cu fața la el, pieptănându-și agale cascada de păr roșu-tițian, cu figura inexpressivă.

— Nu, Blanche, spuse el. Am venit să-ți spun să lași baltă povestea cu

Clinica Berna. Continuă să apară prea multe personaje dure. S-ar putea să ți se întâmple ceva – nu vreau să risc asta...

— Mă jignești dacă nu vrei...

Îl împinse brusc; un brânci puternic. Muchia patului acționează aidoma unei ghilotine asupra picioarelor lui, iar el se prăbuși pe cuvertura albă. Ea își smulse cordonul din jurul mijlocului, lăsă să-i cadă halatul și presupunerea lui în privința lipsei veșmintelor se adeveri. Înainte de a putea schița vreo mișcare, ea se afla deasupra lui.

— Sunt logodit, protestă Newman în timp ce ea se întinse.

— Sigur că ești – angajat în luptă... (engaged...)

Ea chicoti în timp ce mâinile-i îndemânate scotoceau, desfăcându-i nasturii pardesiului, ai sacoului de dedesubt, desfăcându-i cravata și nasturii cămășii. Nu simțise niciodată mâinile unei femei lucrând cu atâta îndemânare și agilitate. Oftă. Când e inevitabil... relaxează-te... bucură-te...

Julius Nagy era livid de furie și ură. Își târî picioarele înapoi, pe Finstergasschen, care era pustie. Ei nu se așteaptă niciodată să te întorci pe același drum. Aceasta era a doua oară când fusese subiectul unei maltratări violente. Întâi, experiența jignitoare cu acel huligan din toaleta expresului de Zürich. Acum, în capătul acelei străduțe, se petrecuse din nou același lucru.

Afrontul la demnitatea sa îl dorea pe Nagy chiar mai mult decât rana de la gât. Numai englezul, Newman, îl tratase ca pe o ființă umană. Ei bine, urma să se răzbune. Ieși pe la capătul aleii și privi precaut în ambele direcții, în lungul străzii Munster. Nu se vedea nimic. Ridicându-și gulerul paltonului ponosit, pentru a se apăra de gerul aspru, o luă la stânga, spre Munster.

— Dacă scoți un sunet, îți zdrobesc coloana... Amenințarea violentă, rostită în germană, fu însoțită de împunsătura, la fel de violentă, a ceva dur în spatele său. Țeava unei arme. Nagy îngheță, cuprins de groază, rămânând nemișcat. Continuă să mergi, ordonă vocea. Nu privi împrejur. Ar fi ultima ta greșală. Traversează strada. Direcția Munsterplatz...

În continuare, nu era nimeni prin preajmă. Era încă intervalul dintre plecarea acasă a celor ce lucrau și apariția cheflilor. Nagy traversă strada, cu țeava armei lipită de spate, și merse pe sub o altă arcadă, rugându-se să apară pe stradă vreo mașină a poliției.

— Acum ocolește piața Munster – pe trotuar...

Omul înarmat știa ce făcea, își dădu seama Nagy cu groază crescândă. Urmând această cale, rămâneau în umbra întunecată. Pe latura îndepărtată a pieței se profila silueta uriașă a fațadei frontale a catedralei Munster. Turnul măreț era înconjurat de schele asemănătoare lojilor dintr-un teatru. Deasupra lor, noduroasă și ascuțită, turla uriașă străpungea văzduhul.

Nagy începu să bănuiască destinația lor finală: Platforma. Grădina uriașă de formă pătrată, alăturată catedralei Munster, oferind priveliște asupra râului Aar. Fu împins și îmbrâncit prin cadrul porții și condus prin piață, către zidul din capăt. Copacii golași din grădină apăreau ca vagi

contururi scheletice, iar singurul sunet era scrâșnetul celor două perechi de ghete pe pietriș. Nagy, cu transpirația șiroindu-i pe chip, în ciuda frigului, încerca să privească în față, pentru a prevedea următoarea mișcare. Nu mai putea judeca.

— Doresc informații, hârâi vocea. Aici putem vorbi netulburați...

Deci asta era. Vântul tăios sufla peste înălțimea expusă a Platformei, biciuindu-i fața. Nimeni nu venea aici într-o astfel de noapte. Atacatorul său plănuiise bine. Și era a treia oară! Îl cuprinse o umbră de furie, înăbușită apoi, din nou, de teamă. Picioarele i se făcuseră de plumb. Apoi ajunseră la zidul de lângă colțul cel mai îndepărtat de liftul care cobora în Badgasse. Nagy fu lipit de perete.

— Acum îți voi spune ceea ce vrem să știm. Apoi tu îmi vei răspunde la întrebările pe care ți le pun...

Nagy se uită dincolo de zidul înalt până la talie, privi la luminile caselor sclipind în noaptea înghețată pe Bantiger, dealul ce se înalță dinspre malul îndepărtat al râului Aar. Arma fusese depărtată de spatele său. Deodată, Nagy simți strânsoarea a două mâini aidoma cătușelor de oțel în jurul gleznelor. Fu complet ridicat și aruncat dincolo de parapet. Urlă. Mâinile i se bălăbăniră în gol. Pământul, la cincizeci de metri dedesubt, se grăbi să-l întâmpine. Urletul se transformă în geamăt. Apoi contenii. Se auzi o bufnitură îndepărtată. Pașii își reluară drumul pe pietriș.

15

Newman străbătu un drum ocolitor spre Taubenhalde (Dealul Porumbelului), care găzduiește sediul Poliției Federale din Berna.

Devenise extrem de suspicios în privința umbrelor – și nu numai a celor care învăluiau arcadele. Auzise zgomotul pașilor lui Nagy, dar îi scăpase pasul felin al lui Lee Foley. Așa încât, când străbătu Munstergasse, întorcându-se de la apartamentul lui Blanche, trecu pe lângă Cazino și traversă spre Kochergasse, grăbind pasul.

Trecu de intrarea în Bellevue Palace, se opri să își aprindă o țigară cât privi înapoi, verificând trotuarul îndepărtat, și dispăru în josul aleii ce ducea la *Terasa* din fața Parlamentului. La acea oră drumul era pustiu. Dincolo de potecă relieful cobora în pantă lină spre Aar. Văzu în față funicularul – Marzilibahn-ul – care coboară panta până aproape de nivelul râului. Cabina roșie tocmai ajunsese în vârf. O rupse la fugă.

Își cumpără, cu șaiszeci de centime, un bilet de la însoțitorul care aștepta în clădirea minusculă din capătul funicularului. Cabina, foarte nouă și ca o jucărie, era goală, iar ușa se închise imediat ce el păși înăuntru. Își începu coborârea abruptă pe o pereche de șine.

Newman se așază în față, înconjurat de geamuri, cu mâna pe o bară. În întuneric, luminile de peste râu erau intense ca strălucirea diamantelor. Coborârea continuă, iar Newman se simți expus în interiorul cabinei luminate. Își dădu seama că mâinile sale strângeau ferm balustrada.

Stația de jos îi veni în întâmpinare. Cabina încetini, pătrunse în interior și se opri. În clipa în care se deschise ușa, ieși afară și părăsi stația

terminus. Vântul care sufla puternic peste râu îl izbi în față. Își continuă drumul, ridicându-și gulerul pardesiului. Părea să nu fie ni-meni prin preajmă.

Trecu pe lângă una dintre originalele cabine din lemn, conservate ca vestigii, și se sui pe o movilă scundă. Taubenhalde era încă la o oarecare distanță când pătrunse într-o clădire modernă și îi prezentă pașaportul recepționarului.

— Am o întâlnire cu Arthur Beck, spuse el. La ora șapte...

Așezat în spatele biroului, recepționarul examinează pașaportul, privind la Newman și apoi la fotografie. Deschise un dosar și scoase o fotografie lucioasă pe care Newman o recunoscuse ca fiind a sa, făcută cu un an înainte, în timpul cazului Kruger. Erau prudenți în acel loc.

— Cunoașteți drumul spre Taubenhalde, domnule Newman? întrebă recepționarul, restituindu-i pașaportul. E un pic complicat...

— Îl cunosc. Am mai fost aici înainte...

Din această clădire un lung coridor subteran duce la Dealul Po-rum-belului. Newman îl străbătu în timp ce recepționarul ridică telefonul și vorbi grăbit. La capătul pasajului o scară rulantă, lungă de 80 de metri, urca până la holul principal din Taubenhalde. În timp ce scara îl urca, Newman rămase aproape nemișcat, gândindu-se la ceea ce avea să-i spună lui Beck.

Străbătuse un drum lung și întortocheat pentru a ajunge în holul de la intrare, procedând astfel pentru a evita să fie recunoscut de vreun observator al celor ce ajungeau în clădire pe intrarea principală. În momentul în care intră în clădire, Newman simți că ceva nu era în regulă. Arthur Beck îl aștepta la tezgheaua recepției, unde, în mod normal, toți vizitatorii completeau un formular detaliat.

— Mă ocup eu de formalități, îi spuse scurt Beck recepționarului și băgă în buzunar câteva formulare. Se duse la lift fără ca măcar să-l salute pe Newman. În lift, polițistul apăsă pe butonul celui de-al zecelea etaj și rămase tăcut cât timp liftul urcă. Când ajunseră la zece, ușa liftului rămase închisă până ce Beck introduse și răsuci o cheie într-un dispozitiv. Securitatea acestui loc, observă Newman, era formidabilă.

În timp ce descuie ușa biroului său, Beck nu spuse, de asemenea, nimic, dându-se doar la o parte, pentru a-i permite lui Newman să intre. Era demoralizant – în special necompletarea formularelor de jos. Beck explică motivul în timp ce își ocoli masa de lucru, se așeză și îi indică lui Newman scaunul opus.

— Oficial, s-ar putea ca tu să nu fi fost niciodată aici. Vedem noi...

Beck era rotofei, cea mai frapantă particularitate a sa constituind-o ochii vioi, cenușii, de sub sprâncenele groase. Comportamentul său era, de obicei, reținut, cercetător. Își mișca membrele cu agilitate, iar tenul său era îmbujorat. Era unul dintre cei mai inteligenți polițiști din vestul Europei.

Îmbrăcat cu costum bleumarin, cămașă cu dungulițe albastre și cravată albastră, ce avea brodată o emblemă reprezentând un pescăruș, răsucea un creion, privindu-l pe Newman. Nici un cuvânt de bun venit, nimic care să indice faptul că erau prieteni vechi. Brusc, lăsă să-i cadă creionul. Vocea era aspră.

— Poți să-mi spui unde erai în seara asta, între șase și un sfert și șapte?

— De ce? Întrebă Newman.

— Te întreb: ai un alibi pentru aceste patruzeci și cinci de minute?

— *Alibi*? Tonul lui Newman exprimă uimire și iritare. Despre ce naiba vorbești?

— Nu ai răspuns la întrebare.

— Are asta de-a face cu criza pe care ai pomenit-o în bilet, de mai târât până aici? Newman își dădu seama de greșală. Nu poate să aibă – am primit biletul acela mai devreme...

— E de datoria mea să te mai întreb o dată, oficial. Gândește-te înainte să răspunzi...

Newman gândea. Nu putea sub nici o formă să-i spună lui Beck unde fusese. Ar fi însemnat să o implice pe Blanche. Nu voia să facă asta. Nu datorită posibilei publicități. Nu din cauza lui Nancy. Din cauza lui Blanche. Fu surprins de forța propriei decizii.

— Nu sunt pregătit să răspund la întrebare până nu știu exact despre ce e vorba.

— Foarte bine. Beck se ridică țeapăn. O să-ți arăt despre ce e vorba. Cred că ar fi mai bine să porți altă îmbrăcăminte, pentru a evita șansa de a fi recunoscut... Newman, grijuliu, nu spuse nimic în timp ce Beck deschise un dulap, scoase la iveală un pardesiu albastru și i-l înmână. Îmbracă-te cu asta. Lasă-ți jocul aici. După aceea ne vom întoarce.

— După ce? Întrebă Newman. Pardesiul ăsta e destul de larg. Ești mai gras decât mine...

— Merge. Arăți bine. Acum încearcă pălăria asta...

Beck îmbracă un impermeabil bej, luat din dulap, în timp ce Newman își puse pălăria. Șeful poliției trânti ușa dulapului, ridică telefonul și vorbi grăbit:

— Asigură-te că mașina e pregătită. Coborâm acum...

— Pălăria e prea mare, comentă Newman. Ai capul mai mare decât al meu...

— Arăți bine. Pune-ți ochelarii ăștia fumurii. Te rog să nu obiectezi. E foarte important să nu fii recunoscut, și, slavă Domnului, va fi destulă lume prin preajmă...

— Pe unde prin preajmă? Înainte de a mă mișca din biroul asta, vreau să știu unde mă duci.

— Nu-i departe de aici, Bob. E la fel de neplăcut și de incomod pentru mine, ca și pentru tine. S-a întâmplat foarte recent. Îți cer să nu spui nimic, să nu vorbești nimănui – cu excepția mea. Dacă nu procedezi după cum te-am rugat, s-ar putea – foarte probabil – să regreti...

— *Rugat* – așa sună mai bine. Încearcă să întinzi coarda cu mine și nu vom mai colabora niciodată, în nici o privință. Sper că știi asta, Beck...

— Știu. Timpul e prețios. Mașina așteaptă. Avem de străbătut o distanță foarte scurtă. Nu e nici la cinci minute de mers de la Bellevue Palace. S-a petrecut ceva groaznic...

Așezați pe bancheta din spate a unei mașini fără însemnele poliției,

nici Newman, nici Beck nu scoaseră un cuvânt pe durata scurtei călătorii. Newman privi pe geam și observă că mergeau pe strada Aar spre Nydeggbrücke. În întuneric, luminile ce traversau râul se reflectau în apă.

Un tramvai traversa podul Kirchenfeld mult deasupra lor, chiar înainte ca ei să treacă pe sub el. La acea oră traficul era foarte redus. Apoi văzu în față un șir de mașini de poliție parcate, cu reflectoarele albastre sclipind pe capote. Mașina încetini la o barieră montată la intrarea pe Badgasse, strada care trece imediat sub Platforma Munster.

Beck deschise geamul la apropierea unui polițist în uniformă și își arătă legitimația, fără a scoate un cuvânt. Bariera fu ridicată, și ei înaintară pe o stradă îngustă până în vechea Badgasse. Aici se desfășura o activitate frenetică.

Mai multe mașini de poliție, mai multe lumini albastre sclipind. Blitzurile luminau strada cu străfulgerări scurte. Lui Newman îi aminteau de luminile stroboscopice dintr-o discotecă. Merșeră cu viteză redusă până la un loc din capătul îndepărtat al peretelui Platformei, în dreapta lor, cu fața la bătrânele case de pe partea stângă. Un paravan înalt de pânză fusese înălțat în jurul a ceva. Mașina se opri. Beck apucă mânerul ușii.

— E destul de urât, îl avertiză.

Newman părăsi căldura mașinii, înfruntând gerul aspru al nopții. Se simți ușor ridicol în pardesiul albastru al lui Beck și cu pălăria nepotrivită. Din fericire, ochelarii pe care îi purta erau foarte puțin fumurii. Polițiștii mișunau peste tot. Un bărbat în haine civile, cu față aspră, își croi drum până la Beck.

— El este inspectorul șef Pauli, de la Omucideri, Poliția Cantonală, remarcă Beck, fără a-l prezenta pe Newman. Pauli, ești bun să repeți mesajul pe care l-ai primit prin telefon?

— Interlocutorul a fost anonim, raportă Pauli cu voce clară. A spus că vom găsi un cadavru în Badgasse. A mai spus că un anume Robert Newman fusese văzut certându-se cu decedatul mai devreme, seara aceasta, în Munstergasse...

— Pauli este de la Hauptwache – sediul poliției din Waisenhausplatz, comentă Beck. A venit imediat și a descoperit asta...

După paravanul de pânză era parcat, în unghi drept față de baza zidului, un microbuz Ford, cu spatele la zid, pregătit de plecare. În lumina unui reflector montat pe capota unei mașini de poliție, grămada hidoasă formată de resturile lui Julius Nagy era împrăștiată pe toată suprafața capotei, capul răsucit într-un unghi imposibil, cu un ochi aidoma ochiului unui pește mort, privind la Newman.

Newman recunoscuse cadavrul mutilat ca fiind al lui Nagy după pălăria tiroleză îndesată pieziș în craniul zdrobit, o pălărie cu o pană de un roșu sângieriu. Dar nu era chiar culoarea sângelui – culoarea reală, mult mai întunecată și coagulată, mânjea parbrizul Ford-ului cu dâre șerpuite.

Un bărbat în civil, ducând o geantă neagră, coborî o scară ce fusese sprijinită de cealaltă parte a mașinii. Scoțându-și perechea de mănuși de cauciuc, dădu negativ din cap, uitându-se la Beck.

— Doctorul Moser, spuse scurt Beck. Legistul Poliției Cantonale.

— Aș spune că fiecare osișor e sfărâmat, comentă Moser. Îți pot spune mai multe mai târziu. Sau o iei din loc?

— O s-o iau din loc, îl informă Beck.
— În cazul ăsta, va fi o plăcută noapte de muncă pentru doctorița Kleist – mai bine ea decât eu. Voi trimite raportul meu scris...
— Vreo sugestie, vreo presupunere plauzibilă, cu privire la cum s-a întâmplat? se interesă Beck.

— Nu fac niciodată presupuneri. Moser privi în sus, la zidul ce se înălța deasupra lor. E sigur că de la înălțimea aceea a lovit mașina ca o ghiulea. Evident că a fost fie crimă, fie sinucidere sau accident. Moser se opri. Sunt și căi mai plăcute să-ți închei socotelile. Am reușit să recuperez plicul acesta, pe care l-a avut în buzunarul paltonului. Îi dădu lui Beck un plic mototolit și îl privi pe Newman. Eu o să plec ca să încep lucrul la raport. Încă o dată până noaptea târziu – soția mea a început deja să se întrebe de ce ajung acasă atât de târziu...

Beck scoase o punguță de celofan și, ținând plicul de un colț, îl strecură în pungă.

— Probabil că e inutil prin prisma amprentelor, dar poate constitui un indiciu. Ce idee încolțește acum în mintea ta fertilă, Newman?

Englezul privea în noapte, la locul în care se înălța peretele masiv. Din loc în loc se conturau contraforturi uriașe. Era impresionant – fie numai și priveliștea prăpastiei înfiorătoare. Îl privi pe Beck, în vreme ce stăteau amândoi alături de forma patetică și înspăimântător de contorsionată a ceea ce fusese cândva un om viu. În acel moment Moser se întoarse scurt.

— O sugestie, Beck. Eu aș acoperi capota Ford-ului cu o folie impermeabilă și l-aș tracta, cu grijă, la morgă. Kleist va descoperi că are de răzuit unele urme de pe mașină. E, practic, lipit pe capotă. Distracție plăcută...

— Cred, spuse Newman după ce Moser plecase, că ar fi o idee bună să urcăm pe platformă cu liftul din colț. Dacă îmi aduc bine aminte funcționează până la opt și jumătate seara.

— Ai o remarcabilă memorie a detaliilor legate de Platformă.

— Tu hotărăști...

— Îi spun șoferului să ocolească și să ne aștepte la ieșire...

— Nu. Aproape de capătul străzii Munster...

— Dacă spui tu...

Ieșiră din îngrăditura de pânză, pătrunzând în mijlocul activității febrile de pe Badgasse. Polițiștii în uniformă, cu jachete din piele și automatele de calibrul 7,65 vârate în tocurele de pe șoldul drept, se plimbau de colo-colo, aparent fără vreun scop, după cum putea vedea Newman. Beck îi vorbi concis șoferului și îl urmă pe Newman care mergea cu pași mari spre colțul îndepărtat al zidului.

Liftul vechi constă dintr-o colivie mică ce urcă vertical până în vârful Platformei, în interiorul unei incinte metalice deschise. Când sosi Beck, Newman cumpărase două bilete a câte 60 de rappeni de la bătrânelul care supraveghea liftul. Rămaseră tăcuți cât timp liftul își efectua ascensiunea lentă.

Pe un scaun era așezată o bucată de ziar cu resturile unui sandviș, iar interiorul liftului mirosea a salam. Bătrânelul se mutase de la intrare la ieșirea din capătul opus al cuștii. Beck îl privi pe Newman care se uita pe fereastra ce avea priveliște asupra Aarului, apoi își întoarse privirea spre

fereastra din fața sa, prin care vedea panta terasată cu grădini mici, șirul neîntrerupt al zidurilor caselor de pe Munstergasse până în Junkerngasse. Blanche în apartamentul ei, într-una dintre acele case, telefonând poate omului care urma să deve-lopeze și să facă fotografiile. Trebuia să lase la o parte, cu orice preț, numele ei, departe de această oroadă.

Ușa liftului fu deschisă de supraveghetor după ce ajunseră la mica stație de la colțul Platformei. Newman nu făcu nici un gest de a ieși. Vorbi degajat:

— Nu ai mulți pasageri la ora asta din noapte. Poți să-ți amintești de cineva care a folosit liftul pe la șase și jumătate după-amiază? Poate șase patruzeci și cinci?

— Pentru șaiszeci de rappeni vreți să vă răspund și la întrebări prostești?

Beck nu spuse nimic. Își scoase legitimația și i-o arătă, cu o față inexpresivă.

— Îmi pare rău... Supraveghetorul păru încurcat. N-am știut. Povestea aceea îngrozitoare cu omul care a căzut...

— Despre asta vorbesc, spuse Newman îngăduitor. Ne gândim că, poate, avusese un prieten - sau prieteni - care ar putea să-l identifice. Cineva care să fi fost într-atât de zguduit, încât să coboare cu liftul dumat, după tragedie. Gândește-te, nu te grăbi...

— Era un bărbat masiv. Supraveghetorul se strâmbă datorită efortului de concentrare. Nu l-am observat foarte atent. Avea un baston...

— Cum era îmbrăcat? interveni Beck.

— Mîncam de seară. Nu pot să-mi amintesc. Liftul ăsta e folosit de o mulțime de oameni...

— Nu seara, la ora asta, sublinie Newman cu blîndețe. Îmi imaginez că poți să-ți amintești ora...

— Aș zice că era șapte. Nu mai devreme. Liftul se afla jos - el l-a chemat - și am auzit bătăile unui ceas...

Beck pași afară din colivie, iar Newman îl urmă. La distanță, aproape de capătul zidului de protecție din piatră, înalt până la brâu, polițiști în uniformă cercetau, cu lanternele, solul. Un sector era delimitat cu ajutorul unor corzi din frînghie. Locul de unde se prăbușise Nagy, presupuse Newman.

— Nimic, domnule - cel puțin, până acum, îi raportă unul dintre polițiști lui Beck, care ridică din umeri.

— Caută indiciile unei lupte, remarcă Beck. Dumnezeu, te spulberă vîntul aici, sus. Și n-a fost un accident, continuă el. Nu e gheață pe care să fi putut aluneca...

Newman puse ambele mâini pe marginea zidului, aproape de zona delimitată cu frînghie și privi peste zid. Amețeală. Zidul măreț se prăbușea în abis. Studie zona, privind în ambele direcții ale zidului. Mîinile îi erau înghețate.

— Interesant, comentă.

— Ce e? întrebă scurt Beck.

— Privește. Este singurul loc unde nu există contraforturi care să-i împiedice căderea. Ar fi putut să se rănească grav, dar poate că ar fi

supraviețuit, chiar. A căzut exact în singurul loc în care era sigur că va muri...

Privi în jurul platformei grandioase, care era împărțită în patru parcele cu gazon. Copacii golași, perfect aliniați, se înălțau în noaptea acum luminată de lună. În spatele lor, uriașa turlă amenințătoare a catedralei Munster străpungea înălțimile. Newman își băgă mâinile în buzunare și se îndreptă spre ieșirea care știa că duce în Munsterplatz. Beck îl urmă, fără să comenteze.

După ce ieși pe poartă, Newman se opri o clipă, privind de jur împrejur piața și în partea cealaltă a străzii Munster. Arcada de la capătul îndepărtat era un tunel pustiu de lumini și umbre. Traversă în diagonală scuarul și arcada. Își continuă drumul până ajunse în Finstergasschen, aleea îngustă ce duce spre Marktgasse, una dintre străzile principale ale Bernei. Își privi ceasul. Cinci minute. Atât timp îi luase să străbată distanța dintre locul în care murise Nagy până la Finstergasschen.

Mașina de poliție pe care o trimisese Beck înainte era parcată la bordură. Newman se urcă în spate, fără nici un cuvânt, iar Beck se așeză lângă el, dându-i șoferului instrucțiuni scurte.

— Nu în fața intrării principale. Mergem la biroul meu pe drumul ocolitor.

— De ce? întrebă Newman după ce polițistul ridicase geamul care îi despărțea de șofer.

— Pentru că intrarea principală s-ar putea foarte bine să fie su-pravegheată. Te-am zorit la plecare, dar nu vreau să te vadă careva întorcându-te, chiar în țoalele astea...

Țoale. Newman zâmbi în barbă. Pe durata misiunii sale în Londra, Beck învățase o seamă de cuvinte argotice englezești. Lăsă inițiativa discuției pe seama lui Beck, care continuă imediat:

— Îl cunoști pe ratatul acela jalnic?

— Julius Nagy, replică prompt Newman. Pălăria tiroleză. O purta când m-a urmărit prin Geneva...

Fu nevoit să accepte măcar atât. Nu avea nici o îndoială cu privire la faptul că Beck luase legătura cu inspectorul șef Tripet de la siguranța din Geneva. Beck își întoarse fața spre englez.

— Cum l-ai identificat în Geneva?

— Ultima oară când am fost aici, m-am folosit de el. Merita o moarte mai plăcută decât aceea. S-a născut într-o familie săracă, n-a avut destulă minte să ajungă departe, dar era perseverent și își câștiga existența furnizând informații celor ca mine. Avea legături în lumea interlopă.

— Vrei să spui că aici, la Berna?

— Da. De aceea am fost surprins că își mutase sfera operațiunilor în Geneva..

— Din cauza mea, replică Beck. L-am izgonit din cantonul Berna ca pe un pericol public, un nedorit. Și mie mi-a părut rău pentru el. Ceea ce aș vrea să aflu este de ce a riscat întorcându-se...

Newman refuză din nou să fie atras în conversație. Se apropiau de clădirea din apropierea capătului șoselei Marzili, când Beck făcu remarca, încă uitându-se la Newman.

— Sunt, probabil, unul dintre cei câțiva oameni din Elveția care știu

că ceea ce tocmai ai văzut este cea de-a doua crimă din ultimele două săptămâni...

— Cine altcineva mai știe?

— Ucigașii...

În momentul în care pătrunseră în biroul lui Beck atmosfera de ostilitate, ce persistase în aer în timpul vizitei anterioare a lui Newman, se schimbă. O femeie mărunță, uscățivă, a cărei vârstă Newman o aprecie la cincizeci și cinci de ani, o fată bătrână – având în vedere lipsa inelelor – îi urmă înăuntru cu o tavă. Un filtru de cafea, două cești de Meissen pe farfurioare, două pahare și o sticlă de Rémy Martin.

— E Gisela, asistenta mea, o prezentă Beck. Este, de asemenea, cea mai apropiată colaboratoare. În lipsa mea îi poți transmite orice mesaj, fiind sigur că va ajunge numai la urechile mele.

— Ne porți bine de grijă, spuse Newman în germană și îi strânse mâna de îndată ce ea așezase tava pe birou.

— Plăcerea e de partea mea, domnule Newman. Dacă aveți nevoie de mine, sunt în biroul meu, îi spuse ea lui Beck.

— Muncește tot timpul, comentă Beck în timp ce turna cafeaua. Fără zahăr, dacă-mi aduc bine aminte. E o noapte nenorocită – din mai multe motive. Deci, să ne dregem cu puțin coniac. Îți urez bun venit în Berna și beau în sănătatea ta, prietene. Trebuie să-mi scuzi primirea de mai devreme.

— Care era în legătură cu ce?

— Afurisitul ăla de telefon anonim primit de Pauli, pomenind că ai fost văzut prin preajmă. Cineva nu te vrea în libertate. Avem instrucțiunile noastre – și scopul meu era să alertez poliția cantonală. Acum îi pot spune lui Pauli că te-am interogat și sunt pe deplin mulțumit că n-ai avut nimic de-a face cu moartea lui Nagy, deplânsă mai devreme. Întocmește dosarul, mi-l trimite și îl pun deoparte pentru totdeauna.

Își împinse scaunul pivotant pe roțile în jurul mesei de lucru, ca să stea lângă Newman. Băură cafea și își sorbiră coniacurile în tăcere, până când Beck începu să vorbească, într-un torent de cuvinte.

— Bob, în ultimele douăzeci și patru de ore au avut loc nu mai puțin de cinci incidente, toate din categoria celor care mă îngrijorează foarte mult. Nu se conturează în ceva unitar, dar sunt convins că toate au legătură. Întâi, este furat un mortier de la baza militară din Lerchenfeld, lângă Thun-Sud. Al doilea mortier furat într-o lună...

— Au luat și muniție, bombe?

— Nu, ceea ce face totul și mai ciudat. Doar armele. Cel de-al doilea incident privește, de asemenea, furtul unei arme. Știi că toți elvețienii trebuie să presteze serviciul militar până la patruzeci și cinci de ani și că fiecare bărbat păstrează acasă o armă militară și douăzeci și patru de încărcătoare cu muniție. O casă a fost prădată în timp ce proprietarul se afla la serviciu, iar soția sa era plecată la cumpărături. A dispărut o armă împreună cu cele douăzeci și patru de încărcătoare. Luneta, de asemenea. Era trăgător de elită...

— În ce zonă? Sau pot să ghicesc?

— Thun-Sud. Târziu, în după-amiaza aceasta, s-a petrecut pe autostradă cel de-al treilea incident. Șoferul unui plug de zăpadă a fost atacat cu brutalitate, iar utilajul său a fost găsit mai târziu, pe autostradă. Vrei să ghicești zona?

— Undeva în apropiere de Thun?

— Exact. Întotdeauna Thun! Despre cel de-al patrulea incident știi. Uciderea lui Julius Nagy...

— Și numărul cinci?

— Lee Foley, aparent fost angajat al C.I.A., a dispărut astăzi din hotelul în care îi dădusem de urmă. Savoy, în Neuengasse. Bob, americanul acesta e unul dintre cei mai periculoși oameni din emisfera vestică. Am telefonat unui prieten din Washington – l-am trezit, dar și el a făcut același lucru cu mine. Am vrut să știu dacă Foley a părăsit cu adevărat C.I.A. și el mi-a confirmat. Încă nu sunt pe deplin convins. Dacă treaba e destul de importantă, Foley poate să se strecoare, acoperit, direct în miezul lucrurilor. E membru – partener asociat – în Agenția Internațională Continentală de Detectivi din New York, așa mi s-a spus...

— De dragul discuției, sugeră Newman, să presupunem pentru o clipă că este adevărat. Prin urmare?

— Asta nu mă liniștește. Foley e un ucigaș abil și bine antrenat. Ceea ce dă naștere la două întrebări. Cine are banii necesari pentru a plăti un astfel de om?

— Americanii...

— Sau elvețienii, spuse Beck liniștit.

— Ce încerci să sugerezi?

Beck se uită la Newman, dar nu spuse nimic. Scoase din buzunarul hainei o pipă scurtă cu coada subțire și căușul mare. Newman recunoscu pipa și îl urmări pe șeful poliției cum scoate tutun dintr-un pachet cu eticheta *Amphora*. Începu să îndese tutunul în căuș.

— Credincios aceleiași bătrâne pipe, remarcă Newman.

— Ești un bun observator, prietene. E marca Cogolet, o firmă de lângă St. Tropez. Și tutunul e același – *Amphora roșu*. Cea de-a doua întrebare pe care o provoacă prezența lui Foley este *Cine este ținta?* Găsește-l pe cel care l-a tocmnit și asta poate să-ți indice pe cine a venit să ucidă...

— Ești convins că de aceea se află aici?

— E ocupația lui, observă Beck. Tu de ce ai venit la Berna?

Atât de caracteristic pentru Beck... Să arunce întrebarea încuietore exact când te aștepti mai puțin. Pipa îi era aprinsă, iar el pufăia din ea, privindu-l pe Newman, cu o expresie ciudată. Englezul, care îl cunoștea bine pe Beck, își dădu seama că elvețianul se afla într-o dispoziție pe care nu o văzuse niciodată înainte. O stare de teribilă nehotărâre.

— Sunt aici cu logodnica mea, Nancy Kennedy, care a dorit să-și viziteze bunicul. Newman se opri, fixându-l pe Beck, aflat în spatele norului de fum albăstrui. Se află în Clinica Berna.

— A, Clinica Berna! Beck se ridică din scaun. Ochii săi prinseră viață, iar Newman simți ușurarea elvețianului. Acum totul începe să se închege. Tu ești aliatul pe care îl căutam...

Beck turnase mai multă cafea și umpluse din nou paharele de coniac. Dispărură toate urmele de nehotărâre: era bătrânul, energicul, hotărâtul Beck, pe care Newman și-l amintea de la ultima sa vizită în Berna.

— Am observat ceva ciudat când eram la Clinică, după-amiaza asta, spuse Newman. Locul este cumva păzit de trupe elvețiene?

Atmosfera se schimbase din nou în biroul golaș, cu pereții verzui, luminat de dungile lămpii cu neon din tavan. Beck își privi coniacul, clătinând încetîșor lichidul. Sorbi, fără a se uita la oaspetele său.

— De ce spui asta? întrebă într-un sfârșit.

— Pentru că am văzut în clădirea portarului un bărbat purtând uniforma soldaților elvețieni.

— Ar fi fost mai bine să adresezi întrebarea asta Serviciului Secret al Armatei. Știi unde să te duci...

Beck se retrăsese din nou în cochilia sa. Newman fu conștient de sentimentul neliniștii crescânde. Ce Dumnezeu era în neregulă cu Beck? Lăsa să-i răzbată iritarea.

— Dacă vrei să colaborez – ai menționat cuvântul "aliat" – trebuie să știu în ce mă bag. Și cât de multă libertate de acțiune ți-a acordat Șeful Poliției Federale? Refuză să răspunzi la întrebarea asta și las baltă toată povestea asta afurisită.

— Puteri depline, replică prompt Beck. Cuprinse într-un ordin semnat, în sertarul acela încuiat.

— Prin urmare, ce te îngrijorează?

— Clubul Gold...

Newman își bău încet restul de coniac, pentru a-și ascunde șocul provocat de Beck. Așeză încet paharul gol înapoi, pe masa de lucru și își șterse buzele cu o batistă.

— Ai auzit de Clubul Gold? Multă lume nu a auzit... comentă Beck.

— Un grup de bancheri conduși de Zürcher Kredit Bank. Reșe-dința e la Zürich. Singurul alt grup capabil să-i înfrunte este cel al bancherilor din Berna. Unde se intersectează Clubul Gold cu Clinica Berna?

— Un director din conducerea Zürcher Kredit Bank este profesorul Armand Grange, care, după cum, fără îndoială, știi, controlează Clinica Berna. Mai are și o uzină chimică pe malul lacului Zürich, lângă Horgen. Sunt presat foarte puternic să las baltă investigațiile unui caz cu numele de cod *Terminal*...

— Care constă în?

— N-am idee, recunosc Beck. Dar sunt zvonuri – zvonuri neplăcute – care au ajuns chiar la urechile unor ambasade străine. Că tot veni vorba, un compatriot de-al tău, care locuiește, de asemenea, la Bellevue Palace, face investigații despre profesorul Grange. O pasiune periculoasă, mai cu seamă că zvonurile preocupărilor sale au început deja să circule. Elveția e o țară mică...

— Compatriotul meu – are nume?

— Un oarecare domn Mason. A venit cu avionul de la Zürich. De acolo și-a pornit investigația, și de acolo au parvenit zvonurile despre activitatea sa. Acum, după cum ți-am spus, e aici, la Berna.

— Mai e ceva ce ar trebui să știu?

— Ai auzit vreodată de un tip numit Manfred Seidler?

— Nu, n-am auzit, minți Newman. Ce are de-a face cu povestea asta? Pipa lui Beck bolborosea. Era genul de fumător căruia i se îneca pipa. Se agită neliniștit în scaun, ca și cum își făcea curaj să ia o decizie importantă.

— Tot ce e legat de discuția noastră este confidențial, strict secret. Acum ajungem la originea întregii crize. Mi s-a cerut de către Serviciul de Contrainformații să organizez o razie pentru Manfred Seidler. Ei *spun* că a furat ceva vital de la uzina chimică din Horgen. De îndată ce îl găsesc, trebuie să-l predau Serviciului Secret al Armatei. Imediat! Fără interogatoriu.

— Și de ce nu-ți place?

— Nu *am* de gând să renunț așa ușor. O să-l interoghez pe Seidler până voi afla ce se întâmplă. Între cele două blocuri de putere există o divergență în privința politicii militare. Un grup, Clubul Gold, crede că ar trebui să adoptăm măsuri mai dure de protecție a țării împotriva amenințării din est. Sugerează chiar că ar trebui să organizăm trupe de gherilă – acele echipe special antrenate pentru sabotaje ar trebui amplasate *în afara* granițelor noastre. Mai precis, în Bavaria. Asta e o răsturnare completă a politicii noastre de neutralitate.

— Beck, nu înțeleg. De ce s-ar implica un grup de bancheri în strategia militară?

— Pentru că, prietene, o seamă dintre acei directori de bănci sunt, de asemenea, ofițeri ai Armatei Elvețiene. Nu sunt activi. Căpitani, colonei. O imensă influență politică în armată, unde disputele politice sunt în toi. Clubul Gold, care pledează pentru cruzime extremă, începe să se impună. Toate acestea mă îngrozesc. Iar aceștia sunt oamenii care încearcă să-mi oprească ancheta asupra Clinicii Berna...

— Ai spus că uciderea lui Nagy a fost cea de-a doua crimă. Care a fost prima?

Beck ocoli masa de lucru, descuie un sertar și scoase un dosar pe care i-l înmână lui Newman. Dosarul fusese însemnat pe copertă *Strict secret*. Newman îl deschise și citi titlul din susul primei pagini bătute la mașină. *Cazul Hannah Stuart, cetățeană americană, Klinik Bern*.

— Cine e Hannah Stuart?

— A fost o pacientă americană a Clinicii Berna. A murit la sfârșitul lunii trecute – după cum vei vedea notat în dosar. Am un martor, un muncitor de la fermă care se întorcea târziu acasă pe bicicletă, în apropierea teritoriului Clinicii. El mărturisește că a văzut o femeie alergând către gardul ce înconjoară proprietatea, o femeie țipând, o femeie urmărită de câini...

— Au, într-adevăr, dobermanii care dau târcoale pe acolo...

— Știu. Asta se întâmpla în noaptea în care a murit Hannah Stuart...

— I-ai confruntat pe cei de la Clinică cu martorul tău?

— Ar fi inutil – și mi-aș dezvălui intențiile. Martorul are antecedente de instabilitate psihică. Beck se aplecă și vorbea vehement. Dar este complet refăcut. L-am interogat personal și sunt convins că spune adevărul. A avut discernământul să se ducă la sediul poliției din Berna cu povestea sa. Pauli mi-a telefonat, iar eu am preluat cazul. Femeia aceea a fost omorâtă cumva.

— Aici scrie că a murit în urma unui atac de inimă. Certificatul de deces e semnat de doctorul Waldo Novak...

— Care e, de asemenea, american. O coincidență curioasă...

— Ce-ai zice să obții un ordin de autopsie? sugeră Newman.

— Cadavrul a fost incinerat. De aici încep cu adevărat necazurile. A fost aici să se plângă un oficial al Ambasadei americane. Aparent, Hannah Stuart era foarte înstărită – era din Philadelphia. Moștenitorii ei – un fiu și soția sa – erau furioși. În testamentul ei original clauza de moștenire era legată de înhumarea ei în Philadelphia...

— Atunci, cum naiba a putut Clinica să procedeze la incinerare?

— Doctorul Bruno Kobler, administratorul șef, a scos la iveală un document semnat de Hannah Stuart în care se preciza dorința ei de a fi incinerată. La sfârșitul dosarului vei găsi o fotocopie. Grafologii au verificat semnătura și spun că e autentică.

— Ceea ce te-a blocat. Curat, foarte curat...

Se întrerupse când cineva ciocăni la ușă. Beck strigă să intre și în cameră intră un bărbat mărunț, îmbrăcat civil, cu privire mioapă și ochelari cu lentile subțiri. Ducea o punguță de celofan.

— Am obținut ceva amprente, îl informă bărbatul pe Beck. Toate ale aceleiași persoane. Probabil ale decedatului – dar vom ști cu siguranță numai când legistul va fi terminat cu cadavrul.

— Mulțumesc, Erich... Beck așteaptă până ce bărbatul pleacă, înmânându-i apoi obiectul lui Newman. Înăuntru e plicul încă sigilat pe care l-a găsit Moser în buzunarul paltonului lui Nagy.

Newman scoase plicul ieftin, mototolit, și văzu că avea scrise câteva cuvinte. *Domnului Robert Newman, Bellevue Palace*. Îl deschise, iar în interior găsi un petic de hârtie, smuls dintr-un carnetel, și o cheie. Cu același scris pe jumătate lizibil, ca și inscripția de pe plic, erau înscrise cuvintele *Domnului Newman – Gară*. Reintroduse conținutul în plic și îl strecură în buzunar.

— Îți era adresat, spuse Beck, așa că am dat ordine precise ca nu cumva să fie deschis. Nu-l pot vedea și eu?

— Nu. Nu, până ce nu-mi spui ce vrei de la mine – și poate că nici atunci.

— Am nevoie de cineva în care să am încredere deplină, care să aibă acces în Clinica Berna. Nu am nici un motiv să mă duc personal acolo și nu vreau să-mi bag nasul. N-am nici cea mai vagă dovadă, nici chiar în cazul lui Hannah Stuart. Doar cele mai serioase bănuieli. Trebuie să știu cu exactitate ce se petrece în locul ăla...

— Aș fi crezut că trebuia să investighezi uzina chimică din Horgen. Mai ales ca urmare a poveștii acesteia cu depistarea lui Seidler...

— Hannah Stuart a murit la Thun, replică sumbru Beck. Acum, plicul...

— Lucrez pe cont propriu sau deloc. Deocamdată păstrez plicul...

— Trebuie să te avertizez că te-ai pus în calea unor oameni cu puteri nelimitate. Și încă ceva. Am aflat că oamenii Clubului Gold au alocat, în secret, imensa sumă de două sute de milioane de franci elvețieni pentru *Terminal*. Ridică mâna. Nu mă întreba cum am descoperit asta, dar americanii nu sunt singurii care se pricep la ceea ce numesc ei contabilitate creatoare.

— Cine controlează banii ăștia? Întrebă Newman.

— Profesorul Armand Grange. Până la ultimul bănuț...

— Iar Grange este, de asemenea, ofițer al Armatei Elvețiene – un alt ofițer dintre aceia de care ai menționat?

— A fost cândva. Acum nu mai este. Trebuie să ai mare grijă, Bob. Știu că ești un lup singuratic, dar, de astă dată, s-ar putea să ai nevoie de ajutor.

— Există cineva îndeajuns de puternic – *o persoană* – care ar putea să-l înfrunte pe Grange și pe amicii lui bancheri?

— Singurul om despre care știu este doctorul Max Nagel, bancherul din Basel. Este membru și în conducerea Băncii Internaționale de Deconturi, deci are legături în toată lumea. Nagel este un adversar al Clubului Gold...

— Îl cauți cu adevărat pe acest Manfred Seidler?

— Încerc să-l găsesc înainte de a pune mâna pe el cei de la contra-spionaj. Au fost puse în stare de alertă forțele întregii Poliții Cantonale. Cred că omul ăsta este în mare pericol...

— Din partea contraspionajului? Tonul lui Newman era neîncrezător. Chiar crezi asta?

— N-am spus-o răspicat...

— Iar englezul ăsta, Mason, care face investigații asupra lui Grange. De unde a apărut?

— Sincer să fiu n-am nici o idee pentru cine lucrează. Nu sunt încă sigur *cine* lucrează pentru *cine*. Dar cred că Mason e, de asemenea, expus. Amintește-ți, am pierdut urma lui Lee Foley, iar el este un ucigaș. Pășești pe un teren minat, să nu uiți niciodată...

Era nouă seara când Newman ajunse în sectorul casetelor pentru bagaje din gară. De la Taubenhalde străbătu orașul tăcut, ocolind prin rețeaua de arcade până când fu sigur că nu-l urmărea nimeni. După cum presupusese, cheia din plicul lui Nagy se potrivea cu încuietoarea corespunzătoare numărului gravat pe cheie.

Descuie cutia, aplecându-se ca să vadă ce se afla înăuntru. Un alt plic. Adresat din nou lui însuși la Bellevue Palace, mângălit cu scrisul care îi devenise familiar. Strecură plicul în buzunar și se duse la bufetul cu autoservire al gării. Era flămând și însetat.

În localul încăpător alege o masă într-un colț și se așează cu spatele la perete. Devorând două cornuri și sorbind cafea, urmărește cu privirea pasagerii care veneau pe intrarea principală. Nimeni nu-l băgă în seamă. Scoase plicul și îl deschise.

Domnule Newman, nu știu dacă o s-o mai duc multă vreme. Primele două fotografii le-am făcut în fața gării. Inspectorul șef Tripet (Geneva) mi-a spus să vă urmăresc. Asta s-a întâmplat când am venit cu trenul din Zürich. Am fost maltratat în toaleta trenului. Bătăușul mi-a dat bani și mi-a spus să vă urmăresc. Numărul de telefon de pe bucățica de hârtie pe care mi-ați luat-o pe alee este numărul la care trebuia să sun ca să le spun ce faceți. Numărul de înmatriculare era al unui Mercedes ce aștepta

În fața gării. Bărbatul care a urcat în mașină cred că este șeful bătașului. Asta referitor la primele două fotografii. Cea de-a treia fotografie este a aceluiași bărbat care intră în Mercedes. L-am văzut și aici, la Berna, chiar înainte să se întunece. Nu-l știu pe omul cu care vorbește. L-am văzut întâmplător pe primul, lângă Bellevue Palace. De aceea am făcut fotografia. Sunt oameni foarte duri, domnule Newman.

Avu o senzație neplăcută. Avu imaginea fugară a lui Julius Nagy, ținut de ușa de lemn de către bastonul lui Foley. Reacția fu rapid înlocuită de umbra unei furii reci. Se chinui să-și imagineze succesiunea evenimentelor petrecute după plecarea lui Nagy pe Finstergasschen.

Micuțul trebuie să fi luat un tramvai – poate chiar să se fi aruncat într-un taxi – până la gară. E foarte posibil să fi mâzgălit mesajul – Newman avusese dificultăți în a descifra unele cuvinte – chiar în acest bufet. Probabil, se dusesse grăbit la casetele cu cifru, strecurase plicul înăuntru, pusese cheia în cel de-al doilea plic, împreună cu scurta notiță, de asemenea mâzgălită în gară – sau pe unde apucase – și o îndesase în buzunarul paltonului. Întrebarea era, de ce se grăbise apoi Nagy să se întoarcă pe Munstergasse?

Newman calculă că micuțul ar fi putut duce la capăt aceste trei acțiuni până la 6.30 p.m. dacă s-ar fi zorit. În timp ce se întorcea pe Munstergasse, cineva îl așteptase. Cine locuia în acea zonă? Singura persoană la care se gândi fu Blanche Signer, ceea ce îi reaminti că ar merita osteneala să o sune.

Se afla într-o cabină telefonică din gară când îi trecu prin minte că ar trebui mai întâi să o sune pe Nancy. Formă numărul de la Bellevue Palace cu o anume lehamite. Trebuie să aștepte mai multe minute până ce o găsiră. Nu fu o conversație plăcută.

— A fost al dracului de bine că nu te-am așteptat la cină, îl luă ea în primire. Unde ești, pentru numele lui Dumnezeu?

— Într-o cabină telefonică...

— Presupun că te aștepti să cred asta...

— Nancy... Tonul lui se schimbă... Am venit la Berna ca să te ajut să descoperi ce se întâmplă cu Jesse. Toată seara am petrecut-o în vederea acestui scop. Nu m-am distrat nemaipomenit.

— În cazul acesta suntem doi. Am așteptat atât de mult cina, încât când am hotărât, într-un sfârșit, că ar fi mai bine să mâncăm ceva, am fost departe de a o savura. Pot să sper să te văd cândva, în seara asta? Sau investigațiile te vor ține ocupat până dimineață?

— Ne vedem când mă întorc...

Puse telefonul în furcă și formă numărul lui Blanche. Ea răspunse aproape instantaneu. Când îi auzi vocea, păru entuziasmată.

— Bob, sunt atât de bucuroasă că ai telefonat... Am fotografiile acelea pentru tine. Prietenul meu a stat până târziu, pentru a dezvolta filmul și a face pozele. Având în vedere lumina scăzută, au ieșit foarte bine. Toate trei. Vii încoace?

— Voi fi acolo în zece minute...

La a doua sa vizită în apartamentul ei din Junkemgasse ea îl conduse direct în camera de zi, un loc micuț, mobilat confortabil, luminat doar de lămpi de birou. Pe o măsuță joasă de lângă o canapea mare, erau așezate, pe rondele, două pahare.

Blanche era îmbrăcată cu o fustă plisată și un pulover negru, de cașmir, care îi accentua chipul, fără a-i conferi un aspect de femeie ușoară. Avea și glugă, lucru care știa că lui îi place. Coama lungă de păr roșcat strălucea în penumbră.

— S-ar putea să fi dat de urma lui Manfred Seidler, anunță ea, dar despre asta mai târziu. Ai mâncat? Aduc din frigider niște Montrachet...

— Nu mănânc, mulțumesc. Nu stau mult...

Ea dispăru în bucătărie. Newman se deplasă, ca să privească fotografia, înrămată în argint, a unui ofițer în uniformă Armatei Elvețiene, cu chip sobru. Privea atent când ea se întoarse și umplu paharele dintr-o sticlă desfăcută.

— Tatăl tău vitreg?

— Da. Nu l-am prea văzut des. Pur și simplu, nu suntem pe aceeași lungime de undă. Noroc!

Se așază pe sofa lângă el, așezându-și picioarele lungi, cu ciorapi fini, de nailon negru, unul peste celălalt. Ținea sub braț un plic de carton pe care îl înghesui între ea și pernă. Newman reflectă la faptul că era doar pentru a doua oară pe parcursul acelei zile cumplite când se simțea relaxat. Prima data se aflaseră într-o altă camera a aceluiași apartament.

— S-ar putea ca Manfred Seidler să se afle în Berna, spuse ea, așezând paharul pe măsuță. Am stat la telefon aproape tot timpul de când ai plecat – cu excepția alergăturii pentru obținerea fotografiilor. Aproape mă dădusem bătută când am telefonat unei prietene din Basel, care lucrează în domeniul bancar. În aceeași bancă mai lucrează și o fată numită Erika Stahel. Erika a lăsat să-i scape unele păreri de rău cum că abia își întâlnește prietenul, Manfred, doar când acesta se află în oraș, ceea ce nu se întâmplă foarte des. Acest Manfred e în continuă mișcare...

— Manfred e un nume cât se poate de comun...

— E un pic mai în vârstă decât Erika. Recent i-a adus un cadou de la Viena. O bufniță din cristal și argint. Așa a aflat prietena mea de călătorie. I-a arătat bufnița prietenei ei, așa era de bucuroasă. Erika are un serviciu foarte bun, remarcă Blanche.

— Ce înseamnă un serviciu bun?

— Asistenta personală a doctorului Max Nagel, președintele băncii.

Newman avu dificultăți în a-și menține paharul nemișcat. Dădu iute pe gât un alt pahar. Blanche îl privea. Își strânse picioarele sub ea, asemenea unei pisici mulțumite. Întinzându-se după plic, spuse din nou:

— Probabil e un alt Manfred. Dar, aparent, Erika e foarte grijulie să nu-i pomenească cel de-al doilea nume. Atenție, aceasta ar putea însemna, pur și simplu, că el e căsătorit. Acesta ar putea fi motivul pentru care această Erika este atât de misterioasă cu privire la identitatea și la ocupația lui. Am numărul Erikăi Stahel, dacă-l vrei.

— Cum l-ai obținut?

— L-am cerut prietenei mele să se uite în agendă, firește în timp ce vorbeam. E pe bucățica asta de hârtie, împreună cu adresa ei. Are un

apartament lângă piața Munster. Vrei să vezi fotografiile?

— Blanche, ai lucrat perfect. Îți sunt foarte îndatorat. Dumnezeu, dar te miști...

— Trebuie s-o faci, dacă vrei să coordonezi un serviciu de depistare. Oamenilor le plac rezultatele rapide. Te recomandă altor clienți, ceea ce constituie calea de a pune pe picioare orice afacere. Pozele...

Newman privi cea dintâi fotografie lucioasă. Spatele Mercedes-ului, numărul de înmatriculare perfect vizibil. Numărul mașinii care, pe autostradă, aproape că îi băgase sub lama plugului de zăpadă. Bietul Nagy, poate că - din mormânt - le-o plătitese deja ucigașilor săi. Privind cea de a doua fotografie, își menținu fața inexpressivă. Bruno Kobler. Nici o îndoială în această privință.

— Pozele sunt neprețuite, îi spuse.

— La datorie - totdeauna cu zâmbetul pe buze, spuse ea, malițioasă. Cea de-a treia e bună la ceva?

Newman se simți ca și cum ar fi fost lovit brusc în plexul solar. Se holbă la ultima fotografie, simțind o senzație ciudată în stomac. Recunoscă clădirea din fundal. Bruno Kobler se dovedise din nou foarte fotogenic. Ceea ce îl făcu pe Newman să se cutremure și îl năuci, determinându-l să înceapă să privească lucrurile dintr-o nouă perspectivă, neliniștitor de brutală, era bărbatul cu care vorbea. Bărbatul era Arthur Beck.

16

Când Newman intră în barul de la Bellevue Palace, întorcându-se de la Blanche, se întâlni - mai bine spus se ciocni - cu "Tommy" Mason. Era exact ora zece seara. Mason se întorcea de la bar, ținând în mână un pahar mare de whisky, pe care îl vărsă pe haina lui Newman. Newman făcu o grimasă și ridică din umeri.

— Îmi pare nespus de rău, credeți-mă. Chelner, un șervet umed. Repede!

— N-aș căpăta insomnie din cauza asta...

— Drăguță neglijență din partea mea. Uite ce, măcar să-ți cum-păr un whisky. Un Scotch dublu sau orice altceva...

— Dumneata ai spus-o...

Newman își luă paharul și se duse la aceeași masă de pe colț, unde stătuse de vorbă cu Blanche. Localul era aglomerat. Se așeză cu spatele la perete, ridică paharul și bău, în timp ce tovarășul său își croi drum spre banchetă.

— Căpitan Tommy Mason, se recomandă el. Tommy este, pur și simplu, poreclă. Mi-au lipit-o când eram în armată, iar afurisita a rămas agățată...

— Bob Newman. Fără poreclă...

— Nu cumva acel Robert Newman? Cazul Kruger și toate celelalte... Știam că te cunosc de undeva. Sunt specialist în marketing. Aproape că mi-am terminat misiunea. Mason zâmbi. Serios, nu dau în brânci cu

munca. Îmi place aici. Minunat hotel. Newman încuviință din cap, studiindu-l pe Mason. Un tip cazon. Puțin peste treizeci de ani. Mustață spilcuită. Ținută zveltă, scrobită. Ochi ageri, nepotriviiți cu aerul său de om care a răzbătut până la gradul de căpitan, plafonându-se apoi. Mason își continuă pălăvrăgeala: Toți vorbesc despre un nenorocit care a plonjat de pe scuarul acela de la Castel – nu, de la Catedrală – mai devreme, în seara asta. Bănuiesc că a sfârșit-o făcut piftie pe capota unei mașini...

— Cine spune că a plonjat?

Mason își coborî vocea.

— Vrei să spui că bătrânul a văzut – a căzut sau a fost îmbrâncit?

— Ceva în genul ăsta...

— Ehe, atunci se schimbă foaia... Eu însumi mă preumblam prin scuarul ăla mai devreme, seara asta. M-am uitat peste zid și aproape că mi-a venit rău. E ca o nenorocită de prăpastie. La fel și în Berna, toate locurile alea...

— Berna devine la fel de periculoasă ca și Beirutul, remarcă Newman și își bău restul de whisky. Mulțam. E mai bun dacă-l dai peste cap...

— Ai spus că Berna devine periculoasă? Trebuie să-ți supraveghezi spatele și tot restul? Să nu mergi noaptea pe străduțe întunecoase. Peste tot e plin de străduțe întunecoase.

— Ceva în genul ăsta. O călătorie de studiu, ai spus? insistă Newman.

— Da. În domeniul medical. Standardele și practicile clinicilor particulare. Cele elvețiene sunt scumpe. Dar și siguranța e formidabilă. Ești aici într-o documentare?

— Vacanță. Cred că e mai bine să plec. Logodnica mea s-o fi urcat pe pereți. Am lipsit toată seara...

— Drăguț din partea dumitale să-mi ții tovărășie la un pahar – mai cu seamă după primul pe care ți l-am oferit. Dar nu vreau să te mai rețin. Poate ne vedem la micul dejun. Evită străduțele întunecoase...

Mason rămase liniștit, urmărindu-l cu privirea pe englez, care își croia drum printre mesele înghesuite, până la dispariția acestuia din bar. Apoi se ridică și plecă degajat, trecând cu privirea pe deasupra celorlalți clienți.

— Cine e oare străinul pe care îl văd? întrebă Nancy când Newman intră în dormitor.

Ridică mâna ca pentru a-și proteja ochii. Gestul îl irită profund pe Newman. Își scoase sacoul și îl aruncă pe pat, împreună cu pardesiul împăturit, pe care îl cărase sub braț.

— Ar trebui să încui dormitorul, îi spuse.

— După ce se hotărăște cu greu să se întoarcă acasă, mai e și critic...

— Uite ce este, Nancy, ăsta e un hotel aglomerat. Dacă aș vrea să ajung la tine, n-aș folosi intrarea principală – m-ar putea vedea portarul. Aș intra prin cafenea și aș urca pe scările acelea de la trotuar. Apoi liftul m-ar aștepta. Pur și simplu, mă gândesc la siguranța ta...

— Ai avut o seară plăcută? Sacoul tău trăsnește a alcool. Și-a vărsat oare băutura în toiul extazului?

— L-a vărsat pe mine un bărbat din bar. Ca să-și exprime părerea de rău mi-a cumpărat o băutură. Deci, înainte de a comenta pe tema asta, și

răsuflarea îmi miroase a băutură. Am avut o seară nenorocită...

— Sărăcuțul de tine, spuse ea cu sarcasm, a fost foarte rău?

— Un om care mă urmărea mai devreme, un om pe care în trecut l-am folosit pentru același scop, un omuleț simpatic, și-a găsit sfârșitul împrăștiat ca o ciulama pe capota unei mașini. A căzut peste zid, la Munster. A fost, probabil, împins. Acea cădere vertiginoasă s-a produs de la peste cincizeci de metri...

— Doamne, abia am terminat o cină copioasă. Ai un talent de a spune lucrurile...

— O cină copioasă. Norocoasa de tine! Eu am mâncat două cornuri...

— Serviciul la cameră...!

Rostiseră amândoi în același timp. Newman nu se putu abține să nu-și amintească felul în care îl întrebase Blanche dacă mâncase. Își dezlegă cravata și își descheie nasturele de la guler, nefăcând nici o încercare de a telefona după dejun. Nu-i stătea gândul la asta. Ea nu îl zori.

— Cine a fost omorât în seara asta? întrebă ea.

— Micuțul pe care ai spus că l-ai văzut trecând prin fața ferestrelor Pavilionului, în Geneva, când luam micul dejun...

— Da, îmi amintesc. Ea își pierdea interesul. L-ai numit scursoare. Unul din mulțimea rataților...

— Am spus-o cu compătimire. Știi, ar trebui să provii din New York. Acolo oamenii se împart în învingători și perdanți. Era un refugiat care a părăsit Ungaria în cincizeci și șase. Își ducea existența cum putea. Merita un epitaf mai bun.

— Am avut un companion la cină, îi spuse ea, schimbând subiectul. Un alt englez. Comportament distins. Cred că era în armată. Ne-am înțeles foarte bine...

— Vreun bătrân colonel scorțos, la optzeci de ani? întrebă el cu o indiferență calculată.

— Nu! Arată foarte bine. Aproape treizeci de ani. Foarte îngrijit, cu mustață. Vorbea de parcă avea prune-n gură. L-am găsit foarte amuzant. La ce oră ne întâlnim joi cu doctorul Novak?

— Nu *ne întâlnim*. Merg singur. Nu va fi la fel de deschis în prezența ta, iar Thun devine un loc periculos de vizitat. Sau ai uitat ce era gata să ni se întâmple pe autostradă?

— Nu, n-am uitat! izbucni ea. Motiv pentru care ai fi putut să faci un efort să te întorci mai devreme, să iei cina cu mine. Am avut nevoie de companie... Ei bine, sfârși ea furioasă, am obținut-o...

Telefonul începu să țârâie. Newman se uită la Nancy care ridică din umeri. Deodată, el își dădu seama că purta o rochie pe care nu o văzuse înainte. Altă bilă neagră, presupuse el. Fără comentarii. Telefonul continuă să sune insistent. Ridică receptorul.

— Dorește să vă vorbească un domn Seidler, îl informă operatoarea.

— Newman, trebuie să ne întâlnim mâine seară. Îți voi telefona pentru mai multe detalii mâine, spre sfârșitul după-amiezii...

Dur. Amenințător. Era o urmă de disperare în tonul lui Seidler? Newman sprijini telefonul pe umăr în timp ce își aprinse o țigară.

— Newman? Mai ești acolo?

— Da, sunt încă aici, răspunse liniștit Newman. Mâine este exclus...

— Atunci nu ne mai întâlnim deloc. Mă auzi? Alții ar plăti o avere pentru informațiile pe care le am...

— Atunci vinde-le celorlalți...

— Newman, *mor* oameni. Ți-am mai spus asta. Nici măcar nu-ți pasă?

— Acum, ascultă-mă tu pe mine, Seidler. Te pot întâlni, probabil, în trei zile de azi înainte. E cea mai bună oferta pe care ți-o pot face. Și trebuie să știi dinainte...

— Ai mașină?

— Aș putea să fac rost de una. Nu dezvălui niciodată nici cea mai neînsemnată informație cuiva complet necunoscut. Și dacă nu treci la obiect, îți închid telefonul...

— Să nu faci asta. Te rog! Pentru numele lui Dumnezeu! Newman, te sun din nou mâine la ora cinci. Nu, nu mâine. La ora cinci, în ziua în care ne întâlnim. Trebuie să ai mașină. Și, crede-mă, e prea periculos să-ți dau detalii despre întâlnire la un telefon ce trece prin centrală. Periculos atât pentru tine, cât și pentru mine...

— La ora cinci în ziua în care ne întâlnim. Noapte bună...

Newman puse telefonul în furcă înainte ca interlocutorul său să mai apuce să scoată vreo vorbă. Aprinse o țigară și se așeză pe marginea patului, zâmbindu-i lui Nancy care îl privea ținută.

— Ai fost destul de dur cu el, spuse ea.

— Într-o situație fără ieșire, ca asta, unul trebuie să se impună, să-l domine pe celălalt. Când ne vom întâlni cu adevărat, voi scoate mai multe de la el, dacă se va afla la capătul puterilor. Cred că acum e aproape de punctul ăsta. Din anumite motive, eu sunt ultima sa speranță. Și așa vreau să rămân.

— Poimâine te întâlnești cu doctorul Novak la Thun?

— Da. Mizez foarte mult pe întâlnirea asta. Presupun că, în cazul lui Novak, avem de-a face cu o situație similară cu a lui Seidler. A-mândoi cu nervii la pământ, înspăimântați de moarte de ceva. Mă întreb dacă nu cumva e vorba de același lucru...

— Bob, e ceva ce nu ți-am spus. Dar, întâi, trebuie să mănânci. O omletă? E foarte comestibilă. După aceea, fructe?

El încuviință din cap și rămase fumând cât timp ea ceru serviciul la cameră. Atmosfera dintre ei se schimbase, fusese depășit un impas. Avuseseră nevoie de pauza oferită de acel telefon, pentru a-și calma iritarea reciprocă. Seidler le făcuse un serviciu. El așteptă răbdător până ce ea dădu comanda, cerând de asemenea o sticlă de vin sec și multă cafea. Apoi se așeză pe pat, alături de el.

— Ce facem acum, Bob? Eu, personal, nu știu.

Era o observație remarcabilă din partea lui Nancy. Păru încurcată, ca și cum totul s-ar fi petrecut prea repede, iar ea nu putea să facă față situației. El o puse pe seama originii ei americane. Lucrurile stăteau altfel în Europa, totul era infinit mai complex.

— Întâi de toate, după cum am spus, mă văd cu Novak. Aflu ce se petrece, de fapt, în Clinica Berna. De aceea ne aflăm aici. Va trebui să găsesc o modalitate să-l țin sub presiune, să-l fac să clacheze. Asta e numărul unu. Apoi, în ziua următoare, ne întâlnim cu Seidler și aflăm ce știe. Am senzația ca toate încep să se lege. Cu rapiditate. Ce era, ce ai

omis să-mi spui?

— Când vorbeam cu Jesse la Clinică, în timp ce tu îi distrăgeai atenția lui Novak, mi-a spus că ei efectuează un soi de experimente...

— *Experimente?* Ești sigură că a folosit cuvântul ăsta?

— Absolut sigură. N-a intrat în amănunte. Cred că era îngrijorat că Novak ne-ar auzi vorbind... Se auzi o ciocănitură în ușa de la intrare. Cred că e mâncarea ta. Mănâncă, bea și apoi în pat..

O jumătate de oră mai târziu se dezbrăcară, stinseră lumina, iar Newman știu, după respirația ușoară a lui Nancy, că adormise repede. Epuizată de evenimentele zilei. El stătu treaz mult timp, încercând să găsească o logică în ceea ce aflase.

Ciudata treabă cu incidentele care se succedaseră cu repeziciune și pe care Beck nu le putea înțelege. Furtul unui mortier de la Armată. Furtul unei arme împreună cu cele douăzeci și patru de încărcătoare. Incidentul cu plugul de zăpadă, pe care el avea suficiente motive să-l înțeleagă, se gândi Newman îngrozit.

Apoi uciderea – fusese o crimă, era convins – a lui Julius Nagy. Disparația lui Lee Foley. Iar Blanche îi spusese că Foley se aflase în vecinătatea Clinicii Berna în timpul vizitei sale cu Nancy. În concluzie, totul – cu excepția uciderii lui Nagy – se petrecuse în districtul Thun.

Problema cu Clubul Gold, care părea să-l deranjeze atât de mult pe Beck. Și referirea făcută de Seidler în timpul convorbirii din Geneva, cu privire la un transport dinspre frontiera estică. Un transport cu ce? Peste care frontieră? Newman își dădu seama că numai dacă ar pune cap la cap acești factori dispași în cronologia indicată, s-ar încheia o concluzie.

Adormi chinuit de un gând. Fotografia prezentându-l pe Bruno Kobler, administratorul Clinicii Berna – din nou Thun – conversând în fața clădirii de pe Taubenhalde. Cu Arthur Beck.

17

Miercuri, 15 februarie. Lee Foley stătea în cinematograful de o oră, când își privi ceasul. Petrecuse cea mai mare parte a zilei în diferite cinematografe – în Berna sunt mai mult de o jumătate de duzină. Fusese o activitate mai odihnitoare, comparativ cu expediția de cercetare a configurației terenului din jurul Clinicii Berna, din ziua precedentă.

Mai folosisese această tehnică înainte, când lucra sub acoperire, atunci când o operațiune ajungea la stadiul unei pauze de reîncărcare a bateriilor. După ce părăsise hotelul Savoy, își parcase Porsche-ul în locuri diferite. Își cumpără mâncarea pe care o putea consuma în timpul șederii în cinema. Reuși chiar să și doarmă în cinematograful. Ieși în lumea exterioară târziu, după lăsarea întinericului.

Părăsind cinematograful, alege un traseu ocolitor spre locul unde era parcată mașina. Satisfăcut de faptul că nu-l urmărea nimeni, se duse direct la Porsche. Se apropie de mașină precaut, pentru a fi sigur că nu-l supraveghea nimeni. Străbătu arcada pustie, apoi se răsuci pe călcâie, cu cheia de contact în mână. În mai puțin de treizeci de secunde se afla la

volan, pornise motorul și demara.

Tommy Mason își terminase de scris raportul pentru Tweed, incluzând detalii despre scurtele sale călătorii cu trenul la Zürich. Era înțepenit datorită șederii îndelungate în dormitorul său, într-o singură poziție, și voia să reflecteze. Mason cugeta mai bine în timp ce se mișca, dorind, de asemenea, să-și alunge înțepeneala din membre înainte de a se culca.

Ieși din Bellevue Palace pe ușa principală. La acea oră din noapte holul uriaș și sala de recepții, din spate – zona care, în câteva zile, urma să fie folosită pentru recepția Congresului Medical – erau pustii.

Recepționarul de noapte privi din spatele pupitrului său, înclină din cap în direcția lui Mason și se întoarse la verificarea programării convorbirilor telefonice matinale.

Mason, protejat împotriva gerului aspru al nopții de fularul său călduros din lână englezească și de o pălărie cu boruri mari, își îndreptă pașii în direcția râului. Adoptă același traseu ca și în noaptea precedentă. Îi trecu prin minte faptul că încălca o regulă elementară. Niciodată să nu te supui rutinei. Schimbă-ți zilnic obiceiurile. Încă și mai grav, noaptea trecută părăsise Bellevue în jurul aceleiași ore. Ajunsese atât de absorbit de raportul său, încât nu își dăduse seama ce făcea.

Totuși, era doar cea de-a doua noapte. La dracu, trebuia să facă puțină mișcare, altfel n-ar adormi. Mintea îi lucra. Mason presupunea că era aproape de avansare. Acest lucru îi era indicat de faptul că Tweed îl scosese din Viena, plasându-l temporar în Berna.

O rafală de vânt îl surprinse când ajunse pe Aarstrasse. O evită, luând-o spre Dalmazbrucke, un pod mult mai scund decât Kirchenfeldbrucke – pe care l-ar putea, în cele din urmă, folosi ca să treacă râul, să ajungă la Bellevue.

Absorbit de gândurile sale – raportul pentru Tweed, avansarea iminentă – Mason continua să privească în jurul său, în căutarea vreunui semn de viață. Pustiu. Nici un alt trecător. În stânga, în întunericul cu care ochii săi se obișnuiseră acum, se înălța maiestuos bătrânul podiș pe care este construită Berna. Își continuă drumul.

Ajunse la podul Dalmazi și, în continuare, întregul oraș părea să se fi dus la culcare. Elvețienii își începeau ziua devreme, așa încât rareori rămâneau treji până noaptea târziu. Sub el, curentul învolburat și întunecat al apei se îndrepta către strâmtoarea curioasă, de forma unui canal de la poalele Munster-ului. În acest punct Aar-ul se varsă într-o serie de stăvilare, de un nivel mai scăzut, înainte de a-și continua ocolul în jurul capitalei medievale. Auzi mașina deplasându-se cu încetineală în spatele său. Apoi motorul se opri. Se întoarse.

În același timp, șoferul aprinse faza mare a farurilor. Mason fu orbit pe moment. Afurisită nerozie. Farurile se stinseră, iar mașina rămase nemișcată. O pereche de îndrăgostiți, gândi Mason, indiferenți la gerul nopții, în cuibușorul lor călduț. Șoferul intenționase, probabil, să le stingă și acționase greșit comutatorul, preocupat de perspectivele amăgitoare.

Se afla la mijlocul podului când își relua plimbarea. Bastonul îngreunat cu plumb – arma cea mai inofensivă – îl lovi în ceafă cu o forță

distrugătoare. Era aproape prăbușit pe caldarâm, când brațe puternice îl apucară, îl ridicară și, cu o ultimă mișcare, îl împinseră peste balustrada podului.

Lipsit de cunoștință, Mason izbi apa înghețată, cu un zgomot înăbușit. Mai târziu, după mai puțin de jumătate de minut, se auzi motorul unei mașini la intrarea pe pod, apoi mașina demară. În acea jumătate de minut, corpul lui Mason fusese dus până aproape de Kirchenfeldbrucke. La trecerea pe sub arcul ce susținea podul, corpul fu deodată măturat în dreapta, datorită curgerii accelerate a râului Aar.

Prins în vârtejul înspumat, craniul lui Mason lovi brutal stăvilarul. Periodic, râul proiecta corpul în stăvilar, cu forța unui baros. Pălăria cu boruri late își urmase propriul drum, plutind la suprafață, până când fu suptă la rândul ei într-o parte, spre un stăvilar mai îndepărtat. Trecu cu greutate prin el, îngreunată fiind acum de apă. Dispăru vederii undeva, înainte de următoarea curbă a Aar-ului. Bernard "Tommy" Mason nu avea să-și vadă niciodată avansarea dorită.

Gisela, asistenta lui Arthur Beck, îl privi din spatele mesei de lucru pe șeful ei care intră în încăpere, își scoase pardesiul și îl agăță pe cuier. El se așeză în spatele propriei mese de lucru, descuie un sertar și scoase dosarul lui Julius Nagy.

— E foarte târziu, bombăni Gisela. Am crezut că ați plecat acasă. Unde ați fost?

— Am străbătut arcadele, încercând să găsesc vreo logică în seria asta, aparent disparată, de întâmplări. Un mortar furat, o armă furată împreună cu muniția de rigoare, dispariția lui Lee Foley. Bănuiesc că încă nu sunt vești despre el?

— Nimic. Doriți niște cafea?

— Mi-ar plăcea. Și apoi, că tot ai adus vorba de plecare acasă, îțiiei frumos tălpășița și te duci în apartamentul dumitale. După cum ai spus, e foarte târziu...

După ce ea părăsi încăperea, Beck împinse dosarul la o parte. Rămase privind în gol, începând să bată darabana pe birou, cu degetele mâinii drepte.

La volanul Porsche-ului, Lee Foley avea grijă să se mențină în limitele vitezei legale în timp ce conducea pe Șoseaua N6, chiar dacă autostrada de la Berna la Thun era pustie. Renunțase să se travestească în englez, purtând acum blugi și scurtă. Avea o șapcă marinărească de genul celor preferate de germani, bine trasă peste coama de păr alb.

Urma să petreacă noaptea într-o micuță pensiune – *gasthoff* – în afara orașului Thun. Până dimineață, când formularele de înregistrare de la recepție ajungeau la poliție – sau poate chiar după douăzeci și patru de ore, dacă s-ar înregistra mai târziu – el plănuise să fie departe de Thun.

Dimineață, când se va scula, va folosi o cabină de telefon public, pentru a efectua convorbirea la ora stabilită. Aceasta putea fi cea dintâi zi hotărâtoare, Foley era convins. Și, în foarte scurt timp, urma să iasă la

iveală, din nou, în câmp deschis. Foley era foarte priceput în a coordona lucrurile: stabilise contactele corecte.

Continuă să conducă, cu profilul parcă dăltuit în stâncă. Luată în ansamblu, fusese o zi ciudată. O alungă din minte. Ceea ce conta era întotdeauna ziua de mâine – următoarea mișcare.

În Basel era binișor trecut de miezul nopții, iar Seidler măsura sufrageria încolo și încioace. Pe sofa, Erika Stahel își înăbuși un căscat. Făcu încă o încercare.

— Manfred, hai să ne culcăm. Am muncit toată ziua...

— Nemernicul asta de Newman! izbucni Seidler. Se joacă cu mine de-a șoarecele cu pisica. Nimeni nu mi-a făcut așa ceva. Dacă ar ști ce am în valiza aia, m-ar fi întâlnit de prima dată de când l-am sunat în Geneva...

— Valiza aceea *încuiată*. De ce nu mă lași să văd ce ai înăuntru?

— E o mostră, un exemplar...

— O mostră de ce?

— Ceva îngrozitor. E mai bine să nu știi. Și, pe deasupra, este cheia operațiunii *Terminal*. Valorează o avere, spuse cu emfază, și voi sfârși prin a i-o vinde pe nimica toată, dacă nu cumva voi fi mort până atunci. Pe nimic, repetă el, doar pentru a-mi asigura protecția lui...

— Am depus o avere pentru tine în banca aceea, îi reaminti ea. Cu siguranță că nu ai nevoie de mai mult. Și când spui despre acel lu-cru că este îngrozitor, mă înspăimânți. În ce te-ai băgat?

— Curând se va termina. Newman a spus că se va întâlni cu mine. Locul de întâlnire va trebui să fie unul îndepărtat. Cred că și știu unde...

Erika își dădu seama că el putea s-o țină așa ore întregi. Era nervos, încordat, poate chiar gata să clacheze. Se ridică, intră în bucătărie și se întoarse cu un pahar cu apă și o sticlută cu tablete.

— În seara asta ieși un somnifer. Ai nevoie de el ca să fii proaspăt la întâlnire, cu mintea limpede. Acum trecem în pat. *Ca să dormim...*

Zece minute mai târziu, Seidler era întins lângă ea, cufundat într-un somn adânc. De data aceasta Erika era cea care privea fix în tavan, unde lumina reclamei de neon de pe clădirea de vizavi strălucea intermitent, în ciuda draperiilor trase. *Îngrozitor*. Dumnezeule, oare ce conținea valiza?

Aceeași atmosferă de neliniște, iritabilitate care cuprinsese orașul Basel era, de asemenea, prezentă în Berna. Gisela o constatare și la șeful ei, Arthur Beck, iar pentru Newman și Nancy ziua fusese o grea încercare. Se simțiseră moleșiți, orice lucru cât de mic cerea un asemenea efort, încât trebuia să aibă grijă să nu se enerveze reciproc. Înainte de a merge la culcare, Newman ieși singur pentru o lungă plimbare.

La întoarcere, bătu la ușa dormitorului și o auzi pe Nancy cum o descuie. Era în halat de baie. Al doilea lucru pe care-l remarcă în timp ce-și arunca haina pe pat fu o tavă pe care se găseau un ibric cu cafea proaspătă, două cești și o cupă cu frișcă.

— Am făcut o baie, spuse Nancy, aprinzându-și o țigară. Ți-a fă-cut bine plimbarea? Ai lipsit o veșnicie...

— Nu cine știe ce. Ți-a priit baia?

— Nu cine știe ce. Ca să fac baie singură a trebuit să depun un efort considerabil. Ca vâslitul prin miere. Ce se întâmplă cu noi?

— Două lucruri. Portarul a lămurit unul din ele – bate vântul *föhn*. Ești obosit, ajungi la limita puterilor. Da, știu, nu crezi că are vreun sens, dar îi duce pe oameni aproape de nebunie. Rata sinuciderilor crește...

— Încântător. Care este cealaltă cauză?

— Presupun că întreaga afacere legată de Clinica Berna se apropie de punctul culminant. Asta este ce ne afectează pe noi...

Mașina de poliție fără însemne, cu doi polițiști federali în haine civile, se deplasa încet pe Aarstrasse, spre mărețul pod Kirchenfeld. Râul se afla pe partea stângă a drumului. La volan era Leupin, iar partenerul său, Marbot, ședea alături. Ei erau cei doi agenți pe care Beck îi trimisese la începutul săptămânii să-l urmărească pe Lee Foley la gară. Marbot fu cel care văzu stăvilarul.

La miezul nopții era un frig îngrozitor. Deoarece aveau caloriferul mașinii la maximum, parbrizul era aburit. Leupin puse în funcțiune ștergătoarele, iar Marbot întredeschidea din timp în timp geamul portierei, pentru a-i asigura vizibilitatea.

— Încetinește, Jean, spuse brusc Marbot. Este ceva ciudat lângă stăvilar...

— Nu văd nimic, replică Leupin, oprind mașina.

— Dă-mi ochelarii pentru noapte, puțin...

Tremurând, frecându-și mâinile în aerul rece care năvălea în mașină prin fereastra deschisă, Leupin așteptă răbdător. Marbot lăsă jos binoclul și se întoarse spre tovarășul său.

— Cred că ar trebui să mergem mai în față – de unde putem coborî pe aleea spre stăvilar...

În timp ce mașina traversa râul Aar, corpul zdrobit și umflat de apă a lui Mason continua să se izbească de stăvilar, o epavă umană cu capul tăiat în multe locuri.

18

Joi, 16 februarie. Sediul Serviciului Secret al Armatei din Berna e situat în clădirea masivă, pătrată, de lângă Bellevue Palace, cum ieși din hotel, pe partea stângă. Aceasta este Bundeshaus Ost.

Newman străbătu holul mare de primire, din spatele ușilor de sticlă, se duse la recepționar și își depuse pașaportul pe birou. Atitudinea sa era reținută, încrezătoare când vorbi sigur pe el, în timp ce îi era examinat pașaportul.

— Vă rog să-l informați pe căpitanul Lachenal că am sosit. Mă cunoaște. Și am foarte puțin timp la dispoziție...

— Sunteți așteptat, domnule Newman. Însoțitorul vă va conduce la biroul căpitanului Lachenal...

Newman nu își arată uimirea. Îl urmă pe însoțitor, urcând o impozantă scară de marmură, până la biroul lui Lachenal, în capătul clădirii, la etajul al doilea, ferestrele dând spre Aar și Bantiger care se înălța dincolo, pe malul îndepărtat al râului.

— Bun venit din nou la Berna, Bob. Sosești într-un moment special – ceea ce, fără îndoială, constituie motivul prezenței tale aici...

Lachenal, treizeci și cinci de ani, înalt, având chipul prelung, părul negru, des, pieptănat peste cap, scoțând în evidență o frunte impunătoare, ocoli masa de lucru pentru a-și strânge mâinile. Elvețianul era un intelectual și, cu nasul său lung, atitudinea sa autoritară, statura impresionantă și comportamentul distant, îi aminti lui Newman de generalul de Gaulle. Era unul dintre cei mai mari specialiști cu privire la Armata Roșie.

— M-ai așteptat, remarcă Newman. De ce, René?

— Bob cel dintotdeauna – mereu direct la obiect. Ia loc și îți voi fi de folos cât de repede îmi stă în putință. În privința așteptării, noi am știut că sosiseși în Berna și că locuiești la Bellevue Palace. Ce ar putea fi mai firesc decât să aștept o vizită din partea ta? E satisfăcător răspunsul?

— Nu. Am venit aici cu logodnica mea, al cărei bunic este pacient al Clinicii Berna. De ce ar presupune asta o vizită la voi?

— A, da! Clinica Berna...

Așezat pe un scaun în fața elvețianului, Newman își studie prietenul. Îmbrăcat în civil, purta un elegant costum bleumarin, cu dun-gulițe fine, o cămașă cu dungulițe albastre și o cravată albastră uni. Newman își mută privirea la uniforma atârnată pe un perete. Vestonul avea trei barete galbene pe epoleții de pe umăr, barete ce se regăseau și pe chipiul cu cozoroc, indicând gradul de căpitan al lui Lachenal.

Dar ceea ce-i atrase atenția lui Newman fură pantalonii. Pe fiecare muchie se afla o vipușcă lată, neagră. Lachenal era mai mult decât căpitan – acum era ofițer de stat major. Elvețianul îi urmări privirea.

— Da, o mică promovare de când ne-am întâlnit ultima dată...

— Și cui dai raportul?

— Din nou întrebare directă! Șefului U.N.A. care, după cum știi, este șeful sub-departamentului de informații, și unui anume general cu două stele. Am intrare liberă la el oricând...

— Deci lucrezi la un proiect special?

— Doar n-o să te aștepți să-ți dezvălui informații care nu sunt numai confidențiale, ci și strict secrete, replică Lachenal sec.

— De ce am sosit într-un moment special?

— O, asta e simplu... Lachenal își întinse mâinile lungi, cu degete subțiri. Au loc anumite manevre militare.

— Manevre militare au loc întotdeauna, pară Newman. Și de ce ai arborat un aer vesel când am pomenit Clinica Berna? Fiindcă a tot venit vorba, locul acela e supravegheat de trupe elvețiene?

Lachenal scutură din cap, mai mult întristat decât furios.

— Doar știi că nu pot nici să confirm, nici să dezmint care instituții din țara asta se află sub protecție militară. Bob, ce întrebare e asta?

— E o întrebare al dracului de nimerită, continuă agresiv Newman. De fapt, am observat un bărbat care purta uniforma armatei elvețiene în

interiorul aceluia loc...

Îl privi pe Lachenal în ochii negri, calmi, în căutarea vreunui semn de neliniște. Putea la fel de bine să se aștepte ca însuși de Gaulle să-și dezvăluie adevăratele sentimente. Se produse doar o mărunță reacție necaracteristică. Lachenal luă o țigară dintr-un pachet de pe birou și o aprinse, apoi reveni la comportamentul obișnuit.

— Scuze. Îi oferi pachetul și aprinse țigara lui Newman. Pot să-ți vorbesc câteva minute în legătură cu ceva? Începu el, stând țeapăn pe scaun. După cum știi, ne pregătim pentru un conflict militar. Toți bărbații apți îndeplinesc anual serviciul militar, în perioade stabilite, până la vârsta de patruzeci și cinci de ani. Când războiul va fi să înceapă, dinspre est, vom fi pregătiți să ne apărăm singuri. Ceea ce ne îngrijorează este utilizarea masivă a elicopterelor de către inamic. Totuși, această problemă poate fi rezolvată curând. Chiar acum testăm anumite rachete în zona trecătorii Bernina, deoarece acolo este foarte frig și zăpadă din belșug. Război la temperaturi scăzute, Bob...

Newman era dezorientat. La început crezuse că Lachenal devia, cu îndemânare, discuția de la subiectul constituit de Clinica Berna. Acum își dădu seama că ofițerul de stat major îi spunea ceva complet diferit, ceva la care voia să ajungă prin manevre subtile.

— Cunoscut, într-adevăr, atitudinea generală a elvețienilor, remarcă Newman. Mi-aș dori din tot sufletul ca Ministerul Apărării de la noi să trimită aici o echipă, pentru a putea studia tehnicile voastre și a le folosi în Marea Britanic.

— Te rog! Lachenal ridică o mână fină. Lasă-mă să continui, ca să-ți formezi o imagine completă. Apoi pui întrebări. Pufăi din țigară și continuă: Ceea ce sunt gata să-ți spun este strict confidențial, în nici un caz nu trebuie să fie colportat. Știi, avem două doctrine militare în competiție – dacă vrei, două școli filosofice. Una este, deocamdată, împărtășită de armata regulată elvețiană. Ei sunt de părere că ar trebui să continuăm să adoptăm strategia așa-zis ortodoxă. Dar există și o a doua școală, alcătuită mai cu seamă din ofițeri care petrec cea mai mare parte a anului lucrând în meseriile lor civile. Ca și cei din armata regulată, ei sunt adepții teoriei apărării *tous azimuts*...

Discutau în franceză. Lachenal stăpânea foarte bine engleza, dar, când era absorbit de ceea ce spunea, prefera să-și folosească propria limbă. Lui Newman îi era familiară expresia *tous azimuts*. Aceasta desemna apărarea globală, efortul de a opri inamicul la orice frontieră a Elveției.

Lachenal se opri ca să-și stingă țigara și aprinse încă una. Newman avu impresia că pauza fusese intenționată, de fapt, pentru a sublinia expresia abia folosită, ca și cum asta era, într-un anume fel, cheia conversației.

— Dar, continuă Lachenal, spre deosebire de armata regulată, această fracțiune – care este foarte influentă – adoptă un punct de vedere mai dur. La urma urmei, suntem o națiune mică, dar suntem hotărâți să facem tot ce ne stă în puteri pentru a ne proteja cele câteva milioane care alcătuiesc populația noastră. Școala civilă ia metoda *tous azimuts* foarte în serios. De aceea ți-am spus că ai sosit într-un moment foarte special.

— Ofițerii în rezervă... lansă Newman întrebarea... sunt strict controlați de bancheri?

Lachenal îngheță. Aparent, expresia nu i se schimbă – era o lipsă totală de expresie. Se lăsă pe spate în fotoliu, vorbind cu țigara în colțul gurii.

— Ce te face să spui asta?

— Am sursele mele. În interiorul și *în afara* Elveției.

Newman sublinie cuvântul, pentru a-l deruta pe Lachenal. Putea fi important să-l protejeze pe Arthur Beck. În Elveția se petrecea ceva foarte ciudat.

— Nu-mi pot da seama de ce ai spus asta, comentă Lachenal, în cele din urmă.

— E evident, ripostă rapid Newman. Te-ai referit la gruparea civilă ca fiind foarte influentă – sunt cuvintele tale. Influența sugerează putere, puterea sugerează bani, banii sugerează bancheri.

— Teoriile sunt abstracte, abstracțiunile te duc pe un drum greșit, spuse Lachenal cu asprime.

Newman se ridică să plece și își îmbracă pardesiul. Alese intenționat momentul. Lachenal era un bărbat curajos, foarte capabil, dar și sensibil. Înainte vorbise aproape grosolan, și Newman știa că urma să regrete. Lachenal își urmă vizitatorul când acesta puse mâna pe clanța.

— Trebuie să-ți dai seama, Bob, că nici unul dintre noi nu crede cu adevărat că te afli aici în vacanță. Probabil că lucrezi la un subiect...

— Mă aflu aici cu logodnica mea pentru motivul precizat deja, spuse Newman cu răceală. Ține-te pe urma mea, dacă dorești...

— În loc de asta, haide să cinăm, într-o seară, împreună. Sunt cu adevărat bucuros să te văd din nou. Dar trebuie să fii de acord că motivul prezenței tale ar constitui o excelentă acoperire pentru un reportaj...

Newman se opri în mijlocul gestului de a apăsa pe clanță, uitându-se în spate, la Lachenal. Elvețianul era unul dintre cei mai ageri, mai intuitivi oameni pe care îi cunoștea. Apucă mâna pe care i-o întinse Lachenal și o strânse.

— Îți accept cu plăcere invitația. René, ai grijă de tine...

Tous azimuts. Aceasta fusese expresia cheie, era încredințat Newman, coborând treptele de marmură și părăsind Bundeshaus Ost. Lachenal era realmente extrem de îngrijorat în privința a ceva. Newman avea o bănuială foarte serioasă că, dacă ar ști la ce se referea acea îngrijorare, poate ar descâlci întreaga poveste.

Nancy îi ieși, alergând, în întâmpinare, când el trecu prin ușile turnante de la Bellevue Palace. Stătuse într-un loc de unde putea supraveghea intrarea. Îmbrățișându-l cu o mână, îl conduse repede la o masă izolată din colț.

— Acum avem armata elvețiană pe urme, îi spuse el. Nu-mi place cum decurg lucrurile...

— Trebuie să-ți spun ceva, dar tu despre ce vorbești? Cu cine te-ai întâlnit?

— Cu un ofițer superior al Armatei Elvețiene, un vechi prieten. Am băut o cafea în restaurantul de peste drum. Să nu mă întrebi care e numele lui. Cred că m-a avertizat în privința Clinicii Berna...

— Un vechi prieten, ai spus. Dacă așa stau lucrurile, ar trebui să știe că unica metodă de a te îndemna să continui este să te înspăimânte...

— Așa mi s-a părut și mie. Curios, nu-i așa? Acum văd că arzi de nerăbdare să-mi spui niște noutăți...

— A telefonat un bărbat numit Beck. A spus să te duci imediat să te întâlnești cu el. A zis că este foarte urgent.

19

— Newman, îl cunoști pe omul ăsta?

Beck era ostil din nou. Comportamentul său era rigid. Vocea îi era plată, searbădă. Tonul, oficial. În morgă erau trei persoane. Încăperea era rece. Podeaua și pereții erau pardosiți cu marmură. Locul avea toate înzestrările și domnea atmosfera aseptică a unei băi publice, o baie publică imaculată.

Cea de-a treia persoană era doctorița Anna Kleist, medicul legist al Poliției Federale. O femeie care se apropia de patruzeci de ani, înaltă, cu păr negru, purtând halat alb, care îl privea pe Newman cu interes și simpatie, prin lentilele întunecate ale ochelarilor. El simțise că ea îl plăcuse din clipa în care fuseseră prezentați unul celuilalt.

Newman privi în jos, la trupul întins în sertarul mare, din fier, pe care doctorița Kleist îl trăsese pentru această examinare. Cearșaful ce acoperea cadavrul fusese dat la o parte, pentru a descoperi capul și umerii. Capul era lovit îngrozitor, dar încă recognoscibil – în special datorită mustății pleoștite. Newman se simți deodată extrem de furios. Se întoarse spre Beck.

— Sunt prima persoană căreia i-ai cerut să-l identifice?

— Da...

— Uite ce e, Beck, ar fi mai bine să știi că m-am săturat. De ce m-ai ales pe mine? Este a doua oară când mă duci să văd rămășițele unui cadavru...

— Răspunde doar la întrebare. Îl cunoști pe acest bărbat?

— Mi-a spus că îl cheamă Tommy Mason. Că se ocupa de un studiu de marketing. Domeniul medical. Ceva în legătură cu clinicile – clinicile elvețiene...

— Deci îl cunoști pe acest om? Îl foloseai ca om de legătură?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Beck, termină! Am fost adus aici, fără a avea cea mai mică idee în privința a ceea ce mă aștepta. Ți-am răspuns la întrebare. Dacă vrei să mă întrebi și altceva, ne întoarcem direct la Taubenthalde...

— Cum dorești...

Beck se întoarse, pentru a părăsi încăperea, dar Newman zăbovi. Doctorița Kleist împinsese, grijulie, sertarul la loc. De mâner era atașată, cu o sfoară subțire, o etichetă cu un număr. Tommy Mason nu mai era o ființă, era doar un număr.

— Doamnă doctor Kleist, întrebă Newman pe un ton firesc, aveți vreo idee despre cum a murit – sau este prea devreme?

— A fost descoperit plutind...

— Anna! interveni brutal Beck. Fără informații...

— De ce nu, Arthur? Ea își dădu jos ochelarii, și Newman văzu o umbră de amuzament în ochii ei mari de un albastru deschis. Domnul Newman v-a răspuns la întrebare. Și, amintiți-vă, aici eu sunt șeful. Intenționez să-i răspund domnului Newman...

— Ești a naibii de independentă, mârâi Beck.

— De aceea m-ați și numit pe acest post. Ea își îndreptă atenția către Newman. Cadavrul a fost găsit în râu. Rănile sunt datorate parțial faptului că a fost prins într-unul din stăvilarele de sub Munster, cu câțva timp înainte de a fi găsit.

— Vă mulțumesc, doamnă doctor Kleist.

Părăsind încăperea, Newman spera ca ea să se mărite și să părăsească acest loc, înainte ca sentimentele ei să moară, ca și corpul pe care li-l arătase.

Nu-i spuse nimic lui Beck în timpul drumului de întoarcere la Taubenthalde. În clădire, aceeași rutină. Urcarea la cel de-al zecelea etaj. Beck scoțând cheia care debloca liftul. Ieșind din lift, Newman făcu un gest către ceasul de pontaj de pe perete.

— Încă ești pontat dimineața și seara? Adjunctul șefului poliției?

— De fiecare dată. Acesta e regulamentul. Nu fac excepție...

Beck era încă scorțos și rigid, dar o dată intrați în birou, îi ceru Giselei să facă o cafea, rugând-o ca, după aceea, să-i lase singuri. Newman, preocupat încă de întrevvedere cu Lachenal, făcu un efort considerabil ca să o uite. Odată apărute aceste noi evenimente, avea nevoie de toată puterea sa de concentrare.

Beck, cu mâinile încleștate la spate, privi pe fereastră până când Gisela le aduse cafeaua pe o tavă și părăsi biroul.

— Îmi pare rău, Bob, spuse el, ocolind masa de lucru cu un aer obosit și lăsându-se în scaun înainte de a se ocupa de cafea. Știi, acesta este cel de-al doilea cadavru de care ai fost, în mod direct, legat. Întâi, Julius Nagy...

— Ai spus că a fost un telefon anonim primit de Pauli...

— De data aceasta, a fost un telefon anonim primit de Gisela. Un bărbat. Cineva care vorbea stricat germana, sau așa pretindea. Noaptea trecută ai fost văzut cu Bernard Mason sau, cel puțin, așa a pretins cel care a telefonat...

— *Bernard?*

— Da. Am observat că, la morgă, l-ai numit Tommy. Când l-am pescuit din râu am descoperit că avea la el pașaportul într-un plic de celofan care l-a protejat întrucâtva de apă. Este - a fost - Bernard Mason. Cum ai ajuns să-l cunoști, Bob?

— În bar la Bellevue Palace. M-am dus să beau ceva și el s-a răsucit cu paharul în mână, vărsându-l pe mine. Conținutul paharului mi s-a scurs pe sacou, iar el a insistat să-mi cumpere un pahar, în compensație. Am discutat vreo cinci minute. Așa l-am cunoscut. Și așa am căpătat informațiile pe care ți le-am spus la morgă. De la el le am. O cunoștință întâmplătoare...

— Mă îndoiesc...

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ar fi putut să-și verse intenționat băutura pe tine – să determine această cunoaștere întâmplătoare? Întâmplările mă îngrijorează în-totdeauna.

— Cum să fi provocat el asta? Întrebă Newman. A fost decizia mea de moment să trec să-mi iau ceva de băut. Alte întrebări?

— Bob, îmi fac doar meseria. Și mă așteaptă un tir de artilerie din partea Ambasadei britanice. Un tip numit Wiley. E cetățean britanic și, aparent, un influent om de afaceri. Mai întâi, acest Wiley vrea să știe cu exactitate cum a murit...

— Și cum a murit?

— Cred că a fost o crimă. Am sunat la Ambasadă să văd dacă dețin vreo informație despre el. Wiley pune o mulțime de întrebări și le formulează cerând să se facă minimum de publicitate. Deci continuu să mă întreb cine a fost Mason. Și, îți place sau nu, avem doi oameni morți în împrejurări ciudate, amândoi la mai puțin de un kilometru de Bellevue Palace, amândoi având legături – oarecum fragile – cu tine...

Newman își goli ceașca cu cafea și se ridică. Beck îl privi cum își îmbracă pardesiul și își încheie nasturii. Elvețianul se ridică, la rândul lui.

— Nu m-ai întrebat de ce cred că Mason a fost omorât.

— Asta e problema ta...

— E al doilea. Julius Nagy a sfârșit-o la baza peretelui Platformei, care se află în fața stăvilarului unde a fost găsit plutind Mason. Mason avea treizeci și trei de ani – am văzut asta din pașaport. A sfârșit-o în râu. Crezi că s-a aruncat în Aar? Două accidente foarte simple. Noaptea trecută ai ieșit din Bellevue Palace?

— Da, nu pot să neg. Am ieșit să mă plimb pe sub arcade. Nu am avut somn. Și nu m-a văzut nimeni. Acum pot să plec?

— Ce e, Gisela?, își întreabă Beck asistenta, care deschisese ușa comună celor două încăperi, a lui și a ei, unde ea lucra cea mai mare parte a zilei.

— El este la telefon. Vreți să vorbiți de aici?

Newman așteaptă cât timp Beck dispăru în camera alăturată. *Ei* trebuie să fie șeful poliției, își imaginează. Gisela întreabă dacă mai vrea cafea, dar o refuză și o întreabă ceva, cu voce scăzută.

— Domnul Beck îmi spune că dumneata ai primit telefonul acela misterios, prin care se afirma că îl cunoșteam pe Mason – omul pe care l-au scos din nu. Bănuiesc că interlocutorul vorbea germana stricat?

— Da, abia ajunsesem, M-am grăbit la telefon, așteptându-mă să se întrerupă până ajung la el. Vocea se auzea înfundat, ca atunci când se vorbește cu batista la gură. A trebuit să-i cer să repete, apoi a închis. Tocmai mi-am dat seama de ceva – cred că am distins o urmă de accent american.

— Ar trebui să-i spun șefului dumitale asta, sugerează Newman. Beck sosise în clădire când a sunat telefonul?

— Nu. Dumnealui a ajuns după o jumătate de oră...

— Mulțumesc. Nu uita amănuntul despre accentul american. Eu plec – spune-i lui Beck că n-am putut să mai aștept. Sunt grăbit...

Lee Foley fredona melodia lui Glenn Miller *In the Mood* în timp ce conducea Porsche-ul pe autostrada ce ducea la Berna. Petrecuse noaptea într-un *gasthof*, luase micul dejun la Thun, efectuase convorbirea stabilită cu Berna, iar acum acționa pe față.

În ciuda răbdării sale aproape nelimitate, găsi foarte stimulator faptul că sosise vremea să acționeze. Dispunea de cea mai mare parte a datelor necesare, de echipament, credea că știa, începând din acel moment, cum vor decurge lucrurile. Sosise timpul să agite lucrurile, să provoace un mic scandal. Își înfipse piciorul în accelerație și dădu frâu liber mașinii Porsche.

— Cine era la telefon? Întrebă Newman, când intră în dormitor. Ai lăsat iar ușa descuiată...

— Greșeală. Nancy puse receptorul la loc. Se îndreptă spre el cu o expresie neliniștită. Lasă ușa, am fost teribil de îngrijorată. Ce voia poliția?

— Toarnă niște cafea. la loc. Și *ascultă!*

— Ceva nu e în regulă, spuse ea, dându-i ceașca și așezându-se picior peste picior.

— Totul e în neregulă, îi spuse el. Sub nici o formă nu iei mașina să vizitezi de una singură Clinica Berna...

— Procedez cum cred de cuviință. Și vreau să-l văd astăzi pe Jes-se. Diseară tu ai întâlnire cu Novak, în Thun. Nu vei vrea să faci două drumuri...

— Nancy, pentru numele lui Dumnezeu, ascultă! A fost comisă o altă crimă. Cel puțin, asta e versiunea poliției. De data asta, un oarecare englez, care locuia în acest hotel. I-au cules cadavrul din râu, la miezul nopții. Un bărbat numit Mason. E ceva ciudat în legătură cu el - prea face caz Ambasada britanică.

— E înspăimântător. Dar asta e treaba poliției...

— Nancy! Nu mai putem avea încredere în poliția elvețiană. Am mai vizitat și un vechi prieten care lucrează în Serviciul Secret al Armatei Elvețiene, contraspionajul, și am ajuns la aceeași concluzie. Nu mai putem avea încredere nici în Serviciul Secret al Armatei. Încearcă și unii, și alții să mă manipuleze. Sunt aproape sigur că mă folosesc drept momeală, și asta e foarte periculos. Și pentru tine, în egală măsură.

— Momeală? Ea își arcui sprânceana îngrijită. Nancy avea un chip cu adevărat frumos, gândi Newman. Avu o imagine vie a chipului lui Tommy Mason, la morgă. Nu înțeleg, spuse Nancy.

— Atunci voi încerca să-ți explic, așa poate vei înțelege, o dată pentru totdeauna, să mă ascuți. Și, fără comentarii, să faci după cum îți spun...

— Dă-mi un motiv satisfăcător.

Îl provocă, ridicându-se și îndepărtându-se, ca să privească pe fereastră. Era o altă zi întunecată. O masă noroasă, ca o mare cenușie, se coborâse asupra orașului Berna. O ceață albicioasă era mănătată de vânt peste râu, îndreptându-se spre Bantiger, la capătul orașului.

— E un soi de conspirație, începu Newman. E foarte vastă. Deocamdată, am detalii disperate, dar cred că afectează întreaga Elveție - ceea ce voi ați numi în America complexul militaro-industrial. Poliția - cea

federală – s-ar putea să fie amestecată. Îți dai seama ce înseamnă asta?

— Sunt sigură că urmează să-mi spui tu...

— Sunt al dracului de sigur că o s-o fac. Nu mi-ai înțeles referirea la momeală. Se întâmplă să fiu un binecunoscut corespondent străin. Nu pot convinge pe nimeni că nu sunt aici pe urma vreunui subiect gras. Afacerea Kruger i-a determinat să gândească astfel. Așa că, dacă facem o singură mișcare greșită, un pas care să-i deranjeze, atât Serviciul de Contrainformații, cât și dispozitivul poliției vor fi călare pe noi. Până aici ai înțeles?

— Cred că da. Începe să se facă frumos afară...

— La dracu cu vremea! Par să se lupte pentru supremație două puternice grupări rivale. O grupare se pare că încearcă să mă folosească împotriva celeilalte – prin publicarea întregii conspirații într-un articol bombă, *Der Spiegel*. Gruparea care lucrează acoperit este foarte puternică, cred că dispune de milioane de franci elvețieni. Banii înseamnă putere, puterea de a se infiltra în structurile de securitate ale statului...

Newman se opri în mijlocul frazei. Când ea se întoarse, el explora fundul ceștii. Se apropie de el și îi înlănțui gâtul.

— Bob, ce este?

— S-ar putea să-mi fi scăpat ceva. Dacă avem de-a face cu patrioți? Nu ticăloși în accepțiunea curentă a cuvântului, ci oameni care, crezând cu sinceritate că își apără țara, merg până în pânzele albe pentru a-și atinge țelul?

— Și dacă e așa?

— Asta face ca lucrurile să decurgă mai rău, mai periculos. Newman așează ceașca pe tavă și începu să măsoare încăperea, cu mâinile strânse la spate. Am dreptate Nancy. Nu putem avea încredere în nimeni. Suntem singuri. Există doar doi oameni care ar putea descâlci toată treaba asta...

— Waldo Novak?

— Da. Și Manfred Seidler. Poliția face razii, în căutarea lui Seid-ler. Trebuie să ajung primul la el. Tu nu te duci singură la Clinica Berna. Un anume ofițer al Armatei a devenit foarte rece cu mine când am menționat locul. Deci, vizităm clinica numai împreună. Și când ies singur, așa cum voi face în seara asta, când o să mă întâlnesc cu No-vak, rămâi la hotel. De preferință, într-una dintre încăperile publice...

— Mă faci să mă simt ca o prizonieră, obiectă ea.

O apucă de ambele mâini și o trase lângă el. Ea rămase nemișcată când îi văzu expresia.

— Încă un lucru pentru care ar trebui să te pregătești. S-ar putea să fim nevoiți să trecem granița ilegal. Cunosc locuri pe unde e posibil să te strecuri liniștit...

— Nu voi merge fără Jesse...

— Atunci va trebui să-l luăm cu noi. Nu-mi place remarca pe care a făcut-o despre niște "experimente". Dumnezeu știe ce se petrece acolo. Paznici ai Armatei Elvețiene. Dobermanii. E anormal.

— Ascultă-mă, Bob. În două zile, aici va avea loc o recepție a aceluia congres medical. M-am interesat, singură, la portar. Are o listă cu invitați. Unul dintre ei este profesorul Armand Grange. De ce nu așteptăm să vină ei la noi?

El slăbi strânsoarea, și ea își frecă brațul. O strânsese atât de tare, încât îi provocase vânătăi. Nu îl văzuse niciodată așa de alarmat, și totuși, în același timp, atât de hotărât. El se duse la fereastră. Nancy avusese dreptate în privința priveliștii. Era minunată. Vălul de ceață alburie acoperise colinele joase dinspre Bantiger, astfel încât creasta netedă părea o insulă plutind pe o mare alburie.

— Asta s-ar putea să fie o idee bună, spuse el încet. Deci, diseară, Novak. Seidler, de îndată ce putem aranja o întâlnire. Apoi cred că vom ști...

La ora prânzului, o masă noroasă de un cenușiu închis învăluise și Londra, dar aici nu era ceață. În biroul din Park Crescent, Monica introduse documentele într-un dosar și i le înmână lui Tweed, care verifica valijoara mereu pregătită pentru o plecare rapidă.

— Aici sunt biletele de avion pentru Geneva, spuse ea. Un bilet de întoarcere este rezervat pentru mâine. Dacă verifică cineva la Cointrin, vor presupune că este o vizită de o zi. Ai notița aceea cu orarul trenurilor din Berna?

— În portofel...

Tweed ridică privirea când Howard dădu buzna în birou, din nou fără să bată la ușă. Închise încuietorile valizei și o așeză pe dușumea. Howard se holbă la el, în timp ce Tweed, ignorându-l, puse un dosar în sertar și încuie.

— Adineauri am auzit groaznică veste, spuse Howard cu gravitate. Pleci undeva?

— La Berna, bineînțeles.

— Din cauza lui Mason? Telexul decodat de la Ambasadă pomenea de un accident...

— Accident pe dracu! Tweed dădu frâu liber nemulțumirii. Am vorbit la telefon cu Wiley. Mason se duce să se plimbe noaptea târziu, apoi cade în râu. Sună asta convingător? Gândește-te la vârsta lui, la experiența lui. Mason a fost ucis, iar eu voi descoperi cine a făcut-o.

— Asta nu e sarcina poliției elvețiene? Howard își scutură un fir de praf imaginar de pe mânecă, își netezi manșetele și dădu ocol mesei de lucru, privind la hârțile lui Tweed. Tweed se așeză în fotoliu și își șterse ochelarii. Nu spuse nimic, așteptând ca Howard să plece. Po-liția elvețiană, repetă Howard, întrucâtva iritat.

— Ai uitat ce a adus Mason de la Viena? Bănuiesc că ai citit raportul ministrului Apărării despre acel obiect. Consider că implicațiile sunt de-a dreptul îngrozitoare. Cred că de aceea l-au omorât ei pe Ma-son.

— Și cine ar putea fi "ei"? Întrebă Howard cu pedanterie tipică.

— N-am idee, mărturisi Tweed.

— Te duci singur? Fără acoperire?

— Ți-am spus mai devreme că s-ar putea să solicite ajutor din afară – că, datorita plecării lui Martel, suntem descoperiți. Am pe cineva acolo de câtva timp.

— Pe cine? se repezi Howard.

— Siguranța ajutorului – supraviețuirea – poate atârna de secretul

identității, secretul total. Persoana în cauză cunoaște bine Elveția.

— Ești foarte discret în privința sexului persoanei, observă Howard.

Discret. Tweed tresări imperceptibil la rostirea cuvântului. Își scoase ochelarii, lustruindu-i cu batista, până când Monica îi dădu un șervețel de hârtie moale. Howard se holbă la Monica.

— Ea știe? se răsti el.

— Nu știe. Poți să lași totul în seama mea.

— Se pare că nu prea am de ales. Când pleci?

— În seara asta... Tweed hotărî că se purtase foarte cavalierește cu Howard. Iau zborul de ora nouăsprezece, pentru Geneva. Ajunge la douăzeci și unu, ora locală. Apoi, expresul spre Berna. Oricine supra-veghează aeroportul la acea oră este probabil să nu mai fie atât de atent.

— Presupun că vei lua legătura cu Beck?

— N-am nici o idee despre ce voi face, sincer.

Howard o lăasă baltă, ca pe o problemă neplăcută. Se duse bățos până la ușă, apoi se opri. Îi trecu prin minte că, dacă Mason fusese ucis, misiunea putea fi periculoasă. Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Tweed, ar regreta despărțirea tăioasă.

— Presupun că ar fi mai bine să-ți doresc noroc.

— Mulțumesc, replică politicos Tweed. Cred că urmează să am nevoie de o mare cantitate din acest articol...

La primul etaj al Clinicii Berna, doctorul Bruno Kobler terminase verificarea fișelor medicale, când ușa biroului său se deschise. O umbră mare intră în camera luminată doar de veioza de birou, în ciuda după-amiezii întunecate. Kobler se ridică imediat în picioare.

— Totul e pregătit pentru la noapte, își informă vizitatorul.

— Suntem aproape gata, comentă cu voce caldă, liniștită, bărbatul impunător, cu ochelari fumurii. Încă un experiment, la noapte, apoi vom fi siguri. Alte probleme?

— S-ar putea să fie o mulțime. Newman e una dintre ele...

— De probleme neesențiale ne putem ocupa după congresul medical și recepția de la Bellevue Palace, remarcă bărbatul masiv, ca și cum s-ar fi referit la detalii administrative minore.

Statura sa părea să umple încăperea. Capul îi era masiv. Avea față rotundă și bărbie puternică. Chipul îi era palid, lipsit de sânge. Stătea cu brațele pe lângă corp. Dădea senzația unui Buda uman. Era înzestrat cu capacitatea unei totale imobilități.

Purta un costum închis la culoare, care se asorta cu umbrele. Ferestrele uriașe erau din sticlă fumurie, ceea ce accentua atmosfera întunecată. Purta ochelari de soare, pentru că lumina puternică îl deranja. Era un om care ar fi dominat orice încăpere în care ar fi intrat, fără a rosti vreun cuvânt. Capacitatea sa de concentrare era și ea extraordinară.

— O dată ce se va fi terminat recepția de la Bellevue, toți se vor duce acasă, remarcă el. Atunci va fi momentul să clarificăm lucrurile. Atunci vom prezenta *Terminal*-ul ca pe un fapt împlinit. *Tous azimuts*, concluzionă el. Visul unei generații a Statului Major se va împlini.

Se uită pe fereastră la munții din zare. Masivul lanț, neregulat și

brutal, se înălța deasupra platformei joase de nori. Stockhorn-ul. Exista o similitudine între stânca ce dominase orașul Thun de secole și bărbatul care stătea, aproape imobil, privind la ea.

— Acesta este subiectul pe care l-am ales pentru experiența de diseară, spuse Kobler, ocolindu-și masa de lucru, ca să arate dosarul deschis, cu fotografia unui pacient atașată primei pagini. Aprobați, domnule profesor?

20

Pentru restul zilei, Newman o îndemnase pe Nancy să viziteze Berna împreună cu el. Făcuse orice ca să o scoată din hotel. Nu uitase remarca făcută de ea: *mă faci să mă simt ca o prizonieră*. Se aștepta să fie plecat o bună bucată de vreme în cursul serii, pentru întrevederea cu Novak, în Thun. Dorea să se asigure că ea chiar va rămâne în Bellevue Palace.

Plimbarea constituia, de asemenea, un tratament și pentru el. Avea nevoie să-și limpezească mintea după cele două întrevederi tensionate care deja avuseseră loc. Călătoria la morgă împreună cu Arthur Beck, urmată de întâlnirea neprevăzută – așa păruse să fie – cu René Lachenal, continuau să-l preocupe. De ce era oare îngrijorat Lachenal, cel atât de calm de obicei? În mintea omului contraspionajului se cocea ceva, fu convins Newman.

Era un ger aspru în timp ce ei colindau pe sub arcade, oprindu-se cât timp Nancy se uita în vitrinele magazinelor. O purta pe toată lungimea străzii principale – Marktgasse, strada pietruită, cu câte un turn străvechi la fiecare capăt, ce se continua cu Kramgasse și Gerechtigkeistgasse.

Se plimbau în centrul peninsulei, spre capătul de la podul Ny-degg, unde Aar-ul se răsucește într-un cot uriaș, continuându-și curgerea paralel cu cursul anterior, către cealaltă latură a orașului. Străzile începură să coboare treptat până la locul în care arcadele se înălțau deasupra străzii de dedesubt.

Ajunseră în apropierea podului Nydegg, iar Newman privi, peste zid, la îngrămădirea ciudatelor case bătrâne, care străjuiau, la un ni-vel scăzut, strada. Nancy se uită o dată cu el.

— Trebuie să fie aici de secole...

— E cartierul Matte. N-au fost războaie, știi... prin urmare, trecutul s-a conservat. Să sperăm că așa va continua, ar fi o crimă pentru acest vechi oraș simpatice să fie atins...

El se opusese sugestiei ei de a-l vizita pe Jesse. Când îi explicase, ea nu obiectase.

— S-ar putea să-l alarmăm pe Novak, determinându-l să nu mai vină să mă întâlnească în seara asta. Am simțit că era, chiar așa, destul de nervos în privința ideii...

— Mă întreb de ce?

— Cred că este un om înfricoșat. Înfricoșat, dar, în același timp, dorește cu disperare să vorbească cuiva în care să aibă încredere.

— Par să fie o mulțime de oameni înfricoșați. Manfred Seidler e un

altul. Cum procedez în cazul în care sună cât timp ești plecat?

— Spune-i că-mi mențin hotărârea luată. Dacă mă sună mâine, îl voi întâlni mâine...

Dejunară la restaurantul Zum Ausseren Stand, situat în pasajul încălzit Zeughaus, dincolo de Marktgasse. Întâi trecură prin snack-barul plin de oameni care mâncau și priveau, la un televizor color, Jocurile Olimpice de iarnă de la Sarajevo.

Restaurantul era mobilat confortabil cu fotolii verzi tapițate, iar pereții erau acoperiți cu postere din Iugoslavia. Din nou, Sarajevo. Mâncară o supă excelentă, câte o porție de pui foarte bine preparat și încheiară masa cu înghețată, pe care Nancy o aprecie ca fiind "grozavă", ca, de altfel, și cafeaua "clasa întâi".

— Dacă un cetățean american o apreciază, trebuie să fie bună...

El îi privi ochii strălucitori și nu dori să se însereze. Era aproape pentru prima dată de când aterizaseră la Geneva, când exista o atmosferă lipsită de griji. Cu cinism, el spera că nu era preludiul a ceva total diferit.

Newman calculează timpul în așa fel încât ajunseră la Bellevue Palace la 6:15 p.m. Amurgul se lăsase pe nesimțite asupra orașului. Luminile se aprinseseră pe străzi și pe poduri. Voia ca ea să rămână singură cât mai scurt timp posibil. Urmând-o în holul de la intrare unde oamenii circulau încolo și înapoi, se opri.

— Plec la Thun, îi spuse. Îți sugerez o cină liniștită, cu o sticlă de vin bun. Ne vedem când mă întorc – n-am idee cât timp o să-mi ia. Cu cât stau mai mult, cu atât voi obține mai multe informații...

Se opri din vorbă, privind peste umăr. Lee Foley tocmai ieșise din lift. Americanul păru să nu-l fi văzut, luând-o spre dreapta și dispărând în josul scării, în direcția barului. Nancy se întorsese, de asemenea, ca să vadă la ce se uită.

— E ceva în neregulă, Bob?

— Nu, tocmai luam o hotărâre cu privire la ceva. Ar fi mai bine să știi că mă întâlnesc cu Novak în Thun, într-un hotel numit Freienhof... Îi silabisii numele. Numărul îl găsești în cartea de telefon. Doar dacă trebuie să dai de mine urgent. Acum mă duc...

— Ai grijă...

Bărbatul zvelt și înalt traversă grăbit Kochergasse spre una din cabinele telefonice de lângă biroul Hertz de închiriat mașini. Așteptase o veșnicie în cafeneaua de vizavi de Bellevue, prefăcându-se că citește *Berner Zeitung*, comandând trei cești de cafea și dându-le gata pe fiecare în parte în timp ce supraveghea atât intrarea principală, cât și intrarea în cafenea. Formă un număr și vorbi precipitat când auzi vocea de la celălalt capăt.

— Newman tocmai s-a întors. A intrat în hotel cu o femeie. Acum vreo două minute. Stai. Cred că iese din nou. Singur? Da. Vine spre mine. Acum a traversat strada. Se îndreaptă către un Citroen argintiu, parcat lângă un aparat de taxare. Deschide portiera. Nu pot să fac nimic. Demarează din

moment în moment...

— Eu pot, replică vocea. Avem mașini care așteaptă astfel de situații. Mulțumesc...

Străbătând Autostrada N6, spre Thun, Newman se simți obosit. Fusese o zi încărcată și era abia începutul. O lungă plimbare plăcută prin Berna, dar totuși obositoare.

Porni instalația de încălzire și coborî geamul. Aerul înghețat năvăli în interior. Îl socoti bine venit. Trebuia să fie în formă când îl va întâlni pe Novak. Autostrada cu patru benzi – două pe fiecare sens, separate pe mijloc de o insulă – se întindea în fața sa, în conul de lumină al farurilor. Imediat începu să se simtă mai bine, mai lucid.

Porsche-ul roșu apărură pe un drum lateral, cu farurile pe faza mică, în timp ce îl urmărea la o distanță potrivită. El îl observă, întâmplător, în oglinda laterală. Nici o încercare de depășire. Newman conducea aproape la limita de viteză. Porsche-ul, așîșderea.

Arcele podului îi fulgerară pe deasupra capului. Din când în când, ochii gemeni ai altor perechi de faruri veneau în direcția sa, de pe benzile ce duceau înapoi, spre Berna. Își privi ceasul. După cum planificase, trebuia să ajungă la Freienhof înainte de 7:00 p.m. Înaintea lui Waldo Novak. Își continuă drumul. Se va interesa de Porsche când va ajunge la Thun. Dacă va mai fi după el...

La volanul Porsche-ului său, Lee Foley avea două probleme asupra cărora să se concentreze. Citroen-ul din față, Audi-ul negru din spatele său. Observă prima dată Audi-ul ca două pete de lumină la mare distanță, în urmă. Îi atrase atenția, deoarece cele două pete se transformară treptat în faruri puternice. Se apropia ca un liliac uriaș.

Apoi încetini brusc, păstrând o viteză de croazieră și o distanță de aproximativ o sută de metri între mașina sa și luminile de poziție. Foley își plimbă ochii alternativ între Citroen și Audi-ul, din oglinda retrovizoare.

De ce să doboare recordurile – și limita de viteză – ca apoi să încetinească? Ajunse într-un punct în care nivelul obișnuit al autostrăzii continua într-o ascensiune ușoară chiar în locul în care drumul făcea o curbă. O mașină ce se îndrepta spre Berna, dincolo de insula centrală, veni chiar pe marginea înălțată. Cu farurile pe faza mare.

Foley clipi, privi din nou, scurt, în oglinda retrovizoare, în timp ce farurile nemicșorate ale celui alt vehicul prinseră Audi-ul într-un fascicul de lumină asemănător unui reflector. În față, doi bărbați. Aprecie că mai erau alți doi în spate. Înghesuială mare.

Abătându-se de pe autostradă, Foley intră în Thun pe Bernstrasse, în spatele Citroen-ului, apoi viră la dreapta, pe Grabenstrasse, în timp ce Newman își continuă drumul pe Hauptgasse. Opri aproape imediat într-un loc de parcare, stinse motorul și privi în oglinda retrovizoare.

Mașina Audi se opri la un colț, ca și cum șoferul nu era sigur în privința locului unde se afla. Doi bărbați coborâră din partea din spate a mașinii, care, apoi, pomi în viteză pe Hauptgasse, pe traseul pe care îl

urmase Citroen-ul. Foley așteaptă în continuare, cu mâinile pe volan.

Unul din bărbați, cel cu mustață, peste patruzeci de ani – ceva din atitudinea sa sugerând că era șeful – scăpă din mână dreaptă un obiect. Avea reflexe foarte bune. Prinse obiectul la jumătatea drumului, înainte de a lovi pavajul. Un obiect care semăna leit cu un radio-telefon.

Foley zâmbi în barbă, coborând din mașină și încuind-o. Crezu că le știe meseria.

Spre deosebire de Berna, orașul Thun este atât de germanic, cât o spune numele. Râul Aar, izvorând din Thunersee – lacul Thun, prea departe de oraș ca să fie văzut – îl împarte în două. Râul izolează, de asemenea, zona centrală insulară, legată de cele două maluri printr-o serie de poduri.

Sosirea în Thun, ca, de altfel, și la Berna, constituie o călătorie înapoi, în Evul Mediu. Clădiri străvechi se înșiră pe malul apei. Bătrâne poduri, cu acoperișul din lemn, leagă malurile râului Aar care, lăsând orașul în urmă, curge către îndepărtata Berna.

Străbătând Hauptgasse, Newman văzu Porsche-ul roșu cotind pe Grabenstrasse și hotărî că bănuielile sale erau neîntemeiate. Își continuă drumul, virând în stânga, pe Sinnebrucke, către insulă, și parcă Citroen-ul în locul numit Balliz. Apoi străbătu înapoi drumul pe jos, în liniștea străzilor întunecate, în direcția hotelului Freienhof, care domină o porțiune a râului Aar. Prima surpriză fuse că Waldo Novak ajunsese acolo înaintea sa.

Scoțându-și pardesiul și agățându-l pe un cuier din hol, îl studie pe american care ședea la o masă din colț, în restaurant. Două pahare goale de pe masă îi indicară lui Newman că Novak ajunsese mai devreme, pentru a-și face plinul, pentru a-și face curaj în vederea confruntării cu englezul – lucru care îi conveni de minune lui Newman.

— Încă un Canadian Club, comandă Novak ospătarului și apoi îl văzu pe Newman.

— Și mie la fel...

— Duble, nu uita, strigă Novak în spatele ospătarului. OK, Newman, deci ai venit. Unde mergem de aici?

— De ce ai acceptat slujba asta la Clinica Berna? întrebă Newman într-o doară.

Se așeză, așteptând răspunsul, în timp ce Novak dădu pe gât jumătate din noul pahar, el sorbind din al său. Americanul purta o scurtă sport cu carouri mari și pantaloni gri de flanel. Fața îi era congestionată, iar el se juca cu paharul pe care îl trântise pe masă.

— Pentru bani. De ce acceptă oricine o slujbă? întrebă el.

— Uneori, pentru că este... devotat, cred că acesta e cuvântul pe care îl căutam.

— Ei bine, l-ai găsit – cuvântul! Ai mai descoperit, în ultima vreme, ceva despre care s-ar cuveni să știi?

— Două cadavre.

Novak îngheță. Culoarea intensă îi părăsi chipul tinerească. Strânse paharul atât de puternic, albindu-i-se încheieturile, încât Newman crezu că e gata să-l zdrobească. Deși mesele din vecinătatea lor erau libere, el privi

de jur-împrejur, ca un om hăituit.

— Ce cadavre? îngăimă el.

— Mai întâi, un omuleț numit Julius Nagy. Există o legătură de netăgăduit între el și doctorul Kobler. Cineva l-a îmbrâncit, noaptea trecută, pe Julius Nagy de pe Platforma din Berna. E o cădere de cel puțin treizeci de metri, probabil mai mult. A sfârșit-o pe capota unei mașini. Făcut terci.

— Încerci să mă înspăimânți?

— Doar încerc să te țin la curent cu desfășurarea evenimentelor. Nu vrei să afli despre cel de-al doilea cadavru?

— Dă-i înainte, Newman. Nu mă înfricoșezi...

— Un englez numit Bernard Mason. Investiga clinici elvețiene – ceea ce, cu siguranță, vom descoperi că era un paravan pentru verificarea Clinicii Berna. A sfârșit-o în râu – cu trupul strivit de un stăvilar. A te interesa de Clinica Berna nu pare să fie o preocupare prea sănătoasă. Chelner, încă două duble. Ne plac rezervațiile...

— Nu cred că vreau să stau cu tine de vorbă, Newman.

— Ai pe altcineva în care să te încrezi? Ce e acel lucru pentru care merită să fii în slujba profesorului Armand Grange?

— Două sute de mii de dolari pe an...

Rostise cu bravada unui bețiv, pentru a-i arăta lui Newman că se baza pe ceva și că, mai tânăr fiind, era un câștigător. Newman trată cu neîncredere afirmația referitoare la enormul salariu – Novak exagera. Era o extravaganță. Plăti chelnerului pentru noul rând de băuturi, iar Novak își înșfăcă paharul, aproape vărsându-l în decursul mișcării.

— Cum este să lucrezi cu un șef ca Grange? se interesă Newman.

— M-am hotărât, Newman. Decizia sună asemenea celei a lui Napoleon pe punctul de a da ordine în bătălia de la Austerlitz. Nu mai vorbesc cu tine nici un cuvânt. Așa că ce-ar fi s-o lași baltă?

Acesta fu momentul în care Newman simți că îl scăpase din mână. Fu, de asemenea, momentul pe care îl alesese Lee Foley ca să intre și să se așeze pe scaunul din fața lui Novak.

— Sunt Lee Foley. Tu ești doctorul Waldo Novak din New York. Ești în prezent repartizat la Clinica Berna. Corect?

Având capul descoperit, Foley era îmbrăcat cu pantaloni și canadiană. Ochii săi albaștri îi țintuiau pe cei ai doctorului. Nici măcar nu privise în direcția lui Newman. Era ceva în atitudinea lui Foley care îl determină pe Novak să facă un efort teribil de a se trezi.

— Și ce dacă sunt? întrebă, el, într-o tentativă de agresivitate.

— Suntem îngrijorați în privința ta, Novak. Foley vorbi calm, pe un ton plat, dar vocea sa avea încă un timbru grav. Problema este că suntem tot mai îngrijorați pe zi ce trece, adăugă el.

— Cine naiba sunt "noi"? Cine naiba ești dumneata?

— C.I.A.... Brusc, Foley deschise o legitimație și o împinse pe masă. Novak lăsă jos paharul, fără să bea. Luă legitimația și se holbă la ea, la Foley și, din nou, la legitimație. Foley se întinse peste masă și i-o smulse din mâini, strecurând-o la loc în buzunarul de la piept, cu ochii săi albaștri

ațintiți într-ai lui Novak în timp ce continuă să vorbească liniștit. Îți spun eu ce urmează să faci. Urmează să-i răspunzi lui Newman la absolut orice întrebare ți-ar putea pune. Am fost clar?

— Și dacă n-o fac?

— Nu beau nimic, mulțumesc, spuse Foley, refuzând tratația lui Newman, cu ochii încă fixați în ai lui Novak. Dacă nu, trebuie să știi că deja am luat în calcul retragerea pașaportului dumitale. Și înțeleg că Departamentul de Justiție a mers și mai departe. Au început demersurile pentru revocarea cetățeniei dumitale americane... Foley își păstra încă atitudinea calmă, nepăsătoare. Îl privi pe Newman, acceptând să-i ia ceva de băut, doar niște apă Perrier. Avea gâtul destul de uscat. Probabil, datorită temperaturii scăzute. Își privi ceasul. Sunt grăbit, Novak. Și să nu te apropii de Ambasada americană din Berna. Asta ar putea doar să-ți înrăutățească situația. Ce ți-am spus vine direct de la Washington. Hotărăște-te. Ai sau n-ai de gând să colaborezi cu Newman?

— Am nevoie de puțin timp de gândire...

— Fără timp de gândire. Acum! Da. Sau nu.

Foley își bău apa Perrier și privi pe fereastră, departe de Novak. Dincolo de o stradă îngustă se afla un braț al râului. Dincolo de acea clădire veche, ale cărei lumini se reflectau în apa întunecată. Își termină de băut apa, își privi din nou ceasul și se uită ținută la Novak.

— Și nu m-ai văzut. Nu exist. Asta e, dacă ții la sănătatea ta. Deci, cum rămâne?

— Voi colabora. Sper că va rămâne confidențial?

Foley se ridică, fără a răspunde – un bărbat impunător – înclină capul către Newman și dispăru în noapte. Novak făcu un gest spre chelner, care aduse încă două pahare. Newman îl așteptă până ce dădu pe gât încă un Canadian Club și își puse pe masă propriul pahar.

— Ce vrei să știi? Întrebă Novak pe un ton resemnat.

— Care este naționalitatea pacienților din Clinica Berna? Amestecată?

— E ciudat. Nu sunt elvețieni. Toți sunt americani, câțiva din America de sud – care își pot permite. Grange pretinde taxe enorme. Majoritatea au venit la el ca urmare a turneului de conferințe din State. E total implicat în problema regenerării celulare. Deci, e o sabie cu două tăișuri.

— Asta ce înseamnă?

— Uite ce e, Newman... Novak, cenușiu la față, în urma întâlnirii cu Foley, se întoarse, pentru a-l privi pe englez, ... nu trăim într-o lume perfectă. Sunt o mulțime de familii americane putred de bogate, deseori recent îmbogățite. Magnați ai petrolului din Texas, oameni care au făcut milioane în Silicon Valley, ca urmare a boom-ului electronicii. Și alții asemenea lor. Grange are un acut simț al detectării locurilor în care banii sunt controlați de vârstnici – bărbați și femei – ale căror dragi rude apropiate tânjesc să preia acest control. Trimit capul familiei la Clinica Berna, pentru așa-zisa regenerare celulară. Asta îi scoate din cursă. Solicită o dispoziție judecătorească de administrare a proprietății. Pricepi?

— Continuă...

Vocea lui Novak se schimbă, iar el mimă o pledoarie.

— Onorată instanță, afacerea este în pericol să se ducă de râpă, dacă nu cumva ne împuterniciți pe noi să o menținem în competiție.

Proprietarul este într-o clinică elvețiană. Nu-mi place să folosesc cuvântul "senil", dar... Mai luă o înghițitură. Acum îți dai seama cum stau lucrurile cu adevărat? Grange oferă pacientului – care este grav bolnav – speranța unei vieți noi. Oferă moștenitorilor șansa de a pune mâna pe o avere. Plătind un preț. E o formulă strălucită, bazată pe o necesitate. Profesorul Grange e un om strălucit. Are un efect hipnotic asupra oamenilor, în special asupra femeilor.

— În ce sens hipnotic?

— Le face pe rude să simtă ceea ce vor ele să simtă – că procedează corect exilând în Elveția pe bărbatul sau femeia care le stă în cale. Îngrijire dragăstoasă și atenție sporită. Tonul lui Novak se schimbă. Ceea ce vor toți acești ticăloși este să pună mâna pe bani. Grange a elaborat o formulă perfectă, bazată pe natura umană.

— Până aici nu e nimic criminal în mod special, comentă Newman.

— *Criminal?*

Novak vărsă pe masă un pic din băutura sa. Ospătarul grijuliu, pregătit pentru o nouă comandă, apăru cu un șervet și șterse masa. Novak, șocat, așteaptă până ce rămaseră singuri.

— Cine a pomenit despre activități criminale?

— De ce păzește Armata Elvețiană clinica?

— Asta e o treabă ciudată, despre care nu vreau să știu. Îmi fac meseria și nu pun întrebări. Asta e Elveția. Toată e o tabără militară. Ai știut că e o bază militară de antrenament la Lerchenfeld? Asta se află de cealaltă parte a orașului. În Thun-Sud...

— Dar ai văzut în Clinica Berna bărbați în uniforme militare? insistă Newman. Nu uita ce a spus Foley.

— Sunt aici de un an. În tot acest interval am văzut doar oameni îmbrăcați cu un soi de uniforme. O dată la poarta principală, o dată patrulând în zona de lângă laborator...

— A, da. Laboratorul. Ce se petrece în locul acela?

— N-am idee. Nu mi s-a îngăduit accesul. Dar am auzit că acolo e locul în care se desfășoară experimentele cu regenerarea celulară. Bănuiesc că elvețienii sunt foarte avansați în tehnica de a opri înaintarea în vârstă. Novak se înfierbântă pe această temă, relaxându-se pentru prima oară. Tehnica datează dinainte de război. În o mie nouă sute treizeci și opt Somerset Maugham -scriitorul – a urmat primul tratament. A fost asistat de faimosul doctor Niehans, care l-a injectat cu celule extrase din fœtusul mieilor nenăscuți. Timpul era factorul cheie. Nu trebuia să se scurgă mai mult de o oră între sacrificarea oii gestante și injectarea celulelor la pacientul uman. Niehans a măcinat mai întâi celulele obținute de la fœtus și le-a solubilizat într-o soluție să-rată. Soluția era injectată în mușchii fesieri ai pacientului...

— Totul sună un pic macabru, remarcă Newman.

— Somerset Maugham a trăit până la nouăzeci și unu de ani...

— Și Grange are rezultate similare?

— Acesta e secretul lui Grange. Aparent, tehnica sa este mai avansată decât a lui Niehans. Știi sigur că păstrează o diversitate de animale în acel laborator, dar ce fel de animale, nu știu. Mai este și altă clinică ce se axează pe același tip de tratament, lângă Montreux. Ei o

numesc *Cellvital*.

Newman își umplu, în tăcere, paharul cu Perrier din sticla pe care o lăsase Foley. Aprecie ca interesantă informația pe care tocmai i-o dăduse Novak. Putea să explice referirea lui Jesse Kennedy la "experimente" – o activitate nu mult mai sinistră decât faptul că ea nu fusese unanim acceptată de practicanții medicinei de oriunde.

— Mi-ai spus naționalitatea pacienților, spuse după o scurtă pauză. Tu ești american. Dar ceilalți doctori?

— Sunt elvețieni. Grange mi-a cerut să vin, în timpul unuia dintre turneele lui americane...

— Și ai venit pentru un motiv foarte firesc: banii?

— După cum ți-am spus, două sute de mii de dolari pe an. Fac avere – la vârsta mea...

Deci Novak nu aruncase vorbe în vânt, pentru a-l impresiona, reflectă Newman. Simți că încă nu-i pusese întrebarea potrivită. Îl atinse pe Novak într-un punct sensibil, punând întrebarea pe un ton indiferent:

— Și ce faci pentru asta? Semnezi niște stupide certificate de deces?

— Du-te dracului!

— Am impresia că în clinica asta și-a găsit loc diavolul – și că tu bănuiești mai mult decât spui. Locuiești în zonă?

— Da. Novak devenise rezervat. Face parte din contract.

— Și doctorii elvețieni?

— Se duc acasă. Uite ce e, Newman, pentru banii mei lucrez destule ore. Sunt la ordin cea mai mare parte a anului...

— Calmează-te. Mai bea un pahar. Și în privința personalului – gărzile, îngrijitoarele, recepționerii? Ei de unde vin?

— Asta e cam ciudat, acceptă Novak. Grange n-ar angaja localnici din Thun. Ei locuiesc, de asemenea, în zonă. Majoritatea sunt din alte părți ale Elveției. Toți, cu excepția lui Willy Schaub. El locuiește în Matte – un cartier al Bernei, lângă Nydeggbucke. Se duce în fiecare noapte acasă.

— Ce meserie are? Întrebă Newman, scoțându-și agenda.

— Brancardier șef. Bănuiesc că e acolo de când lumea. Omul treburilor ciudate. Învârte totul. De încredere...

— O să-mi notez adresa lui...

Novak ezită până când Newman rosti, pur și simplu "Foley", apoi se răzgândi.

— Întâmplător știu unde locuiește. O dată am avut nevoie de niște medicamente și, de vreme ce eram în Berna, le-am luat de la el de acasă. Poveste veche. Gerberngasse, numărul 498. E, practic, sub pod. Este o scară acoperită care duce de la capătul podului în Gerberngasse. Probabil că el cunoaște mai mult decât oricine în privința Clinicii Berna – cu excepția lui Grange și a lui Kobler...

— Mulțumesc, Novak, ai fost foarte amabil. Încă ceva, înainte să plec. Va trebui să te văd din nou. O să participi la recepția medicală de la Bellevue Palace?

— Profesorul mi-a cerut să fiu acolo. Lucru foarte neobișnuit...

— De ce neobișnuit?

— Va fi prima atribuție publică pe care o voi avea de când am venit aici.

— Prin urmare, vei putea să te strecorei afară pentru scurt timp. Am putea vorbi în camera mea. Poate m-am gândit și la alte întrebări. De ce arăți atât de neîncrezător? Grange te ține cumva cu lanțul de gât?

— Bineînțeles că nu. Nu cred că e bine să fim văzuți multă vreme împreună...

— Ai fi putut fi urmărit?

Privi prin restaurant care începea să se umple. Păreau, după frânturile de conversație, să fie fermieri și comercianți locali. Fermierii se plâneau de vremea rea, ca și cum aceasta era unică în decursul istoriei.

— Nu, replică Novak. Mi-am luat măsuri de precauție. M-am învățat o vreme, înainte de a-mi fi parcat mașina. Apoi am străbătut, pe jos, drumul până aici. Asta e tot?

— Laboratorul în care n-ai intrat niciodată. E un pasaj acoperit care duce la el dinspre Clinică. Trebuie să fi auzit ceva bârfe în privința lui.

— Numai despre *atombunker*. Probabil știi că elvețienii au acum o reglementare cum că orice clădire nou construită, inclusiv locuințele personale, trebuie să includă un *atombunker*. Ei bine, bănuiesc că acela de sub laborator este enorm. O ușă uriașă, făcută din oțel masiv, groasă de cincisprezece centimetri – felul în care mi-a fost descrisă te duce cu gândul la intrarea unei bănci din Zürich. Trebuie să încapă toți pacienții și personalul, în caz de necesitate...

Prin urmare, acest lucru putea să explice alt lucru nevinovat, pe care Newman îl considerase sinistru – pasajul acoperit dinspre laborator ducea, de asemenea, la *atombunker*. În pofida tuturor acestor întrebări, încă nu reieșea absolut nimic necurat în privința Clinicii Berna. Îi trecu prin minte un gând întârziat: rosti întrebarea în timp ce își îmbrăca pardesiul:

— Deci, te-ai gândit că ai fi putut fi urmărit?

— Nu prea. Kobler a spus că mi-ar sugera să-mi iau o seară liberă. M-a îndemnat să-mi petrec noaptea în alt loc, dacă simt nevoia... Novak se întrerupse, iar Newman așteptă, crezând că americanul făcuse o legătură mentală. Ciudat lucru, spuse Novak încet, dar ultima dată când a făcut-o, a fost în noaptea în care a murit Hannah Stuart...

21

Newman ieși în aerul tăcut și înghețat al nopții. Străzi pustii. Așteptă până ce ochii i se obișnuiră cu întunericul. Era pe punctul de a aprinde o țigară, când se răzgândi. Nimic nu localizează mai clar o țintă decât flacăra unei brichete. Iar el nu uitase că una dintre armele pe care Beck le declarase furate în regiunea Thun era o pușcă cu lunetă de tip militar.

Uitându-se după eventuali urmăritori, porni spre Sinnebrücke. Încă nu era convins că Novak îi spusese tot. Americanul era posibil să fi fost trimis de Kobler, pentru a-l atrage pe Newman în Thun. Mai târziu, după prea multă băutură, Novak s-ar fi putut hotărî să-și ia măsuri de siguranță în privința discuției cu el. Newman era convins de un lucru: nu putea avea încredere în nimeni.

Apa izvorâtă din lac clipoceă pe zidul de la poalele podului. Apoi auzi

apropiindu-se pufăitul ușor al motorului unei șalupe. Micuța ambarcațiune avea chila plată. Când barca trecu pe sub lumina unui felinar, văzu că era propulsată de un motor exterior Yamaha. La pupa stătea ghemuit un bărbat.

Newman se retrase în umbră, nefiind sigur dacă fusese văzut. Bărbatul duse la gură un obiect plat, asemănător unei cutii. Un radio telefon. Îl supravegheaseră dinspre singura zonă pe care el o trecuse cu vederea – dinspre râu. Fusese, probabil, un fleac să-i observe pe Novak și pe Newman șezând la masa de la fereastră, în restaurantul luminat. Să fi raportat el, oare, că Newman abia părăsise restaurantul?

Berna este asemănătoare unui uriaș transatlantic, construit din piatră și stâncă, dominând ținutul înconjurător. Centrul orașului Thun este situat pe o insulă dintr-un bazin. Newman privi în sus, spre țărmul nordic, unde latura împădurită a dealurilor urca abrupt, dealuri pe care luminile caselor străluceau aidoma unor bijuterii. Părăsi podul, traversă strada, la adăpostul uneia dintre numeroasele arcade de dimensiuni mai reduse decât ale celor din Berna.

Urmă un drum ocolitor către locul în care își lăsase parcată mașina, în Balliz. Căută un Porsche roșu, orice indiciu în privința lui Lee Foley, orice indiciu în privința altor urmăritori.

Cu rețeaua sa de canale, Thun este ca o mică Veneție sau ca Stockholm.

Privind spre sud, văzu la capătul străzii conturul vag al unui munte impresionant, cu pantele superioare albite de zăpadă. Își continuă, cu încetineală, drumul, ascultând. Lăsă în dreapta unul dintre bătrânele poduri acoperite și i se dezvălui priveliștea dinspre nord. În cel mai înalt punct de deasupra orașului se înălțau zidurile mărețe și turlele secularului castel, o siluetă sinistră, dezvăluită pe jumătate de noaptea înstelată. Bolborositul și plescăitul apei constituiau singurele sunete. Se hotărî.

Newman nu verificase doar prezența urmăritorilor: își reluase plimbarea singuratică în timp ce se lupta să ia o hotărâre. Nu-și putea lua gândul de la ceva ce spusese Novak. *Kobler a spus că mi-ar sugera să-mi iau o seară liberă... ultima dată când a făcut-o, a fost în noaptea în care a murit Hannah Stuart...*

Se înapoie grăbit în locul în care era parcat Citroen-ul, se așeză la volan, porni motorul și urcă pe străzile pustii, înspre Thun-Nord, către Clinica Berna.

Scena îngrozitoare apăru în lumina farurilor lui Newman în timp ce se afla pe coama unui deal. Venind dinspre nord-vest, urmase un traseu care-l conducea la poarta principală a Clinicii Berna. În dreapta sa, de-a lungul drumului îngust, se afla gardul de sârmă ce împrejmuia terenurile întinse ale Clinicii, care, în acest loc, aveau un relief abrupt. Ceva mai devreme traversase zona zăpezilor eterne și știa că laboratorul era dincolo de gard, ascuns de o denivelare a reliefului.

În lumina farurilor văzu, în gardul de sârmă, o poartă larg deschisă. În stradă, lângă poartă, erau parcate două mașini de poliție cu luminile albastre de pe capote clipind și rotindu-se. În incinta clinicii urca în fugă

panta stâncoasă, spre poartă, o femeie îmbrăcată cu un soi de robă. În spatele ei, în întuneric, sărea o formă neclară. Unul din blestemații de dobermani. Femeia continua să alerge, o fugă împleticită. În lumina farurilor uneia din mașinile de poliție stăteau doi oameni. Beck și, Dumnezeu!, Nancy...

Dobermanul era pe cale să o ajungă pe femeia care alerga. Era prea departe de poarta deschisă. Hristoase! Era un coșmar. Newman opri lângă poartă în timp ce Beck își ridică ambele mâini, rămânând nemișcat. Strângea o armă. În spatele său apărură o a treia mașină. Nu era mașină de poliție. Frână violent și cineva țâșni afară din ea. În acel moment Beck trase. Câinele se ridică vertical în noapte, păru să rămână în suspensie, apoi se prăbuși la pământ. Se petreceau atâtea evenimente, încât erau greu de crezut.

Newman își părăsi mașina. Bărbatul care tocmai sosise era căpitanul René Lachenal. În uniformă completă. Femeia care alerga trecu, clătinându-se, de poartă și se prăbuși pe șosea. Halatul i se desfăcu, și Newman văzu că pe sub veșmântul gros purta pijama, iar pantofii ușori îi erau plini de zăpadă.

Nancy era deja aplecată asupra formei inerte. Beck folosea aparatul său de emisie-recepție. Newman numără șase polițiști în uniformă, toți purtând jachete din piele și pistoale automate la șoldul drept. Beck își strecură arma în buzunar și își puse mânușile. Închise poarta și se opri în fața ei, jucându-se cu ceva. Newman nu putea să vadă ce făcea.

— Încălcați teritoriul unei zone militare, strigă furios Lachenal. Ne ocupăm noi de această femeie...

— Zonă militară? Beck își îndreaptă ținuta și se îndepărtă de poarta care, văzu Newman acum, era încuiată cu lacătul. Despre ce dracu vorbești? Am cerut o ambulanță pentru această femeie. În foarte scurt timp va fi aici...

— Desfășurăm manevre militare, insistă Lachenal. La intrarea pe drumul ăsta era o barieră...

Silueta sa înaltă, uscățivă îl domina pe Beck, care privea atent în direcția Bernei, de unde se putea auzi, apropiindu-se, sunetul unei sirene, crescând treptat în intensitate.

— Da, am văzut bariera, îi spuse Beck. Am depășit-o. Și se pare că bine am făcut. În orice caz, nu exista nici o avertizare oficială preliminară a vreunor manevre. Și, am salvat-o pe această femeie. Ați văzut câinele acela...

Newman avu o serie de impresii vii, pe care mai târziu și le reaminti asemenea imaginilor făcute la lumina blitzului unui aparat. Un transportor blindat oprind în spatele mașinii lui Lachenal. Soldați îmbrăcați în echipament de luptă – căști, uniforme de camuflaj, arme automate – sărind din el și răspândindu-se în cerc. Lachenal ducând la ochi, cu o expresie gravă, un binoclu atârnat la gât și scrutând grăbit terenul din spatele gardului de sârmă ghimpată. Nancy, care se afla în apropierea lui Newman, ridicându-se încet și șoptindu-i lui Beck în așa fel încât singura persoană care o mai auzi fu Newman.

— Mă tem că nu am salvat-o. E moartă. Nu-mi place aspectul ei. Firește că nu pot fi sigură, dar toate simptomele indică faptul că a murit

asfixiată. Și, mai grav, am descoperit semne specifice unei forme de otrăvire. Dacă îmi cereți să ghicesc – ar putea fi doar o presupunere – aș diagnostica cianură...

— Oprește-te, îi sugerează Beck. Am toate elementele necesare.

Ambulanța sosisese. Șoferul, hotărât, își strecură mașina printre transportor și mașina lui Lachenal, înaintând până ce botul mașinii sale aproape atinsese Citroen-ul lui Newman, trase cu spatele în zona porții, întoarse în așa fel, încât ambulanța se afla cu spatele spre Berna, și opri alături de trupul femeii de pe șosea. Ușa din spate se deschise, doi bărbați în alb coborâră, purtând o brancardă, și, în acel moment, interveni Lachenal:

— Ce faceți? Întrebă el. Pot să dispun imediat să fie dusă la un spital militar pentru primul ajutor...

— E moartă, Lachenal, îi spuse pe un ton rece Beck.

Se petrecu ceva extraordinar. Silueta trufașă a căpitanului de contrainformații, membru al Statului Major, era dominată acum de silueta mult mai scundă a lui Beck prin simpla forță a personalității. Polițistul își scoase din nou pistolul automat și îl ținu cu țeava spre pământ.

— Totuși, o putem lua noi, spuse după un timp Lachenal. Poate fi o problemă de resortul contraspionajului...

— Las-o baltă, Lachenal. Îmi asum răspunderea. Și consider acest caz ca pe unul de omucidere suspectă. Este o problemă care cade în întregime sub jurisdicția Poliției Federale. Apropo, dacă nu ordoni imediat oamenilor dumitale să-și lase jos armele, în momentul în care ajung la Berna, te voi da în judecată pentru obstrucționarea cursului justiției...

— Ei nu amenință pe nimeni...

— Aștept.

Lachenal dădu un ordin scurt ofițerului însărcinat cu comanda detașamentului. Soldații urcară în transportor, care apoi, cu o oarecare dificultate, întoarse înainte de a se îndrepta spre Berna. Beck privi aceste operațiuni cu o expresie înghețată, având încă pistolul pe lângă corp. Lachenal se întoarse și îl privi.

— Omucidere? Nu înțeleg.

— Nici eu nu înțeleg până când nu va fi efectuată autopsia. Încă ceva. Este de față un doctor specialist, care a examinat cadavrul. Declară că femeia moartă indică simptome clare că ar fi murit datorită cianurii sau altei forme de otrăvire. Asta în caz că mai ai și alte gânduri. Îmi închipui că ai propriul dumitale radio-telefon, ca să fii la curent cu desfășurarea acestor manevre care s-au ivit brusc? Bun. Haide să ne sincronizăm lungimile de undă. Doresc să rămân în legătură directă cu dumneata până ajungem, în siguranță, la Berna. Poate că vei fi atât de amabil, încât să ne însoțești în mașina dumitale?

— Consider jignitoare aluzia din spatele cererii dumneavoastră...

— Dar te vei conforma, spuse tăios Beck. Cuvântul pe care l-am folosit a fost omucidere. Acesta are prioritate față de oricare alte situații, cu singura excepție a stării de război. De acord?

— Vă voi însoți cu mașina mea până la periferia Bemei. Poate vreți să fiți primii, apoi ambulanța, iar eu să închei coloana?

Beck încuviință din cap, încă ținând situația sub control. Brancardierii

transportaseră corpul femeii în ambulanță și închiseseră ușile. La cererea lui Newman, Beck acceptase ca unul din oamenii săi să conducă Citroen-ul înapoi în Bellevue, pentru ca astfel Newman să poată călători cu Nancy în mașina lui Beck.

Înainte de a pleca, Beck ordonă celorlalți polițiști să se înghesuie în cealaltă mașină și să patruleze în jurul întregului perimetru al Clinicii Berna. Trecând pe lângă ambulanță, făcu semn cu mâna înmănușată înspre partea geamului șoferului, pentru a-i indica să-l urmeze. La plecare nu mai schimbă nici un cuvânt cu Lachenal, menținându-și astfel până la capăt controlul deplin asupra situației.

Deschise ușa din spate a mașinii sale, o invită pe Nancy să intre și o prezintă subordonatului său, Leupin, care i se alătură, pe cealaltă parte. Făcu observația în timp ce se așeză la volan, iar Newman luă loc lângă el.

— Nu sunt deloc mulțumit de Lachenal. Pare să aibă prea mulți oameni la dispoziția sa cât ai bate din palme. Ți dai seama că trebuie să fi chemat transportorul acela blindat după ce sosise, dar *înainte* de a coborî din mașină?

Beck demarase când Newman arătă cu degetul spre aparatul de emisie-recepție așezat în poala lui Beck. Butonul de comunicare era pe poziția *închis*.

— Poți să-l ții sub observație cu ăsta, nu-i așa?

— Dar cu cine vorbește în acest moment, pe o altă lungime de undă? Pur și simplu, nu știu. Lachenal părea foarte îngrijorat și nesigur în privința întregii afaceri, asta e cert. Lachenal al nostru e un tip foarte complex, dar, în fond, e un om integru. E preocupat doar de siguranța Elveției...

— Și cât de departe ar merge cu această protecție? Militarii trăiesc cu adevărat într-o lume numai a lor.

— În mare măsură aceasta va depinde de modul în care reacționează în următoarele câteva minute, înainte să ajungem la autostrada spre Berna... Dumnezeuule! Cred că și-a pierdut mințile. Privește la acel...

În fața lor, cum coborau dealul, blocând drumul ca un zid, se afla o mașină blindată uriașă, cu o țeavă de tun cât un stâlp de telegraf. Newman încremeni. Era un tanc nemțesc tip Leopard 11.

Monstrul pe șenile era imobil. Cu excepția unei părți aflate în mișcare. Țeava imensă de tun, cu protuberanța masivă din capăt, era înălțată într-un unghi ascuțit. Încet, începu să coboare. Pe bancheta din spate, Nancy, înghețată de frică, își mușca încheieturile degetelor, incapabilă să-și ia ochii de la țeava care își începuse coborârea. În curând urma să-i țintească în plin.

Beck oprise mașina. Newman avu o presimțire sumbră. Cunoștea capacitatea Leopardului. Un proiectil putea să-i spulbere. Mașina va dispărea. Ambulanța din spatele lor se va dezintegra. Va trebui să răzuiască resturile celor două vehicule -și ale ocupanților lor de pe șosea. Înălțimea continua să scadă.

— Probabil că au înnebunit, spuse răgușit Beck.

Întinse mâna spre aparatul de emisie-recepție, ca să ia legătura cu Lachenal, apoi îi dădu drumul înapoi, în poală. Newman încuviință din cap.

Efectiv, nu era timp pentru a da de Lachenal. Asta presupunând că ofițerul trecuse pe lungimea de undă stabilită.

— Nu e timp pentru Lachenal, îl avertiză Newman.

— Știu...

Țeava tunului păru să se miște cu încetinitorul, nemilos. Inițial, fusese îndreptată spre cer. Acum, pierduse jumătate din înălțime. Mai avea doar câteva grade înainte ca ei să privească drept în față vârful diabolic.

Nancy se uită la Leupin, un bărbat înalt, cu o față prelungă. Fața îi era udă de transpirație. Părea hipnotizat de coborârea inevitabilă a țevii uriașe. Încă privind fix în față, el întinse mâna stângă și îi strânse umărul lui Nancy, încercând să-i insufle puțin curaj.

— Țineți-vă bine! urlă deodată Beck.

Eliberă frâna și își înfipse piciorul în accelerație. Audi-ul țâșni înainte, pe șoseaua înghețată, recăpătându-și echilibrul sub controlul de fier a lui Beck, în timp ce prindeau viteză spre tancul ale cărui dimensiuni crescuseră enorm, ca și cum ar fi năvălit spre ei, prin parbriz. Vârful armei se afla aproape în fața lor. Newman avu viziunea îngrozitoare a loviturii proiectilului uriaș. Încă o fracțiune de secundă și explozia ar fi sfârtecat metalul, despicând carnea, incinerându-i într-un groaznic infern, sub forța de baros a detunăturii.

Beck, cu mușchii feței încordați, conduse mai departe, trecu pe sub țeava tunului ce se întindea mult dincolo de șasiul tancului. Bruscă frânele. Deși aveau centurile de siguranță puse, toți ocupanții mașinii zvâcniră înainte. Beck oprise la câțiva centimetri de șenilele masive ale tancului. Nu mai era posibil să deschidă focul. Înșfacă aparatul de emisie-recepție.

— Lachenal! Ești acolo? Bine. Ce mama dracului ai de gând? E un nenorocit de tanc uriaș cu țeava îndreptată spre noi. Sunt în legătură radio directă cu Berna. Au auzit tot. Dă la o parte din drumul meu bucata asta de fier vechi. Spune-le să se dea înapoi, să elibereze drumul... M-ai înțeles?

— Am încercat să te chem... Încordarea din tonul lui Lachenal răzbătu clar prin aparatul de emisie-recepție. Tu tot vorbeai. Totul e o greșeală. Kobler așteaptă într-o mașină să vă vorbească. Tancul era pentru a vă opri să-l depășiți. M-a ajuns din urmă la ieșirea principală a Clinicii...

— Spune-i lui Kobler să se arunce de la etaj, se răsti Beck în timp ce dădu câțiva centimetri în marșarier, folosind pentru aceasta o singură mână. Îți mai spun doar o singură dată. Spune-i conducătorului acelui tanc să dea înapoi. Va avea loc o anchetă...

— Am dat deja ordin, raportă Lachenal. Trebuie să înțelegeți că au loc manevre...

— Manevrele doctorului Bruno Kobler?

Aceasta îl amuți pe Lachenal. Rămaseră tăcuți în timp ce Leopardul își începu mișcarea de răsucire, șenilele scrâșnind greoi în timp ce conducătorul dădu înapoi și îl întoarse într-o intersecție, chiar în spatele lor. Beck privi în oglinda retrovizoare și îi făcu un semn scurt șoferului ambulanței, indicându-i faptul că momentul critic trecuse. De îndată ce drumul fu liber, țâșni înainte, lăsând în stânga Leopardul, și coborî dealul, pe drumul care ducea la autostradă.

— Bob, cred că ar trebui să explic prezența doamnei doctor Kennedy, spuse Beck în timp ce conducea pe autostradă. Unul dintre oamenii mei – de fapt, Leupin, care stă pe locul din spatele meu – supraveghea Bellevue Palace când a văzut-o ieșind. I-a cerut să aștepte și m-a sunat. Sunt doar două minute, cu mașina, de la biroul meu – folosind sirena, adăugă cu o umbră de zâmbet.

— Nancy, ți-am spus să nu te duci nicăieri, sub nici un motiv... Începu Newman.

— Te rog! exclamă Beck. Lasă-mă să termin. Ajutorul ei, acolo, la poartă, a fost neprețuit. Mi-a spus că primise un telefon urgent de la Clinica Berna. Situația bunicului ei se înrăutățise. Am convins-o să se întoarcă împreună cu mine la hotel, de unde l-am sunat pe doctorul Kobler. Mi-a spus că ei n-au dat un astfel de telefon și că Jesse Kennedy adormise repede. Încă nu știm cine a vrut s-o ademenească. Eram eu însumi în drum spre Clinică, iar ea a fost de acord să mă însoțească, în mașina poliției. Am considerat că e cel mai bine s-o am sub ochi...

— Cine te-a făcut să te duci la Clinică, dintre toate nopțile posibile, tocmai în noaptea asta?

— Am pe cineva înăuntru, replică Beck criptic.

— Pe cine?

— Tu, în calitate de corespondent străin, obișnuiești divulga sursele? Beck întrebă pe un ton batjocoritor. Am trecut de poarta principală, până la cea de-a doua poartă...

— Care era deschisă, comentă Newman.

— Eu însumi am deschis-o. În portbagaj se află o pereche de clești puternici de tăiat sârmă, pe care am folosit-o la lanțul cu lacăt. De-a dreptul ilegal, desigur, dar am văzut-o pe acea biată femeie alergând spre poartă. După aceea am încuiat-o la loc, cu un lacăt identic, pe care am avut precauția să-l iau cu mine.

— Se pare că ești uimitor de bine organizat, remarcă Newman.

— Cunoscut dosarul cu datele lui Hannah Stuart. Ți-am spus despre un anume martor pe care nu-l pot folosi. După aceea am făcut o vizită la poarta dinspre laborator și am observat ce tip de lacăt folosesc. Am mizat pe o a doua ocazie, deși n-am prevăzut că va avea consecințe atât de tragice.

— Ce ai de gând să faci?

— Mai întâi, trebuie să fii conștient de faptul că tot ce ți-am spus trebuie să fie strict confidențial. Fac echilibristică pe o sârmă subțire – și asta ți-am explicat. Acum, mergem cu ambulanța la morgă. Am alertat-o deja pe biata Anna Kleist, care va pierde încă o noapte. Dar aș vrea ca ea să audă diagnosticul doamnei doctor Kennedy. Iar tu ar trebui să-i mulțumești că era de față, nu s-o cerți!

— Ești mulțumit de ajutorul ei?

— Da! Beck se așază mai comod la volan. Trecuseră de intersecția cu

Belp și curând urma să se afle în apropierea suburbiilor orașului Berna. Privi în oglinda retrovizoare înainte de a continua. Prin diagnosticarea asfixierii și a posibilei cianoze, doamna doctor Kennedy a neutralizat complet orice autoritate pe care ar fi putut s-o pretindă Lachenal. Acest lucru a sugerat o potențială omucidere. Asta mi-a creat o situație favorabilă. Asta l-a făcut mat pe Lachenal...

— Bănuiesc că există o oarecare demarcație între tine și contra-spionajul militar?

— Da De fiecare dată dificilă. Oficial, cooperăm întotdeauna. Suntem amândoi preocupați de securitatea țării. O expresie foarte flexibilă. Dacă Lachenal l-ar fi putut transforma într-un caz de resortul contraspionajului, atunci femeia moartă i-ar fi revenit lui. O dată ce a devenit omucidere, chiar și numai o bănuială, cazul e al meu.

— Presupun că, în ceea ce o privește pe Nancy, ar trebui cu adevărat să-ți mulțumesc...

— Chiar ar trebui!

Newman privi în oglinda de pe aripă și apoi se întoarse ca pentru a vorbi cu Nancy. Ambulanța rămăsese ceva mai în spate, pentru a lăsa o distanță acceptabilă între cele două mașini. La mică distanță de ea se afla o dungă roșie – un Porsche. Se întrebă dacă Beck o văzuse.

— Urăsc duhoarea din locurile astea, remarcă Newman, fără să gândească, în timp ce se aflau în jurul unei mese, bând cafea. Și stomacul gol nu ajută...

— Iar începi, izbucni Nancy cu o furie subită. Orice e legat de atmosfera medicală te dă gata – și poate că asta include și doctorii, de asemenea? sfârși ea furioasă.

— Suntem obosiți, interveni Beck. Strânse cu afecțiune mâna lui Nancy. Toți am avut o serie de șocuri descurajante. Se uită la Newman. Poate cea mai bună soluție ar fi să nu-l iei cu tine când vizitezi pacienții, îi sugeră cu umor.

Stăteau în anticamera morgii, unde fuseseră lăsați în carantină de multă vreme. Sau, cel puțin, așa o definise Newman. Domnea obișnuitul miros de dezinfectant puternic. Pereții, zugrăviți în alb, erau golași. Mobilierul se reducea la strictul necesar. Singura fereastră era din sticlă translucidă, așa că nu se putea vedea nimic pe strada de dincolo de ea.

— Anna lucrează foarte conștiincios, remarcă Beck, pentru a destrăma tăcerea care coborâse din nou asupra discuției lor. Sunt sigur că va fi curând aici...

Doctorița Anna Kleist, medicul legist, aștepta să examineze corpul femeii necunoscute imediat ce ei soseau. Beck făcu scurt prezentările între Nancy și Anna, care nu puse întrebări și dispăru. Newman abia se ridicase, ca să-și dezmoștească picioarele, când Anna Kleist reveni. I se adresă lui Nancy:

— Iertați-mă că v-am făcut să așteptați atât de mult. Cred că acum sunt în măsură să port o discuție preliminară despre cum a murit nefericita femeie...

Tweed sosi în Geneva la bordul cursei SR 837, care îl debarcă la Cointrin la ora 21:30. Trecu rapid prin punctul de vamă și control al pașapoartelor, străbătu în viteză sala de așteptare, ținând în mână valiza micuță, și chemă un taxi. Dădu șoferului un bacșiș consistent și avu noroc. Se bucură de undă verde pe străzile pustii, spre gara Cornavin.

Prinse expresul de 21:45 în ultimul moment, gâfâind în timp ce se cufunda în fotoliul său de la clasa întâi, iar trenul pleca din stație. Picioarele sale scurte nu erau făcute pentru astfel de sprinturi. Ajungând la Bem Bahnhof – sau Gara Berna – la 23:34, luă un alt taxi pâ-nă la Bellevue Palace, unde se înregistrează.

— Ia-mi bagajul și du-mi-l în cameră, îi spuse hamalului și se întoarse spre recepționar, vorbind în franceză. Sunt executorul testa-mentar al defunctului domn Bernard Mason care, după cum, fără în-doială, știți, s-a înecat în Aar. Vi s-a telefonat din partea biroului meu din Londra despre acest lucru..

— Da, domnule, avem o notă...

— Slavă Domnului. Se opri. Domnul Mason a fost, de asemenea, unul dintre cei mai apropiați prieteni ai mei. Pot să văd hârtiile lăsate în seif? Nu vreau să le iau, puteți să mă supravegheați în timp ce le cercetez la repezeală. Ceva în legătură cu testamentul său...

— Domnul Mason nu avea o cutie cu cifru...

— Înțeleg. Tweed păru încurcat. Pot să fac o cerere oarecum neo-bișnuită? Doresc să mă uit prin camera pe care a ocupat-o. Asta în caz că e încă liberă.

— Înțeleg, domnule. Va fi posibil. Recepționarul scoase o cheie. În cameră s-a făcut curățenie și toate efectele sale personale au fost strânse de Poliția Federală...

— Firește. Pot să urc singur? Doar să mă uit...

— Desigur, domnule. Liftul...

— Știu unde este liftul. Am locuit aici în mai multe rânduri.

Tweed luă liftul până la cel de-al patrulea etaj. Mențiunea făcută despre Poliția Federală îl îngrijoră pe Tweed în timp ce introduse cheia în broască, deschise ușa dormitorului, intră înăuntru și închise ușa, încuind-o. Îi sugera mâna lui Beck. Totuși, ei nu aveau nici un motiv să-l bănuiască pe Mason ca fiind altceva decât cercetător de marketing, după cum se înregistrase în dreptul rubricii intitulată *Ocupație*.

Rămase o clipă în prag, în semn de respect, apoi îl izbi pustietatea inumană a încăperii, iar el bombăni. "Prostănac sentimental..." Problema era acum, unde să-și fi ascuns Mason raportul?

Tweed nu se îndoia de faptul că Mason întocmise un raport scris în privința profesorului Armand Grange – chiar și în eventualitatea nedorită care îl surprinsese. Mason era profesionist până în vârful un-ghiilor. *Fuse*se, își corectă Tweed comentariul mental.

Mai întâi, verifică baia și toaleta separată, fără prea multe speranțe. Cameristele, în special cameristele elvețiene, aveau aptitudini recunoscute în privința curățeniei. Nu găsi nimic, nicăieri.

Așadar, rămânea dormitorul – un spațiu foarte restrâns. Care constituia aceeași problemă cu care, probabil, fusese confruntat Mason.

Cum o rezolvase? Tweed se urcă pe un scaun și caută în spatele draperiilor, la capătul galeriei, un plic lipit cu leucoplast. Nimic. Dulapul era gol.

Se uită pe sub cele două mese, îngenunchind și sprijinindu-se în mâini. Se ridică și, cu spatele la unul dintre pereți, cercetă calm, cu privirea, încăperea. Singurul obiect rămas era un mic scrin cu mai multe sertare. Îl deschise pe cel de sus. Tapetat cu hârtie, era gol și de o curățenie impecabilă. Pipăi cu mâna suprafața interioară a sertarului. Rahat – îngrozitor cuvânt – cum ar spune americanii.

Blocnotesul era lipit cu leucoplast de fundul celui de-al treilea sertar, dedesubt. Îl găsi în timp ce controla sertarul de jos. Nici la cameristele elvețiene nu te puteai aștepta să șteargă de praf această zonă.

Era un notes ieftin, dictando, măsurând aproximativ șapte centimetri în lățime și paisprezece centimetri lungime. Relativ ieftin. Pe copertă purta încă eticheta care indica prețul. 2,20 franci. De asemenea, numele magazinului de unde fusese cumpărat. *Paputik*. Am Waisenhausplatz Bern. Lângă sediul Poliției Cantonale. Ceea ce nu îi spunea nimic lui Tweed.

Următoarea însemnare din carnețel, cu scrisul îngrijit, înclinat, care îi era atât de familiar, încât îi produse o strângere de inimă, era foarte importantă. *Profesor Armand Grange, vârsta șaizeci...* Stând lângă scrin, citi în grabă tot ce era scris în carnețelul pe care îl băgă apoi într-un buzunar interior.

Tweed avea o putere de concentrare excepțională și o memorie excelentă. În viitor, dacă ar fi necesar, ar fi capabil să repete, cuvânt cu cuvânt, ultima voință și testamentul lui Mason -pentru că asta era semnificația pentru Tweed.

Părăsi dormitorul, încuie ușa și cobori cu liftul până la parter, înapoie cheile și trecu prin ușile batante. Abia luă în seamă aerul rece al nopții în timp ce făcu la dreapta, cu mâinile în buzunarele cojocului său pătat și uzat.

Străbătu distanța cu o viteză surprinzătoare, picioarele mișcându-i-se aidoma unor pistoane butucănoase. Traversând strada din fața cazinoului, își continuă drumul pe sub arcadele de pe partea dreaptă a străzii Munster, adâncit în gânduri. O altă parte a creierului său era concentrată asupra tunelului arcadei din față, arcadă ce traversa strada.

Ajungând în larga piață din fața Catedralei Munster, preferă s-o ocolească decât s-o traverseze. Trecând prin locuri deschise, te poate izbi o mașină. Intră pe Platformă prin poarta deschisă și printre copacii golași, vântul biciuindu-i fața, în timp ce picioarele scrâșneau pe pietriș.

Își continuă drumul până la zidul scund și se opri, privind la râul Aar, aflat la mare distanță dedesubt. Tweed nu își dădu seama atunci, dar stătea aproape exact în același loc de unde fusese îmbrâncit în genune Julius Nagy. Nici nu făcea un pelerinaj pentru a privi în jos, la locul în care murise Mason. O astfel de idee l-ar fi făcut pe cel decedat să pufnească disprețuitor.

Tweed încerca să-și închipuie cum îl omorâseră. Cu siguranță că era opera unui profesionist. Un asasin antrenat, de genul unui membru al trupelor de comando – sau al unui polițist. Nimeni altcineva nu s-ar fi putut apropia de Mason ca să-l atace. Ochii săi scrutară râul, de la podul

Dalmazi până la Kirchenfeld.

Wiley, "atașat comercial" la Ambasada britanică, îi dăduse suficiente detalii când îi telefonase la Londra, ca Tweed să poată trage concluziile. Plecă de la premisa constând în felul cum ar fi aranjat el crima.

Aruncarea corpului în apă, pentru a fi astfel izbit de unul dintre stăvilare fusese deliberată – era convins. Era un avertisment brutal, un act de intimidare intenționat. N-avea nici un sens să-l împingă pe Mason peste balustradele ce străjuiau Aarstrasse, dedesubt – corpul putea fi, pur și simplu, târât cu ușurință în răstoaca de lângă Primarschule, în cartierul Matte.

Podul Kirchenfeld era exclus – era prea circulat. Nu, trebuie să fi fost podul Dalmazi, mult mai mic și mai scund, hotărî el. Un trup – Mason trebuie să-și fi pierdut cunoștința, deoarece era un bun înotător – aruncat de la jumătatea aceluia pod ar fi fost dus inevitabil de curentul natural al râului până când ar fi fost proiectat într-unul din stăvilare.

Satisfăcut că aflase modul în care se procedase, Tweed se întoarse la ieșirea de pe Platformă și își continuă drumul pe Munstergasse. Era liniște deplină. Nici un sunet, cu excepția celui al propriilor pași. Ajunse la Junkerngasse, care acum cobora în pantă. Se opri ascultând, chiar înainte de a ajunge la destinație. Era foarte preocupat să nu o dea de gol.

Mai făcu câțiva pași și se opri în fața unei intrări cu trei butoane de sonerie. La vederea unui interfon nou instalat, mormăi aprobator. Apăsă pe butonul din dreptul numelui *B. Signer*.

— Cine e? răsună vocea lui Blanche, prin grilajul de metal.

— Tweed...

— Urcă...

23

Anna Kleist trase un scaun la masă și se așeză în fața lui Nancy. Cele două doctorițe, observase deja Newman, se aflau pe aceeași lungime de undă. Kleist își scoase ochelarii fumurii, își împreună degetele pe masă și începu să vorbească:

— Acum, lucrul acesta poate fi important pentru mine, doctore Kennedy. Domnul Beck mi-a spus că dumneavoastră ați fost prima persoană care a examinat corpul bieteii femeii aduse aici. Poate doriți să știți că am telefonat doctorului Kobler, de la Clinica Berna. M-a informat că pacienta se numea Holly Laird, din Houston, Texas. Conform versiunii lui, ea trecea printr-o stare de dezechilibru mental. A atacat pe unul dintre membrii personalului – o femeie numită Astrid –, i-a furat cheile de la dulapul cu otrăvuri și a dispărut cu o cantitate de cianură de potasiu. Deși aparent era calm, am detectat la Kobler o stare de agitație. El a calificat fiecare afirmație făcută ca fiind "sub rezerva unei verificări ulterioare" – au fost cuvintele lui. Puteți, vă rog, să-mi spuneți părerea dumneavoastră în urma examinării doamnei Laird?

— Firește, n-a fost un diagnostic propriu-zis, replică prompt Nancy. A fost determinat de condițiile nu tocmai propice. Eram înconjurată nu

numai de polițiști, ci și de militari înarmați. Era întuneric. Am folosit o lanternă împrumutată de la unul dintre polițiști. Înțelegeți?

— Perfect...

— Un factor de care a trebuit să țin seama a fost expunerea. A fost o noapte geroasă. Temperatura era sub zero grade. Doamna Laird purta doar o pijama și un halat gros. Probabil că alergase o distanță considerabilă, înainte de a ajunge la șosea.

— Moarte datorată expunerii? întrebă Anna Kleist. La concluzia asta ați ajuns?

— Nu! Nancy începu să vorbească mai precipitat. Am fost ferm convinsă că a murit din cauza unei forme de asfixie, iar aspectul feței dezvăluia urme distincte de cianoză. Gura îi era strâmbată într-o grimasă oribilă, o grimasă caracteristică cianozei.

— Pot să te întreb, Anna, interveni Beck, care este reacția ta la concluziile sumare formulate de doamna doctor Kennedy?

Când se așezase la masă, Anna Kleist luase un notes obișnuit din buzunarul halatului ei vernil, iar acum scoase un pix și începu să mâzgălească distrată în carnețel. Newman presupuse că acest lucru o ajuta să se concentreze. Își continuă mâzgăleala în timp ce răspunse cu vocea sa moale.

— Examinarea mea confirmă până acum întocmai impresiile doctorului Kennedy. Am recoltat probe de sânge, care, în timp pot să ne spună mai mult...

— În cât de mult timp? întrebă Newman. Timpul s-ar putea să fie o marfă de care nu prea dispunem...

— O săptămână. Posibil doar câteva zile. De acest aspect se ocupă un alt legist. Am cerut să i se acorde prioritate maximă acestei probleme...

— Deci, trebuie doar să așteptăm, comentă Newman.

— Am găsit și altceva, ceva care mă încurcă teribil, continuă Anna Kleist. Apar răni inexplicabile în jurul gâtului și pe creștetul capului...

— Vrei să spui că ar fi putut fi strangulată? se interesă Beck.

— Nicidecum. Pare că atât gâtul, cât și capul îi fuseseră înfășurate cu fâșii de pânză... desenă în continuare ceva în carnețel. O explicație - deși pare bizar să o spui drept concluzie - este că, puțin timp înainte de a muri, purta un soi de ham...

— Un soi de mască? întrebă Beck.

— Posibil, acceptă ea, pe un ton nesigur. În acest stadiu pot fi sigură doar în privința asfixierii...

— O mască de oxigen? insistă Beck. Aceasta s-ar potrivi cu echipamentul pe care te-ai aștepta să-l întâlnești într-o clinică. Poate că rezervorul de oxigen era închis, cauzând asfixia?

Kleist dădu negativ din cap.

— Nu. Ați uitat că a fost văzută alergând o distanță considerabilă, după cum mi-ați spus. Ceea ce trebuie să izolăm și să identificăm, este *agentul* care a cauzat moartea. Pentru asta va trebui să așteptăm rezultatele analizelor sângelui. Se încruntă. Acele laceratii le găsesc foarte ciudate... Totuși, probabil că merg mult prea departe cu presupunerile în acest stadiu. La urma urmei, nu am terminat încă examinarea.

— Spuneați că era o anumită doamnă Holly Laird, din Houston,

remarcă Newman. Ați obținut și alte informații suplimentare de la Kobler, în privința trecutului femeii? Fiindcă tot veni vorba, câți ani avea?

— Cincizeci și cinci. Da, am insistat la Kobler pentru mai multe amănunte. A consimțit cu greutate, dar am simțit, de asemenea, o teamă de a părea că nu colaborează pe deplin. Doamna Laird este conducătoarea unui mare cartel petrolier. A fost adusă la Clinica Berna cu unul dintre avioanele companiei de către fiica ei vitregă...

— Vreo informație în privința soțului ei? spuse repede Newman.

— E mort. Alte detalii n-am putut obține. Se uită la Beck. A trebuit să mă folosesc de numele tău ca să scot și atât de la el...

— Încă un caz similar, comentă Newman.

— Ce vrea să însemne asta? se interesă Beck.

— Îți voi spune mai târziu. Newman se ridică. Acum cred că am irosit mai mult decât era necesar din timpul doamnei doctor Kleist. Apreciez franchețea dumneaei, într-o fază atât de timpurie...

— Plăcerea a fost de partea mea... Anna Kleist ezită, privindu-l pe Newman. Se poate chiar ca, mâine dimineață, să fiu în măsură să vă spun mai multe.

— Lucrați toată noaptea? întrebă Newman cu o urmă de neîncredere.

— Omul asta... Anna Kleist se ridică și ea și își puse brațul pe după al lui Beck... este cel mai insensibil șef de echipă din Elveția. Îți dai seama de asta, Arthur? adăugă ea malițioasă.

Beck ridică din umeri și zâmbi.

— Tu ți-ai face treaba oricum, dar îți apreciez devotamentul. Și am aceeași presimțire ca și Newman: timpul este ceva de care nu dispunem...

— Doamnă doctor Kleist, spuse Newman când se aflau pe picior de plecare, mă întreb dacă v-ar supăra să vă iau mângăliturile? Fac colecție.

— Sigur că nu...

Smulse foia din carnet, o îndoi și i-o înmână. El o strecură în portofel, iar ea îl privi cu un zâmbet poznaș.

Beck îi conduse, cu o mașină a poliției, înapoi, la Bellevue Palace, în tăcere. Nancy avu impresia că întâmplările din timpul nopții îi extenuaseră pe toți. Așteptă până ajunseră în dormitorul lor, înainte să-i pună întrebarea.

— Ce e pe foaia aceea de hârtie, pe care ai luat-o de la ea?

— Proba A. Uneori, când mângălesc, oamenii inteligenți dezvăluie ceea ce se află în subconștientul lor. Pregătește-te pentru un șoc. Doctorița Kleist este foarte inteligentă. Poftim...

— Dumnezeu!

Nancy se lăsă pe pat privind la schița pe care o făcuse legista în timp ce vorbea. Era o mască de gaze cu aspect sinistru.

Tweed se așază pe canapea, iar Blanche îi aranjă o pernă la spate, tratându-l ca pe unchiul favorit. Era foarte atașată de Tweed. Era un bărbat simpatic, un om bun. O urmări cu privirea cum dispăre în

bucătărie, mișcându-se cu grație agilă.

Rezemându-se de pernă, privi împrejur, la camera de zi, pentru a vedea dacă se schimbaseră ceva de la vizita sa anterioară. Observă fotografia înrămată a unui bărbat trecut de vârsta mijlocie, purtând uniforma de colonel al Armatei Elvețiene. Clipi, se sculă și traversă rapid încăperea, ca să o examineze mai amănunțit.

— Este tatăl meu vitreg, spuse Blanche în timp ce se întorcea, aducând o sticlă. M-a adoptat când mama, care a murit recent, s-a recăsătorit.

— Nu cred că l-am mai văzut, remarcă încet Tweed. E bărbat bine, zise el, făcând un mare efort, ca să vorbească degajat.

— Privește! rosti ea pe un ton exuberant. Montrachet. De data asta, special pentru tine. Iată! Îi întinse sticla, ca el să o cerceteze, să vadă anul. El o pipăi; sticla era rece ca apa râului Aar.

— Urmează să cer o cafea...

— Nu, îi spuse ea pe un ton hotărât, ai avut o călătorie groaznică. Tocmai din Geneva – de fapt, din Londra. E trecut binișor de miezul nopții. Ai nevoie de ceva liniștitor.

— Îmi pare rău că am ajuns atât de târziu...

— Măcar să-mi fi telefonat în prealabil... Ea turna vin în cele două elegante pahare ce așteptau deja pe măsuta joasă... ca și tine sunt o cucuvea, o ființă care preferă noaptea – care se cocoțază printre crengi și scoate sunete lugubre!

— Cred că așa avea probleme în a mă cățăra în copaci zilele astea, observă el. Noroc! Vinul este, cu *adevărat*, nimerit. Te vezi deseori cu tatăl tău vitreg?

— Foarte rar. Nu dăm ochii unul cu altul pentru orice fleac. El are calea lui, eu, pe a mea. Fac tot ce pot pentru a-mi câștiga existența sau, cel puțin, așa cred. El *este*, realmente, genul de om care pare să știe tot ce se petrece în Elveția. Nu este ofițer activ.

— Înțeleg, spuse Tweed și nu mai continuă pe această temă. Îmi imaginez că e mult prea devreme să fi aflat ceva despre omul al cărui nume ți l-am dat.

Desculță, ea purta pantaloni negri de piele și o bluză albă care, chiar și la lumina slabă a veiozei cu abajur, îi dezvăluia cascada de păr roșu-tițian, în toată splendoarea sa. Se cocoțase pe brațul canapelei, lângă el, cu picioarele ei lungi așezate unul peste celălalt. O bănuia capabilă să-l tachineze și, pentru un moment, dori să fi avut o astfel de fiică, o fată malițioasă, plină de viață, cu care puteai purta o conversație inteligentă ore întregi.

— Am deja câteva posibile informații despre Manfred Seidler, spuse ea. Necazul e că intervin aspectele morale, iar tu ai fost criptic la telefon. Am putut să iau urma unui bărbat care a sosit din Viena cu un avion particular elvețian. Am putut, de asemenea, să obțin ceva informații în privința tipului ăstuia, Seidler. Sunt una și aceeași persoană?

— Sincer, nu știu, răspunse Tweed evaziv. Bărbatul care a venit pe calea aerului de la Viena e foarte important. Seidler e, pur și simplu, o bănuială de-a mea. Cunosc o mulțime de lucruri despre el și activitățile lui. E totdeauna la limita legalității și, probabil, uneori dincolo de ea. Mai bău

din vin, iar ea îi umplu din nou paharul. E cu adevărat excelent. Ce probleme ai în privința eticii? Doar nu vreun alt client?

— Șarpe viclean ce ești. Îi ciufuli părul. El nu își putu aminti când permisesse unei femei să-l trateze astfel, dar Blanche o făcea cu cele mai naturale, afectuoase gesturi din lume... Da, un alt client, spuse ea.

— E important pentru țara mea, zise el, uitându-se atent la fotografie. Și, probabil, pentru a ta. Suntem în aceeași luntre.

— Știi, nu-mi place să fiu interogată de tine. Ești prea al naibii de convingător. El așteptă, sorbindu-și vinul. Ea își lăsase mâna să-i cadă, astfel că acum se odihnea pe umărul lui. El se uită pe deasupra ochelarilor, iar ea privea în gol. Rămase în continuare tăcut. Bine, spuse ea. Asta înseamnă încălcarea, pentru prima dată, a confidențialității datorate unui client, dar presupun că nu mă determini să fac acest lucru decât dacă ai motive foarte serioase. Îmi încredințez toată onestitatea în mâinile tale. Pentru mine, continuă ea pe un ton mai detașat, este echivalent cu a-mi încredința virginitatea.

— În privința mea, poți fi sigură, spuse el sec.

— Bob Newman, corespondent străin. Mi-a cerut chiar săptămâna asta să dau de urma lui Manfred Seidler. Poate am avut noroc, dar nu sunt sigură. Am o adresă și un număr de telefon al unui anume Manfred. Nimic nu garantează că ar fi Seidler, dar pare să corespundă...

— Adresa, numărul de telefon...

Tweed ținea agenda pe genunchi, iar stiloul său de modă veche în mână. Ea îi dădu ambele informații din memorie. El știa că amândouă erau corecte. Aidoma lui, îi era suficient să vadă o figură o singură dată, să audă un nume, să citească o adresă sau un număr de telefon și înregistra totul în memorie pentru totdeauna.

— Ceea ce ți-am dat, continuă ea, sunt datele unei fete numite Erika Stahel. Poate ea este prietena lui Seidler. Apropo, Erika Stahel se pronunță...

— Se pare că el se ascunde în Basel, sugeră Tweed. Dacă este Seidler...

— N-am idee. În schimb, am idee de faptul că voi regreta informațiile pe care ți le-am dat.

— Speri să-l vezi, din nou, curând, pe acest corespondent străin, Newman?

— De ce? întrebă ea tăios.

— Tocmai mă întrebam dacă ai vreo idee în privința subiectului la care lucrează...

— Mergi prea departe!

Din tonul ei răzbătu iritarea, dar nu-i păsa. Se ridică de pe brațul canapelei, traversă încăperea, până la un scaun, și se așează cu fața la el, din nou picior peste picior. El o privi în ochii albaștri, fermecători și se gândi la bărbații care trecuseră prin brațele ei zvelte, modelați după dorința ei. Ea vorbi, furioasă.

— Îmi ceri din nou să trădez ceva confidențial. Oare lucrezi cu adevărat pentru Ministerul Apărării din Londra? Eu îți păstrez secretele. Dacă le-aș dezvălui altora, ai înceta să ai încredere *în mine!*

— Am petrecut cea mai mare parte din viață într-un mod complet

plictisitor – citind dosare...

— Dosare ale oamenilor pe care eu v-am ajutat să îi depistați pe tot cuprinsul Europei...

— Dosare ale oamenilor care sunt periculoși pentru Occident. Elveția face parte acum din Occident, într-un fel în care n-a mai fost înainte. Nu mai este suficient de neutră...

El își scoase ochelarii și începu să-i șteargă cu batista din buzunar. Blanche reacționează imediat, scuturându-și coama de păr în timp ce pocni din degete. El se opri, ținând ochelarii în poală.

— Ai dat de ceva! îi spuse ea. Pot întotdeauna să spun când pui la cale vreo șmecherie derutantă. Ți-ai scos ochelarii și ai început să-i cureți!

El clipi, dezorientat, preț de o clipă. Începea să-l cunoască prea bine. Lăsă batista deoparte și își puse ochelarii pe după urechi, suspinând adânc.

— Newman este interesat de Clinica Berna? întrebă liniștit.

— Și presupunând că ar fi?

— S-ar putea să fiu în măsură să-l ajut. Băgă mâna în buzunar, scoase carnețelul lui Mason și i-l dădu. În el sunt informații pe care le-ar putea găsi de neprețuit. Tu bați, desigur, la mașină. Îți sugerez să dactilografiezi fiecare cuvântel din agenda asta. Nu trebuie să vadă carnețelul. Dă-i un raport dactilografiat, fără a-ți dezvălui sursa. Născoceste o poveste plauzibilă, știu că ești în stare de așa ceva. Iau înapoi agenda când ne vedem data viitoare.

— Tweed, pe urma a ce ești, de fapt? Trebuie să știu înainte de a fi de acord. Îmi place Newman...

— Datele din agendă îl vor menține în cursă.

— Da, înțeleg. Ea își trecu o mână prin păr. Te folosești de el. Voi folosiți oamenii, nu-i așa?

— Da. Se gândi că e mai bine să nu șovăie. Nu procedăm întotdeauna numai așa, comentă el trist. Ne folosim de oameni. Toți ne folosim unul de altul.

Băgând mâna în buzunarul de la piept, scoase un plic care conținea bancnote elvețiene. Avu grijă să i-l dea cu politețea cuvenită. Ea îl luă și îl aruncă lângă scaunul ei, semn că era încă iritată.

— Mă aștept să fie prea mult, față de ce am făcut, observă ea. Dispoziția i se schimbă în timp ce îl privea cu ochii ei albaștri. Punându-și picioarele unul lângă celălalt, își lipi genunchii și își împleti degetele, în așa fel încât acestea arătau spre el, și se aplecă în față. Ce e? Te îngrijorează ceva.

— Blanche, vreau să ai mare grijă în următorul interval de una- două săptămâni. S-au comis două crime, poate trei. Ceea ce urmează să-ți spun este strict confidențial. Cred că cineva vrea să elimine pe oricine știe ce se întâmplă în Clinica Berna...

— Newman poate să afle? întrebă ea în grabă.

— Este unul dintre cei mai buni corespondenți străini. Va afla. Acel raport dactilografiat, dacă i-l dai, poate să constituie foarte bine o formă de protecție. Ce vreau să obțin este ca nimeni să nu te asocieze, fie și pe departe, cu acea clinică. Eu locuiesc la Bellevue Palace. Camera 312. Nu ezita să mă chemi dacă se petrece ceva ce te îngrijorează. Folosește

numele Roza, nu pe al tău.

Era uluită și tulburată. Era neobișnuit pentru Tweed să-și dezvăluie adresa, nemaipunând la socoteală faptul că ea putea să-l sune. Înainte, întotdeauna el o suna. Se înfioră ușor în timp ce el se ridică pentru a pleca, apoi se grăbi să-l ajute să-și îmbrace cojocul.

— E timpul să-ți cumperi un cojoc nou. Știu un magazin...

— Mulțumesc, dar e aidoma unui vechi prieten. Nu-mi place să port lucruri noi – paltoane, pantofi. Ținem legătura. Nu uita să-mi telefonezi. Orice este neobișnuit. Un telefon ciudat Orice. Dacă plec, lasă vorbă: l-a sunat Roza...

— Ai și tu grijă. Îl sărută pe obraz, iar el îi strânse brațul. Fu bucuros să observe că, înainte de a deschide ușa, ea se uită prin vizetă. Totul e în regulă, anunță ea scurt.

În timp ce își târa pașii pe Junkerngasse, pe sub tunelul tăcut, mintea lui Tweed era un vârtej de senzații contradictorii și deranjante. Berna era ca o crescătorie de iepuri, o crescătorie săpată în stâncă.

În timp ce vântul puternic îi săgeta ceafa expusă deasupra fularului de lână, își aminti cum stătea lângă zidul Platformei, privind în jos, la stăvilarele înspumate, în care fusese găsit bietul Mason. Mason își îndeplinise atât de bine misiunea... carnețelul era o comoară de in-formații sugestive.

Dar imaginea care îi persista în memorie era portretul înrămat în argint al colonelului Signer, din camera de zi a lui Blanche. Acela constituise cel mai mare șoc dintre toate. Victor Signer, care era acum președintele lui Zürcher Kredit Bank, forța conducătoare din spatele Clubului Gold.

25

Vineri, 17 februarie. Kobler stătea în picioare, în spatele mesei de lucru din încăperea situată la primul etaj al Clinicii Berna, cu spatele la uriașa fereastră fumurie ce dădea spre munții de dincolo de Thun. Era ora zece dimineața, iar el se uita fix la bărbatul masiv cu ochelari de soare care, din nou, stătea retras în umbră. Vocea caldă vorbe fără urmă de răutate:

— Bruno, îți dai seama că experimentul de noaptea trecută a fost un dezastru. Era o afirmație, nu o întrebare. Cum a fost posibil ca femeia aceea, Laird, să părăsească teritoriul clinicii? Acum nu mai avem nici o posibilitate să aflăm dacă experimentul a reușit sau nu...

Kobler nu înceta niciodată să fie uimit de enorma încredere în sine a profesorului, de felul în care putea să-și concentreze mintea, asemenea unei lupe, asupra unui singur obiectiv. Nu era Einstein acela care spusese "Limpezește-ți mintea de toate gândurile, cu excepția problemei la care lucrezi" – sau ceva asemănător? Iar Einstein fusese un alt geniu.

Mintea lui Kobler era copleșită de problema poliției, care deținea

corpul femeii Laird, și de periculoasele consecințe la care putea duce acest lucru. Profesorul părea să ignore toate acestea. Vocea caldă continuă, ca și cum i-ar fi citit gândurile:

— Las pe seama ta, Bruno, firește, măsurile care ar putea fi necesare de adoptat în privința acestor oameni exasperanți, care au avut impertinența să se amestece noaptea trecută.

— Voi proceda în consecință, îl asigură Kobler. S-ar putea să am o veste bună în privința lui Manfred Seidler...

— Bine, continuă. Dumnezeu ți-e martor că l-ai căutat suficient de mult. Un alt obstacol exasperant.

— Am mobilizat oameni în Zürich, Geneva și Basel, explică Kobler. Cunoscându-l pe Seidler, am fost convins că se va ascunde în-tr-un oraș mare, unul nu prea departe de graniță. Am considerat că Basel era cel mai probabil. Nu Zürich, datorită fabricii de lângă Horgen, unde este prea bine cunoscut. Nu în Geneva, pentru că regiunea mișună de agenți de toate felurile, care își duc zilele căutând oameni. Prin urmare, cel mai mare număr de oameni i-am plasat în Berna – a meritat...

— În ce sens?

Tonul plat, plictisit îl avertiză pe Kobler că vorbea prea mult. Evenimentele nopții precedente îi creaseră o enormă stare de încordare. Trecu la obiect.

— Am avut noroc. Unul dintre oamenii noștri l-a localizat pe Seidler intrând în gară. A cumpărat un bilet dus-întors până la Le Pont, sus, în munții Jura. E un loc al nimănui, un punct pe hartă. Lucru interesant, el nu a folosit imediat biletul. Doar l-a cumpărat și a părăsit gara. Am împânzit locul cu oameni. Când va folosi, cu adevărat, biletul, vom fi pe urmele lui. Îi expediez pe Graf și Munz de la terenul de aterizare din Lerchenfeld la aeroportul Basel...

— Când pleacă?

— Sunt pe drum. Kobler își privi ceasul. Îi aștept să ajungă la gara Basel într-o oră. Și Le Pont ar fi un loc excelent de a încheia socotelile cu Seidler. Totul este sub control, sfârși el ferm.

— Nu chiar tot, îl corectă vocea. Intuiția îmi spune că principalul pericol este Robert Newman. Dumneata însuși vei șterge din registru acea datorie restantă...

Întrucât se culcaseră la miezul nopții, Newman și Nancy dormiră până la mijlocul dimineții următoare. Newman, doar de această dată, acceptă, fără proteste, sugestia ei de a folosi serviciul la cameră, pen-tru un mic dejun întârziat.

După ce se îmbrăcară, mâncară într-o liniște exasperantă. Vremea nu se îmbunătățise: o altă pătură de nori denși atârna deasupra orașului. Nancy era în baie, când telefonul sună, iar Newman răspunse.

— Cine era, întrebă ea când se întoarse în dormitor.

— Era pentru tine, râse Newman. Iar greșeală...

— Și asta ar trebui să fie ceva nostim?

— E tot ce pot să fac după micul dejun. Ies să mă întâlnesc cu cineva în legătură cu ce s-a întâmplat astă-noapte. Nu mă întreba cu cine. Cu cât

știi mai puțin, cu atât lucrurile se aranjează mai bine...

— Transmite-i fetei salutările mele...

Ceea ce, reflectă Newman, străbătând Munstergasse, fusese o înțepătură mai subtilă decât își dăduse Nancy seama. Telefonul scurt fusese de la Blanche Signer. Fotografiile Clinicii Berna făcute de ea de pe acea movilă, erau developate și mărite. Surpriza care îl întâmpină când ajunse la apartamentul ei o constitui faptul că nu era singură. Grijulie în a nu-i dezvălui numele, ea îl prezintă unei fete cu aspect studios, care purta ochelari și care, aprecie Newman, avea spre treizeci de ani.

— Ea este Lisbeth Dubach, explică Blanche. E expertă în interpretarea fotografiilor – a fotografiilor aeriene. I le-am arătat pe acelea făcute la complexul Fribourg. A descoperit ceva foarte ciudat...

Complexul Fribourg. Blanche dovedea multă discreție, observă Newman. Mai întâi, nu-i pomenise numele. Acum, ascundea faptul că fotografiile fuseseră făcute la Clinica Berna. Pe o masă din colț, cu o veioză aprinsă, în mijlocul unui maldăr de fotografii lucioase, era așezat un aparat pe care Newman îl recunoscuse.

Aparatul era un stereoscop folosit pentru a privi două fotografii ale aceluiași obiect, făcute sub unghiuri ușor diferite. Efectul general obținut privind prin lentilele instrumentului crea iluzia unei imagini tridimensionale. Newman își aminti că citise undeva că, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, o anumită femeie, ofițer de aviație – Babington-Smith – detectase, pe fotografiile aeriene – folosind un instrument similar – prima dovadă palpabilă că naziștii creaseră, cu succes, arma lor secretă – bomba zburătoare. Acum, o altă femeie – Lisbeth Dubach -după mulți ani, urma să-i arate ce descoperise? Apropiindu-se de masă, avu o senzație de usturime la baza gâtului.

— Această clădire e foarte ciudată, începu Dubach. Am mai văzut doar o dată ceva similar. Privește, te rog, prin lentile...

Laboratorul! Clădirea îi sări în ochi lui Newman în toată masivitatea sa tridimensională, ca și cum o privea dintr-un avion ce zbura la foarte mică altitudine. Studie fotografiile, apoi se îndreptă și dădu ne-gativ din cap.

— Îmi pare rău, nu înțeleg la ce te gândești...

— Uită-te din nou, te rog! Coșurile acelea, vârfurile lor. Vezi protuberanțele acelea ciudate cocoțate în vârful lor – ca niște pălării uriașe?

— Da, acum le văd... Newman era din nou aplecat, privind prin lentile, încercând să ghicească ce puteau să însemne. Încă o dată renunță și dădu din cap. Probabil că sunt greu de cap, hotărî el. Acum văd, într-adevăr, ceea ce ai identificat, dar nu pot detecta nimic îngrijorător...

— Odată, când am vizitat Anglia, explică Dubach, am făcut o călătorie la centrala voastră nucleară din Windscale, centrala căreia sir John Cockcroft a insistat, în timpul proiectării, să-i fie instalate filtre speciale la coșuri...

— Dumnezeuule, murmură Newman pentru el.

— Mai târziu era gata să se producă un dezastru la Windscale, continuă Dubach. Marele nor radioactiv a fost reținut doar de filtre. Filtrele la care te uiți acum, de la complexul Fribourg, sunt foarte asemănătoare...

— Acum putem să-ți spunem un lucru, obiectă Newman, și anume că

această clădire nu are nicidecum de-a face cu energia nucleară.

— În ceea ce fac ei acolo este ceva care necesită protecția unor filtre similare, afirmă Dubach.

Newman, absorbit încă de implicațiile înspăimântătoare a ceea ce detectase Lisbeth Dubach, se găsi în ipostaza de a suferi un nou șoc.

De îndată ce rămaseră singuri, Blanche scoase, dintr-un plic, un teanc de hârtii pe care le așeză pe canapea, între ei. Newman observă că erau fotocopiile unor exemplare originale dactilografiate. Nu bănuia că prin fotocopierea foilor pe care le bătuse la mașină după carnet, Blanche își proteja sursa, pe Tweed.

Le bătuse la un singur rând, pe când procedeul ei normal de dactilografiere era la două rânduri, după cum îi era bine cunoscut lui Newman. Fu prudentă în a explica.

— Bob, nu pot să-ți spun identitatea clientului în cauză. Îmi încalc regula de aur, care constă în a nu dezvălui niciodată unui client informațiile obținute de la un altul...

— De ce? întrebă Newman. De ce o faci acum?

— Bob, *nu mă presa!* Singurul motiv pentru care îți arăt aceste date este că se întâmplă să țin foarte mult la tine. Știu că faci cerce-tări referitoare la Clinica Berna. Ceea ce mă îngrijorează este că poate nu-ți dai seama ce - pe cine - înfrunți. Dacă le citești, aceste fotocopii te-ar putea pune mai mult în gardă. Puterea de care dispune acest om e de-a dreptul înspăimântătoare...

— Deci, citesc astea și ți le înapoiez?

— Nu, poți să le iei cu tine. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu știi de unde provin. Ți-au fost trimise la Bellevue Palace. Au fost lăsate recepționarului, la hotel...

— Dacă vrei să pară astfel...

— Cât timp le citești, o să-ți fac o cafea. Aș putea face și pentru mine. M-a înspăimântat de moarte ce ne-a spus Lisbeth Dubach. În ce te-ai băgat?

Newman nu răspunse, în timp ce luă fotocopiile și începu să le citească. Își dădu seama imediat că raportul despre profesorul Armand Grange fusese pregătit de un anchetator experimentat, care nu irosea cuvintele. Se părea, de asemenea, că el - sau ea - lucrase sub presiune.

SUBIECT: Profesorul Armand Grange. Născut în 1924 în Laupen, lângă Berna. Starea materială a familiei - proprietari ai unei fabrici de ceasuri. Subiectul a urmat cursurile Universității din Lausanne. Scurt serviciu militar satisfăcut în Armata elvețiană, la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial.

Zvonuri că ar fi fost membru al unei echipe de specialiști trimise în secret în Germania, pentru a obține o cantitate de gaz paralizant TABUN, înainte de ofensiva Armatei Roșii. Notă: Repet, zvonuri - neconfirmate.

După război, pregătire medicală la Școala Medicală Lausanne, urmată de diplomă post-universitară la Guy's Hospital, Londra, și Johns Hopkins Memorial Hospital, Baltimore, Maryland, S.U.A. Student strălucit,

întotdeauna șef de promoție.

Serviciul militar neterminat, datorita unui defect ocular. După calificarea sa ca pneumolog, pregătire în domeniul contabilității. S-a dovedit a fi la fel de strălucit în acest domeniu, ca și în cel medical.

1954. Datorită flerului financiar, devine director la Zürcher Kredit Bank, la vârsta timpurie de treizeci de ani. În 1955 a fondat Chemiekonzern Grange AG, cu uzina la Horgen, pe malul lacului Zürich. Chemiekonzern produce gaze industriale, incluzând oxigen, oxid de azot, dioxid de carbon și ciclopropan – un gaz folosit în practica medicală. Se zvonește că finanțarea Chemiekonzern se face de la Zürker Kredit Bank. Notă: Repet, zvonuri – neconfirmate.

1964. Subiectul cumpără pachetul majoritar de acțiuni la Clinica Berna. Din momentul în care subiectul preia controlul, acest așezământ se declară angajat în regenerarea celulară.

Comentariu general: subiectul vorbește fluent germana, franceza, engleza, spaniola. Vizitează frecvent S.U.A. și America de Sud. Bănuieț a fi milionar. Mi s-a spus, de surse demne de încredere, că nu este luată nici o decizie care implică politica militară elvețiană fără consultarea subiectului. Una dintre cele mai influente voci din complexul militaro-industrial elvețian. Acest document cuprinde un raport preliminar, cf. unor surse din Zürich și Berna.

Schița dăruită de Anna Kleist, caricatura unei măști de gaze. Comentariul lui Arthur Beck, în privința lui Hannah Stuart. "Trupul a fost incinerat..." Fotografia făcută de Julius Nagy lui Beck, discutând cu doctorul Bruno Kobler, administratorul șef al Clinicii Berna, în fața clădirii Taubenhalde.

Referirea colonelului Lachenal la expresia *tous azimuts* – apărarea totală a Elveției. Și, mai recent decât toate, interpretarea lui Lisbeth Dubach a fotografiilor pe care le făcuse Blanche laboratorului din Clinica Berna. "...în ceea ce fac ei acolo este ceva care necesită protecția unor filtre similare."

Pe Newman îl intriga un alt aspect al raportului: purta, în întregime, amprenta unei evaluări militare, datorită frazeologiei concise, exacte. Acest lucru îl duse cu gândul înapoi, la întâlnirea cu căpitanul Tommy Mason, în barul de la Bellevue Palace. Ce spusese oare căpitanul în timpul conversației, când Newman se interesase de scopul călătoriei sale de cercetare?

— Da. Domeniul medical. Standardele și practicile din clinicile lor particulare...

Newman se îndoie întrucâtva de faptul că se afla în fața unui raport întocmit de Mason – Mason care se ciocnise "întâmplător" de el în barul restaurantului și care acum era mort. Îi puse întrebarea lui Blanche, fiind aproape sigur că știa deja răspunsul.

— La sfârșitul raportului este folosit cuvântul "preliminar". Asta sugerează că urma să continue. Celălalt client ți-a dat impresia că se ocupa de cazul ăsta?

— Nu. Blanche se opri. Nu s-a spus nimic în privința unor date ulterioare, provenind de la aceeași sursă. Se așeză pe brațul canapelei, în

apropierea lui. Bob, raportul ăsta e înspăimântător. Unde duc toate astea? Este o mențiune despre Zürcher Kredit Bank – tatăl meu vitreg este președintele acestei bănci...

— Între voi doi nu există legături într-adevăr strânse?

— Dacă nu faci exact ceea ce dorește tatăl meu vitreg să faci -și eu nu fac – pur și simplu, uită de tine. E tipul militarului. Supune-te ordinelor – altfel...

— Blanche... îi luă mâna... toată afacerea asta începe să pară mult mai periculoasă decât am bănuiră vreodată. Există vreo posibilitate ca tatăl tău să știe că suntem prieteni?

— Viețile noastre au urmat căi diferite. Nu știe cine îmi sunt prietenii – nici nu dorește să afle. Și este tatăl meu vitreg. Mama a divorțat de tatăl meu natural, care este mort. Acum, înțelegi de ce suntem atât de separați unul de celălalt...

— Mi-ar plăcea să rămână așa. Newman o sărută și traversează camera pentru a-și lua pardesiul. Acum, plec – și mulțumesc pentru raportul ăsta...

— Ai grijă, Bob. Te rog. Unde te duci?

— Să arunc pe cineva în aer, cu o explozie verbală...

Lachenal fu de acord să-l vadă pe Newman de îndată ce sosea. Până la Bundeshaus Ost erau doar zece minute de mers pe jos, pe Junkerngasse. În acea dimineață fusese un ger cumplit prin arcadele asemănătoare unor cuști de iepuri și, în drum, Newman își luase precauția de a se strecura în Bellevue Palace, ca să lase raportul cu privire la Grange în seiful hotelului.

Ieșind din camera seifului, se ciocni de un bărbat mărunț, cu chip rotofei, care se întorsese de la biroul recepției, un bărbat care clipi la el prin lentilele ochelarilor, înainte de a vorbi.

— Îmi pare rău, spuse Tweed. Nu v-am văzut venind...

— Nu s-a întâmplat nimic, îl asigură Newman.

— Nu sunt de mult timp aici, vorbi fără noimă Tweed, ca și cum era mulțumit că întâlnise un compatriot. Vremea a fost și până acum la fel de neplăcută?

— De câteva zile – și cred că se pregătește de ninsoare. Cel mai bun lucru este să stai în casă, dacă poți. Vântul de pe aici te spulberă...

— Cred că voi urma sfatul dumitale. Acest hotel este un refugiu minunat...

Tweed traversează agale holul interior al recepției, iar Newman se opri lângă ușă, zăbovind, pentru a-și pune mânușile. Într-un colț, cu spatele la el, se afla Nancy, iar englezul rotofei se îndrepta direct către masa ei, urmat de un ospătar ce ducea cafea pe o tavă – cafea pentru două persoane.

Newman așteaptă doar atât cât să-l vadă pe englez așezându-se în fața ei, în timp ce ospătarul îi servea cu cafea. Își vorbeau când Newman ieși și o luă spre stânga, către Bundeshaus Ost.

— Lachenal, încep Newman furios, în biroul șefului Contrainfor-

mașiilor, așezându-se în fața elvețianului care ședea în cealaltă parte a mesei, ce a însemnat întâmplarea stupidă de la Clinica Berna? Mă refer la tancul Leopard – preț de o clipă părea că e gata să ne trimită în împărăția celor drepti. Logodnica mea a fost cât pe ce să facă un șoc. Nici eu nu am gustat prea mult evenimentul. Și ce caută un tanc german, Leopard 11, în Elveția? Dacă nu obțin niște răspunsuri, voi scrie un articol...

— Îmi dai voie să răspund? Tonul lui Lachenal era rece, ostil. Chiar și așezat, stând cu spatele drept, părea înalt, având o expresie sumbră. Nu e un om fericit, gândi Newman, iar elvețianul continuă: Mai întâi, trebuie să-mi cer scuze pentru nefericitul incident, datorat în totalitate unei scurte întreruperi a comunicării. A fost o neînțelegere banală, dar de neiertat. Responsabilii au fost sever admonestați...

— Ce caută în Elveția un Leopard 11, noul tanc german, poate cel mai performant din lume...

— Te rog! Permite-mi totuși, să continuu. Acest lucru nu e strict secret. După cum știi, noi confecționăm anumite echipamente militare, dar cumpărăm o mulțime de peste hotare, inclusiv tancuri. Suntem în curs de reînzestrare a diviziilor noastre blindate. Am hotărât de curând să cumpărăm Leopard 11, în urma testelor complete, efectuate la Lerchenfeld. Nu e secret...

— Tabun. Acesta e secret? Echipa specială trimisă în Germania aproape de sfârșitul războiului, pentru a aduce gazul Tabun. Țsta e un secret? Întrebă Newman, mai calm.

— Nu comentez!

Lachenal se ridică brusc în picioare și se duse la fereastră, uitându-se la peisaj. Chiar îmbrăcat în haine civile, cum era în această dimineață, Lachenal i-l reaminti lui Newman, mai mult decât oricând, pe Gaulle. Aceeași detașare totală în momentele de criză.

— Știi că a suflat *föhn*-ul, remarcă Lachenal după o pauză. Acest lucru a contribuit, probabil, la incidentele de la Clinica Berna. Ațâță nervii, afectează judecata oamenilor. Acum nu mai suflă. Curând, vom avea zăpadă. Întotdeauna după *föhn*...

— N-am venit aici pentru prognoza vremii, exclamă sarcastic Newman.

— Asta pot să ți-o spun, continuă Lachenal, băgându-și mâinile în buzunare și întorcându-se, spre Newman – e adevărat că, la terminarea războiului, germanii au avut o mare cantitate de Tabun – gazul paralizant. O cantitate de douăsprezece mii de tone, pentru numele lui Dumnezeu! Au crezut că sovieticii urma să recurgă la un război chimic. Majoritatea l-a capturat Armata Roșie. Acum au ajuns la același nivel cu Occidentul în cel mai sinistru domeniu, cel al dezvoltării componentelor organo-fosforice. I-au crescut toxicitatea...

— Știu asta, René, spuse liniștit Newman.

— Dar mai știi că sovieticii au perfecționat mult mai multe gaze toxice letale, în special cele mortale iritante, pe care le-au adaptat pentru a fi folosite de către batalioanele lor chimice? Mă refer, mai exact, la cianura hidrogenată...

Cianura hidrogenată...

Cele două cuvinte reverberară în capul lui Newman aidoma bubuiturii

unui baros gigantic lovind o forjă puternică. Lachenal continuă să vorbească cu o voce plată, lipsită de emoție:

— Această substanță este privită în Vest ca fiind prea volatilă. Nu și de către sovietici. Aceștia și-au echipat batalioanele speciale pentru războiul chimic cu rachete purtătoare și rachete dirijate. Proiectilele de artilerie încărcate cu acest agent diabolic fac parte, de asemenea, din armamentul lor. Ai spus ceva, Bob?

— Nu, poate am mormăit. Continuă, te rog...

— Sovieticii au echipat, ulterior, avioanele cu rezervoare sofisticate de împrăștiere, care conțin acest tip avansat de gaz de cianură hidrogenată. Noi am calculat că un singur proiectil lansat cu ajutorul unei rachete, al unui proiectil de artilerie sau prin pulverizarea gazului dintr-un rezervor al unui avion de joasă altitudine ar distruge orice formă de viață pe o suprafață de un kilometru pătrat. Doar un singur proiectil, repetă Lachenal.

Newman îl auzi, dar auzi, de asemenea, diagnosticul lui Nancy în privința felului în care murise doamna Holly Laird. *Și aspectul feței indică semne clare de cianoză. Ce replicase Anna Kleist? Examinarea mea confirmă cu exactitate, până acum, părerile doamnei doctor Kennedy...*

Lachenal se înapoie de la fereastră și se așează din nou la masa de lucru, uitându-se atent la vizitatorul său, care stătea imobil. Newman scutură încet din cap, reîntorcându-se în prezent. Fu pe deplin convins că elvețianul acționa supus unei enorme presiuni, că disimula acea tensiune cu un teribil efort de voință.

— Și astfel, concluzionă Lachenal, toate au plecat de la Tabun. Care constituia motivul venirii tale aici – discuția pe această temă, nu Leopardul.

— Dacă spui tu, René. Newman se ridică în picioare și întinse mâna după palton. Acum ar fi mai bine să plec...

— Încă ceva, Bob. Lachenal se ridicase și vorbea cu mare gravitate. Toți trebuie să fim propriul nostru judecător în această lume. Nu să ne ascundem în spatele unui așa-zis superior...

— Aici aș spune că ai dreptate, replică Newman tăgănat.

Conversația aceasta fuse cea care îl convinse pe Newman când părăsi Bundeshaus Ost – îl convinse ca, la prima ocazie, să o scoată pe Nancy din Elveția – chiar dacă acest lucru ar fi însemnat ca el să forțeze granița.

26

— Îl voi vizita pe Jesse, cu sau fără tine, anunță Nancy când Newman se întoarse în dormitorul lor. Măine seară se ține aici recepția aceluia congres medical. Vii cu mine sau nu?

— Sunt de acord – și vin cu tine.

Newman trase un fotoliu la fereastră și se lăsă în el, privind peisajul. Marea întunecată de nori cenușii coborâse mai jos decât oricând. Se gândi că Lachenal avusese dreptate: în următoarele douăzeci și patru de ore, la

Berna urma să ningă. Nancy veni în spatele lui și își puse brațele în jurul gâtului său.

— Mă așteptam la o ceartă. Arăți extrem de serios. Dumnezeu, câte te-ai schimbat de când am început călătoria asta. Te-a supărat ceva?

— Nancy, vreau să mă ascuți cu grijă. Mulți oameni se gândesc la Elveția ca la o țară a ceasurilor cu cuc, a ciocolatei Suchard și a schiului. Într-unul din romanele sale, un scriitor faimos a făcut o glumă pe seama ceasurilor cu cuc. Mai există o altă față a Elveției, despre care cea mai mare parte a turiștilor nici nu visează că există...

— Continuă. Ascult...

— Asta schimbă lucrurile. Elvețienii sunt, probabil, cea mai dură, cea mai dârză națiune a Europei. Sunt de un realism brutal, într-un fel în care, uneori, aș vrea să fim și noi, în Marea Britanie. Ar face orice pentru a-și asigura supraviețuirea. Știi despre serviciul lor militar. Țara asta a fost permanent pe picior de război, începând cu o mie nouă sute treizeci și nouă. Și încă mai este. De acum înainte trebuie să ne mișcăm ca și cum am călca pe un câmp minat, pentru că asta vom întâlni în drum. Un câmp de mine...

— Bob, tu ai aflat ceva nou de când ai părăsit hotelul. Unde ai fost? De ce întorsătura asta bruscă în privința vizitării Clinicii Berna?

Newman se ridică și începu să măsoare camera încăpătoare, aprinzându-și o țigară și vorbind. Sublinie fiecare remarcă cu un gest tăios al mâinii stângi.

— Am început cu patru oameni care ar fi putut să ne spună ce se întâmplă, de fapt. Julius Nagy, Mason – englezul cu care m-am întâlnit scurt timp în bar, precum și doctorul Waldo Novak, și Manfred Seidler. Primii doi au fost omorâți – poliția este convinsă de acest lucru, deși nu poate dovedi nimic. Ne rămân Novak și Seidler...

— Vrei să te întâlnești din nou cu Novak? De aceea ai fost de acord să ne întoarcem la Clinica Berna?

— E un motiv. Dacă aș putea să-l scot doar pentru puțin timp pe Novak singur, cred că mi-ar spune mai multe – în special după episodul acela teribil, al morții doamnei Laird. Sunt convins că e pe punctul de a claca. Apropo, ai pomenit de recepția congresului medical. De ce dorești să-l vezi pe Jesse înainte ca ea să aibă loc?

— Pentru a obține mai multe informații de la el – dacă pot. Pentru a afla – din nou, dacă pot – care e situația lui reală. Apoi, la recepție, îl voi înfrunta pe profesorul Grange. Știm că va fi acolo. Nu încerca să mă oprești, Bob, m-am hotărât. Acum, continuă ea tăios, ce e cu Seidler?

— El poate fi cheia acestei afaceri întortocheate. Mă sună aici la cinci și ne vom întâlni cu el în seara asta. Ar fi mai bine să pregătești o valiză mică pentru amândoi, cu strictul necesar pentru o ședere peste noapte...

— De ce? întrebă ea bănuitoare.

— Seidler pare încă și mai dornic de dezvăluiri decât Novak. Presupunerea mea este că va aranja un loc de întâlnire la mare distanță – în vreun loc în care noi abia să putem ajunge la timp după convorbirea cu el – conducând nebunește. Astfel, va spera că nu vom avea timp să alertăm pe altcineva. Aduce a om care nu are încredere în nimeni.

— A, apropo, Bob, spuse ea cu indiferență, Novak știe că voi vizita

clinica astăzi. I-am telefonat cât timp erai plecat. Am avut noroc. Căteaua aceea bătrână și nenorocită, Astrid, trebuie să fi fost liberă. La telefon a răspuns un bărbat care m-a pus în legătură directă cu Novak. Mi-a spus că Bruno Kobler e plecat undeva.

— Kobler nu e la clinică? Întrebă imediat Newman.

— Exact. Nu e nici Grange. Novak m-a întrebat dacă urmează să vii și tu. Părea neliniștit că vei veni. Putem pleca în curând?

— După ce voi avea o scurtă întâlnire cu cineva, la bar. M-am întâlnit cu el venind înapoi. Unul dintre propriii tăi compatrioți – un anume Lee Foley...

— Și cine ar fi el?

— Un asasin...

O lăsa în această stare, aducând-o din nou la concluzia că ar fi mai bine să fie prudentă, dacă dorea să trăiască.

Americanul înalt, cu șuvițe albe, se ridică politicos când Newman traversă barul, în direcția mesei sale. Băuse deja o băutură dintr-un pahar înalt, plin cu gheață. Newman spuse că dorea un Scotch mare și se așeză pe banchetă, lângă Lee Foley, care era îmbrăcat cu un costisitor costum bleumarin, o cămașă crem și o elegantă cravată albastră, cu mici carouri albe. La manșete avea butoni de aur.

— Locuiești la Bellevue, Lee? Întrebă Newman.

— Da, deocamdată. N-am terminat treaba. Își ridică paharul. Noroc! Tocmai m-a vizitat afurisitul ăla de polițai federal, Beck. Mi-a fost milă de individ – nu poate găsi motive să mă zvârle din țară...

— Nu încă...

— Până atunci, voi fi plecat de mult...

— Mai știi să zbori – pilotezi avioane?

— Numai avioane ușoare. Planoare, chestii de soiul ăsta...

— Ce zici de un charter Lear? sugeră Newman.

— Te apropii. Foley zâmbi cu zâmbetul său sec, care nu i se reflecta în ochii albaștri ca gheața. Beck e preocupat de creșterea numărului cadavrelor, continuă el. Micuțul cu care am vorbit eu și cu tine – acum un anume englez...

— *Trei*, corectă Newman. De curând a murit la Clinica Berna o americană...

— Știu. Tot urcă, nu-i așa?

— Am impresia că această Clinică e un loc care necesită multă protecție, reflectă Newman. Ar putea să-și permită pe cineva foarte costisitor...

— Ai face bine să soliciți slujba...

— Mai mult de-ai tăi. M-am gândit...

Foley își puse jos paharul, privindu-l.

— Amintește-ți noaptea aceea când am colindat prin Reeperbahn, în Hamburg... Ești singurul om care a reușit vreodată să mă bage sub masă...

— Noaptea în care tu ai colindat orașul... Îl corectă Newman. Mai vorbești bine germana?

— Mă descurc. Bob, știi ceva? Occidentul devine prea civilizat. Era o

vreme când englezii nu se dădeau în lături de la nimic când era în joc supraviețuirea. Mă gândesc la Churchill care a ordonat scufundarea întregii afurisite de flote franceze, la Oran, pentru a-i împiedica pe naziști să pună mâna pe o adevărată putere maritimă. Avea dreptate, firește...

— Încerci să-mi spui ceva, Lee?

— Doar să bea un pahar cu un vechi prieten, să schimbe câteva observații la întâmplare...

— Niciodată în viața ta n-ai făcut așa ceva. Acum, trebuie să plec. Ne mai vedem, Lee...

Newman o lăsa pe Nancy la volanul Citroen-ului, să conducă până la clinică. Ea manevra mașina pe autostradă cu ușurința încrezătoare a unui șofer experimentat. Newman stătea cu ochii în oglinda laterală de pe partea sa, urmărind Audi-ul negru din spatele lor, care menținea distanța. Agenții lui Beck erau la datorie.

— Ne apropiem de intersecție, avertiza el.

— Cine conduce mașina asta afurisită?

— Sper că tu - altfel, suntem la ananghie...

— Cum te-ai descurcat cu tipul cu care te-ai dus să te întâlnești la bar? Cum îl cheamă?

— Lee Foley. Încă mă străduiesc să aflu de ce a vrut să mă vadă. E un nemernic cu sânge rece. O mașină ucigașă, la fel ca acel Leopard 11 cu care ne-am întâlnit. Ceea ce nu pot încă să decid este pentru cine lucrează. Dacă aș ști asta, aș putea să pun mâna pe ultima piesă a acestui joc de cuburi uriaș.

— Amândoi ne întâlnim cu persoane interesante, observă ea, părăsind autostrada. El verifică în oglindă. Da, Audi-ul îi urma. În dimineața în care ai fost plecat, ca să faci Dumnezeu știe ce, continuă Nancy, am băut o cafea în holul recepției cu un omuleț care m-a intrigat - un alt englez. Părea atât de blajin, și totuși am simțit, sub această aparență, o personalitate foarte puternică. Tweed e numele său.

— Ce ați discutat?

— I-am spus despre Clinica Berna... În tonul ei era o urmă de sfidare, provocându-l să-i critice indiscreția. El nu spuse nimic, ea continuându-și sporovăială. E un tip tare simpatic - deschis conversației. M-a sfătuit să fiu foarte atentă...

— Ce-a făcut?

— Ți-am spus adineaori. A explicat că, de vreme ce sunt străină, ar trebui să umblu cu grijă... Se uită la Newman... Că ar trebui să stau lipită de tine de acum încolo...

— Și cum a venit vorba exact de subiectul Clinica Berna?

— N-a fost nevoie să-l provoc. Este agent constatator al unei mari companii de asigurări. E ciudat, Bob, luna trecută o altă americană, o anume Hannah Stuart, a murit în împrejurări asemănătoare celor ale morții doamnei Laird. De ce întotdeauna femeii?

— Și eu mi-am pus întrebarea asta. Prea multe întrebări fără răspuns. Gata, am ajuns. Ia-ți inima în dinți...

Sosiseră la poarta Clinicii Berna. Dar, de această dată, primirea de

care se bucurară fu în surprinzător contrast cu cea anterioară. Din clădirea de la intrare ieși un bărbat pe care nu-l mai văzuseră, le controlă pașapoartele, gesticulă în direcția porților, iar acestea se deschiseră.

Nici urmă de paznici, de dobermanii în timp ce străbăteau drumul ce traversa platoul golaș. În Thun, acesta părea întotdeauna mai înnegurat, mai apăsător decât la Berna. Newman crezu că acest lucru putea fi legat de munții semeți, care mențineau stratul noros.

— Novak mi-a spus să parchez mașina pe partea laterală a clădirii principale, observă Nancy. Iar de data asta nu mai am aceeași senzație de a fi supravegheată...

— Poate că, fiind plecați Kobler și Grange, ajutoarele lor au lăsat-o mai moale. Sau poate că doar vor să ne dea impresia asta. Nancy, parchează mașina în zăpada proaspătă...

— Orice spui tu. Eu sunt doar amărâtul de șofer...

— Și când cobori, încearcă să lași cât mai puține urme...

— Iisuse! Mai ai alte instrucțiuni?

— Ți le voi aduce la cunoștință când mă voi gândi la ele...

Waldo Novak, cu părul blond fluturând în vânt, ieși din interiorul verandei de sticlă și coborî cele șase trepte, pentru a-i întâmpina. Singur. Nici urmă de Astrid – cea cu vino-ncoace.

— Vă duc direct la el, să-l vedeți, îi spuse Novak lui Nancy în timp ce își strângeau mâinile. Păși în urma lui Newman, lăsând-o să intre prima, și își cobori vocea până la șoptă. Newman, la plecare, cere-i doamnei Kennedy să treacă pe la toaleta femeilor. Asta îmi va oferi ocazia de a-ți spune ceva.

În spatele tejghelei era un recepționar, un bărbat căruia nu-i treziră interesul. Nici urmă de stupiditățile completării formularelor de vizită. Aceeași procedură, cu cartela de computer a lui Novak, permițându-le accesul pe coridor și apoi în camera în care Jesse Kennedy stătea în pat, rezemat de un teanc de perne.

— Oprește-te puțin, avertiză Newman. Își scoase paltonul, acoperind oglinda falsă. Scoase din buzunarul hainei un radio cu tranzistori pe care îl cumpăraseră în acest scop. Îl porni la un volum mic, pe un post cu muzică, se aplecă și îl plasă lângă grătarul din perete. Acest lucru anulă efectul casetofonului ascuns. Se îndreptă. Continuă...

— Nu mi-am respectat instrucțiunile, îi informă Novak. Domnul Kennedy nu este sedat, dar, pentru a mă acoperi, i-aș fi foarte recunoscător dacă ar lua capsula asta înainte de plecarea dumneavoastră...

— Înțelegem și îți mulțumim, răspunse Nancy, înainte de a-și trage un scaun și a se așeza lângă bunicul ei. Cum se poartă cu tine, Jesse? Îl îmbrățișă cu căldură, sărutându-l pe amândoi obraji. Acum, spune-mi: ai, într-adevăr, leucemie?

— Așa îmi tot spun. Inclusiv Novak. Iisuse Hristoase! Nu cred un cuvânt. Știi că o altă biată femeie a fost omorâtă alaltăieri noapte? Regenerarea celulară nu funcționează, asta-i treaba! Ei spun că, oricum, ar fi murit. Prostii! Dar am de gând să intru în miezul lucrurilor care se petrec aici, la fel cum am făcut cu spionul ăla în Arizona, acum zece ani! Chicoti. Acel agent C.I.A. cu siguranță că ar face curățenie aici...

— Vrei să spui că vrei să mai stai aici un timp? Întrebă Nancy.

— Te cred. La început n-am vrut să vin, dar acum că-s aci, o să fac *curățenie*. Stai să vezi de n-oi face. Nu-i nevoie să vă faceți griji pentru Novak. El servește oricui informații atât de repede, încât practic coordonează propriul său serviciu de informații. Așa-i Novak? Vezi, e timid – nu-i place vorbitul în fața străinilor...

Astfel decurseră lucrurile timp de încă cincisprezece minute. Nancy – încercând să-l convingă să părăsească clinica, Jesse – insistând asupra faptului că trebuia să stea, să facă curățenie, Novak, bățos în uniformă sa albă, cu stetoscopul bălăbănindu-i-se într-o mână, iar Newman, ascultând în tăcere.

Deodată, Jesse, obosit de torentul neobișnuit al conversației, spuse că dorea să tragă un pui de somn. Își luă capsula de amital de sodiu, o înghiți, deschise palma pentru a arăta că era goală, îi făcu cu ochiul lui Newman și adormi rapid.

Novak stătea în fața Clinicii, în zăpadă, singur cu Newman. Nancy fusese de acord cu sugestia lui Newman, fără vreun cuvânt de protest, cerându-i recepționarului să îi indice direcția la toaleta femeilor.

— Acum, spuse Newman, ce voiai să-mi spui? Ar fi bine să ne grăbim, s-ar putea să nu avem mult timp...

— Willy Schaub, șeful brancardierilor, de care ți-am spus atunci, la Thun. Ți-am dat adresa lui, din cartierul Matte. Se va întâlni cu tine mâine, la trei după-amiază. Și-a luat zi liberă; știe despre locul ăsta mai mult decât oricine...

— De ce a fost de acord?

— Bani. Două mii de franci l-ar pune în mișcare. Poate ceva mai puțin. O să vrea bani gheață – cecurile pot fi urmărite prin bancă. Tu hotărăști, Newman. Eu am făcut tot ce mi-a stat în puteri. Și plec când pot. Ce să-i spun lui Schaub?

— Că mă voi întâlni cu el. Încă o întrebare, înainte să sosească Nancy. Pacienții de aici – cât de bolnavi sunt?

— Avem cazuri de leucemie, scleroze multiple. Tot ce vrei. Toți pacienții sunt în stadiul terminal...

27

Basel. Aproximativ în același timp în care Newman și Nancy își încheiau cea de-a doua vizită la Clinica Berna, Bruno Kobler ședea în dormitorul său din hotelul Terminus, situat în fața gării centrale din Basel. Venise cu avionul, iar acest hotel fusese ales datorită poziției sale strategice.

Manfred Seidler fusese văzut cumpărând un bilet până la Le Pont, orașelul situat aproape de malul lacului de Joux, în munții Jura. De atunci îi pierduseră urma lui Seidler, din păcate, dar, dacă era cazul să aștepte, Kobler poseda aproape aceeași răbdare ca Foley. Îi vorbi lui Graf, cel mic și îndesat, care stătea la fereastră așteptând un semnal de la Hugo Munz, care conducea echipa din gară.

— Seidler trebuie să se arate, spuse Kobler. Sunt sigur că are întâlnire

cu cineva la Le Pont Și mai avem oameni care așteaptă la Hotel de la Truite...

— Nu cunosc Le Pont, răspunse Graf. Pe hartă pare un loc uitat de Dumnezeu...

— Așa și este – tocmai locul îndepărtat, unde Seidler s-ar simți în siguranță să întâlnească pe acel cineva căruia urmează să-i vândă mostra furată de la noi. Iar Hotel de la Truite e lângă gară...

— Trebuie să fi ajuns! Munz tocmai a semnalizat...

Kobler deschidea deja ușa dormitorului, îmbrăcându-și paltonul de astrahan. Făcu semn înspre sacul de voiaj de pe pat, reamintindu-i lui Graf să nu-l uite. Kobler nu avea de gând să care sacul, având în vedere ce conținea acesta. Erau angajați servitori pentru a-și asuma astfel de riscuri. Kobler ar pune mâna pe armă doar când ar sosi momentul s-o facă. S-ar putea ca nici măcar să nu o folosească – având în vedere că își angajase oameni pentru acoperire.

— Se urcă în trenul de ora două, îi informă Munz în timp ce grăbeau pasul în gara uriașă. Poftim biletele, ar fi mai bine să vă grăbiți...

— Prima stație e Lausanne, presupuse Kobler, așezându-se pe locul său de la clasa întâi, alături de Munz.

Graf urcase în vagonul în care stătea Seidler.

Kobler studie mersul trenurilor pe care îl luase cu el. Dădu din cap, răsfoind paginile în căutarea legăturilor, în timp ce trenul părăsea stația, apoi se uită la Munz care ședea țeapăn pe banchetă.

— Relaxează-te, avem de așteptat până îl surprindem singur. Ar putea să dureze ore. Facem o treabă simplă, ca și cum am curăța gunoiul...

Privi pe geam în timp ce trenul prindea viteză, străbătând suburbiile. Nu regretă că pleca – orașul Basel era un teritoriu ostil, locul de acțiune al doctorului Max Nagel, principalul oponent al Clubului Gold. Kobler nu avea de ce să se teamă. În acel moment, Nagel se afla în alt tren, cu destinația Berna.

Cu cinci vagoane mai în față, Manfred era un ghem de nervi. Deschise un nou pachet, aprinse cea de-a patruzeci și una țigară din acea zi, în timp ce se gândea la scena petrecută în apartament, înainte de plecarea sa.

Erika se întorsese în grabă de la birou în timpul pauzei de masă, ca să-i gătească dejunul. În timp ce mâncau îi spusese că pleacă. Ea păruse îngrozită.

— Trebuie? Aș putea să-mi iau o pauză de masă mai lungă. Nagel a plecat la Berna...

— În ce scop?

Nu prea era interesat

— E ciudat. A trebuit să-i fac o rezervare la Bellevue Palace. Participă la un soi de recepție a unui congres medical. Nici măcar nu e doctor. Niciodată nu l-am văzut mai ursuz – e preocupat de ceva...

— Probabil să pună la cale vreo afacere care îi va aduce un milion sau două milioane. Erika, s-ar putea să nu mă întorc până mâine, așa că să nu

Începi să-ți faci griji...

— Știi că o să-mi fac până când te văd din nou în siguranță. Unde te duci? Ce e toată treaba asta? Sunt îndreptățită să știu și eu câte ceva, nu-i așa?

— Nu are importanță unde, îi spusese el. Mă duc să mă întâlnesc cu acel corespondent străin englez, Robert Newman. Dacă dă în vileag cazul Terminal, el poate să-mi ofere protecție. Nu, nu mă mai întreba altceva. Mulțumesc pentru masă...

Așezat în tren, regreta ca nu-i spusese mai multe. Se uită în sus, la plasa de bagaje în care își depusese cele două valize. Una conținea câteva dintre ziarele pe care i le adusese Erika, cealaltă, mostra. Va fi dificil pentru oricine să înșface *două* valize, când va străbate peronul. Și nu va ști care din ele conține mostra. Trebuie să te gândești la astfel de mărunțisuri.

Seidler se agită neliniștit, trăgând adânc din țigară. Dăduseră drumul la instalația de încălzire, iar el dorea cu ardoare să-și dea jos jacheta. Dar era imposibil. Era prea conștient de prezența Luger-ului de 9 mm în tocul de piele de la subsuoara stângă.

Berna. Beck stătea la masa de lucru din biroul său, uitându-se la Gisela, care tocmai răspundea la telefon. Ea lăsă jos receptorul și se întoarse, ca să-i vorbească șefului ei.

— Era Leupin. Newman și doctorița Kennedy tocmai părăsesc Clinica Berna. I-a localizat cu binoclu și a transmis informația prin radio...

— Mulțumesc. Gisela, vreau să faci o rezervare la Bellevue Palace pentru trei dintre oamenii noștri. Îi vreau acolo în timpul recepției congresului medical, de mâine. Profesorul Grange va fi acolo. S-ar putea să-mi fac și eu apariția.

— Lucrurile se lămuresc, nu-i așa?

— Ca de obicei, intuiția ta e bună, Gisela. Singura piesă care încă lipsește e Manfred Seidler. Vulpea se bagă în vizuină, dar mai și iese. Când o va face, vreau să fiu acolo, înainte de a pune militarii mâna pe el. Trimite un nou mesaj. Seidler trebuie găsit cu orice preț...

Newman o înfurie pe Nancy după ce îl părăsiseră pe Novak și se apropiu de Citroen-ul parcat. Ea dorea doar să se îndepărteze de acel loc - era prea întristată de atitudinea lui Jesse.

— Dă-mi voie să verific mașina, avertiză Newman. Așteaptă aici...

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu!

— Să fiu sigur că nu a umblat nimeni la ea.

Se uită după urme proaspete de pași, după orice semn pe care l-ar fi făcut cineva inteligent, folosindu-le propriile urme, încă încrustate în zăpadă. Controlă capota în locul în care, la venire, lipise o cantitate mică de zăpadă, zăpadă care înghețase imediat, în locul în care capota se ridica. Zăpada era neatinsă. Descuie mașina și o invită pe Nancy să urce pe locul din dreapta.

— De data asta eu conduc, o informă el, așezându-se la volan, iar ea

se trânti lângă el.

— Nu-ți place cum conduc? izbucni ea.

— Adu-ți aminte ultima dată – plugul de zăpadă...

— Poate că ai dreptate. De ce toată agitația asta legată de cineva care ar fi umblat la mașină?

— În caz că au pus o bombă, îi spuse el cu brutalitate, continuând să aplice politica de a o speria.

— Iisuse! Vrei să ai de-a face cu o epavă umană?

Nu-și mai spuseră nimic unul altuia pe durata călătoriei de întoarcere la Berna, care decurse fără evenimente. Luară un prânz întârziat în cafeneaua de la Bellevue Palace, care era liniștită, astfel că putură să vorbească nestânjeniți. Nancy aduse în discuție subiectul după cafea.

— Următorul obiectiv este Seidler?

— Exact. Nu uita să faci bagajul cu obiectele pentru noapte. Am presimțirea că vom avea nevoie de ele...

— Era primul lucru pe care aveam de gând să-l fac. Cel puțin, de data asta mi se permite să te însoțesc...

— Nancy, te rog să taci...

Petrecură întreaga după-amiază rămasă în dormitor, în eventualitatea că Seidler telefona mai devreme. Newman cumpărase în urmă cu câteva zile o hartă rutieră pe care o studie în timp ce Nancy își azvârli pantofii, se întinse în pat și încercă să doarmă. Era sigură că va rămâne trează, iar țârâitul telefonului o trezi cu brutalitate. Newman înșfăcă receptorul, harta era întinsă pe celălalt pat.

— La telefon Newman...

— Manfred Seidler. Voi spune doar o dată...

— Vei repeta dacă nu pricep. Dă-i drumul...

— Le Pont, în munții Jura, lângă lacul de Joux. Îl știi?

— Da...

— Ne întâlnim la ora nouăsprezece douăzeci și opt fix. La gară. Voi fi în trenul care ajunge la nouăsprezece douăzeci și opt...

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-o să reușesc. Nu-ți dai seama că acum e ora cinci?

— Dacă ești interesat de informațiile pe care le pot furniza – fără detalii prin telefon – adu două mii de franci elvețieni – bani gheață. Parchează-ți mașina la mică distanță de gară, dar nu la vedere. Voi duce două valize.

— Am nevoie de mai mult timp. În munții Jura e zăpadă. Drumul va fi infernal...

— Nouăsprezece douăzeci și opt. Nu voi aștepta. Vii sau nu?

— Vin...

La celălalt capăt al liniei se auzi un declic. Seidler întrerupse legătura. Newman așeză receptorul în furcă și își privi din nou ceasul. Examină iute harta, în timp ce Nancy se aplecă peste umărul său.

— Reușim? întreba ea.

— Dacă urmam traseul acesta, am putea. E o scurtătură al naibii de bună...

Degetul său urmă un traseu din Berna, de-a lungul autostrăzii N12, înspre lacul Geneva. Degetul trecu pe autostrada N9 – urmând o direcție

aproximativ paralelă spre vest, până la lac, unde întâlnea cea de-a treia autostradă, N1. Într-un loc numit Rolle, între Lausanne și Geneva, pe malul lacului, Newman trasă o rută de-a lungul unui drum ce urca în munții Jura și se oprea la Le Pont.

— E mult de ocolit, obiectă Nancy. Sunt două laturi ale unui triunghi...

— Totuși, e singura modalitate de a ajunge acolo la timp – pe autostrăzi. Am mai condus în regiunea Rolle, așa că drumul îmi e cunoscut. Va fi infernal când vom ajunge în regiunea înzăpezită. Haide, fetițo. Iau eu valizele. Slavă Domnului că am umplut rezervorul la întoarcerea din Thun...

Așteptau liftul când Nancy îi spuse lui Newman să o ia înainte la mașină, ea urmând să vină după el.

— Mi-am uitat portmoneul, explică ea când veni liftul, și Newman, murmurând ceva, păși înăuntru.

Lausanne Gare. Seidler cără cele două valize din cabina telefonică înapoi, pe peron. Avu o senzație de ușurare – Newman avea să vină. Se duse în grabă la restaurant, unde aveau să fie mulți oameni în timp ce el aștepta trenul următor.

Urma intenționat o rută ocolitoare, pentru a se asigura că nu era urmărit. Acum trebuia să aștepte trenul *Cisalpin*, expresul de Paris care mergea fără opriri până la gara de frontieră Vallorbe.

De aici, făcea cale înapoi cu un tren local care pleca de la Vallorbe la 19:08 și ajungea la Le Pont la 19:28.

Berna.

— La telefon Leupin, șefule. Newman tocmai a părăsit hotelul, cărând două valize. Le pune în spatele mașinii – a Citroen-ului. Așteptați, logodnica lui se zorește să-l prindă...

— În regulă, Leupin, își liniște Beck subordonatul. Am pregătit alți șase oameni pentru asta – ca rezervă. Șase oameni cu încă trei mașini. Se pot juca de-a depășirile, ca să fim siguri că nu-și dă seama ce facem. Prima dată îl urmărești tu și Marbot. Succes...

Beck lăasă jos receptorul și oftă, privind la Gisela. Ea îi aduse o nouă ceașcă de cafea. Se prefigura o noapte grea: Beck era îmbrăcat cu cămașă cu mâneci scurte, indiciul unui lung asediu.

— Newman și prietena lui tocmai au părăsit Bellevue Palace, îi spuse. Se urcă în mașina închiriată...

— Încearcă să plece din țară?

— În stadiul acesta al jocului ar fi ceva neobișnuit pentru Newman. Ai obținut ce ți-am cerut?

— Mașina e gata pregătită...

Era o noapte foarte întunecată. Era foarte frig. Newman făcea ca Citroen-ul să zboare, deplasându-se cu o viteză mult peste limita legală, când simțea că putea să riște pe autostradă. Și totuși, fuseseră depășiți de

câteva ori, pe lângă ei fulgerând perechi de faruri cu faza mare aprinsă, având Dumnezeu știe ce viteză.

— Nu putea fi poliția, nu-i așa? se întrebă cu voce tare Nancy când îi depăși cea de-a doua mașină.

— Greu de crezut. Prima a fost un Saab, asta a fost un Volvo...

— Mă tot gândesc la Jesse. Nu văd ce putem face pentru el.

— Nimic. Acum îmi dau seama de unde îți vine încăpățânarea.

— Nu putem sta cu brațele încrucișate...

— Lasă-l în seama mea...

— Ce vrea să însemne asta?

— Mă voi gândi la ceva...

Pe drumul spre Geneva încetini. Câteva minute mai târziu, apără semnul indicator al unei intersecții. *Rolle VD* – Rolle, cantonul Vaud. Newman viră, depărtându-se de lac, de autostrada N1, apucând-o pe drumul lateral spre nord, care începea imediat să urce. În depărtare, munții Jura apăreau aidoma unui val gigantic, înghețat în toiul mișcării. Apoi ajunseră în plin decor hibernal.

Strâmtul drum din fața lor părea, în lumina farurilor, să fie ca oglinda, o oglindă de gheață. Drumul cotea și se răsucea, urcând treptat. Începură să apară indicatoarele de pericol, indicatoare cu zigzaguri sinistre. *Risque de Verglas*. Derapaj. Gheață. Acum drumul începu, cu adevărat, să urce. Pe Newman îl dureau brațele din cauza efortului de a manevra volanul, menținând mașina pe șosea. Nancy îl privi. Avea buzele strânse, ochii îngustați. Ea aprinse o țigară și privi în oglinda laterală. Luminile Audi-ului negru erau încă acolo. La mare distanță, în spate, pe o porțiune neobișnuit de dreaptă a șoselei. Întâi Saab-ul, apoi Volvo, acum Audi-ul. Se uită în față și îngheță.

— Dumnezeule!

Valul munților Jura atârna deasupra lor. *Verglas*. Serpentinele erau incredibile. Newman răsucea permanent volanul. Pătrunseseră într-un defileu îngust. Zăpada înaltă străjuia pe ambele părți. Dincolo de ea se înălțau pereții întunecați ai pădurilor dese de brad, cu ramurile povârnite sub greutatea zăpezii. Căută să dea drumul instalației de încălzire și descoperi că era deja pornită la maximum. Continuau să urce, valsând pe mijlocul defileului. Ceasul de pe tabloul de bord indica ora 19:20. Încă opt minute până la ora întâlnirii. N-o să reușească.

Ajunseră în vârf, fără a fi avertizați. Viră pe o serpentină sinucigașă, apoi drumul deveni, brusc, neted. Începură să coboare. În de-părtare apărură lumini.

— Le Pont, spuse Newman.

Un mănunchi de case cu acoperișuri înclinate, răspândite pe coama unui deal. Acoperișuri îngreunate de zăpadă. Balcoane din lemn la primul etaj. Ceva mai mare decât un cătun. Newman depăși încet un hotel luminat feeric. Hotel de la Truite.

— Privește!

Newman arată spre hotel. Sub streșini se formaseră țurțuri lungi. O palisadă de țurțuri. Așezată invers. Gara era o clădire izolată, puțin mai

mare decât o cabană cu un singur etaj, iar prin preajma ei nu se afla nimeni. Ceasul tabloului de bord indica 19:26. Newman parcă mașina lângă clădire, ascunsă vederii dinspre ieșire. Mai întâi, o întoarse cu o sută optzeci de grade, acest lucru implicând un derapaj puternic al roților din spate, care o făcu pe Nancy să-și încleșteze mâinile. Gata de plecare rapidă. Lăsă motorul să toarcă.

— Vreau să treci tu la volan, îi spuse lui Nancy. Eu voi sta aproa-pe de ieșire când vine trenul. Poate să fie o capcană. Dacă vin în fugă, manevrează ușor, ca să pot plonja înăuntru și facem cale întoarsă pe unde am venit. Te las acum, uite, vine trenul...

Trenul, trei vagoane cochete, o omidă luminoasă, opri în spatele gării care nu era mai mult decât o haltă. Newman auzi distinct zgomotul unei uși trântite. În lumina slabă de la ieșire își făcu apariția un bărbat cu chip osos, cu capul descoperit, cărând două valize. Avea un aspect hăituit, strigând în germană.

— Newman! unde e mașina... Sunt urmărit...

În spatele lui, la ieșire, apărură doi bărbați. Pe drumul ce venea din direcția Neuchatel-Berna apăru în mare viteză o mașină. Farurile sale măturară ieșirea gării, aidoma unor proiectoare. Newman sur-prinse o sclipire roșie, un roșu asemănător cu al mașinii Porsche pe care o văzuse pe autostrada Thun. Se auzi un scrâșnet de frână călcată brutal. Pe geamul șoferului ieși țeava unei puști. În același timp, Nancy întoarse Citroen-ul dinspre latura gării, opri și deschise repede portierele.

— În mașină, Seidler! urlă Newman.

Înșfăcă o valiză, o aruncă pe bancheta din spate, îl îmbrânci pe Seidler în urma ei, închise ușa și plonjă pe scaunul din dreapta șoferului. Cealaltă mașină era încă în mișcare, derapând pe luciul gheții în timp ce țeava armei se mișca în continuare în exteriorul geamului. Unul din cei doi bărbați care îl urmăreau pe Seidler scotea ceva din interiorul paltonului.

— Dă-i drumul! strigă la Nancy. Înapoi pe drumul pe care am venit...

Arma fu declanșată - o bubuitură care acoperi zgomotul motoarelor ambelor mașini. Bărbatul care scotea ceva din buzunarul paltonului fu aruncat înapoi, ca și cum ar fi fost lovit de un elefant. Arma grăi pentru a doua oară. Celălalt bărbat făcu o piruetă ciudată, își duse mâna la piept și se prăbuși în zăpadă.

Era opera unui țintaș desăvârșit. Două gloanțe trase de un bărbat care trebuia să conducă cu o mână, manevrând arma cu cealaltă, toate acestea în timp ce mașina se redresa din derapaj. Muriră doi oa-meni. Newman nu se îndoia de faptul că nici unul nu supraviețuise impactului a ceea ce sunase a carabină cu repetiție. Nancy conducea Citroen-ul prin fasciculul farurilor celeilalte mașini, țâșnind printre ele în timp ce călcă pedala, ignorând solul alunecos de sub roți. Apoi gara rămase mult în urmă, iar ei se înapoiau pe ruta anterioară.

— Bărbatul acela din spate a scos o armă, hârâi răgușit Seidler.

— Am văzut, răspunse scurt Newman.

Se apropiau de Hotel de la Truite, când un Mercedes negru țâșni pe drumul care intersecta direcția de mers a Citroen-ului. Nancy apăsa brutal frânele, mașina derapă, apoi se opri. Mercedes-ul își conti-nuă drumul spre gară.

— Ticălosul! scrâșni Nancy printre dinții încleștați.

— Poate că are întâlnire cu două cadavre, presupuse Newman.

Nancy îi aruncă o privire scurtă și puse din nou mașina în mișca-re. În fața hotelului fusese înfiptă vertical o pereche de schiuri. În decursul scurtei lor opriri, Newman auzise, dinspre hotel, cântecele sacadate ale bețivilor. În gară – moarte, în hotel – banchet. *Après-ski*-uri dansând îndrăcite.

Seidler se aplecă în față, strângând speteaza scaunelor lor. Privi prin parbriz, ca și cum căuta să se orienteze. Brusc, începu să vor-bească, de data aceasta în engleză, pentru Nancy.

— Nu curba din stânga, către Rolle! Ia-o în dreapta. Urmează drumul de pe partea lacului...

— Fă cum spune el, spuse calm Newman. De ce, Seidler? Aș fi înclinat să cred că era un loc potrivit pentru a părăsi rapid...

— Pe partea stângă a drumului, la poalele muntelui, e o casă. Vorbim acolo... *Mein Gott*, ce-a fost asta?

— Iar elicopterul acela, spuse Nancy, privind pe geamul din stânga sa. Dacă este tot acela. L-am auzit prima dată când am schimbat direcția, la Rolle...

— L-am auzit și eu, recunosc Newman. Ne-a urmărit când am urcat muntele. Sunt o mulțime de elicoptere militare care se învârt prin zonă...

— *Militare*? Seidler păru alarmat. Ați fost urmăriți?

— Taci! îi spuse Newman. Doar îndrumă-ne până nimerim casa asta...

— Urmează drumul care ocolește lacul, până îți spun să oprești. Păstrează viteza...

— Am nevoie de indicații în privința traseului, nu a stilului de conducere, îi replică Nancy cu răceală.

Vallée de Joux e cuibărită în văile munților Jura, la aproximativ o mie de metri altitudine. În dreapta lor, lacul era ca un pat de gheață solidă, acoperit de o pătură de zăpadă. În stânga, pantele muntelui erau brăzdate de dărele schiorilor din cursul zilei, propulsați pe suprafața zăpezii. Din loc în loc se iveau siluetele caselor cu două etaje, construite din lemn proaspăt lustruit. Le Pont, fiind stațiune pentru practicarea schiului, prospera.

— Aici e, anunță Seidler, chiar înainte de a ajunge în satul L'Abbaye... Se aplecă din nou. Du mașina în garaj...

— Nu, interveni Newman. Condu până la păduricea de brazi. Dacă poți, întoarce-o cu fața spre drumul pe care am venit.

— Știi ce? Cred că m-aș descurca, Robert...

Gândurile lui Newman zburau. Tocmai găsisse ocazia. L'Abbaye. Dincolo de malul îndepărtat al lacului era Le Brassus. La numai câțiva kilometri dincolo de Le Brassus se afla micuța *Douane* – un punct vamal, cu puțin personal. Dincolo de el, drumul ducea în *Franța*. Drumul continua pe țărâm francez pe o distanță de încă aproximativ douăzeci de kilometri, spre La Cure. Putu chiar să-și reamintească hotelul franco-elvețian unde trăsesse o dată peste noapte, ciudatul hotel în care, în fața intrării principale te aflai în Franța, iar la ieșirea de serviciu, erai în Elveția! În La Cure putea să ia spre nord, continuându-și drumul în Franța. Astfel, avea s-o scoată, în siguranță, pe Nancy din Elveția, în noaptea care urma.

— De ce nu în garaj? se plânse Seidler.
— Dacă lăsăm mașina afară, putem să scăpăm repede – sau n-ai observat că elicopterul ăla e în continuare după noi?
— Ai adus cei două mii de franci elvețieni? se interesă Seidler.
— Nu. I-ai cerut deoarece oamenii nu prețuiesc ceva ce pot obține gratis. Newman se întoarse pentru a da ochii cu Seidler. Dacă nu vrei să vorbești, te lăsăm aici și ne continuăm drumul. Hotărăște-te...
— Mergem în casă...

Seidler părea să fie la capătul puterilor. Ochii obosiți, adânciți în orbite îl priviră pe Newman, în vreme ce Nancy întoarse, cu îndemânare, Citroen-ul pe o distanță scurtă până la pâlcul de brazi. Opri motorul, iar Newman coborî din mașină oprindu-se o clipă pentru a-și întinde membrele anchilozate.

Casa cu două etaje se afla la câțiva metri de drum, pe colina mai joasă. Era veche și degradată, iar veranda se întindea pe toată lungimea parterului. Un scurt șir de trepte de lemn ducea la ușa din față, iar în fața ferestrelor cu obloanele trase, de la primul etaj, erau bal-coane. Ferestrele de la parter erau, de asemenea, oblonite. Nancy gândi că era un loc sălbatic, sinistru.

Huruitul motorului elicopterului se auzea mai puternic acum, când Citroen-ul tăcuse. Newman își întinse gâtul, dar aparatul se afla undeva în spatele păduricii și se îndepărta de ei. Își plesni antebrațele cu mâinile înmănușate.

— Dumnezeule, ce frig! comentă Nancy.

La acea altitudine era un climat arctic. Lipsit de vânt. Doar o temperatură sub zero grade, care pătrunsese deja prin pantofii și mănușile lui Newman. Un alt șirag de țurțuri ca niște pumnale atârna de streașină casei. Newman nu făcu nici un efort de a-l ajuta pe Seidler să care cele două valize pe trepte.

— A cui e casa asta? întrebă, când Seidler scoase o cheie din buzunar.

— A unui prieten. Locuiește aici numai în timpul verii...

— Un tip sensibil...

Spre surprinderea lui Newman, cheia se răsuci în broască de prima dată. Intrară într-o încăpere uriașă, care părea să ocupe cea mai mare parte a parterului. Pe partea stângă, în capătul îndepărtat, o scară de lemn ducea la un palier cu balustradă.

Parchetul, făcut din scânduri, era acoperit și decorat cu carpete uzate, așternute din loc în loc. Mobilierul era masiv și tradițional: scaune vechi, mese, comode și bufete. Nancy observă că toate erau acoperite de o peliculă de praf.

În dreapta se afla singura înzestrare modernă – o chicinetă cu mobilier acoperit cu melamină. Își trecu un deget pe suprafața ei și și-o retrase înnegrită de praf. Deschizând un bufet, descoperi că era bine garnisit cu conserve de mâncare și căni de cafea.

— Vă voi arăta imediat despre ce este vorba, îl informă Seidler pe Newman, în germană. Așteaptă, te rog, aici...

Dispăru pe o ușă din peretele din spate, trântind pe podea o valiză și luând-o pe cealaltă. Newman se întoarse spre Nancy și ridică din umeri. Ea

Îl întrebă ce spusese Seidler, iar el îi traduse. În casă era ger, chiar cu ușa de la intrare închisă – și ei încă mai auzeau elicopterul în depărtare, care părea să se rotească. Nancy deschise gura și țipă din răsputeri. Newman se răsuci și privi în fundul camerei.

În pragul ușii pe care dispăruse Seidler apărură o figură hidoasă. Newman înțelese cauza țipătului, în timp ce se holba la omul fără cap care stătea în acel loc, omul cu ochi bulbucați și inexpressivi ca ai unei caracatițe. Seidler purta o mască de gaz, o mască cu litere ciudate, ștanțate deasupra ochilor bulbucați. *C.C.C.P. U.R.S.S.*

28

— Am trecut peste graniță șase transporturi de astfel de măști de gaze... le-am scos peste granița elvețiană, din depozitul sovietic din Cehoslovacia... Eu vorbesc fluent ceha, ceea ce a ajutat...

Cuvintele se rostogoleau pe buzele lui Seidler, ca ale unui om care ținuse prea mult în el, pentru prea multă vreme. După macabra demonstrație, își dăduse jos masca, iar acum Nancy făcea cafea. Rupsesese sigiliul de pe una dintre cutiile de cafea solubilă, găsi, într-un du-lap, un ibric și puse apa la fiert pe aragazul electric. Turnă apa în fiecare din cele trei căni mari ce conțineau o cantitate de cafea, amestecă și apoi le înmână celor doi.

— Avem nevoie de ceva căldură în frigiderul ăsta, observă ea. Și vreau ca afurisitul acela de elicopter să se ducă la dracu...

Newman auzi o mașină apropiindu-se pe drumul înghețat de pe malul lacului, dinspre Le Pont. Ferestrele oblonite făceau imposibil privitul afară. Alergă la ușa din față și o deschise la timp ca să vadă stopurile mașinii dispărând înspre Le Brassus. O mașină roșie. Se mișcă pe suprafața înghețată cu o diabolică agilitate. Închise din nou ușa.

— Cine te-a angajat pentru treaba asta, Seidler?

— O să scrii un articol bombă, să-l publici în presa internațională, să faci expuneri... altfel, sunt terminat... Ți dau ocazia să dai lovitura vieții...

Seidler era total năucit, își pierduse autocontrolul, era în pragul unei crize de isterie, bâiguind în germană. Purta un pardesiu costisitor din păr de cămilă, un fular de mătase și pantofi artizanalii. Newman bău din cafeaua fierbinte înainte de a răspunde.

— Răspunde-mi la întrebare – eu decid cum voi proceda mai târziu. Rămii la obiect. Cred că avem foarte puțin timp la dispoziție, îl avertiză în engleză, pentru a înțelege și Nancy.

— Te-a îngrijorat mașina aceea care a trecut în trombă? întrebă ea.

— Totul mă îngrijorează. Mașina aceea, da. Plus mașinile Audi, Saab și Volvo, care ne-au tot depășit pe autostradă, până aici. Și elicopterul acela militar de sus. Și masacrul din stație – avem cu toții de ce să fim îngrijorați. Deci, Seidler, cine te-a angajat? Răspunzi la fiecare întrebare, pe rând...

— Clinica Berna. Profesorul Grange – deși am tratat în special cu bruta de Kobler. Grange m-a folosit datorită legăturilor mele în

Cehoslovacia...

— Cum ai obținut marfa asta? Nu poți să intri și să ieși din depozitele militare sovietice, pur și simplu.

Pe chipul cadaveric al lui Seidler apăru pentru prima dată un zâmbet palid. Se așeză grijuliu pe brațul unui fotoliu masiv, ca și cum acesta putea să explodeze. Dădu pe gât cafeaua și se șterse la gură cu dosul mâinii.

— Ai auzit de capcanele cu femei, folosite de poliția secretă ru-sească? Găsesc o fată pentru a compromite pe cineva, fac fotografii...

— Știu totul despre aceste capcane. Ți-am spus să te mărginești la subiect. Casa asta poate deveni, în orice moment de acum încolo, unul dintre cele mai periculoase locuri din Elveția...

— Această capcană a funcționat invers. Pur întâmplător. Cehul strălucit pe care îl foloseau la operarea computerului ce controla stocurile din depozit a întâlnit, în timpul unei vacanțe la Praga, o fată austriacă. E înnebunit după ea. Ea îl așteaptă la München – ca să-l treacă granița. Pentru asta e nevoie de bani, o mulțime de bani. Eu am obținut acești bani. El a furnizat măștile de gaz și a zăpăcit calculatorul...

— De ce dorește Grange acest stoc de măști de gaz?

— Pentru apărarea Elveției, firește – și pentru a mai face o avere. Șaptezeci de procente din populația Elveției au buncăre atomice în care se pot ascunde în caz de război nuclear. Imaginează-ți cât de multe măști de gaz sunt necesare pentru a echipa acest număr de oameni, pentru a-i proteja împotriva armamentului chimic sovietic.

— Dar de ce le-au livrat Clinicii Berna? Acolo nu e fabrică. Totuși, nu pricep...

— *Testează* măștile de gaz acolo...

— Ce fac!?

— Bob, îl întrerupse Nancy, chiar trebuie să vorbim cu el aici? E ceva ce nu-mi place la locul ăsta...

Vântul începuse să se întetească în munții Jura. Lemnul caselor străvechi începuse să scârțâie și să geamă. Locul părea să *tremure* ai-doma unei corăbii pe o mare înfuriată. Newman presupuse că se dato-ra temperaturii scăzute – lemnul se contracta. În decursul scurtului drum de la Le Pont, observase în lumina orbitoare a farurilor porțiuni de pe marginea drumului unde zăpada se topise. Probabil că soarele strălucise deasupra văii de Joux; de aici urmele întretăiate ale schiurilor, pe pante. Variația extremă a temperaturii era cea care afecta bă-trânele clădiri, precum și rafalele de vânt.

— Trebuie să vorbim aici, spuse repede în engleză, sperând ca Seidler să nu-i priceapă sensul vorbelor. Ți-am spus, cred că avem foarte puțin timp. Dumnezeu știe ce ne așteaptă afară, când vom pleca...

— Mulțumesc. Ești *atât* de liniștitor...

Asprimea lui Newman era intenționată. O pregătea psihologic pe Nancy pentru trecerea frontierei franceze. Continuă să-i pună între-bări lui Seidler:

— Cum testează Grange măștile de gaz?

— A început folosind animale. O dată am văzut o scenă dezgustătoare – un cimpanzeu a fugit. Purta o mască de gaz și încerca să și-o smulgă de pe cap...

— Și apoi?

— Profesorul a hotărât că trebuie să continue testarea măștii pe ființe umane. Își folosește pacienții – care, oricum, sunt în stadiul terminal. Am ajuns târziu cu un charter Lear din Viena, cu câteva săptămâni în urmă, cu celălalt transport. O încărcătură la aeroportul Schwechat din Viena. Șoferul furgonetei care mă aștepta la Belp era bolnav – intoxicație alimentară, a spus el. A trebuit să conduc eu până la Clinică, după căderea întinericului. Am văzut o femeie – era, probabil, o pacientă – alergând pe teritoriul clinicii, îmbrăcată cu un halat și purtând o mască de gaz. Încerca să-și smulgă masca în timp ce alerga. Trăgeau cu cartușe cu gaze după ea, acestea au explodau în fața ei...

— Totuși, de unde au obținut gazul?

— De unde naiba să știu? Eu, cu siguranță, n-am adus niciodată gaz din Cehoslovacia. Din fericire, n-au văzut furgoneta, așa că am întors și am ajuns la Clinică mai târziu. Locul e păzit de armata elvețiană...

— De unde știi?

— Am surprins imaginea unor oameni în uniforme militare elvețiene – la poartă și patrulând în jur. Suntem în pericol de data asta, Newman, în mare pericol...

— Ce se întâmplă în laboratorul acela și în buncărul atomic?

— N-am idee. N-am fost niciodată acolo...

— Totuși, nu sunt convins. Spune-mi numele tău complet...

— Gustav Manfred Seidler...

— Ai adus aceste măști de gaz la ordinul doctorului Bruno Kobler de la Clinica Berna?

— Ți-am mai spus. Da. El primește ordine de la Grange...

— Seidler, de ce ai făcut asta?

— Pentru bani. O grămadă de bani. Și încă ceva: am o prietenă la...

— Destul! se răsti Newman.

Se duse la un fotoliu impunător ce se afla cu spătarul spre Seidler, care brusc se încruntă și traversă încăperea pentru a se holba la casetofonul miniatural pe care Newman îl așezase acolo și îl pornise în timpul scurtei absențe a lui Seidler, la venire. Germanul se întinse să-l înșface, dar Newman îi apucă umărul și-l îmbrânci. Seidler se făcu alb la față.

— Ticălosule! explodă Seidler.

— Face parte din echipamentul oricărui ziarist care se respectă, minți Newman, apăsând pe un buton și derulând banda până la ca-păt. Unii iau notițe, dar am crezut că acest lucru te-ar putea inhiba...

— Deci asta ai cumpărat astăzi de la magazinul acela din Marktgasse, comentă Nancy, privind dincolo de spătarul fotoliului.

— Nancy, vreau să găsești o ascunzătoare pentru acest obiect...

Newman scosese caseta minusculă și îi dădu aparatul. Apoi luă masca de gaz lăsată pe masă de Seidler și o așază pe masa de bucătărie, în lumina puternică a neonului din chichinetă. Dându-se câțiva pași înapoi, scoase din buzunar micul aparat de fotografiat Voigt-lander *Vitoret 110* a lui Nagy și atașă un blitz pe care îl cumpărase din același magazin. Făcu măștii patru fotografii, apoi se scuză, cerându-i lui Seidler să-i arate drumul la baie.

— Pe ușa aceea pe care am fost eu când am venit aici, îi spuse supărat Seidler. O vei găsi în dreapta, cum intri...

Ascuns în baie, Newman își suflecă cracul pantalonului și ascunse caseta miniaturală în ciorapul gros de pe piciorul stâng. Filmul îl îndesă în celălalt ciorap. Când ieși, Seidler băga masca de gaz într-una din valize și închise închizătorile.

— O să țin eu asta, dacă nu te superi...

— E a ta. De unde dorința asta subită de curățenie, Nancy? Trebuie să ieșim de aici înainte să se întâmple vreun lucru nefericit.

Ea era ghemuită lângă șemineul uriaș umplut cu bușteni, folosind o perie și un fâraș pentru a curăța căminul. Se ridică, băgă fârașul și peria la loc într-un dulap și își șterse mâinile de praf.

— Ai vrut să ascund casetofonul. E sub bușteni, se răsti ea.

— E un loc potrivit Mulțumesc, Nancy. Newman se întoarse către Seidler. Spuneai ceva despre o prietenă – nu credeam că doreai detalii despre ea în înregistrare...

— Îți sunt recunoscător... Seidler înghiți în sec și dădu semne de emoție. Dacă mi se întâmplă ceva, aș vrea să i se spună. Ea nu are nimic de-a face cu Terminal. Vrei să-ți notezi adresa și numărul de tele-fon? Erika Stahel...

Newman scrise detaliile în carnetul său, cu o expresie nepăsătoare, ca și când nu auzise niciodată de ea. Continuă să scrie, apoi în-lemni preț de o clipă la auzul următoarelor cuvinte ale lui Seidler.

— Lucrează pentru doctorul Max Nagel, marele bancher din Basel. Nagel este singurul om destul de puternic să se opună lui Grange. Tocmai a părăsit Berna ca să participe la o recepție medicală de la Bellevue Palace...

— Recepția de mâine? Întrebă iute Nancy.

— Nu știu de când. N-ar fi mai bine să plecăm din locul ăsta?

— Îndată, răspunse Newman. Pregătește-te pentru o călătorie dură. O să conduc nebunește pe drumul către Le Brassus...

— De ce Le Brassus? se interesă Seidler, apucând valiza care conținea masca de gaz.

— Pentru că vrem să evităm Le Pont – după tot ce s-a întâmplat la gară. Dumnezeu știe ce ne-ar putea aștepta acolo.

Nancy spălase ibricul și paharele și le pusese în același loc unde le găsisese. Ținea în mână cutia desfăcută de cafea despre care spuse că trebuia dusă de acolo. Nu rămase nici o urmă a vizitei lor, când Seidler, încă nervos și nerăbdător să plece, deschise ușa. Newman ar fi vrut să-i mai pună o mulțime de întrebări lui Seidler, dar prioritatea era să se pună în mișcare, să treacă granița în Franța. Newman avea cheia de la intrare pe care i-o dăduse Seidler. Prima împușcătură se auzi în timp ce Newman încuie ușa, iar Nancy și Seidler se îndreptau spre Citroen-ul parcat sub copaci. În liniștea rece a nopții, detunătura se auzi ca o plesnitură sonoră.

— Fugiți! Ghemuiți-vă! urlă Newman. Pentru numele lui Dumne-zeu, intrați în mașină!

Cea de-a doua împușcătură – Newman își dădu seama că era o pușcă – fu trasă într-o succesiune rapidă. Împleticindu-se pe treptele înghețate și ținând în mâna stângă cea de-a doua valiză lăsată de Seidler, Newman

văzu cum valiza cărată de Seidler îi scăpase acestuia din mână. Glontele trecuse prin valiză. Seidler o ridică și continuă să meargă, târându-și picioarele spre mașina la care Nancy ajunsese de-ja, o descuiase și deschisese portierele.

Izbucni cea de-a treia împușcătură – o a patra nu se mai produse în preajma lor. În acel moment, Newman înțelese că exista și un al doilea pușcaș, care trăgea în primul. Noaptea răsună de canonada împușcăturilor.

Vântul sufla cu furie și avu loc un ciudat fenomen meteorologic, pe care Newman nu-l mai văzuse niciodată. Când ajunse la mașină, un val de pulbere de zăpadă, fin ca particulele de sare, mânat la mică înălțime deasupra colinelor joase, formă un vârtej în jurul gleznelor sale. Seidler plonjase pe bancheta din spate, iar Nancy se afla pe sca-unul din dreapta șoferului. Băgase în contact una din cheile pe care i le dăduse Newman la venire în vreme ce el studia bătrîna casă. Newman se strecură la volan, trânti ușa, scoase mașina de sub copaci, iar capota motorului fu scrijelită de o împușcătură.

— Of, Doamne! spuse Nancy. Ce se întîmplă?

— E ciudat, sunt doi. Unul trage în noi, celălalt trage în primul. Hristoase, câți oameni știu că suntem aici?

Sunetul împușcăturilor scăzu în intensitate pe măsură ce se îndepărtau cât de repede puteau. Șoseaua sclipea în lumina farurilor, ca un patinoar. Străbătu strada principală din L'Abbaye, satul părea pustiu. Acum, înspre Le Brassus și spre granița franceză. Acela fu momentul în care auzi din nou apropiindu-se zgomotul elicopterului.

Le Brassus VD – indica panoul – era un sat cu vile vechi, copaci înalți și grădini flancate de garduri vii, pe jumătate ascunse de mantia de zăpadă. La fel de pustiu. Lăsaseră în urmă lacul. Newman redresă derapajul și continuă drumul.

— Cea de-a doua valiză am aruncat-o în spate, anunță el. Ce conține, Seidler?

— Ziare vechi. Unde mă duceți?

— Într-un loc sigur. Granița franceză e chiar în față. Dacă e necesar, voi forța frontiera ca să trec dincolo...

— Plecăm din Elveția? întrebă Nancy.

— Vei fi mai în siguranță în Franța, la fel și Seidler. Iar eu aș putea să operez mult mai liber în afara Elveției. Intenționez să-i telefonez lui Beck, să-i spun că avem probele lui Seidler, să văd dacă va perche-ziționa Clinica Berna...

În raza farurilor apăru semnul indicator. *Zoll – Douane. 2 km.* Se aflau la câțiva kilometri de libertate. Newman apăsă accelerația, derapând uneori pe gheața ce strălucea amenințător în lumina farurilor. Se uită la Nancy, iar ea încuviință din cap în semn de aprobare pentru direcția urmată de el. Fusese puternic zguduită de violențele din gara Le Pont, de canonada din preajma vechii case.

— O, Doamne! Nu! Exclamă ea.

În lumina farurilor apărea altceva, iar Newman încetini. Audi-ul negru

fusesse așezat de-a latul drumului, acționând ca un blocaj de circulație. Alături, o a doua mașină, Saab, era parcată pe margine. Po-lițiști în uniformă agita cu frenezie lanternele. Newman opri mașina, lăsându-se pe spate în scaun. Erau prinși în capcană.

Primul sunet pe care îl auzi când coborî din mașină pe drumul alunecos, fu huruitul elicei elicopterului care ateriza, o siluetă masivă, întunecată pe pajiștea din apropiere. Le spuse lui Nancy și Seidler să rămână în mașină și se duse la cel mai apropiat polițist.

— Ce naiba faceți? întrebă el în franceză.

— Ordin, domnule. Vine cineva...

Polițistul făcu un gest spre pajiștea pe care aterizase elicopterul. Din întuneric își făcu apariția o siluetă îndesată, cu capul descoperit, îmbrăcat cu palton. Arthur Beck. Firește. Șeful Poliției Federale traversă grijuliu șoseaua și scrută interiorul Citroen-ului.

— N-ai nici un motiv să ne oprești, se răsti Newman.

— Vă gândeați să plecați din țară? întrebă Beck.

— Ce te privește pe dumneata?

— Totul mă privește, prietene. Sunteți martori esențiali în ancheta mea asupra morții lui Julius Nagy și a lui Bernard Mason...

Din elicopter coborâse un alt bărbat, care venea spre Beck. Un bărbat de înălțime mijlocie, bine făcut, care pășea cu o încetineală studiată. Când trecu prin fața farurilor Citroen-ului, Newman văzu că era îmbrăcat în uniforma de colonel a Armatei elvețiene. Sub caschetă, de sub sprâncenele groase, ochii săi imobili îl priveau fix pe Newman. Proaspăt ras, avea nas puternic, gură cu buze subțiri și se mișca cu un aer de încredere vecină cu aroganța. Newman îl recunoscuse înă-înte ca Beck să i-l prezinte.

— Domnia sa este colonelul Victor Signer, președintele lui Zür-cher Kredit Bank. Mi-a dat telefon chiar înainte să plec - și-a exprimat dorința de a mă însoți. Dumnealui este Robert Newman...

Fără străngeri de mâini. Signer zâmbi ușor, fără plăcere, și își înclină capul în semn de luare de cunoștință. Ochii săi goi, încă studiindu-l, îi amintiră lui Newman un film despre rechini pe care îl văzuse - ceea ce era curios, își spuse în sine. De un lucru era sigur. Tocmai sosise stăpânul.

— Aud că ne-ai făcut câteva probleme, Newman, remarcă Signer.

Vorbea nazal, ca un om care suferea de polipi, și privea în jos, adresându-se parcă unui subordonat.

— Vorbești în numele tău? sugeră Newman.

— N-am venit aici ca să mă duelez cu dumneata...

— De ce ai venit aici, Signer?

Ochii fulgerară și în ei apărură un scurt licăr de furie. Probabil că era o nenorocire să-i fie subordonat. Tiranice, împietrit, sarcastic. Zbirul autentic. Newman înțelese acum de ce lui Blanche îi dispăcea atât de mult tatăl său vitreg. Colonelul își frecă mâinile, care, în ciuda frigului, erau băgate în mânuși de piele fină. Un copilaș foarte dur, acest Victor Signer. Beck interveni, înspăimântat de faptul că lucrurile începeau să scape de sub control.

— Newman, trebuie să-ți cer să te întorci cu mine la Berna, împreună cu cei doi tovarăși ai dumitale...

Signer ocoli încet Citroen-ul și se uită atent pe locul din spate. Seidler se făcu mic în fața privirii lui, strângându-și cu putere valiza.

— Nu și doamna doctor Kennedy, spuse hotărât Newman. Nu aveți nimic pe baza căreia s-o rețineți...

— Depune mărturie în cazul morții doamnei Laird. Până când cazul va fi rezolvat, trebuie să insist ca doamna să rămână pe teritoriul elvețian...

— Ticălosule, șuieră Newman.

— Și omul de pe bancheta din spate a mașinii. Nu cumva este, întâmplător, Manfred Seidler? Beck deschise ușa din spate. Te rog să cobori, domnule Seidler – te-am căutat peste tot.

— I-ai valiza, șopti din nou Newman. N-o deschide și nu-l lăsa pe Signer să pună mâna pe ea...

Seidler ieși nesigur din mașină, dând drumul, fără a protesta, valizei după care Beck întindea mâna. Signer ocoli Citroen-ul pentru a li se alătura, flexându-și mâinile înmănușate. Apoi rămase în așteptare. Avea în jur de un metru șaptezeci înălțime, aprecie Newman, dar forța latentă a personalității sale îl făcea să pară mai înalt. Acesta era omul căruia îi treceau prin mână milioane, în banca sa.

— Doresc să văd conținutul acelei valize, spuse el.

— Nu! domnule colonel, răspunse Beck. Cercetez trei potențiale crime, două sigure. În urmă cu nici o oră au fost omorâți doi bărbați sosiți în gara Le Pont. Această valiză poate foarte bine să conțină dovezi. Merge nedeschisă, direct la criminaliștii noștri. Este o problemă asupra căreia nu mai vreau să insist...

— Cum dorești...

Signer zâmbi din nou acru și traversă drumul, ca să se posteze în lumina farurilor Saab-ului parcat pe marginea șoselei. Își scoase mănuașă din mâna stângă și își strânse mâna pumn.

Beck, ținând în continuare valiza în mână, îi făcu semn lui Seidler să-l urmeze. Newman simți că ceva nu era în regulă, dar nu putu să-și dea seama imediat. Signer se dăduse bătut prea ușor...

— Seidler! Dă-te la o parte din lumina farurilor, strigă el.

Urmându-l pe Beck, Seidler era luminat de farurile Citroen-ului – luminat ca o țintă dintr-un poligon pentru trageri de noapte. Se auzi un pocnet puternic, iar Seidler făcu un salt în față, se arcui spre pământ și se prăvăli pe capota Audi-ului. O a doua împușcătură despică noaptea. Trupul prăbușit horcăi într-o mișcare convulsivă, apoi se prăbuși la loc pe capotă. La lumina farurilor, în mijlocul spatelui lui Seidler începu să se întindă o pată umedă – sânge. Cea de-a doua împușcătură îi fracturase coloana vertebrală. Murise de două ori.

Un ordin aproape inutil – șoferii mașinilor Audi și Saab le stinseră în timp ce el zbiera ordinul. Nimeni nu dorea să constituie o țintă pentru lunetist. Polițiști alergau peste tot. Newman stinsese farurile mașinii sale.

Beck fu acela care recâștigă controlul situației, emițând comenzi scurte prin aparatul său de emisie-recepție. Polițiștii se ghemuiră la adăpostul vehiculelor. Nancy era aplecată peste cadavrul lui Seidler, verificându-i pulsul. Se întoarse spre Beck care o apăsă cu blândețe în jos, lângă mașină, în timp ce Newman li se alătură.

— E mort, le spuse Nancy. Primul cartuș i-a zburat jumătate din cap...

— Aveți compasiunea mea, doamnă, spuse Beck.

— Pentru ce?

— Pentru cea mai nefericită experiență a dumneavoastră în țara mea. Este a doua oară în această săptămână când ați fost de față, pentru a confirma o moarte violentă. Pot să-mi ofer serviciile? Vă putem duce înapoi, la Berna, cu elicopterul. Citroen-ul dumneavoastră va fi condus înapoi, la Bellevue Palace, de un polițist. Ridică privirea. E ceva în neregulă, Newman?

— Signer. Uită-te la el. E singurul care nu s-a mișcat...

Colonelul stătea în continuare imobil în fața Saab-ului, unde, în lumina puternică a farurilor, fusese evidențiată și silueta sa. Rămase cu mâinile încrucișate la piept. Newman observă că își trăsese, din nou, mănua din piele de căprioară pe mâna dreaptă.

— E soldat, comentă Beck, un om obișnuit cu experiența de a se afla în bătaia focului. Uite-l că vine...

Signer merse încet către cei trei ghemuiți și rămase drept, privind în jos spre ei. Vocea îi era îndepărtată și calmă când vorbi:

— M-a ratat. Vă dați seama că eu am fost ținta?

Newman se ridică încet. Dădu negativ din cap, privindu-l țintă pe colonel. Signer făcu un gest nervos cu mâna. Când vorbi, tonul său sugera că se adresa unui caporal pe care hotărâse să-l degradeze.

— De ce dai din cap? Bineînțeles că eu am fost ținta. Eram nemișcat. Fără îndoială, unul dintre teroriștii ăștia demenți.

— Ucigașul era un lunetist, replică Newman. Poate dacă ar fi fost doar un glonte, ținta ar fi fost discutabilă. Dar a fost și un al doilea – care, de asemenea, l-a lovit pe Seidler. Asta înseamnă un lunetist. Câți lunetiști ai în subordine, Signer?

— Ce vrei să insinuezi...?

— Domnilor! Beck, de asemenea, se ridicase, păstrând mâna pe umărul lui Nancy, pentru a o menține la adăpost. Domnilor, repetă el, avem de-a face cu o altă crimă. Mulți dintre cei de aici sunt încă în stare de șoc. Fără certuri, fără dispute. E ultimul meu cuvânt. Domnule colonel, doriți să ne însoțiți până la Berna cu elicopterul?

— Dă-mi o mașină și un șofer. Acum, că suntem aproape, voi merge la Geneva. Am înțeles că Serviciul Secret al Armatei dorea să-l interogheze pe acest Seidler...

— S-ar putea să aibă ceva dificultăți în a o face acum, observă Beck. Mă ocup eu de cadavru – iar dumneavoastră puteți lua atât șoferul, cât și mașina care să vă ducă la Geneva. Aș sugera Saab-ul. Dacă ați putea pleca imediat, domnule colonel, asta m-ar ajuta să-mi îndeplinesc

sarcinile.

Era o concediere, iar Signer știu. Nu îi plăcu. Se răsuci pe călcâie, fără vreun cuvânt de mulțumire, și se urcă pe bancheta din spate a mașinii Saab. După un minut, luminile de poziție ale mașinii dispăreau în direcția graniței cu Franța.

— Am crezut că acela e drumul către Franța, îi spuse Nancy lui Beck.

— Madame, e un drum dintre cele mai curioase. Treci granița în Franța, conduci cincisprezece-douăzeci de kilometri pe teritoriul francez, până la La Cure, iar acolo drumul se bifurcă. O variantă în nord, către hinterlandul Franței, cealaltă pe un drum infernal spre Geneva, după retraversarea graniței în Elveția. Privi la silueta chircită a lui Seidler. Și acum, un lunetist necunoscut a eliminat unicul nostru martor în viață.

— S-ar putea să mai fi rămas cineva, răspunse Newman.

— Numele, te rog, ceru Beck.

— Cred că persoana la care mă gândesc poate fi mai în siguranță dacă țin deocamdată informația pentru mine. Apropo, Beck, am observat că tu l-ai dus pe Seidler în fața farurilor acelora.

— N-am pretins niciodată că sunt infailibil, răspunse bățos Beck. Să urcăm la bordul elicopterului și să ne întoarcem la Berna... Cercetă bancheta din spate a Citroen-ului. Și cred că vom lua această a doua valiza cu noi...

— Beck, îți mai cer încă o dată. Las-o pe doamna doctor Kennedy să plece. Poate să ajungă în Franța cu mașina asta...

— Exclus. Este regretabil, madame, dar sunteți un martor esențial...

— Atunci veți obține minimum de cooperare din partea mea, îi spuse Newman.

— Regretabil din nou, dacă va fi nevoie, va trebui să mă descurc prin propriile puteri. Acum putem decola? Insist...

— Ce faceți cu cadavrul nenorocitului aceluia?

— Am chemat deja o ambulanță să-l ducă la morga din Berna. Altă muncă pentru nefericita doctoriță Kleist. Și mai sunt încă două cadavre în gară la Le Pont. Pe ce drum ați venit aici? Unde l-ați luat pe Manfred Seidler?

Newman vorbi iute, înainte ca Nancy să poată spune ceva.

— Am venit dinspre Rolle. Seidler mi-a telefonat mai devreme, în seara asta, pentru a stabili întâlnirea. Ne aștepta în față la Hotel de la Truite. Am întors mașina și ne-am îndreptat spre frontiera franceză. Înainte de a vorbi, Seidler voia să părăsească Elveția...

— Nu v-ați dus la gară? Ești sigur?

— Conduceam afurisita de mașină. Când l-am luat pe Seidler, treaba era terminată. Următorul obiectiv era granița franceză. De câte ori trebuie să-ți spun? Și cadavrele alea din gară. Ale cui sunt?

— Asta nu știm. Una dintre mașinile mele de patrulare - am acoperit cu ele toată regiunea Jura - a raportat, prin radio, descoperirea cadavrelor. Un mesaj mi-a parvenit la bordul elicopterului. Doi bărbați, nu aveau acte de identitate. Amândoi înarmați cu pistoale Luger calibrul 9 mm. Unul își strângea arma în mână când l-au descoperit. Se întoarse spre Nancy. Măine e vorba să se țină la Bellevue Palace un mare congres medical. Veți participa la el?

— Da. Întrucât trebuie să ne întoarcem, voi folosi ocazia pentru a vorbi cu profesorul Grange. Sunt câteva întrebări pe care vreau să i le pun...

— Recepția aceea poate fi o afacere explozivă, comentă Beck. Înainte de a veni aici am auzit că doctorul Max Nagel tocmai sosise din Basel – cel mai mare dușman al profesorului Grange. S-ar putea să fie mai mult decât o confruntare. Ceva îmi spune că afacerea asta se îndreaptă către un deznodământ...

— Sunt înghețată, protestă Nancy. Plecăm odată...

— Desigur. Scuzați-mă. Permiteți-mi să vă conduc. E un aparat încăpător, așa că ar trebui să aveți un zbor confortabil...

— Să nu te aștepți la multă conversație, îl repezi Newman.

Elicopterul era un aparat francez Alouette. În timp ce se ridică și căpătă înălțime; Newman privi în jos, la întinderea albă de dedesubt, cimitirul a trei oameni, într-o singură noapte. Pe durata zborului până la Belp avură loc două incidente.

Beck deschise fiecare valiză, ridicând capacele în așa fel încât nimeni să nu poată vedea conținutul. Newman îl văzu înghețând preț de o clipă când văzu masca de gaze. Beck se lăsă pe spate în scaunul său și vorbi cu gura apropiată de urechea lui Newman:

— Ai avut ocazia să deschizi valizele astea?

Newman scutură din cap, nerostind nici un cuvânt, datorită urletului motorului. La scurt timp după aceea, Beck primi un mesaj radio. Nu făcu nici o referire la el în timp ce elicopterul zbura spre Belp.

Când aterizară la Belp, un alt Audi negru îi aștepta. Beck se urcă la volan după ce așeză ambele valize în portbagaj, invitând-o pe Nancy să stea pe bancheta din spate, în vreme ce Newman se așeză lângă el. Străbătură în tăcere autostrada către Berna. Newman era hotărât să nu-i ofere prilej de conversație șefului poliției. Singurul său comentariu fu să insiste ca Beck să-i ducă la Bellevue Palace. Nu mai avură loc interogatorii la Taubenhalde: Nancy era extenuată în urma încercărilor prin care trecuse, iar Newman era și el destul de obosit.

— Mesajul radio pe care l-am primit la bordul aparatului Alouette, începu Beck în timp ce se apropiau de periferiile Bernei. Lângă Neuchatel, una dintre patrule a oprit, pentru control, un Mercedes roșu, o mașină condusă de un șofer, având în spate un pasager.

— Și ce mă privește pe mine?

— S-ar putea să ne privească pe amândoi. Pasagerul era doctorul Bruno Kobler. A spus că era în drum spre Geneva, venind de la Berna. Un traseu curios. A respins orice sugestie că fusese pe undeva prin vecinătatea munților Jura. Unul din membrii echipajului patrulei a observat că pe unul dintre cauciucurile mașinii erau urme slabe de zăpadă depusă în șanțuri. La altitudinea aceea nu este zăpadă...

— Înțeleg. De ce n-au percheziționat mașina?

— Sub ce pretext? Trebuie să fiu precaut. Oameni foarte puternici așteaptă să fac o mișcare greșită, ca astfel să fiu îndepărtat de cazul acesta. Am apreciat interesantă destinația sa, amintindu-mi că și colonelul

Signer a spus că se îndreaptă tot spre Geneva.

— Un Mercedes *roșu*, ai spus? întrebă Newman.

După ce Beck confirmă culoarea mașinii, nu mai spuse nimic.

— Dumnezeu! Bob, mă simt *prinsă în capcană*, spuse Nancy când ajunseră în dormitor. Se plimba de colo-colo neliniștită. O parte din mine vrea să rămână, pentru a fi aproape de Jesse, pentru a-l smulge din locul acela. Cealaltă parte vrea să fugă, deși îmi place Berna, îmi plac oamenii. Chiar trebuie să merg dimineață cu tine la Beck, la birou?

— Încetează să te mai plimbi ca un tigru în cușcă. Stai jos și bea ceva. Te va liniști...

Apelaseră la serviciul la cameră, ca să le trimită un platou cu somon afumat și o sticlă de Yvorne, un vin elvețian alb, sec. Newman umplu paharele și sorbi din vin în timp ce Nancy se prăbuși într-un scaun lângă el.

— Beck are nevoie de depoziții din partea amândurora. Amândoi am fost martori la uciderea lui Seidler...

— Am fost martori la încă două crime. Ai negat imediat când te-a întrebat despre gara din Le Pont. Oare cu asta scăpăm? A fost înțelept?

— E autoapărare. Beck are deja destule motive să ne țină aici. De ce să-i dăm mai multe? Nu ești curioasă să afli cine era lunetistul?

— Acum, că trebuie să rămânem, sunt mult mai preocupată de a-l înfrunta pe Grange la recepție. Ce ai de gând să faci în privința asta, Bob? Ai spus că mai e un martor. Cine e?

Newman clătină din cap și mai bău vin înainte de a răspunde.

— Mă întâlnesc cu acest martor mâine după-amiază. E mai bine să nu știi unde și cu cine. Și nu uita, îl avem încă pe Novak. Vine și el la recepția aceea. Cuvântul pe care l-a folosit Beck a fost "exploziv". Ar putea avea dreptate, mai ales dacă Nagel din Basel își face apariția. Sunt sigur că Beck pune ceva la cale. Necazul este că nu sunt sigur în privința lui Beck.

— Prin urmare, nu putem avea încredere în nimeni?

— Am tot încercat să-ți bag în cap acest lucru. Când Beck a trecut cu Seidler prin lumina farurilor, a urmat un traseu firesc către elicopter, dar, după cum am spus, am dubii. Apoi Signer s-a plasat în mod inteligent în fața farurilor Saab-ului. Bănuiesc ca el i-a semnalizat lunetistului...

— Asta aș *putea* s-o cred! E un porc cu sânge rece. Dar cum a procedat?

— N-ai observat? Și-a scos una din mânușile de căprioară și și-a strâns pumnul. *Ucide-! /* Cred că așa s-a procedat...

— Vrei să spui că Beck și Signer au lucrat în echipă?

— *Nu știu*, încă!

— Din cauza asta nu i-ai dat lui Beck caseta cu discuția ta cu Seidler, din casă - sau fotografiile pe care le-ai făcut măștii aceleia hidoase? Sunt probe esențiale...

— Sunt, dar Beck le va obține numai când voi hotărî că putem avea deplină încredere în el - dacă se va întâmpla vreodată acest lucru. Asta s-ar petrece în momentul în care va trebui să depui mărturie, sub prestare de jurământ, că ai fost martoră la conversația înregistrată.

— Sunt frântă! Își bău paharul cu vin, își scoase fusta și se întinse pe pat, părul ei de abanos răsfirându-se pe pernă. Deci, ce ai de gând să faci în continuare? Întrebă ea aproape adormită.

— Mai întâi, să-mi văd mâine ultimul martor. S-ar putea să fie cheia întregii afaceri. În al doilea rând, să te însoțesc la recepție, ca astfel să-l studiez pe Grange, poate și pe Max Nagel – liderii celor două blocuri de puteri rivale. În al treilea rând, dacă nu merge nimic altceva, am de gând să încerc să forțez intrarea în Clinica Berna, cu ajutorul lui Novak. Vreau să văd interiorul laboratorului și buncărul lor atomic...

Se opri din vorbit. Nancy adormise repede, lăsându-și neatinsă porția de somon afumat. Newman și-o înfulecă pe a lui, mai bău niște vin, își îmbracă haina și se strecură afară din dormitor, încuind ușa în urma sa. De îndată ce el părăsi camera, Nancy deschise ochii, se ridică în capul oaselor și se întinse după telefon.

Newman intră în lift și apăsă pe butonul din dreptul celui mai de jos nivel – al celui de sub holul intrării principale. Folosind acest traseu, spera să părăsească neobservat hotelul. Când se deschiseră ușile, coti la dreapta, pe lângă garderobă, care acum era închisă. Era ora 10 p.m.

După ce urcă un șir de trepte până în holul pustiu de sub cafenea, ieși în stradă, oprindu-se pentru a-și ridica gulerul și a privi în ambele direcții. Apoi se duse grăbit la cabina unui telefon public, uitându-se din nou de jur-împrejur înainte de a pătrunde înăuntru. Formă numărul din memorie. Vocea familiară răspunse imediat

În camera cu numărul 214 din Bellevue Palace, culcat pe pat, Lee Foley ridică receptorul la cel de-al doilea apel. Era în așteptarea telefonului de peste jumătate de oră. Ascultă câteva minute, apoi își între-rupse interlocutorul și vorbi repede:

— Știu despre Le Pont. Cred că, de acum înainte, va trebui să mă lăsați să lucrez pe cont propriu. La dracu, avem destule informații în stadiul ăsta al jocului, ca să ghicim ce se-ntâmplă. Sunt antrenat pentru jocuri dure. Continuă să mă ții la curent...

În camera 312 de la Bellevue, Tweed, stând aplecat în față pe un scaun, ținea telefonul la ureche, cu o expresie concentrată. Când conversația luă sfârșit, puse receptorul la loc și se duse la pat, pe care desfășurase două hărți.

O hartă, la scară mare, arăta cantonul Berna. Cea de-a doua era o hartă rutieră și feroviară a întregii Elveții. Își șterse lentilele cu ba-tista de mătase, își puse ochelarii după urechi și se opri, ca să examineze, amănunțit, harta cantonului Berna.

Întinse mâna după o riglă așezată pe pat și măsură cu aproximație, distanța pe autostrada dintre Berna și Thun. Va trebui să închirieze o mașină în dimineața următoare – deși știa că Blanche ar fi fost fericită să joace rolul șoferului. Lui Tweed nu-i plăcea să conducă; poate ar trebui să

o solicitare pe Blanche care, știa el, pe lângă scuter, avea și mașină. Hotărî să lase decizia pe mai târziu. Măine promitea să fie ziua hotărâtoare.

— Cine a sunat la ora asta? Întrebă Gisela. E trecut de zece seara. Trebuia să vă duceți acasă...

— Un informator, replică Beck. Se simțea abătut. Pe masa lui de lucru zăcea noul dosar întocmit de Gisela. *Cazul Manfred Seidler*. Întoarse prima pagină pe care ea o bătuse la mașină după dictarea sa, iar ochii îi alunecară în dreapta, la teancul ordonat al altor dosare. Hannah Stuart, Julius Nagy, Bernard Mason. Nemaivorbind de dosarele celor două cadavre descoperite în gara Le Pont, ce trebuia întocmite de îndată ce va fi realizată vreo formă de identificare. Devenea un masacru.

— Lucrurile vor arăta mai bine dimineață, spuse cu blândețe Gisela. Sunteți obosit și prost dispus...

— Nu tocmai. Toți actorii din această dramă îngrozitoare s-au adunat - sau o vor face curând - sub un singur acoperiș. Bellevue Palace. Tweed, Newman, doctorița Kennedy, Lee Foley. Măine îmi vom avea sub același acoperiș pe Armând Grange, însoțit, fără îndoială, de asasinul său plătit, Bruno Kobler. Doctorul Max Nagel este deja acolo. Lucru foarte convenabil pentru un polițist, să știe localizarea punctelor sale de interes. Presupun că oamenii noștri sunt deja la Bellevue. Din cauza călătoriei mele în munții Jura, n-am mai ținut legătura...

— Trei dintre oamenii noștri - toți necunoscuți personalului de la Bellevue - au rezervat locuri în hotel la ore diferite. Numele lor sunt trecute în notesul de lângă cotul dumneavoastră stâng.

— Deci, cum ar spune augustul colonel Signer, am intrat în dispozitiv. Bellevue va fi câmpul nostru de bătaie...

Era aproape de miezul nopții când Bruno Kobler se înapoie la Clinica Berna și intră grăbit în biroul său de la primul etaj, în timp ce șoferul său parcă Mercedes-ul roșu în garaj. Patronul său îl aștepta.

Peste geamurile din sticlă fumurie erau trase draperii uriașe. Biroul era luminat de lămpi cu abajur care aruncau umbre întunecate. Profesorul stătu să asculte cât timp Kobler raportă în fraze concise, despre evenimentele serii.

— Foarte bine, Bruno, comentă el, asta rezolvă foarte mulțumitor una dintre problemele noastre nesoluționate. Toate celelalte elemente discordante pot fi rezolvate după plecarea doctorilor participanți la congres. Am decis să devansez experimentul nostru final. O dată ce se dovedește reușit, *Terminal* devine *fait accompli*.

— Devansați? Kobler păru descumpănit. Pentru când?

— Pentru mâine seară.

— În timp ce se desfășoară recepția la Bellevue Palace?

— Exact. În vocea calmă era o notă de mulțumire. M-am gândit că e o ocazie prea bună ca s-o ignor. Vezi, Bruno, toți vor avea ochii ațintiți pe congres. A devenit notoriu faptul că îmi voi face apariția.

— Dar nu veți fi prezent ca martor la rezultate...

— Dumneata ești perfect capabil să supervizezi experimentul. Cât privește rezultatele, pot examina corpul când vin de la recepție. Am a-les paciente pentru precedentele testări deoarece -după cum știi - ele sunt, din punct de vedere biologic, mai rezistente decât bărbații. De această dată, după cum am menționat mai devreme, vom folosi un pacient.

— S-ar putea să am subiectul perfect, domnule profesor. De asemenea, acum știm că acest pacient ne-a înșelat. L-am mutat în altă cameră pentru câteva ore, ca să i se facă ordine în cameră. Când am dat la o parte grilajul, pentru a monta o nouă casetă în aparat, am descoperit o mulțime de pastile de amital de sodiu. Se prefăcea când părea că este sub influența sedativelor. Se poate să fi auzit și altele.

Kobler scoase un dosar din sertar, îl deschise la prima pagină, care avea fotografia și numele pacientului, și o așeză sub veioza de pe masa de lucru, pentru a fi văzută de profesor.

— Excelent, de acord.

Fotografia înfățișa un bărbat cu trăsături puternic conturate și un nas acvilin. Numele din susul paginii, dactilografiat cu culoare roșie și subliniat, era Jesse Kennedy.

30

Sâmbătă, 18 februarie. Newman însuși apelase la serviciul de cameră pentru a comanda micul dejun - meniul complet. Făcu acest lucru din compasiune pentru încercările prin care trecuse Nancy în ziua precedentă; de asemenea, pentru că dorea să vorbească cu ea între patru ochi. Era Ziua Confruntării.

Nancy se dădu jos din pat și trase draperiile. Se uită la priveliște, îmbrăcându-și halatul. Stând așa, își încrucișă brațele, adâncită în gânduri, în timp ce el veni în spatele ei și îi înlănțui mijlocul.

— Privește, Bob. E de rău augur?

Ceața revenise - o mare de vată murdară, coborând asupra masivului Bantiger și rostogolindu-se peste întinderea netedă a râului Aar, pentru a învălui orașul. Curând, avea să se strecoare printre arcade, creând o liniște stranie.

— Vino să iei micul dejun, unul american, spuse Newman, luând-o de lângă fereastră. Șuncă, ouă, chifle, cornuri - de toate. Cum ai dormit? o întrebă în timp ce ședeau la masă, unul în fața celuilalt.

— N-am dormit, dar sunt înfometată...

— Noaptea trecută n-ai mâncat nimic. Ce anume te-a ținut trează?

— Discuția ta cu Seidler, din casa aceea. Ai tradus ceva din ea - dar, cu siguranță, nu totul. Ceea ce nu ți-ai dat seama a fost faptul că eu cunosc limba germană destul de bine. A fost cea de-a doua limbă studiată de mine în liceu. Apoi, cu câteva săptămâni înainte să părăsesc St Thomas's - când ne-am întâlnit prima dată la Bewick's - mă întorsesem din Germania unde petrecusem un timp la o familie de doctori germani. Bob, tu crezi că la Clinică folosesc pacienții pentru a testa acele măști de gaze?

— Sunt convins că încă nu cunoaștem toată povestea. Nu sunt sigur dacă scopul final al lui Grange este atins o dată cu testarea acestor măști sovietice. Continuă grăbit: Haide să nu mai discutăm despre asta până nu-l vom întâlni pe Grange, când vom avea o șansă de a-l cântări. Poate s-ar cuveni să-l scoatem astăzi pe Jesse din locul acela. Am putea merge acolo imediat după micul dejun, dacă ești de acord...

— Nu cred că asta va schimba ceva. Jesse va refuza, iar fără consimțământul său noi nu avem autoritatea să forțăm nota. Vreau, întâi, să vorbesc cu Grange. Sunt sigură că profesorul va sta potolit până se va termina recepția...

— Tu hotărăști. Eu nu sunt prea entuziast în privința ei, spuse Newman și mai bău din cafea. Pari foarte încrezătoare în privința recepției. Nu cumva știi ceva ce nu mi-ai spus?

— Mi-ar plăcea să știu care ar putea fi acel lucru. Vrei întotdeauna să joc după cum îmi cânti, spuse ea mânioasă.

— Ești obosită. Las-o baltă!

Tweed era pe picior de război. După un mic dejun matinal, luat în salonul restaurantului – nu putea fi tentat de serviciul la cameră – părăsi, fără întârziere, hotelul ca să ajungă la timp la întâlnirea cu Arthur Beck. Se prezentă la intrarea principală din Taubenhalde și își puse pașaportul pe ghișeu recepționarului. În acel moment, Beck ieși din lift.

— Să urcăm direct, îl invită pe Tweed. Nu completa formularul...

Oricine îl cunoștea bine pe Tweed ar fi recunoscut semnele pericolului. În spatele ochelarilor, ochii săi aveau o expresie concentrată. Traversă holul liftului cu pas grăbit, iar expresia chipului său, în timp ce îl fixa pe Beck, era amenințătoare.

Urcară în tăcere până la cel de-al zecelea etaj, unde Beck deschise ușa cu cheia. În holul din fața liftului scoase o cartelă și o introduse în ceasul de pontaj înainte de a deschide ușa biroului său. Tweed își scoase paltonul și se așeză la masa de lucru, în fața lui Beck.

— Încă o dată, bun venit la Berna, începu Beck.

— Sper că încă mă vei socoti bine venit după ce ne vom termina discuția, avertiză Tweed. Am venit aici deoarece suntem foarte îngrijorați în legătură cu Clinica Berna și cu experiențele care sunt efectuate acolo, posibil cu asistență militară...

— Nu-mi place tonul tău, replică tăios Beck.

— Mie nu-mi place motivul vizitei mele...

— Vorbești fără noimă. De unde ai aflat absurditatea asta în legătură cu o clinică elvețiană?

— Din diverse surse, plasă Tweed lovitura. Știm despre Manfred Seidler. Avem, la Londra, una din acele măști de gaze pe care le furnizase Clinicii Berna. Experții Ministerului nostru al Apărării au examinat-o și au confirmat că este modelul complex cu care sunt înzestrate acum batalioanele chimice sovietice...

Beck se ridică, având o expresie înghețată. Rămase în spatele mesei de lucru, cu mâinile înfundate în buzunare, studiindu-și vizitatorul care îi întoarse privirea.

— Doar presupunând că ar fi o brumă de adevăr în această poveste fantastică, de ce v-ar interesa pe voi?

— Îl interesează pe președintele Statelor Unite, pe prim-ministrul Marii Britanii – ambii fiind dintre aceia care se străduiesc să încheie un nou tratat cu Moscova, un tratat care să interzică efectiv folosirea armamentului chimic în Europa. Citiți ziarele, nu-i așa? Vă puteți imagina avantajul propagandistic pe care l-ar avea Moscova dacă ar putea indica chiar și o singură țară din vestul Europei – în cazul de față o țară din afara N.A.T.O. – care își echipează trupele cu armament chimic? Le-ar oferi pretextul de care au nevoie pentru a continua dezvoltarea propriilor mijloace în acest domeniu diabolic. De aceea mă aflu aici, Beck. De aceea este interesată Londra. De aceea acord atâta interes Clinicii Berna.

— Frumos discurs, comentă Beck. Se așează din nou. Sunt de acord cu punctul vostru de vedere. Putem vorbi în deplină încredere? Bun. Manfred Seidler a fost omorât noaptea trecută în munții Jura...

— Dumnezeule! Era un martor esențial...

— De acord. Asta nu-mi ușurează munca, Tweed. Pot să te întreb cum de cunoști atât de mult?

— Un asociat de-al lui Seidler a vândut cuiva de la Ambasada britanică una dintre aceste măști venite cu ultimul transport. Agentul nostru l-a urmărit pe Seidler până la un aeroport din afara Vienei și l-a văzut urcându-se la bordul unui avion charter elvețian. L-am alertat pe oamenii noștri de aici să supravegheze aeroporturile. La Belp am avut un pic de noroc. Omul meu a văzut cum transportul de la Viena era încărcat într-un microbuz – acel microbuz avea scris pe el *Klinik Bern*. După ce a părăsit aeroportul din Belp, microbuzul s-a îndreptat către Clinică...

— Ați avut ceva de lucru la noi în țară. Beck zâmbi – un zâmbet de resemnare. În alte împrejurări, aș fi furios. Apăsă pe butonul interfonului. Gisela, cafea pentru două persoane, te rog. Pentru oaspetele meu neagră, fără zahăr... o secundă. Se uită la vizitatorul său. Puțin coniac în cafeaua ta?

— Mulțumesc, nu la ora asta.

— Asta e tot, Gisela. Întrerupse interfonul. Altceva mai știi, prietene?

— Știm, continuă Tweed pe același ton plat, că ești supus la mari presiuni să lași baltă investigația – presiuni din partea Clubului Gold. Am venit ca să te ajut să rezisti presiunilor, cu orice preț. Ai toată libertatea să divulgi ceea ce ți-am spus și ceea ce am de gând să-ți spun. În ultimă instanță – subliniez acest lucru – s-ar putea să ne simțim obligați să difuzăm presei ceea ce credem că se petrece la Clinica Berna...

— Vreunui corespondent străin, cum ar fi Robert Newman?

Tweed păru surprins.

— Investighează același subiect?

— Nu știu, recunosc Beck. E aici cu logodnica lui, o americană. Bunicul ei este pacient al clinicii.

— Pot să sugerez cum ar trebui să procedăm? întrebă Tweed cu o urmă de grabă.

— Sunt deschis oricărei sugestii. Pari să fi pus pe picioare o rețea în Elveția. S-ar putea să știi mai multe decât mine.

— Punem Clinica Berna sub supraveghere totală – douăzeci și patru

de ore din douăzeci și patru. Mai precis, strecurăm în zonă o unitate de filmare care să aleagă o poziție strategică de unde să puteți supraveghea și fotografia nu numai clinica, ci și laboratorul, și teritoriul său întins. În spatele clinicii, pe un teren înălțat, este o pădure deasă...

— Ai fost până acolo?

— Am studiat o hartă.

— Știu pădurea la care te referi și ar constitui cea mai avantajoasă poziție. Unitatea de filmare se va afla într-o dubă simplă, prevă-zută cu hublouri care se deschid, dar nu o pot trimite să ia poziție până după lăsarea întunericului, la noapte târziu. Altfel, ar fi observată...

— De către Serviciul Secret al Armatei? exclamă Tweed.

— Ai fost, *într-adevăr*, ocupat...

Beck se opri la auzul unei băți în ușă, îi strigă Giselei să intre și se jucă cu un creion câtă vreme ea servi cafeaua. După ce plecă, Tweed se aplecă în față, pentru a-și sublinia vorbele.

— Folosește, te rog, unul dintre sofisticatele voastre aparate cu infraroșii. Pericolul – proba care trebuia obținută – apare în timpul nopții. Hannah Stuart a murit după lăsarea întunericului. La fel și doamna Holly Laird...

— Am păstrat secrete față de presă toate referirile la cazul doamnei Holly Laird, spuse bățos Beck.

— Anumiți indivizi din interiorul Serviciului Secret al Armatei sunt la fel de neliniștiți de afacerea asta pe cât suntem și noi, preciză Tweed și se așeză la loc, ca să-și bea cafeaua.

— Cu cine urmează să te întâlnești? întrebă Nancy când Newman lăsă jos telefonul din dormitorul lor. N-ai pomenit nici un nume.

— Agit spiritele până la punctul de fierbere înainte de recepția de diseară – sperând că voi face să cedeze nervii cuiva. S-ar putea apoi să facă o greșală. Acum sunt pe cale să încep procesul. Așteaptă aici până mă întorc...

Două minute mai târziu ieși pe ușa principală de la Bellevue. În aerul greu era miros de păclă. Vălul lipicios de ceață îi mângâie obraji. Intră direct în clădirea Bundeshaus Ost și fu condus până la biroul căpitanului Lachenal, la cel de-al doilea etaj. Când însoțitorul închise ușa, iar Lachenal, cu cearcăne întunecate sub ochi, se ridică în spatele mesei de lucru, Newman își desfăcu nasturii paltonului, dar nu făcu nici un gest de a și-l scoate.

— Manfred Seidler e mort, fu lovitura sa de deschidere.

— Dumnezeule! Nu am știut, îți jur...

— A fost ucis în munții Jura. Tu îl căutai. Eram de față când un trăgător i-a zburat o jumătate a capului – tot acolo era și colonelul Signer. Primești ordine de la Signer?

— Ai înnebunit? Firește că nu...

— Poate indirect – printr-un complicat lanț de ordine, a căror ultimă origine nu o cunoști nici măcar tu...

— Asta e imposibil, Bob, nu știi ce vorbești...

— Arma crimei a fost, probabil, pușca aceea cu lunetă, furată din

regiunea Thun. Cine sunt lunetiștii din Thun? Nu pot fi prea mulți, iar tu ai date despre astfel de lucruri. Te deranjează dacă mă uit peste ele? Sau ai de gând să încerci să-i acoperi? Lachenal, vorbim despre criminali cu sânge rece.

— Au fost furate două astfel de arme – ambele din zona Thun, spuse liniștit Lachenal. Am încercat să păstrăm tăcerea în privința celui de-al doilea furt. S-ar răsfărânge negativ asupra Armatei elvețiene...

— Deci, ai consultat, foarte recent, datele privitoare la lunetiști – probabil le ai încă în acest birou, ripostă Newman. Pot să le văd? Poate așa avea încredere în tine dacă mi le arăți.

— Îmi spui adevărul în privința lui Seidler?

— Chiar nu știi? Acolo e telefonul. Sună-l pe Beck și întreabă-l...

— Momentan, linia e deranjată...

Ceea ce era un mod de a spune că nu mai vorbeau unul cu celălalt, gândi Newman. Lachenal părea teribil de îngrijorat, aproape la capătul puterilor. Fără a scoate vreun cuvânt, se duse la un fișet din oțel, scoase un inel cu chei, deschise fișetul, extrase un dosar roșu și îl puse pe masa de lucru.

— E stric secret...

— De când a devenit strict secret un asasin violent?

Lachenal răsfoi foile dactilografiate din dosar. Se opri la o pagină aproape de sfârșit, iar Newman presupuse că erau ordonate alfabetic, după districte. "T" de la "Thun".

Șeful Serviciului Secret îl invită, cu un gest, pe Newman să i se alăture la masa de lucru. Folosi latul ambelor palme pentru a-l opri pe Newman să treacă la altă pagină. În Thun existau cinci lunetiști, un procent însemnat, presupuse Newman. În dreptul unuia se afla un asterisc. Newman arătă spre Bruno Kobler.

— La ce folosește asteriscul? Sau este strict secret?

— Expert atât în pistoale, cât și în puști. Un trăgător de elită...

— Ai făcut legătura? îl chestiona Newman. Kobler, mâna dreaptă a profesorului Grange. Iar cel mai apropiat susținător financiar al lui Grange este Victor Signer – prezent la execuția lui Seidler...

— Execuție?

Lachenal era șocat.

— Realizată de un pluton de execuție format dintr-un singur om – un trăgător de elită, iar ordinul este posibil să-l fi dat Signer. Gândește-te la asta, verifică, Lachenal. Acum, eu plec...

— Sunt întrebări pe care aş dori să ți le pun...

Newman clătină din cap. Își închise nasturii paltonului. Apăsase pe clanța ușii când aruncă peste umăr ultima bombă.

— Și, după mult timp, am aflat ce înseamnă *Terminal* – ieri, discutând cu cineva, mi-a spus din întâmplare.

— Voi fi acolo dacă va fi nevoie de mine, spuse Lee Foley, strângând

telefonul în mâna stângă, pe cealaltă întinzând-o după țigara aprinsă. Prezența tuturor acelor oameni la acea recepție înseamnă că o să se întâmple ceva. Voi fi acolo, după cum ți-am spus, pentru a ve-dea ce se întâmplă...

În camera 214, americanul lăsa receptorul în furcă, își privi ceasul și se dădu jos din pat. 11:30 a.m. Azi stătuse în dormitor, în care fusese făcută deja curățenie. Pe clanța exterioară a ușii de la intrare atârna o plăcuță. *Vă rugăm nu deranjați.*

Comandase prânzul la serviciul de camera. Vulpea era în vizuină – și avea să rămână acolo până sosea momentul să acționeze. Închizând ochii, adormi destul de repede.

Newman ieși din cabina telefonică și se îndreptă pe drumul familiar, către Junkerngasse. Blanche îl aștepta, îmbrăcată cu un pulover bej și pantalonii negri lucioși – echipamentul pe care îl purta atunci când se gândea că putea fi nevoită să folosească scuterul.

— Trebuie să-ți cer o mare favoare, îi spuse Newman, și n-am mult timp de pierdut. Ai vrea să-mi lași apartamentul pentru o zi-două? Ți-am rezervat, temporar, o cameră la Bellevue. S-ar putea să am nevoie de o ascunzătoare – aceasta ar fi ideală ca poziție...

— Desigur, poți să-l folosești...

— Nu pentru mine. Dacă ești de acord, încuie orice valori sau acte confidențiale. Chiriașul tău temporar ar putea fi curios, nu știu exact...

— Când mă mut la Bellevue? Uite cheia de rezervă.

— Pe la ora unu. În privința hainelor, împachetează-ți tot ce ai nevoie. Și ceva elegant, pentru o recepție. Acest lucru îmi creează două avantaje. Am ceea ce profesioniștii ar numi un loc sigur. Și te am pe tine într-un loc unde te pot supraveghea. Sunt uciși oameni. O mulțime de oameni.

Tweed, aflat în Bellevue Palace, ciocăni ușor după ce se asigură că era pustiu coridorul. Ușa apartamentului fu deschisă de un bărbat scund, cu umeri foarte largi, cu capul mare, păr negru, des, și o gură mare, fermă. Fuma o havană și era îmbrăcat cu un costum gri închis, scump și de modă veche.

— Intră, Tweed, spuse doctorul Max Nagel. Punctual ca de obicei.

— S-ar putea să ajungem undeva, replică Tweed în timp ce Nagel închise ușa și îl invită să se așeze într-un fotoliu adânc, în care micul englez aproape dispăru.

— Spune-mi, continuă Nagel în engleză, trăgându-și un fotoliu asemănător, pentru a se alătura oaspetelui său. M-ai scutit de o mulțime de necazuri în cazul Kruger, când ai depistat fondurile pe care le delapidase de la banca mea.

— S-a realizat doar urmărind mișcările acelui ziarist, Newman. Am manevrat toate piesele de pe tabla *Terminal* cât de bine am putut. Acum așteptăm și ne rugăm...

— Poate că nu. Nagel, care mormăia răgușit, se întinse după servietă, o descuie și îi dădu lui Tweed un dosar. Acestea sunt fotocopiile unei

tranzacții bancare extrem de complicate, care acoperă mișcările a nu mai puțin de două sute de milioane de franci elvețieni. În prima fază, au plecat din țară la o companie din Liechtenstein, apoi – presto! – s-au întors, ghici unde?

— Într-un cont de bancă accesibil profesorului Armand Grange?

— Unde altundeva? Poți să păstrezi extrasele acestea de cont. Care e strategia ta? Când mi-ai telefonat, înainte să părăsești Londra, spunându-mi că vei veni înapoi, n-ai fost prea vorbăreț...

— Nu la un telefon dat prin centrală...

Tweed îi spuse apoi lui Nagel tot ceea ce descoperise, inclusiv masca de gaze pe care o adusese un "emisar" de la Viena, precum și implicarea lui Manfred Seidler. Nagel ascultă în tăcere, fumându-și țigara de foi. Alura sa îi aminti lui Tweed de o gorilă odihnindu-se, o gorilă amabilă, hotărâtă și extrem de inteligentă. Omul vădea o mare tărie de caracter, iar energia sa era proverbială.

— Deci, declară el după ce Tweed terminase, repet: care e strategia ta?

— Să-l înghesui pe Grange în toate colțurile, să exercit o asemenea presiune psihologică, încât să calculeze greșit. Nu cred că ne-a rămas mult timp, Max. Mai ai vreun set de copii ale conturilor ăloră?

— Desigur. Iată-le. Pot să întreb pentru cine?

— Newman, corespondentul străin – i le plasez printr-un intermediar, ca să nu le știe proveniența. Nu pot să cred că se află aici numai pentru a face o vizită cu logodnica sa care, întâmplător, are un bunic pacient al Clinicii Berna. Max, după cum spun americanii, s-ar putea, în ultimă instanță, să dăm totul publicității.

— Aș prefera să se evite acest lucru. Acest Newman – ai încredere în el?

— Când îi vor fi înmânate aceste documente, îi va fi pusă condiția să nu le publice. Da, e un tip de încredere. Dar, dacă Grange afla că le are, se va enfuria...

— Sper. În vocea lui Nagel era o urmă de îndoială. Grange e un fanatic, știai asta? Va merge oricât de departe pentru a-și atinge scopul – care constă în a schimba întreaga politică militară a acestei țări. Umblă cu grijă – Grange e un om periculos și foarte imprevizibil. Lo-vește ca o cobră, când te aștepți mai puțin...

O jumătate de oră mai târziu, Newman, care telefonase din apartamentul lui Blanche, intră în biroul lui Beck. Când Newman începu să vorbească, șeful poliției începu să se simtă ca sub bombardament.

— Nu văd nici un motiv pentru care n-ai lua azi la Clinica Berna o întreagă echipă, inclusiv procuratura, cu un mandat de cercetare nu doar a clinicii, ci și a laboratorului...

— Încerci să mă pui pe foc? Pe ce bază aș putea să emit un mandat?

— Pe baza constatărilor doctoriței Kleist asupra cauzei morții pacientei ei, doamna Holly Laird. Diagnosticul a fost otrăvire cu cianură, pentru numele lui Dumnezeu...

— Te rog! Beck ridică o mână în semn de apărare. De ce nu stai jos?

Bine, cum vrei. Doctorița Kleist nu și-a redactat încă raportul definitiv. Sunt aspecte privitoare la decesul doamnei Laird care încă o nelămuresc. Până nu primesc raportul ei nu pot – și nu o voi face – să obțin un mandat. Nu ți-am explicat până acum că trebuie să mă mișc cu prudență, că sunt forțe importante care încearcă să-mi ia cazul?

— Atunci o să-ți înmânez depoziția mea în privința evenimentelor de noaptea trecută, din munții Jura, și plec...

— Am nevoie, de asemenea, de o declarație din partea doamnei doctor Kennedy...

— Așteaptă jos. Insist să fiu de față când îi înregistrezi mărturia...

— Nu am voie...

— Atunci obții mărturia ei doar în prezența celui mai puternic avocat din Viena. Alege...

— Am această posibilitate? Beck își depărtă mâinile. Ești într-o dispoziție groaznică, Bob. Voi cere să o trimită sus pe doamna Kennedy acum și vom lua ambele declarații, să nu ne împiedicăm de niște afurisite de hârtii. Ceea ce mă înspăimântă este faptul că ai de gând să faci ceva independent – și extrem de periculos...

Declarațiile fuseseră luate și semnate în prezența Giselei, drept martor. Beck o rugase pe Nancy să se ducă într-o cameră alăturată, el urmând a schimba câteva cuvinte între patru ochi cu Newman. Fu rândul lui Beck să-l surprindă pe Newman. Deschizând un sertar, scoase un toc de pistol pentru umăr, un pistol automat de poliție calibrul 7,65 și șase încărcătoare, pe care le împinse pe masă.

— Bob, nu sunt convins că Seidler era ținta, noaptea trecută. Cred, de asemenea, că fusesseși mai devreme în gara Le Pont, unde au fost uciși doi trăgători plătiți. Nu, te rog nu mă întrerupe. Cred că tu erai ținta. Îmi amintesc că ești familiarizat cu folosirea armelor de foc.

— Ce propui?

— Ia acest pistol automat, pentru protecție...

— Ca astfel să mă înhați, să mă percheziționezi și să dovedești faptul că mă aflu în posesia unei arme mortale? Nu, mulțumesc. Se întâmplă să cunosc sancțiunile elvețiene în privința deținerii armelor de foc...

— Atunci pentru protecția doamnei doctor Kennedy... Beck scoase, din același sertar, un permis de portarmă pe care îl împinse, de asemenea, pe masă. Newman citi invers documentul, fără a-l atinge. Voi semna personal permisul, continuă Beck, iar Gisela – sau un alt polițist ales la întâmplare – va autentifica semnătura mea. Insist pentru binele tău. De dragul vremurilor de odinioară...

Newman acceptă să ia arma.

Ziua se scurgea cu repeziciune. Era ora 1:00 p.m. când Tweed, așezat pe un scaun în holul recepției, o văzu pe Blanche Signer sosind cu o valiză. Așteptă până se înregistrează, apoi se ridică și se duse la lift, pentru a i se alătura. Vorbi numai după ce se închiseră ușile, ținându-și servieta în mână stângă.

— Vino la mine în cameră, Blanche. Trebuie să stăm de vorbă...

Se strecură nevăzută în camera lui și lăasă valiza jos. În stilul ei concis, îi explică de ce rezervase cameră la hotel și că Newman avea nevoie de apartamentul ei pentru un scop ce-i era necunoscut.

Tweed ascultă și dădu din cap, aprobator. Ar fi trebuit el însuși să se gândească la această precauție – Blanche ar fi mai în siguranță la Bellevue, până ei vor fi rezolvat cu succes această problemă, dacă acest lucru era posibil. Luând un set din extrasele de cont pe care le primise de la doctorul Nagel și pe care le pusese într-un plic sigilat, îi înmână plicul.

— Poți să faci să ajungă urgent în mâna lui Newman? Nu trebuie să aibă nici o bănuială cu privire la sursa din care l-ai obținut...

— Sunt sigură că pot. Dar nu știu când. El ar putea fi pe aici, dar nu vreau să mă vadă logodnica lui...

Tweed zâmbi cu simpatie.

— Înțeleg. Totuși, cât de curând posibil. Totul poate exploda oricând de acum încolo...

Înainte de a părăsi clădirea, împreună cu Nancy, Newman își fixase tocul de pistol pentru umăr, își pusese pistolul în el și încărcătoarele în buzunarul paltonului. Ei nu-i pomeni nimic despre armă.

Insistă să ia un prânz ușor la rotiserie și, pentru că simți că ea era nervoasă, orientă discuția departe de evenimentele recente. Din când în când, își privea ceasul.

— Urmează să te întâlnești, în după-amiaza asta, cu ultimul martor, observă ea pe un ton liniștit, privindu-l pe deasupra ramei ochelarilor. Nu din cauza asta te tot uiți la ceas?

— M-am uitat de două ori...

— De trei ori...

lisuse, gândi el. Zâmbi.

— Da, așa e. S-ar putea să-mi ia două ore – nu știu sigur. Aș aprecia dacă ai sta în hotel...

— După noaptea trecută, nici cu forța nu m-ar scoate...

— Doreai să mă vezi, Bruno?

Kobler se ridică în spatele mesei de lucru și închise dosarul pe care îl verifica, dosarul lui Jesse Kennedy. O ocoli și ezită, nesigur de reacția patronului său.

— Bruno, dacă te îngrijorează ceva, spune-mi. Până acum am găsit instinctul tău infailibil în privința necazurilor. Avem vreo problemă?

— Willy Schaub, șeful brancardierilor. L-am văzut purtând o lungă discuție cu doctorul Novak înainte de a-și termina programul. Schaub e lacom după bani, adăugă Kobler căruia i se plătea un salariu imens.

— Și?

— E ziua liberă a lui Schaub. Locuiește la Berna, în cartierul Matte. Sunt convins că ar merita să-l verificăm.

— Fă-o! spuse profesorul.

Planurile lui Lee Foley în privința unei după-amieze liniștite în hotel fură schimbate de convorbirea telefonică. Fără a pierde timpul, își îmbracă blugii și canadiana și părăsi hotelul, ducând în mâna dreaptă sacul de voiaj.

Ca și Newman, el își dăduse seama că mijlocul de a ieși neobservat era să coboare cu liftul la nivelul inferior, să treacă pe lângă garderobă și să iasă pe ușa cafenelei. Traversă strada, intră în cafeneaua din fața hotelului și comandă cafea. Avu grijă să o plătească imediat ce băutura îi fu servită. Porsche-ul era parcat după colț, așa că nu mai avea nimic de făcut. Cu excepția băutului cafelei și a așteptatului.

Newman conduse pe un drum ocolit până să ajungă pe Gerberngasse la numărul 498, la locuința lui Willy Schaub. Novak stabilise întâlnirea pentru ora trei după-amiază, astfel că părăsi Bellevue la volanul Citroen-ului cu o jumătate de oră mai devreme.

Unul dintre marile avantaje ale Bernei, reflectă el, era că nu era greu să scapi de un urmăritor. Orașul era o rețea întortocheată de străduțe și, cu puțină îndrăzneală în condusul mașinii, putea fi exploatată prezența tramvaielor. La 2:50 p.m. conducea pe Aarstrasse, având râul în stânga. Depăși stăvilarele și intră pe Schiffлаube, care îl conduse în miezul cartierului Matte, unde totul era secular. Își continuă drumul pe Gerberngasse, încetinind când se apropie de podul Nydegg și se strecură într-un loc de parcare liber.

Pe ambele laturi ale străzii, străvechile case formau un zid comun, o învâlmășeală de edificii informe – înalte de mai multe etaje – care ieșeau în afară din loc în loc. Strada era pustie în mijlocul după-amiezii, iar ceața, care se retrăsese mai devreme, se întorcea. Asemănătoare unui canion, strada era foarte liniștită, iar locuința lui Willy Schaub se afla pe partea stângă, umbrită de podul ce o domina. 2:55 p.m. Newman privi în susul unui șir de trepte cu acoperiș din lemn, care duceau la podul de alături și reveneau la locuința lui Schaub. Apăsă pe butonul soneriei din dreptul numelui lui Schaub și mișcă din umeri. Era încă foarte conștient de pistolul cuibărit în tocul de la subsuora stângă.

Un bărbat scund și corpolent, trecut de vârsta mijlocie, ținând în mână stângă o sticlă de bere care, reflectă Newman, explica abdomenul său bombat, deschise ușa scârțâitoare, privindu-și vizitatorul cu suspiciune. În jurul capului său țuguat se zbârleau smocuri de păr alb, iar singura sa trăsătură de dimensiuni reduse erau ochii precauți, fixându-l pe Newman.

— Willy Schaub?

— Cine vrea să știe? întrebă agresiv bărbatul, în germană.

— Robert Newman. Mă așteptai. Ora trei...

— Niscaiva documente de identitate?

Newman oftă sonor.

— Știi, s-ar putea să nu fie prea inteligent să mă ții aici, la vedere. Își scoase pașaportul, deschizându-l la pagina cu fotografia sa, închizându-l la loc și arătând coperta pe care îi era scris numele.

— Presupun că ar fi mai bine să intri.

Interiorul era întunecos și curios alcătuit, înălțat pe mai multe nive-
luri, deoarece urma conturul înclinat al coastei pe care era construit.
Newman îl urmă pe bondoc în susul a trei trepte întortocheate, unde locul
mirosea a mucegai. Intrând într-o cameră ciudată, de forma unei cutii, cu
peretele îndepărtat ocupat aproape în întregime de o fereastră murdară,
cu geamul crăpat în bucăți mari, se întrebă dacă Schaub trăia singur. Un
oblon deteriorat traversa marginea de sus a ferestrei.

— Stăm de vorbă aici, anunță Schaub. Bere?

— Mulțumesc, nu chiar acum, răspunse Newman, observând paharele
murdare de pe masă.

Doar când se duse la fereastră și privi în susul coastei cu grădini
terasate, își seama că era una dintre bătrânele case la care se uitase cu
Nancy în joia dinainte, când o plimbase până la podul Nydegg și îi spusese
că acela era cartierul Matte. Când se întoarse, Schaub era așezat la masa
din mijlocul camerei, gâlgâind bere din sticla răsturnată. Se întinse și trase
oblonul, pentru a acoperi partea superioară a ferestrei.

— De ce faci asta? întrebă Schaub. Îmi place să privesc peisajul...

— Camera e foarte expusă. Newman scoase din buzunar o bancnotă
de cinci sute de franci îndoită și o puse pe masă. Asta e pentru răspunsul
la întrebările privind Clinica Berna. Ai lucrat acolo destul de mult timp,
trebuie să știi cam tot ce se petrece...

— Novak a spus că o să plătești mai mult...

Newman scoase o a doua bancnotă de cinci sute de franci și se așeză
lângă Schaub, cu fața la fereastră. Brancardierul purta o pereche de
pantaloni șifonați, din catifea reiată, tricou și pantofi care nu fuseseră
curățați de luni de zile. La cea de-a doua bancnotă, scutură din cap.

— Mai mult...

— Asta-i tot, fără tocmeală... Newman scoase o a treia bancnotă și o
alătură celorlalte. Pentru început: ce se întâmplă în laboratorul acela?

— Mai...

— Las-o baltă! Newman întinse încet mâna după bancnote, dar
Schaub îl întrecu, înhâțându-le cu un singur gest pe toate trei și înde-
sându-le în buzunarul pantalonilor. În regulă, răspunde la întrebare...

— N-am fost niciodată în laborator...

Glontele perforă o porțiune de geam și spulberă în cioburi mă-runte
sticla pe care Schaub o lăsase pe masă. Newman puse o mână pe umărul
brancardierului, care avea o greutate considerabilă, și îl îmbrânci de pe
scaun, trântindu-l pe scândurile de lemn negeluit ale podelei.

— Ține-ți fundul grăsan la pământ sau o să te omoare! urlă el.

Newman se aruncase la pământ în timp ce striga. Strigătul său se
produse concomitent cu cel de-al doilea glonte, care perforă încă două
geamuri și lovi, cu un zgomot sec, peretele opus. Newman nu putu
niciodată să-și amintească felul în care pistolul automat își croise drum
până în mâna sa dreaptă, dar își dădu seama că îl ținea în mână în timp ce
se târa de-a lungul podelei, înspre fereastră, la timp pentru a vedea țeava
unei puști dispărând dincolo de zidurile unei străzi ce ducea către pod.

— Ascunde-te după dulap! Rămâi în spatele lui! Mă întorc într-un
minut...

O luă la goană, împiedicându-se, aproape căzând pe afurisitele de

trepte, și trânti în lături ușa de la intrare, având acum pistolul în buzunar. Alergând pe strada pustie, urcă șirul acoperit de trepte în spirală ce ducea la pod. Erau o mulțime de trepte, uzate pe centru de urmele seculare ale pașilor. De ce întotdeauna oamenii merg exact pe mijloc? Întrebarea inutilă îi fulgeră prin minte în timp ce ajunse, răsuflând din greu, în vârf și ieși pe o stradă.

Privi în ambele direcții. Nimic. Nici măcar un trecător. Făcu câțiva pași în direcția centrului Bernei, apoi descoperi pe trotuar un cartuș gol, pe care îl strecură în buzunar. Nici urmă de celălalt. Ucigașul îl luase, probabil, și plecase în grabă.

Newman se aplecă peste zid, în locul unde căzuse cartușul, și privi direct în sufrageria lui Schaub. Dacă n-ar fi coborât oblonul, brancardierul ar fi fost acum un cadavru. Se uită din nou către centrul orașului și văzu, stând în fața unui magazin, un bărbat care îl privea.

— Mi s-a părut că am auzit ceva, remarcă în germană Newman, alăturându-se bărbatului corpulent, care nu purta palton.

— S-a auzit ca o împușcătură – ca două împușcături...

— Sau ca rateuri, zâmbi Newman. Am stabilit să mă întâlnesc cu o fată în capul treptelor. O brunetă, o fată subțire în pantaloni purtând, poate, o canadiană. Mă întreb dacă ați văzut-o?

— Această descriere corespunde unei jumătăți din fetele Bernei. Eu am ieșit doar să verific ferestrele pe care le decorez. Nu, nu ți-am văzut fata. Tot ce am văzut au fost luminile din spate ale unei mașini roșii...

— Roșie? Ce marcă? Un Porsche? Un Mercedes?

— Nu pot spune – am văzut doar sclipirile culorii roșii, traversând podul și dispărând din raza vederii. Depășind, bineînțeles, viteza legală...

Reîntorcându-se în casă, Newman îl găsi pe Schaub încă ghemuit în spatele dulapului, o piftie tremurătoare. Acesta se uită în sus cu ochii săi mici și rotunzi, îngroziți.

— Au plecat?

— Da. Ai două minute să-ți faci un bagaj sumar – pijamaua și trusa de bărbierit. Te duc undeva unde nimeni n-ar visa să te caute. Grăbește-te...

— Dar serviciul meu la Clinică...

Newman îl privi plin de uimire.

— Am crezut că ai înțeles până acum. Oamenii de la Clinică umblă să te ucidă...

Newman trase Citroen-ul în fața intrării lui Schaub, iar brancardierul făcu ceea ce i se spusese. Alergând aplecat în față, plonjă direct pe bancheta din spate a mașinii, prin ușa pe care Newman o deschisese, trânti portiera și își îndesă trupul aproape de podea. După toate aparențele, Citroen-ul era ocupat doar de șofer.

În centrul Bernei, Leupin, la volanul unui Fiat – o mașină pe care Newman n-o văzuse în munții Jura – conducea după o mașină, în spatele Citroen-ului. Marbot era așezat alături de el.

— Păcat că nu ne-am putut apropia mai mult de casa aceea de pe Gerberngasse, remarcă Leupin.

— Ne-ar fi localizat. Trebuie să aflăm cine locuiește acolo, replică

Marbot. Beck va dori să afle asta, dar, mai întâi, hai să descoperim unde se duce Newman. Pare să ne plimbe printre case...

— Așa mă gândesc și eu...

Newman privi din nou în oglinda retrovizoare. Fiat-ul era încă acolo. Calculă cu grijă, în timp ce se apropia de intersecție. Tramvaiul, care oprise în dreapta sa, pe strada principală, se puse din nou în mișcare. Newman accelerează, țâșnind înainte și evitând cu câțiva centimetri botul tramvaiului. Tramvaiul scoase un zgomot brutal. În spatele său, Leupin bruscă frânele.

— Șmecher, ticălosul! L-am pierdut...

Cinci minute mai târziu, Newman îl conduse pe Schaub în apartamentul lui Blanche și îi arătă cum să manevreze dispozitivul special al încuietorii. Dădu, de asemenea, instrucțiuni portarului în privința păstrării curățeniei, deși, judecând drept, în pofida hainelor sale, Schaub avea aspectul unui om care se îmbăia cu regularitate, iar bărbia sa pătrată era bine rasă.

— Acum, spuse Newman, rămâi aici până vin după tine. Nu răspunzi la ușă sau la telefon. Nu suni pe nimeni – ar putea să fie ultimul tău telefon. Mâncarea e în frigider – pentru a rămâne în viață, stai aici. Mai am cincisprezece minute până când trebuie să plec. Pentru început – ce se întâmplă în laboratorul acela? Vorbește...

Schaub vorbi.

32

Nancy întâmpină probleme în alegerea toaletei pentru recepția congresului medical. Ieșind din baie, înjurând că trebuie să poarte smoching, Newman se opri și o privi. Era îmbrăcată într-o rochie roșie de tafta, lungă, mulată. În jurul gâtului ei zvelt strălucea un colier de perle.

— Ei bine, merge? Întrebă ea. Sunt pornită să distrug concurența...

— O să le termini. Arăți superb. Nu cumva asta e toaleta pe care o purtai când ne-am întâlnit în noaptea aceea, la Londra – când, din întâmplare, mă aflam și eu la Bewick's?

— Din întâmplare? Era amuzată. Jumătate din Londra știa că în ultima vreme îți făceai mendrele pe acolo. E șapte, n-ar trebui să coborâm? Eu *sunt* pe deplin pregătită și ard de nerăbdare...

— Acordă-mi un minut, să-mi aranjez afurisita asta de cravată. Ești nervoasă, nu-i așa? Sunt sigur.

— Așa sunt majoritatea medicilor în fața unui caz complicat – dacă nu este așa, înseamnă că nu-s buni. Dar pot să-ți spun un lucru, Bob. Când voi ajunge în sală, voi deveni rece ca gheața. Nu-mi pasă de renumele lui Grange – o să audă de mine...

— Neam de pionieri, glumi Newman, terminându-și de aranjat cravata. Au mai rămas câțiva prin Arizona. Eu sunt gata. Tu?

Ea îi înghionti brațul și, împreună, se duseră la grupul de lifturi.

Reuniunea avea loc în sala mare de recepții, situată între hol și terasa restaurantului. Podeaua era acoperită cu covoare scumpe printre care și un covor persan cu scene de vânătoare. O masă mare fusese umplută cu pahare cu șampanie și o varietate de gustări. Erau deja o mulțime de invitați. Nancy mergea la brațul lui Newman.

— Haide doar să vedem cine e aici și unde sunt ei. Seara asta poate fi hotărâtoare...

Blanche Signer vorbea cu Beck. Purta o rochie verde smarald, cu un guler galben-portocaliu care îi sublinia perfect chipul superb. În picioarele micuțe purta pantofi aurii.

— Următoarea ta cucerire? se interesă Nancy.

— Mă întrebam ce face Beck aici...

Într-un fotoliu lateral, cu spatele la perete, ședea Lee Foley, ținând paharul în vreme ce ochii săi reci studiau fiecare persoană din încăperea. Tweed, părând incomodat de smoching, ședea lângă Foley, cercetând încăperea, fără vreo expresie deosebită.

— Cred că acela trebuie să fie Grange, întreținând atmosfera, șopti Nancy.

În capătul încăperii, înconjurat de jumătate de duzină de oameni, vorbea un bărbat înalt, foarte masiv, cu ochelari fumurii, în vreme ce ceilalți ascultau. Ținea mâna stângă pe lângă corp, cu degetele încleștate, iar în mâna dreaptă avea un pahar. În mulțime se creă o breșă și Newman avu o imagine clară a lui. Un cap impozant, chipul palid, buzele părând să i se miște cu greutate în timp ce vorbea. Aspectul care îl intrigă pe Newman fu imobilitatea lui absolută.

— Acela din colț este profesorul Grange? întrebă Nancy un chelner care trecea, ducând o tavă cu pahare.

— Într-adevăr, doamnă. Îmi permiteți să vă ofer șampanie?

Luară amândoi câte un pahar, pentru a salva aparențele. Newman sorbi din șampanie, ascultând murmurul conversației și clinchetul paharelor. Pe lângă ei trecu, razant, fără a-și cere scuze, un alt bărbat impunător, care își continuă drumul foarte bățos și plin de încredere, ca să intre în grupul lui Grange. Sosise Victor Signer.

— Nu-l văd pe Kobler, șopti Newman. Asta mă îngrijorează...

— Presupun că cineva trebuie să aibă grijă de Clinică...

— Probabil că ai dreptate. Să circulăm – oribilă expresie. Tot ai de gând să-l provoci pe Grange...

— Bob! ea îi strânse brațul. Așteaptă! Uită-te acolo...

Newman se uită la ciudatul incident. Grange tocmai îl salutase pe Signer, când un ospătar scăpă, de pe tavă, un pahar plin cu șampanie. Lichidul se împrășteie pe jumătatea inferioară a smochingului lui Grange și pe partea de sus a pantalonilor. Ospătarul, evident îngrozit, luă șervetul împăturit de pe braț, alergă la masă, îl înmuie într-un vas cu apă, se întoarse la Grange și începu să curețe stofa udată.

Aspectul nefiresc al incidentului era acela că, în timp ce ospătarul curăța și tampona hainele ude, Grange rămase în întregime ne-mișcat, cu brațul stâng încă apropiat de corp, cu figura sa mai asemănătoare decât oricând cu a unui Buddha, în timp ce îl asculta pe Signer, ignorând ospătarul, ca și cum nu se întâmplase nimic. Era nefiresc, anormal.

Newman se holbă, nevenindu-i să-și creadă ochilor, în timp ce Nancy vorbește pe un ton scăzut, încordat:

— Dumnezeu! Nici un om sănătos nu are atât autocontrol. Cred că e dezechilibrat – și am pregătire psihiatrică...

Fu prima îndoială iscată în mintea lui Newman, cu privire la *normalitatea* profesorului Grange.

33

Jesse Kennedy deschise ochii și clipi. Ce naiba se întâmplă? Era întins pe un cărucior, care era împins undeva. Nu putea să vadă bine, pe cap și pe față îi fusese pusă o anumită mască. Privea în sus, prin fantele din dreptul ochilor, la cearceaful alb tras peste mască. Acum, căruciorul cobora.

Încercă să își miște mâinile și își dădu seama că ambele încheieturi îi fuseseră strânse cu curele. Căută să-și schimbe poziția picioarelor și descoperi că și ele erau strânse în jurul gleznelor cu curele. Era complet imobilizat. Oare ce i se întâmplă?

Apoi își reaminti ultimele impresii. Îi injectaseră un sedativ. Nu Novak. Cățeaua aceea, Astrid, făcuse treaba. Își înăbuși un sentiment de teamă, de claustrofobie și începu să-și îndoie degetele, pentru a-și recăpăta, cât de cât, energia. La fel procedă și cu picioarele – dar cu prudență. Își dădu seama că sanitarii care împingeau căruciorul, acum înclinat în unghiul de coborâre al pantei line, nu trebuia să știe că el se pregătea să evadeze.

Auzi zgomotul ușilor care se închiseră, acționate hidraulic. Unghiul pantei crescuse. Clipi din nou. Era mai dificil să vadă chiar și cearceaful – lentilele se abureau. Brusc, se trezi complet și fu conștient de alte senzații și sunete. Scârțâitul roților căruciorului, uscăciunea gâtului, sângele reluându-și circulația prin mâini și picioare. Se deschise o altă ușă, iar mișcarea continuă pe o suprafață plană. Sunete ciudate, asemenea celor produse de animale – oare își ieșise din minți? Închise ochii când căruciorul se opri din mișcare.

Cearșaful fu smuls de pe el. Ar fi trebuit să fie voci – vocile sanitarilor. De ce nu-și vorbeau? Absența vocilor îl călca pe nervi, era înspăimântătoare – ca și sunetele nearticulate continue, asemănătoare animalelor. Îi aminteau de maimuțe boscorodind în cușca unei grădini zoologice. Ridicol...

Acum îi scoteau curelele. Cineva de la capătul căruciorului îi desfăcu legăturile din jurul încheieturii mâinilor, altcineva îi slăbi chingile de la glezne. Apoi fu liber. Rămase inert, cu ochii închiși. Niște mâini îi apucară antebrațele, îl așezară în capul oaselor. În poziție șezând, fu răsucit până când picioarele i se loviră de marginea căruciorului. Lăsă să-i cadă capul în piept, ținând în continuare ochii închiși. Ținându-l de mâini, îl ridicară de pe cărucior și îl așezară în picioare. Îl scuturară cu brutalitate. El deschise ochii și horcăi îngrozit.

Purta, peste pijama, un halat greu, cu cordonul strâns în jurul mijlocului. Era convins că se afla în interiorul laboratorului. Era mai frig.

Aburul se curăţase complet de pe lentile. Ferestrele lungi şi înguste erau acoperite de draperii verzi, din material plastic. Încăperea uriaşă era plină de banchete mari. Pe ele se găseau o mulţime de cuşti din sârmă. În oiştile de mărimi diferite erau animalele pe care le auzise. Era un coşmar.

Cei doi sanitari purtau măşti. Ochii împietriţi îl priveau. După înălţime, după construcţia fizică, bănuie că erau cei doi bărbaţi pe care îi auzise strigaţi: Graf şi Munz. Un al treilea bărbat se afla ceva mai în spate, purtând, de asemenea, mască, păşind printre cuşti. Felul în care se mişca îi indică lui Jesse că acela era Bruno Kobler. Jesse se prefăcu că se clătină nesigur pe picioare, iar Graf şi Munz se apropiară de el.

Cuştile erau ocupate de o diversitate de animale: şoareci, şobolani şi o mulţime de cimpanzei care boscorodeau continuu, cu feţele rânjind hidos la el prin plexiglasul lentilelor. Zona laboratorului era slab luminată de lămpi cu neon, care împrăştiau o lumină stranie asupra scenei terifiante.

Înclinându-se şi clătinându-se în continuare, Jesse observă o uşă gigantică deschisă – uşa buncărului atomic. Din interior apăru un al patrulea bărbat, un tip care căra câte un cilindru metalic în fiecare mână, cilindri ce îi amintiră lui Jesse de mortierele pe care le văzuse, cândva, într-un film de război. Graf apucă marginea măştii lui Jesse şi o ridică, pentru ca, astfel, Jesse să poată vorbi.

— Acesta este stadiul final al tratamentului, o tehnică revoluţionară, inventată de domnul profesor Grange. Te poate vindeca, dar trebuie să urmezi instrucţiunile. Când te vom scoate afară, alergi *în josul* pantei – *în jos*. O să-ţi arăt eu drumul...

Jesse se întrebă dacă cimpanzeii simţeau că ceva rău era pe punctul de a se petrece. Deveneau sălbatici, pălăvrăgeala lor crescând în intensitate în timp ce se foiau de colo-colo în cuşti, agăţându-se de sârmă, holbându-se la Jesse în timp ce cei doi bărbaţi îl apucară strâns de braţe şi îl duseră la o uşă pe care o deschisese Kobler. Aerul îngheţat al nopţii năvăli în laborator, iar Jesse se zgribuli. Câtă vreme zăcuse lipsit de cunoştinţă îl încălţaseră cu pantofi – proprii săi pantofi.

Îşi târî picioarele şi se prăbuşi – o masă inertă între cei doi bărbaţi mascaţi. Ieşiră afară în noaptea aspră. Jesse îşi mişcă, încet, capul, privind împrejur. În vârful unui deal stâncos, oameni în uniformă stăteau ciuciţi în jurul unei ţevi groase şi scurte, asemănătoare unei ţevi de scurgere retezate – o ţeavă cu o traiectorie în josul pantei. Un mortier. Jesse recunoscuse, din nou, arma dintr-un film de război. Şi, Hristoase! Mortierul era manevrat de bărbaţi în uniformă – uniformă militară. Grange era o marionetă a Armatei elveţiene...

— Alergi *în josul* acelei pante, îi urlă la ureche Munz. Dă-i drumul!

Îi eliberară braţele, iar Jesse rămase clătinându-se. Lângă mortier se afla o stivă de proiectile, proiectile asemănătoare celor cărate de bărbatul care ieşise din buncărul atomic. În spatele mortierului era o mânecă de vânt înălţată pe un mic catarg, asemănător celor văzute pe micile aerodromuri. Aceasta flutura paralel cu pământul, indicând direcţia din care sufla vântul. În josul pantei. Departe de poziţia mortierului.

Jesse merse împleticindu-se către marginea pantei. Figurile mascate, ca ale unor roboţi, îl urmăreau cu privirea. Un bărbat băgă un proiectil pe

gura țevii mortarului. Gata să deschidă focul, de îndată ce ținta se mișca în traiectoria armei. Ținta. El însuși...

Ticăloșii! Adrenalina îl invadează pe Jesse. Se opri la marginea pantei și privi în josul ei, pentru a cerceta obstacolele, pentru a-și obișnui ochii cu întunericul. Panta era un teritoriu ascuns vederii, nu putea fi văzută de pe șosea, era mascată de o denivelare a solului. Îl așteptau. Crezu că îl auzise pe Munz zbierând din nou. Făcu un pas înainte, clătinându-se, ca un om în pragul leșinului. Încă nu puteau să deschidă focul cu mașinăria infernală. Deodată, o luă din loc, alergând nebunește.

Îi luă prin surprindere. În timp ce alerga cu pași mari, întinzând cât putea picioarele, mărinind viteza, auzi zgomotul unui proiectil explodând *în spatele său*. În depărtare norii se dăduseră la o parte, și el surprinse imaginea fugară a unui munte impunător, cu vârful teșit, asemănător celor din Utah. Se îndreptă spre drumul din depărtare. Acel munte era Stockhorn. Se uitase la el când îl lăsaseră, pentru scurte perioade, pe veranda ce înconjură clădirea.

În pofida vârstei sale, era un bărbat robust, călit de multele ore petrecute în șa. Picioarele i se întăreau, își căpătau agilitatea. Fugea ca un alergător profesionist, știind că astfel va parcurge distanța în mai mare viteză. Regreta că nu îl putea vedea Nancy – le făcea nemernicilor o afurisită de surpriză. Auzi o bufnitură. Pământul îi tremură sub picioare. De data aceasta, mai aproape.

Nu făcu nici o încercare de a-și smulge masca. Simțea strânsoarea curelelor în jurul gâtului, în creștetul capului. Ar fi fost fatal să se oprească, să încerce. Și ei făcuseră o greșală. Legându-i strâns cordonul în jurul mijlocului, preveniseră pericolul de a fi încetinit de fluturarea halatului. Continuă să alerge.

Proiectilul ateriză la trei metri în fața sa. Ardea. Un nor de vapori, asemănători ceții, îi învălui fața, în timp ce îl străbătea, prea târziu pentru a-l ocoli. Începu să tușească și să se sufocă. Un alt proiectil ateriză în fața sa, un alt nor se împrăștie. Se sufoca îngrozitor, cu ochii ieșiți din orbite. Întinse ambele mâini în față și se prăbuși la pământ. Mâinile sale noduroase zvâcniră, se mai contractară o dată, apoi rămase nemișcat.

Cinci minute mai târziu, sanitarii îl duseră înapoi.

34

În jurul orei 7:30 p.m. atmosfera de la recepție era plăcută, relaxată. Încăperea era aglomerată – erau prezente mai mult de o sută de persoane, stând aproape umăr lângă umăr. Cu Newman urmând-o, Nancy își croi drum prin mulțime, către locul în care profesorul Grange era adâncit în conversație cu Victor Signer. Ea se duse direct la Grange.

— Sunt doctorița Nancy Kennedy. Bunicul meu e pacient al Clinicii Berna...

— Dacă dorești să soliciți o audiență, draga mea, rosti vocea dulceagă. Ochii inexpressivi erau ațintiți asupra ei, din spatele ochelarilor fumurii. Nu e tocmai momentul potrivit...

— Iar aceasta este o intruziune într-o conversație particulară, o informă Victor Signer pe un ton care sugera faptul că femeile erau o specie inferioară.

— Într-adevăr? Nancy se întoarse spre el, ridicând vocea, așa încât oamenii din apropiere încetară să mai vorbească, pentru a asculta, ceea ce făcu ca discuția lor să se poarte pe un ton încă și mai distant. Poate *v-ar* plăcea să discutăm despre execuția convenabilă a lui Manfred Seidler din noaptea trecută, din munții Jura? La urma urmei, domnule colonel, erați acolo. Ca să schimbăm subiectul, poate că veți fi atât de bun să tăceți atâta vreme cât vorbesc cu profesorul Grange...

— Grosolană impertinență, începu Signer...

— Aveți grijă, avertiză Newman. Vă amintiți de mine? Lăsați-o să vorbească.

— Audiența propusă de dumneavoastră nu este de folos, continuă Nancy cu aceeași voce limpede, pasionată, privind țintă lentilele fumurii. La clinică vă ascundeți în spatele lui Bruno Kobler. Nu sunteți niciodată disponibil. De ce vă este frică de fapt, domnule profesor?

În spatele lentilelor sclipi o expresie de furie. Mâna care ținea șampania tremură. Grange își strânse buzele subțiri, străduindu-se să-și țină cumpătul în vreme ce Nancy aștepta. Liniștea se așternea în încăpere, pe măsură ce oamenii își dădeau seama că se întâmpla ceva neobișnuit: o femeie îl înfrunta pe eminentul profesor Grange.

— Nu mi-e teamă de nimic, spuse el degajat. De fapt, ce doriți, doamnă doctor Kennedy?

— De vreme ce nu am încredere în clinica dumneavoastră și în felul ascuns în care este condusă, doresc să-mi transfer bunicul, pe Jesse, într-o clinică de lângă Montreux. Doresc să aranjez acest transfer în următoarele douăzeci și patru de ore. Asta vreau, asta o să obțin. Presupun că nu aveți obiecții?

— Îmi puneți la îndoială competența?

Nancy evită capcana.

— Cine vă menționează competența - cu excepția dumneavoastră? Nancy ridicase vocea, iar acum fiecare persoană din încăpere o putea auzi cu claritate. Vreți să spuneți că este ilegal - sau chiar împotriva uzanțelor medicale ale acestei țări - să cer o a doua părere?

Poate pentru prima dată în viața sa - și în public - șeful Clinicii Berna era făcut mat. Newman putea vedea acest lucru din poziția rigidă pe care o adoptase. Apăruseră chiar și stropi de umezeală pe fruntea sa boltită, iar ochelarii fumurii se holbară împrejur, la adunarea tăcută, care îl fixa cu privirea.

— Desigur, replică pe un ton lejer Grange. Sunt de acord cu cererea dumată. Pot, cu cea mai mare politețe, să vă reamintesc că în seara aceasta ne aflăm aici pentru a ne simți bine?

— Atunci, distracție plăcută, domnule profesor...

Cu această formulă de încheiere, Nancy se întoarse și își croi drum prin mulțimea care se dădu la o parte pentru a-i permite să treacă. Urmărită cu privirea de Grange și Signer, ea se duse direct la Beck și începu să vorbească șefului poliției, dând impresia că se află în căutarea unei susțineri suplimentare în privința hotărârii pe care o smulsese

profesorului. Newman profită de ocazie, presupunând că Grange n-ar socoti binevenit un nou scandal public.

— Sunt bucuros să vă întâlnesc, în sfârșit. Zâmbi amabil, fără a întinde mâna. Scriu o serie de articole despre industria elvețiană și înțeleg că dumneavoastră aveți, la Horgen, una dintre cele mai avansate fabrici din lume pentru producerea gazelor industriale?

— Într-adevăr, domnule Newman... Grange păru ușurat de schimbarea subiectului, de ocazia oferită de a conversa pe ton normal cu cineva. Horgen este în întregime automatizată, singura uzină de acest fel din întreaga lume...

— Cu excepția, firește, a containerelor care sunt furnizate din străinătate...

— Dar nu sunt, domnule Newman. Fabricăm propriile noastre butelii.

— Niște fotografii ar ajuta...

— Vă voi trimite câteva aici, cu un curier special. Va fi o plăcere...

— Vă mulțumesc foarte mult. Și acum ar fi bine să... circul.

Newman zâmbi și se retrase. Se duse la Nancy, care încă discuta cu Beck. Șeful poliției se uită întrebător la Newman, apoi scrută încăperea, spre locul unde Signer îi vorbea precipitat lui Grange.

— Ai avut o conversație plăcută? se interesă.

— Grange tocmai a făcut una dintre rarele – și, posibil, fatalele – sale greșeli. Mi-a furnizat ultima informație pe care o căutam...

— Știi că a sosit doctorul Novak? îi spuse Nancy lui Newman de îndată ce rămaseră singuri. Cred că s-a alimentat la bar înainte să se hotărască să vină lângă noi...

Se opri din vorbă când tăcerea învălui invitații. Liniștea era atât de accentuată, încât Newman se întoarse spre intrare, pentru a vedea ce anume cauzase întoarcerea tuturor capetelor în acea direcție. Un bărbat scund, cu cap masiv și o gură mare, fumând o țigară de foi stătea, supraveghind adunarea.

— Dumnezeu! auzi vorbind pe cineva din spatele său în franceza. A sosit doctorul Max Nagel. Acum să vezi jocuri de artificii.

Nagel, al cărui smoching sublinia lărgimea neobișnuită a umerilor săi, purta, sub braț, două plicuri mari. Înclină capul, atrăgând atenția unui ospătar, și luă un pahar de șampanie de pe tava oferită, apoi traversă încet încăperea, strângând trabucul între dinți.

Tensiunea plutea în aer, ceilalți abia mai vorbeau, în timp ce Grange și Signer îl priveau venind. Nagel se opri, mulțumind altui chelner care ținea o tavă cu o scrumieră destinată lui. Scutură, grijuliu, scrumul trabucului mărink tensiunea. Omul era un actor grozav, gândi Newman. Ținea întreaga adunare în palma mâinii sale mari.

— Bună seara, Grange. Domnule colonel Signer... Am ceva pentru domniile voastre...

— Aceasta este o recepție medicală, spuse Grange cu răceală. Nu am cunoștință ca dumneavoastră să fi îmbrățișat această profesie...

— Signer este medic?

Vocea lui Nagel era un mormăit răgușit.

Newman se uită peste umăr. Signer întorsese privirea spre cineva din spatele său. Blanche urmărea, încruntată, scena. Lee Foley, unul dintre puținii bărbați prezenți, fără haine de seară, care purta un costum bleumarin cu cravată asortată și o cămașă crem cu butoni de aur la manșete – stătea și îl privea fix pe Signer. Aproape de el stătea micul englez, Tweed, care privea atent prin ochelari. Newman avu impresia unui director de scenă studiind jocul actorilor dintr-o piesă pe care o repetaseră cu el. Newman auzi mormăitul continuând și întoarse capul.

— Cred că suntem aproape de capătul liniei, rosti Nagel. Le-a luat două luni celor mai capabili contabili să depisteze mișcarea a două sute de milioane de franci la destinația lor finală. O copie a raportului pentru dumneata, domnule Grange, una pentru dumneavoastră, domnule colonel Signer. *Terminal* s-a terminat...

— Ce are asta de-a face cu mine? întrebă Signer, zâmbind sarcastic în timp ce scotea teancul de foi capsate din plic, aruncându-le doar o privire.

— Sunt fotocopii, continuă să mormăie Nagel. Originalul se află în seiful meu. Și sper că sunteți capabil să vă recunoașteți propria semnătură, domnule colonel. Apare de trei ori pe aceste documente. Iar dumneata, Grange, ar fi bine să știi că am convocat o întâlnire între bancheri, care va avea loc la Zürich. Noi vom călători din Basel, pentru a vă întâlni. Punctul principal pe ordinea de zi? Aceste tranzacții complexe. Mizez că veți avea o noapte liniștită. Bucurați-vă de reflecțiile dumneavoastră medicale, domnilor...

Newman întoarse capul din nou în timp ce bancherul se îndepărta, fumându-și trabucul. Îl văzu pe doctorul Novak, sprijinindu-se de un perete, ținându-și paharul într-un echilibru precar. Novak privea scena ca hipnotizat. Îi păru un moment potrivit ca să-l convingă pe american să se conformeze planurilor sale. Se scuză, iar zumzetul multor voci discutând se pomi, în timp ce Nagel ieși prin ușile turnante, intră într-o limuzină care aștepta și se așeză pe bancheta din spate.

— Novak, spuse Newman, toți sunt cu ochii pe Grange și Nagel. Du-te la lift. Te voi urma într-o secundă. Trebuie să vorbim. Nu te opune – totul se duce de râpă și vor începe să caute țapi ispășitori. Te-ai potrivi de minune. Pune odată paharul ăla pe masă...

Ieși în holul principal, ceru recepționarului să-i fie trimise, sus în cameră, două cești de cafea neagră și se duse la lift, unde aștepta Novak.

— Novak, mâine voi intra pe ascuns în Clinica Berna, iar tu mă vei ajuta...

— Ai înnebunit, Newman?

Americanul era prăbușit pe patul din camera 428, cu gulerul cămășii desfăcut și cravata slăbită. Și el purta costum. Newman îl forțase să golească o ceașcă de cafea. Ca urmare, Novak era remarcabil de treaz.

— L-ai văzut în seara asta, la recepție, pe Lee Foley? întrebă Newman. Un cuvânt din partea mea și va pune în mișcare revocarea pașaportului tău. Ai acces la cartelele computerului care acționează ușile exterioare. Voi intra în acel laborator...

— Cartelele acelea nu le am...

— Dar le am eu. Le-am luat în după-amiaza asta de la Willy Schaub – sunt atât de importante, încât le poartă cu el pretutindeni. El a vorbit, Novak. Și nu se va întoarce la Clinică. Îmi închipui că duminica e liniște pe acolo.

— Da, este. Singura zi în care atât Kobler, cât și Grange sunt plecați. Grange își petrece noaptea în conacul lui de la Elfenau – o suburbie a Bernei. Kobler petrece noaptea cu vreo fată, pe undeva. Dar acolo rămân o mulțime de gărzi...

— Prin urmare, trebuie să îi evit. Ne întâlnim după lăsarea întunericului. Singura problemă pe care n-am rezolvat-o este a dobermanilor...

— Îi țin închiși. Deocamdată nu sunt nici patrulă – de când cu treaba aceea cu doamna Laird. Grange a spus că vrea ca locul să arate normal. Eu însumi plec de la serviciu duminica la zece seara.

— Deci voi fi acolo mai înainte. Pe la opt. Tu așteaptă-mă numai, în holul acela. Și, Novak, dacă aș fi în locul tău, mi-aș pregăti un bagaj și aș lua-o din loc. Am rezervat o cameră pentru tine aici, la Bellevue. Rămâi aici. Pentru masă folosește serviciul la cameră până mă întorc. Vei face ce-ți spun?

— Vreau să ies din povestea asta. Așa voi face. La parter se auzea că Nagel are de gând să dea în vileag toată chestia...

Newman îl conduse la ușă.

— Dacă intenționezi să te răzgândești, amintește-ți doar două vorbe: Lee Foley.

Închidea ușa, când cineva o împinse din afară. O întredeschise câțiva centimetri, apoi o deschise larg. Blanche intră în cameră, ținând un plic asemănător celor pe care Nagel le dăduse lui Grange și lui Signer. Făcu o piruetă în mijlocul dormitorului.

— Îți place rochia mea, Bob? Dacă vii mai aproape, vei putea să-mi apreciezi parfumul...

— Ai nervi de oțel. Nancy poate să pice în orice moment...

— Când m-am strecurat în camera mea, apoi aici, era profund absorbită de conversația cu un doctor din Phoenix...

— Blanche, cred că rochia ta este de pe altă lume, ca să nu mai vorbim de ce se află pe dedesubt. Apropo, cum ai reușit să ajungi exact după ce a plecat Novak?

— Așteptând pe unul dintre acele scaune de pe coridor. Bob, nu-mi place privirea din ochii tăi, expresia gurii tale. Sper că nu plănuiești să faci vreo nebunie? Fii atent la ce răspunzi, te cunosc...

— N-am nici o intenție să te rețin...

— Nu asta voiam să-ți spun. Ridică plicul. Mi s-a cerut să-ți dau asta din partea domnului X. N-are nici un rost să încerci să-i afli identitatea de la mine. Poate ar fi mai bine s-o iau din loc acum.

Newman strecură plicul într-un sertar.

— Tatăl tău vitreg e la recepție. Ai vorbit cu el?

TERMINAL ♦ 351

— Glumești, probabil. A trecut pe lângă mine de parcă nu existam. Am fost mai degrabă bucuroasă. I-am aruncat o privire lungă și nu mi-a plăcut ce am văzut. A devenit și mai țeapăn. Acum, plec. Îl sărută apăsător pe gură, apoi îi dădu un șervețel din poșetă. Porți nuanța greșită de ruj.

Bob, pentru numele lui Dumnezeu, nu face nimic din ce ar putea să mă îngrijoreze. Promiți?

— Voi păstra în minte cererea ta afectuoasă...

Era miezul nopții când duba fără însemne a poliției ce transporta echipa de filmare a lui Beck ajunsese în pădurea situată deasupra Clinicii Berna. Leupin era la volan, iar Marbot lângă el. În partea din spate a dubei se afla operatorul, Rolf Fischer, împreună cu echipamentul său.

Leupin opri duba și o întoarse cu spatele pe drumul străjuit de zăpadă, până într-un luminiș de sub copaci. Nu avea cum să știe că alegea același punct strategic pe care îl alesese Lee Foley ca să observe Clinica marțea trecută. După ce verifică soliditatea solului, Leupin întoarse vehiculul cu o sută optzeci de grade, astfel încât spatele acestuia să dea spre vederea panoramică a Clinicii și a teritoriului său.

Pe fiecare ușă din spatele dubei se afla câte un hublou de geam translucid, un geam rabatabil care putea fi deschis, astfel ca teleobiectivul lui Fischer să poată fi focalizat pe orice zonă a clinicii, un teleobiectiv care putea vedea ceea ce se petrecea, la fel de clar în întuneric ca și la lumina zilei. Leupin coborî, pășind grijuliu prin zăpadă, și ajunsese în partea din spate, unde Fischer deschisese deja unul din hublouri.

— Îți convine? strigă Leupin.

— De minune. Văd totul – Clinica, laboratorul, terenul, chiar și panta aceea de lângă laborator.

— Ziua nu ne vor vedea – o dubă albă, pe zăpadă. Numai o clipă, ceva se mișcă în spatele Clinicii...

Leupin ridică binoclul cu infraroșii, care îi atârna la gât, și îl focaliză pe drumul ce cotea spre clădirea porții. Un Mercedes negru, cu șase locuri, se depărta de Clinică. Leupin coborî binoclul, strigându-l din nou pe Fischer.

— E amuzant. Sunt sigur că mașina e a lui Grange. N-ar trebui să fie aici în seara asta...

Beck fu acela care se opusese sugestiei ca ei să ajungă mai devreme. Era hotărât în privința faptului că duba nu trebuia reperată. Și, după cum spusese, nimic nu avea să se întâmple în seara aceea, deoarece Grange era la recepție, iar după aceea își va petrece noaptea la Elfenau.

35

Sâmbătă, 19 februarie. Telefonul sună dimineața târziu, chiar după ce Newman și Nancy se dăduseră jos din pat. Adormiseră târziu, iar Nancy trase la loc draperiile în timp ce Newman se întinse după ceasul de pe noptieră. 11:45.a.m. Trase la loc cearșaful și speră că nimeni nu va face nici cel mai mic zgomot.

— Bob, vino și privește...

El clipi din cauza luminii neobișnuit de puternice. Soarele strălucea orbitor. Îmbrăcându-și halatul, căscă și se duse lângă Nancy, la fereastră.

Nu mai era ceață. Nu mai era circulație pe șosele duminică. Nancy îl apucă de braț și îi arătă în stânga.

— Nu e magnific? Poate că n-am fi văzut așa ceva niciodată, dacă nu s-ar fi îmbunătățit vremea.

În imediata apropiere – sau așa părea – priveau la panorama vastă a zonei muntoase a Bernei; un perete de piscuri acoperite de zăpada atotputernică se profila pe fundalul unui cer azuriu.

Newman îi cuprinse mijlocul cu brațul, strângând-o. Somnul îndelungat de peste noapte, panorama de vis o relaxaseră.

— Uriașul de acolo cred că e Jungfrau, comenta el. Are chiar forma lui...

— Nu e minunat? Nu-i așa că putem lua micul dejun aici?

— E, probabil, singurul mod de a găsi ceva la ora asta...

Acela fu momentul în care telefonul începu să sune. Nancy țopăi până la telefon, ridică receptorul și se recomandă pe un ton melodios.

Datorită schimbării din expresia ei, din tonul vocii, din felul în care decurse convorbirea, Newman își dădu seama că era foarte grav. Acum ea stătea foarte dreaptă, cu chipul părăsit de culoarea naturală, și începu să se certe, cu voce aspră și agresivă.

— Nu poți face asta! Nu permit! Ticălosule! Îți spun ticălos de câte ori vreau, pentru că asta ești... Nu cred o iotă... O să fac un scandal monstru! Nu întrerupe... Porci criminali ce sunteți... Brusc, vocea ei deveni suspect de liniștită. Vei plăti pentru asta -ți-o promit...

— Spune-i să rămână la aparat, strigă Newman. Spune-mi despre ce e vorba. Vorbesc eu cu ei...

Ea trântise receptorul. Se răsuci, ca să-l privească pe Newman, iar el o privi la rândul lui. Fața i se întunecase. Începu să se plimbe încetitor prin cameră, sugându-și degetul mare, ceea ce Newman presupuse că era o reminiscență a unui obicei din copilărie.

— Spune-mi, spuse el pe un ton potolit.

Ea se duse în baie și închise ușa. Newman își scoase, furios, pijama, își îmbracă maieul și chiloții, își trase o pereche de pantaloni, își puse cămașa și pantofii. În acel moment ea ieși din baie, unde el auzise apa curgând. Se spălase și se machiase. Se mișcă aidoma unui somnambul.

— Fă cum îți spun, se răsti el. Stai jos. Vorbește.

— L-au ucis pe Jesse... Vorbi pe un ton plat. Era Kobler. A spus că Jesse avusese un atac de cord, că a murit aproape imediat. L-au incinerat deja...

— Nu pot să facă asta. Cine a semnat certificatul de deces? Kobler ți-a spus?

— Da, a spus că Grange a semnat certificatul. A spus că aveau un document autentificat, semnat de Jesse, prin care cerea incinerarea...

— Nu pot scăpa de data asta. E prea în pripă. Dumnezeu, azi e duminică...

— S-au acoperit și în privința asta. Kobler a spus că Grange a descoperit că Jesse era infectat cu holeră. Acest lucru poate justifica incinerarea imediată. Cred că ar putea, nu cunosc legea elvețiană...

Vorbea ca înregistrarea de pe un casetofon dat la ralanti. Stătea

complet nemișcată, cu mâinile moi în poală în timp ce privea în sus, iar Newman fu uimit de răceala din ochii ei.

— Trimit să aducă niște cafea...

— Ar fi foarte bine. Doar cafea, nu mâncare. Comandă doar pentru tine. Trebuie să-ți fie foame... Ea așteaptă până când el făcu co-manda la serviciul de cameră și apoi puse întrebarea: Bob, poți să-mi spui ceva? Signer este implicat într-adevăr în acest Terminal de care a pomenit astă-noapte doctorul Nagel?

— Da, acum sunt sigur. Cât timp așteptăm cafeaua, îți voi arăta ceva. Era mulțumit să-i abată gândurile în altă direcție... În orice altă direcție. Scoase raportul pe care i-l adusese Blanche. Ea îl întrebă dacă nu cumva asta citea el când ea adormise? El aprobă și îi arată trei pagini ale căror colțuri le îndoise. Semnătura sa, confirmând transferul acestor sume uriașe de bani, e destul de clară. Victor Signer. E președinte la Zürcher Kredit Bank, roțița care pune în mișcare Clubul Gold, acoperirea lui Grange. După micul dejun, continuă el, propun să mergem să vedem dacă Beck este la birou, lucru de care sunt sigur. Practic, el doarme la serviciu...

— Deci, spuse ea, ignorând ultima lui sugestie, Grange, Kobler și cu Signer sunt factorii principali din spatele operațiunii Terminal?

— Începe să pară din ce în ce mai mult așa. Ai auzit ce-am spus despre Beck? Că mergem să-l vedem după ce vom mânca?

— Cred că mi-ar plăcea...

Beck, proaspăt bărbierit și dichisit, ședea în spatele masei de lucru, ascultând în vreme ce Nancy repeta esențialul convorbirii telefonice cu Kobler. Îl privi pe Newman o dată sau de două ori în acest timp, ridicând o sprinceană, în semn că era tulburat de felul calm și detașat în care ea vorbea. La sfârșitul relatării ei, folosi interfonul, ca să o cheme pe Gisela și așteptă lângă ușă când aceasta apărură.

— Stai cu doamna doctor Kennedy până ne întoarcem, îi șopti. N-o lași singură sub nici un motiv, nici o secundă. Cred că e într-o stare de șoc sever. Ridică vocea. Bob, vrei să vii cu mine, te rog? E cineva pe care vei dori să-l întâlnești. Când ajunseră pe coridor, închise ușa și își încrucișă brațele. Își strânse buzele, ca și cum era nesigur de felul în care să formuleze ceea ce urma să spună. Chiar din clipa în care ai sosit, am simțit că îți este greu să ai încredere în cineva, probabil datorită unor motive foarte întemeiate. Asta se referea și la mine. Acum mergem în sala radio. Te-ai întâlnit cu Leupin, îi cunoști vocea. Începând de la miezul nopții am o dubă de filmare, la marginea pădurii de deasupra Clinicii pentru a o supraveghea. Când vom ajunge în camera de comunicații radio poți să-l întrebi pe Leupin ce vrei — ținând cont de caracterul secret – inclusiv poziția lui. Acum, haide să alungăm otrava neîncrederii din relațiile noastre. Am nevoie de tot ajutorul pe care îl pot obține...

Șederea în sala radio dură mai puțin de cinci minute, iar Newman recunoscu imediat vocea lui Leupin. Politistul confirmă că se aflau pe poziție, "lângă pădure". Menționează în continuare că supravegheaseră "binecunoscuta mașină a unui eminent personaj, părăsind locul cu pricina pe la miezul nopții"...

Și acest lucru, gândi Newman, din nefericire s-ar potrivi cu po-vestea că Grange diagnosticase holera, semnase certificatul de deces, fiind prezent la Clinică după ce părăsise recepția, pentru a rezolva aceste probleme. Îl întrebă pe Beck dacă puteau rămâne singuri câteva minute într-un loc unde să poată vorbi în particular. Beck îl conduse într-o cameră pentru interogatorii și închise ușa.

— Această bandă, spuse Newman, punând caseta pe masă, reprezintă înregistrarea interviului luat lui Manfred Seidler, când a recunoscut că adusese în țară măști de gaze sovietice la instrucțiunile profesorului Grange. Nancy va depune mărturie sub jurământ, confirmând că a asistat la întrevedere – dar nu azi, dacă nu te superi. Iar acesta este filmul ce conține mai multe instantanee pe care le-am făcut măștii de gaze pe care ți-a dat-o Seidler, când i-ai înșfăcat gea-mantanul...

— Îți sunt recunoscător, replică Beck.

— Iar acest cartuș este de la o armă cu care s-a tras asupra unui anume membru al echipei lui Grange, la Clinică. Mă refer la Willy Schaub, brancardierul șef. Îl vei găsi la adresa asta. Când îl ridici, trimite și un om care vorbește bine engleza. Spune-i să ciocănească la ușa apartamentului de lux și să spună: "Aici Newman." Vă va spune o mulțime de lucruri. Păstrați-i la loc sigur – foarte sigur. Nu vă îngrijorați de numele de lângă buton. B. Signer. Este fata lui Victor Signer și nu vreau să fie deranjată. Signer nu are timp pentru ea. Pot să mă bazez pe tine?

— Da, în privința fiecărei cereri.

— Acum poți să-l aduci aici pe Grange?

— Nu încă. Aberația aceea cu holera e deșteaptă. Va urma să pună Clinica în stare de carantină...

— Prin urmare, nu l-am prins încă?

— Nu încă, e foarte puternic.

Era ora 6:00 p.m. Curând urma să se întunece. Blanche ședea la o masă lângă fereastră, în cafeneaua de la Bellevue Palace, mâncând un prânz ușor, pentru care plătise în avans. Mai devreme, privise Ci-troen-ul lui Newman parcat pe o latură a hotelului, sub fereastra dormitorului ei. Acum îl privea de la masă. Scuterul ei era sprijinit de zidul agenției Hertz, iar ea era îmbrăcată cu echipamentul de motociclist. Pantalonii cu aspect lucios, un tricou gros de lână, iar canadiana era aruncată pe spătarul scaunului ei.

Oprindu-se înainte de desert, privi împrejurul încăperii goale și își deschise poșeta. Grenada de mână, pe care o luase din apartamentul ei, se reliefa în compartimentul lateral. Curios cum o dobândise – întorcându-se în timp, în zilele în care tatăl ei vitreg încercase să o modeleze conform voinței lui.

O luase cu el într-un poligon de lansat grenade și, bănuise ea, numai rangul lui îi permisesese să-l însoțească. El însuși aruncase mai multe grenade, apoi îi ceruse să îi urmeze exemplul, căutând la ea orice semn de nervozitate. Atunci ascunsese ea grenada în buzunar când el o verifica pe cea explodată anterior în spatele barierei. Scăpase deja de a fi violată pe o alee întunecoasă, scoțând arma de forma unui ou și amenințând că

se face bucăți atât ea, cât și atacatorii săi. Trase la loc fermoarul compartimentului, se uită din nou pe geam la Citroen și își continuă prânzul. Eră convinsă că Newman avea să facă o mutare necugetată înainte de terminarea serii. Și ca să ajungă la Clinica Berna, el trebuia să folosească Citroen-ul.

36

Era întunericul acela intens care însoțește numai nopțile reci, luminate de stele, când Newman parcă Citroen-ul la câțiva centimetri de gardul de sârmă ghimpată ce înconjura Clinica. După ce opri motorul, ieși din mașină, iar picioarele i se afundară în crusta de zăpadă. A-ceastă porțiune a gardului se afla la mare distanță de poartă.

Se urcă pe capotă, apoi pe acoperișul mașinii, ajungând până la zece centimetri de marginea superioară a gardului. Își îndoi picioarele, se ghemui și sări. Ateriză aidoma felului în care văzuse că o fac parașutiștii, rostogolindu-se, iar când se ridică singura amintire a saltului fu un umăr zdruncinat. Străbătu iute, în diagonală, zăpada înghețată spre intrarea în Clinică, cu urechile ciulite pentru detectarea celui mai slab avertisment cu privire la dobermanii care ar fi dat târcoale, în ciuda asigurărilor contrare ale lui Novak.

Ajunse la intrare, fără să vadă pe nimeni, înghețat de vântul care sufla dinspre nord. Urcă, fără ezitare, treptele, deschise prima ușa, parcurse veranda pustie, deschise ușa interioară, iar doi oameni se întoarseră și se holbară la el.

Astrid ședea în spatele tejghelei. Novak, într-un costum de stradă, gata de plecare, verifica un dosar care zăcea deschis pe tejghea. Astrid se ridică, uimită, apoi își recăpătă siguranța de sine și înșfăcă telefonul. Newman se întinse peste masă și o lovi în plin, cu pumnul, în bărbia fleșcăită. Ea se dădu pe spate, se izbi cu capul de peretele din spatele ei și se prăbuși.

— Dumnezeule! Ai fi putut s-o omori...

— N-am eu norocul ăsta. S-o luăm din loc, Novak. Deschide ușa aceea de la coridor. Vino! Mașina de afară e a ta?

— Da, eu...

— După ce deschizi ușa, urcă-te la volan și imaginează-ți că ești la raliu...

Novak își scoase cartela, o introduse în dispozitiv, iar ușa culisă. Newman smulse cartela din mâna lui Novak și intră pe coridorul pus-tiu. Ușa se închise în spatele lui. Era îmbrăcat cu o canadiană căptușită, întunecată la culoare, și o pereche de blugi - haine cu care se îmbrăca rar - iar ghetele solide aveau talpa de cauciuc.

Singurul sunet în tăcerea sinistră a coridorului îl constituia zumzetul în surdină al instalației de aer condiționat. Continuă să meargă cu repeziciune, coborând panta. Se opri unde coridorul cotea și înclinația pantei creștea, uitându-se după colț. În continuare se întindea coridorul pustiu, luminat de lămpile cu neon din tavan, până ajungea la ușa de oțel,

acționată hidraulic, care era închisă.

În timp ce se apropia de ușă, scoase din buzunar cele șase cartele pe care i le dăduse Willy Schaub. Primele trei, pe care le încercă, nu dădură rezultat. Introduse cea de-a patra și se auzi un bâzâit de mașinărie, iar placa de oțel se ridică. Trecu de ea cu rapiditate și auzi, din nou, ușa închizându-se în spatele său.

Aceasta zonă era diferită. Din loc în loc, pe ambele laturi ale pereților verzi, erau ferestre. Se opri, ca să privească prin una dintre ele, dar suprafața lor era acoperită cu ceva ce îi sugeră că erau din sticlă cu vedere mono direcțională – puteai vedea în afară, dar nimeni nu putea privi din afară în interior.

Presupuse că era foarte aproape de laborator – probabil, în spatele ușii închise din capătul pasajului. Se uită în susul dealului, către zidul brazilor întunecați din pădurea ce domina Clinica. În vârful unei movile mici, siluete în uniformă patrolau încet în jurul unui anumit dispozitiv cocoțat în vârful movilei. Nu putu vedea prea clar.

Pe o latură a ușii din capătul aceluia pasaj se afla o cutie cu un locaș identic încuietorii dinainte. Prima cartelă pe care o alegea acționa ușa, care se ridică, dezvăluind ceea ce se afla dincolo de ea. O încăpere slab luminată, foarte cuprinzătoare și umplută până la refuz cu mese pe care se aflau cuști de sârmă. În ele se aflau animale. Cimpanzeii se întoarseră, ca să-l privească în tăcere pe intrus.

Camera nu era ocupată numai de animale. În capătul camerei, în spatele cuștilor, stătea profesorul Armand Grange. Două siluete, purtând ciudatele măști de gaze, făcură un pas înainte și îl înșfăcară de mâini pe Newman în timp ce ușa se închise. Lângă Grange stătea un al patrulea bărbat. Bruno Kobler. Newman își repezi bocancul în glezna bărbatului din stânga, care gemu de durere, dar nu slăbi strânsoarea. Kobler păși în față, privindu-l pe prizonier pe îndelete, și, în vreme ce cei doi bărbați îl țineau pe Newman, îl controlează, scotocind canadiana pufoasă, căutându-l la subsuoară și de-a lungul mâinilor și pi-cioarelor.

— Nu are arme, raportă.

— De ce ar avea armă, Bruno? întrebă Grange, apropiindu-se. Iluminarea slabă avea ca efect albirea ochelarilor de soare, astfel că Grange părea orb. E reporter, continuă el. Trăiește cu convingerea că stiloul – mașina de scris – este mai puternic decât sabia. Aceasta poate constitui ocazia în care bătrâna zicală se dovedește greșită...

— De unde dracu ai știut că veneam? întreba Newman.

Tonul său exprima dezgust, iar expresia feței indica o urmă de spaimă.

— Prin intermediul unui radar, firește! Am mascat, de asemenea, camera video care supraveghează împrejurimile. Aici, securitatea a fost adusă la nivelul artei, domnule Newman...

— Alături de gazarea oamenilor, pentru a testa acele măști sovietice...

— Un reporter foarte bine informat, Bruno, comentă Grange pe un ton batjocoritor.

— Exceptând faptul că nu acesta este motivul real, ci *gazul* pe care îl testați, gazul pe care îl produceți la Horgen. Ați făcut o greșală când

mi-ați spus că vă fabricați singuri buteliile, la Horgen – că dispuneți de mijloacele de fabricație a proiectilelor care conțin gazul pe care îl testați aici. *Tous azimuts*. Apărarea Elveției de jur-împrejur, nu asta e, profesore?

— Vai, este *prea* bine informat, Bruno...

— Ați *conceput* un nou gaz, nu-i așa? insistă Newman. Un gaz care va penetra cele mai noi măști de gaze sovietice. Așadar, *tous azimuts*, noua strategie. Dacă vine Armata Roșie, planul vostru este de a înconjura întreaga Elveție cu această perdea de gaz, pe care ei nu o vor străbate, vii, niciodată. Dar trebuia să vă asigurați că recente măști sovietice erau nefolositoare în privința gazului, așa că ați folosit pacienți pentru a-l testa...

— Dar, domnule Newman, acești pacienți sunt în stadiul terminal...

— De aici vine numele operațiunii care a nedumerit atâta lume – deoarece cuvântul are diverse înțelesuri. Ce fel de gaz, Grange? Ceva derivat de la Tabun, gazul pe care ai pus mâna în Germania, când erai membrul unui comando special, trimis acolo la sfârșitul războiului?

— Din ce în ce mai rău, Bruno. *Foarte* bine informat... Repet, pacienții sunt în stadiul terminal, așa că ce importanță mai are? Avem de apărut o populație de milioane. E o chestiune de număr. În ceea ce privește gazul, am străbătut drum lung plecând de la Tabun. Acum avem cea mai avansată formă de cianură hidrogenată din lume și am găsit o metodă de a-i controla volatilitatea. Putem să împrăștiem norii de gaz în fața unei divizii blindate care avansează, după cum dorim. Vor fi morți în treizeci de secunde, iar tancurile lor – bucăți inutile de metal. Totuși gazul se dispersează foarte repede, domnule Newman, își pierde cu repeziciune toxicitatea...

— Credeți că veți scăpa cu acuzația de crimă?

— Am triumfat... Vocea lui Grange urcă la înălțimea extazului.

Newman își dădu, în sfârșit, seama că se afla în fața unui megaloman – Grange era un om nebun. Continuă pe același ton exaltat: Signer a convocat, pentru miercuri, o ședință a Marelui Stat Major. Va fi adoptată noua politică, cu ajutorul celor pe care noi îi numim rezerviști – acei ofițeri care susțin hotărârea noastră de a ne apăra patria cu orice preț...

— Și conferința lui Nagel cu bancherii?

— E programată pentru joi dimineată. Întâlnirea va fi anulată. O chestiune de siguranță militară. Și acum, de vreme ce cunoști totul, te vom convinge că am dreptate. Dumneata vei constitui experimentul nostru final – un specimen mai viguros decât predecesorii dumitale. Bruno! Dă-i drumul...

— Prin urmare, nu îndrăznești să mă lași să văd interiorul buncărului atomic?

— Bineînțeles că poți să-l vezi. Duceți-l înăuntru...

Grange o luă înainte, o siluetă masivă în obscuritate. Newman aprecie ușa de oțel masiv, pe jumătate deschisă, a buncărului atomic ca având o grosime de cel puțin cincisprezece centimetri. Se opri la vederea unui bărbat care purta una din acele măști. Acesta ducea în fiecare mână câte o mică butelie albastră, cu un contor atașat la capăt. Pe fiecare cilindru erau cuvintele *Achtung! Giftgas!* "Atenție! Gaz otrăvitor!"

În interiorul buncărului lipsit de ferestre erau aranjate, la perete, stive

de butelii albastre. Bărbatul care ieșise purta o uniformă în privința căreia Newman se înșelase, considerând-o la prima vedere ca fiind a armatei elvețiene. Apoi își dădu seama că erau aparent *asemănătoare*, dar nu identice. Era echipamentul unei unități de securitate, conceput să arate, la o vedere superficială, ca varianta militară. *Nu* Armata elvețiană păzea Clinica. Grange era diabolic de inteligent – dăduse impresia că era protejat de militari.

— Filtrele din vârful hornurilor, îl întrebă Newman pe Grange în timp ce stăteau, privind locul de jur împrejur. De ce aveți nevoie de ele?

— Știe tot, Bruno. Filtrele, domnule Newman, au fost proiectate de cel mai bun chimist al meu de la Horgen, în eventualitatea unui accident aici, în cazul scurgerii de gaze. Nu s-ar face să exterminăm o duzină de pacienți ce se plimbă prin zonă, vara. Acele filtre fac ca gazul să devină inofensiv. Pe baza acelui proiect, vom dezvolta o mască pentru a ne proteja împotriva unei schimbări de direcție a vântului, în caz de război. Dar prioritatea e gazul. Acum, Bruno, e cazul ca domnul Newman să ne părăsească...

Bruno Kobler supraveghea operațiunea. Ei îi ținură brațele pe lângă corp, iar Kobler însuși îi potrivi masca pe cap și pe față. Newman se zbătu, dar îl ținură strâns. Prin lentila de plastic văzu ochelarii de soare ai profesorului Grange, care îl privea complet lipsit de expresie. Se afla angrenat într-un experiment științific.

Kobler ieși primul din buncărul atomic, traversă încăperea laboratorului, până la o ușă pe care o deschisese una din celelalte figuri mascate. Aerul înghețat îi atinse lui Newman mâinile. Legăturile din jurul gâtului îi iritau pielea. Kobler se opri în pragul ușii, își ridică masca și dădu indicații.

— Alergi în *josul* pantei. E singura ta șansă de supraviețuire. Cine știe? Ești un om bine legat – s-ar putea chiar să ajungi până la șosea. Oricum, nimeni nu va crede ce ai văzut aici. Îți voi indica drumul pe care să mergi...

Cei doi bărbați îl țineau pe Newman într-o strânsoare de menghină, în timp ce Kobler îmbracă un palton. Apoi îl conduseră în noapte. El privi iute prin lentile, verificând poziția fiecăruia. Colina din apropiere domina panta – colina unde era montat mortierul, cu un stoc de proiectile alături. Oamenii erau grupați în jurul ei – unul ținând un proiectil aproape de gura țevii, în spatele lor, drumul urca spre pădure.

Hannah Stuart și Holly Laird muriseră alergând *în josul* acelei pante, sperând, fără îndoială, să ajungă la drumul pe care îl văzuseră probabil, mai înainte, în timp ce ședeau pe veranda închisă – doamna Laird chiar ajunsese la șosea, dar apoi murise.

Kobler arăta cu mâna în josul pantei. În vârful colinei, la câțiva metri distanță, îl urmăreau jumătate de duzină de figuri mascate – își urmăreau ținta. Cei doi bărbați de pe fiecare parte îl eliberară. Kobler gesticulă neliniștit spre josul pantei. Newman își îndoi brațele anchilozate, înclină capul ca să arate că înțeleșese, și înaintă cu încetineală către marginea de unde panta își începea coborâșul. Kobler, fără mască, se retrase în

laborator.

Newman își flexă fiecare picior, alungându-și amorteala, apoi se aplecă pentru a-și masa glezna stângă. Se ridică fulgerător, strângând în mâna dreaptă pistolul pe care i-l dăduse Beck, arma pe care o ascunsese în ciorap. O îndreptă spre bărbații grupați în jurul mortierului, deschizând focul peste capetele lor.

Aceștia se împrăștiară, abandonând colina în timp ce Newman alergă drept spre ea, lovind cu piciorul țeava mortierului și continuându-și alergarea *în susul* colinei. Vântul îi biciuia fața. Știa că ei n-ar îndrăzni să declanșeze mortierul, chiar dacă ar reuși să-l monteze la loc. Gazul ar fi dus de vânt înapoi, în fața *lor*. Puteau numai să-l urmărească, pe jos, în susul pantei abrupte. Se îndoii de faptul că ei ar risca zgomotele altor împușcături. Dar el era handicapat de masca afurisită, care îi sugruma gâtul. Nu era timp să se oprească și să încerce să o smulgă – l-ar fi ajuns. Dumnezeuule, panta era abruptă, iar pădurea părea foarte depărtată...

Blanche stătea pe movila situată deasupra Clinicii – movila de care se folosise când fotografiase Clinica și teritoriul acesteia. Urmărise Citroen-ul lui Newman, cu scuterul, pe autostradă. Privise de la distanță prin binoclul său cu infraroșii cum el sărise gardul. Își continuase urcușul, cu scuterul, până la movilă, singurul punct din care putea vedea ce se petrecea.

Acum avea binoclul la ochi, privind îngrozită cum Newman dădea cu piciorul în ceva, după risipirea oamenilor în uniformă elvețiană. Știa că silueta care alerga era Newman – mișcărilor îi erau destul de familiare, pentru a fi pe deplin convinsă.

Porcii își reveniră din surpriză, bărbați care purtau măști ca acelea din filmele de groază și care alergau după Newman, câștigând teren față de el, grupați, parcurgând același traseu, în sus, către defileul de deasupra, unde se afla ea. Strângând din dinți, se aplecă să-și ia casca. Părul i se lipea de față din cauza vântului, stânjenindu-i privirea. Își îndesă casca pe cap. Băgă mâna în buzunar, și scoase un obiect de formă ovală. Grenada de mână.

Blanche își scoase mănua din mâna dreaptă. La școala de specializare de la Gstaad, fusese o jucătoare de tenis de prima mână, având o puternică lovitură de rever. Ezită, evaluând distanța dintre Newman, care încetinea, și urmăritorii săi. Newman ajunsese într-un loc în care defileul cotea. Dădu colțul în fugă. Ea scoase cuiul și numără, ducând mâna în spate. Era nostim faptul că Victor Signer îi crease ocazia să obțină grenada.

Mâna ei zvâcni cu o mișcare puternică, controlată. Aruncă grenada și își țină răsuflarea. Obiectul ateriză la câțiva metri în fața grupului care urca defileul și explodează. Primul urmăritor ridică mâinile cu un gest violent și căzu. Oamenii din spate se trântiră la pământ, unii dintre ei târându-se în patru labe înainte de a-și da, și ei, duhul.

Newman auzi explozia care îi dădu forța necesară unui ultim efort până la capătul defileului – se gândi că ei foloseau grenade pentru a-l opri.

Ajunse în vârful dealului, iar gardul de sârmă – și dincolo de el șoseaua din fața pădurii – se afla la câțiva metri mai departe.

În dreapta sa era o poartă în gard. Când ajunse la ea, descoperi că era închisă cu lacăt. Scoase pistolul din buzunar trase în lacăt, deschise poarta și porni, clătinându-se, pe șosea. Când Leupin ajunse la el, încă purta masca de gaze.

37

Luni, 20 februarie. Zăpada coborî asupra Bernei la miezul nopții. Newman, care petrecuse jumătate din acea noapte la Taubenthal cu Beck, coborî anevoie din pat, își luă ceasul și se duse la fereastră, ca să tragă draperiile. 7:30. a.m. Privi peste umăr, la Nancy, care stătea întinsă pe spate, cu ochii deschiși.

— Vino să te uiți, spuse el.

Fără un cuvânt, ea se dădu jos din pat și se duse la el, îmbrăcându-și halatul. Pentru prima dată de la sosirea lor, lumea era acoperită cu o mantie albă. Vârfurile acoperișurilor de peste râu erau îngreunate de zăpadă. Farurile gemene ale mașinilor se târau pe troienită Aarstrase. Un tramvai cu luminile încețoșate traversa podul Kirchenfeld. Fulgi mari de zăpadă cădeau prin dreptul ferestrei lor.

— Ce se va întâmpla cu Grange, Signer și Kobler? Întrebă ea. După ce te-ai întors de la întrevederea cu Beck, te-ai prăbușit. Bănuiesc că experiența aceea de la Clinică a fost destul de terifiantă. Apreciez faptul că ai sunat întâi aici...

— Beck a fost confuz. Au filmul în care mă vîneau, făcut din duba pe care au parcat-o în pădure. Au masca de gaze pe care o purtam. Au declarația mea – dar mi se va cere să rămân pentru interogatoriu...

— Interogatoriu?

— Elvețienilor nu le place să-și spele lenjeria murdară în public. Care țară o face? Este implicată securitatea militară. Au, de asemenea, mărturia sub stare de jurământ a lui Willy Schaub, șeful brancardierilor, care cunoaște o mulțime de lucruri...

— Încă nu l-au arestat pe Grange?

— Trebuie să se miște prudent. Nu vor să explodeze în presa mondială știrea că era produs și testat gazul cel mai otrăvitor din lume, dacă pot evita acest lucru...

— Dar, dacă Grange este încă la Clinică, nu va distruge el proba – buteliile acelea pe care le-ai văzut în buncărul atomic?

— Destul de ciudat, dar nu. E suficient de arogant – suficient de nebun ca să se simtă în siguranță în privința faptului că va scăpa cu fața curată. E mândru că el produce acel gaz. Acești oameni cred că sunt patrioți. Iar lucrurile sunt complicate de tactica lui Grange de a susține că Jesse fusese suspectat de holeră. Ia aminte la cuvântul "suspectat". Poate spune oricând mai târziu că a fost un diagnostic greșit – între timp ține locul în carantină. E un soi de șah etern...

— Jesse m-a crescut. Vocea ei se făcu deodată aspră. A fost singurul

tată pe care l-am avut vreodată. O privi atent Atitudinea ei era rigidă, privea fulgii mânați de ninsoare, ca și cum ar fi privit la ceva aflat dincolo de ei, la mare depărtare. Merita un sfârșit mai bun, continuă pe același ton agresiv.

— Sunt sigur că, în final, vor pune mâna pe ei, spuse el.

— Voi face o baie. Comandă-mi un mic dejun complet...

El se îmbracă în grabă, având o stare sufletească neplăcută. Avu sentimentul că încă nu se terminase. Când ea ieși din baie, purta un pulover de cașmir și pantalonii băgați în cizmele scurte de piele – genul de echipament pe care îl purta în Arizona. La terminarea micului dejun, el observă că dispoziția ei se schimbase. Vorba îi era tăioasă, bărbia înclinată într-un unghi agresiv.

— Miercuri plec la Tucson, anunță ea. Până la Gatwick voi lua cursa Dan-Air de la ora trei, apoi până la Dallas cu American Airlines...

— Ți-am spus, trebuie să rămân pentru interogatoriu...

— Nu-mi place să fiu folosită, Bob. Tu te-ai folosit de mine chiar din acea primă seară, când ne-am întâlnit la Londra. Aveai nevoie de cineva care să poată pătrunde în Clinica Berna. Am corespuns perfect rolului. Petrecerea de la Bewick's, de la aniversarea mea, a fost făcută cunoscută din timp. La St. Thomas's știa destulă lume despre ea. Era și pacientul acela pe care îl țineau sub pază armată – oameni în civil, despre care toată lumea știa că sunt ai Serviciului Secret. Una din acele gărzi te-a avertizat în privința petrecerii mele. Te aflai la masa de lângă a mea. A fost, într-adevăr, foarte bine regizat. Prima dată am început să intru la bănuiele în Geneva. Te schimbaseși, te transformaseși în vânător. Până atunci, avuseseră loc o mulțime de incidente stranii. telefoane despre care spuneai că erau numere greșit formate. Ieșiri fără mine pentru a te întâlni cu oameni despre care nu mi-ai spus niciodată când te-ai întors. Nu știu pentru cine lucrezi, dar, pentru numele lui Dumnezeu, știu că te-ai folosit de mine. Am dreptate, nu-i așa?

— Până la un punct, da...

— Iisuse! Cum s-o iau?

— Pentru că mai târziu am devenit cu adevărat foarte legat de tine...

— Prostii!

— Dacă spui tu...

— Acum, aș dori să rămân singură în cameră, pentru o perioadă.

Trebuie să sun la Tucson, s-o anunț pe Linda că mă întorc acasă...

— Probabil că doarme, sublinie Newman. Arizona e cu șapte ore înaintea noastră...

— Linda nu e niciodată în pat înainte de ora două dimineața – iar acum la Tucson e abia miezul nopții. Așa că poate cobori să citești un ziar – sau să agăți vreo fată...

Lee Foley sună, din camera sa, Clinica Berna și ceru să-i vorbească doctorului Bruno Kobler. Când acesta răspunse, Foley continuă să vorbească în germană, dându-se drept Lou Schwarz și explicând că soția sa este grav bolnavă. Ceru detalii în privința taxelor și susținu o conversație timp de cinci minute, studiind vocea lui Kobler înainte de a

termina convorbirea.

Apoi coborî la recepție după valiza pe care - ca întotdeauna - o ținuse pregătită pentru o plecare rapidă. Își achită nota după ce întrebă suma datorată pentru convorbirile telefonice, ceea ce implică o lungă discuție. În timp ce părăsea hotelul, Leupin, care așteptase alături, prefăcându-se că citește un ziar, se ridică și se duse la Taubenhalde, ca să raporteze situația lui Beck.

Foley conduse Porsche-ul până la prietenul său de la care o în-chi-riase și îi dădu instrucțiuni precise. Foley mai păstra Porsche-ul un timp. La ora unu a zilei următoare, prietenul trebuia să telefoneze la cartierul general al poliției cantonale și să declare furtul mașinii.

Stabili mai apoi ca prietenul său să aibă pregătit un Volvo de orice culoare, cu excepția celei roșii. Urma să ia mașina în dimineața următoare. Plăti o sumă însemnată în bancnote elvețiene și ceru permisiunea să folosească telefonul pentru o convorbire particulară. De îndată ce rămase singur în birou, sună la un aeroport particular de lângă Paris și dădu alte instrucțiuni, îi mulțumi prietenului său și plecă.

După ce se află la volanul Porsche-ului, părăsi Berna și urmă autostrada către nord. Avu grijă să se mențină în limita de viteză. Următoarea sa destinație era Zürich.

Epilog

Marți, 21 februarie. La ora 1:00 p.m. Victor Signer, îmbrăcat în uniformă, ședea pe bancheta din spate a Mercedes-ului, în vreme ce șoferul său conducea către intrarea în Clinica Berna. Signer era deconcertat de convocarea urgentă, dar presupuse că se iviseră unele probleme.

Bruno Kobler îi telefonase la biroul său de la Zürcher Kredit Bank, din Zürich. Kobler păruse agitat. La Clinică avusese loc un eveniment inedit. Nu, nu era ceva ce se putea discuta la telefon. Profesorul Grange dorea să-l vadă urgent.

Mașina urmă o traiectorie semicirculară când ajunse la intrarea Clinicii și opri. Signer nu se formaliză să-l aștepte pe șofer să-i deschidă ușa. Era un om nerăbdător care nu suporta ceremoniile, decât da-că avem ca scop intimidarea cuiva.

Rămase preț de o clipă în lumina soarelui, aranjându-și tunică. Primul glonte îl izbi în plin în mijlocul pieptului lat. Rămase aproape nemișcat o fracțiune de secundă, în timp ce pata roșie se întindea, pătându-i uniforma imaculată. Cel de-al doilea glonte îi smulse chipiul, ștergându-i razant creștetul capului. Se prăbuși la pământ. Cel de-al treilea glonte îl izbi în abdomen.

În timp ce vorbea cu Astrid, care avea bărbia bandajată în locul unde o lovise Newman, Armand Grange auzi împușcăturile și ieși în capul treptelor. Privi la trupul chircit al lui Signer ca un om care nu își putea crede ochilor.

Cel de-al patrulea glonte îi străpunse gâtul. Prăbușindu-se în urma

impactului, sângele îi țâșni dintr-o arteră. Cel de-al cincilea glonte izbi trupul uriaș în timp ce se prăvălea la baza treptelor. Grange se zbătu convulsiv, apoi rămase, de asemenea, nemișcat.

Bruno Kobler reacționează cel mai hotărât. Privind, pe fereastra biroului său, la scena din fața verandei, alergă la un dulap, îl deschide, înghățându-l cu repetiție și coborî în fugă treptele. Amândouă ușile erau deschise, iar pregătirea sa militară își spusese cuvântul. Căută acoperire. Mercedes-ul parcat, în interiorul căruia șoferul era ghemuit în spatele volanului, îngrozit.

Kobler ieși în fugă din clădire și plonjă în spatele mașinii. Un glonte ricoșă în apropierea călcâiului său drept în timp ce se ghemuia. Privi în oglinda retrovizoare și surprinse o mișcare scurtă în vârful mobilei ce se înălța în apropierea pădurii. Trăgătorul se afla sus, acolo.

În timp ce își ferea capul, un glonte spulberă oglinda retrovizoare. Kobler recunoscuse că era o lovitură de maestru. Un țințar profesionist. Scoase țeava puștii în partea dreaptă a mașinii și trase un foc. În vârful mobilei apără un nor mic de praf. Era rândul lui.

Pune-te în pielea ticălosului celuilalt. Se aștepta ca Kobler să apară lângă aripa *stângă* a mașinii. Kobler sprijini arma de aripa dreaptă, ieși, ca să aibă o țință clară, și parcă un tren expres îi zdrobi pieptul, aruncându-l mult în afara mașinii, în spațiu deschis. Următoarea împușcătură îl lovi în gât, cea finală îi spulberă ceea ce mai rămăsese din piept. Zăcea într-o baltă de sânge, iar, sub strălucirea soarelui, liniștea era deplină.

— Grange, Kobler și Victor Signer au fost împușcați mortal azi-dimineață, la Clinică, spuse Newman, deschizând ușa dormitorului și intrând. E la rubrica "Ultima Oră" *din Berner Zeitung*...

— Știu, spuse Nancy, privind pe terasă, fără să se întoarcă.

— Nu poți să știi, nu e în ziare. E prea devreme. Tocmai am auzit de la Beck. Deci, cum ai aflat? Știai dinainte – așa se explică faptul că știi...

— Ce vrei să spui?

Se răsucise, iar expresia ei era mohorâtă. Purta aceeași îmbrăcăminte ca în ziua precedentă, costumul ei de Arizona. Newman își reaminti o remarcă pe care o făcuse, că era ultima din stirpea de pionieri.

— Ieri m-ai acuzat că m-am folosit *de tine*, spuse, mergând spre ea. Ai omis să spui că *tu* m-ai folosit *pe mine*...

— Despre ce naiba vorbești?

— Ai simțit că aveai nevoie de o acoperire când ai venit în Elveția – cineva care să vorbească limba, care să cunoască oameni sus-puși. Eram potrivit. La început, trebuia să faci cunoștință cu mine, folosind trucerile tale feminine, așa că am făcut călătoria cu tine...

— Mă bucur că ai spus "la început", replică ea liniștită. Da, am simțit într-adevăr că aveam nevoie de cineva. Apoi, treptat, am început să mă atașez foarte mult de tine...

— Dacă asta era tot, aș putea accepta. Dar nu era tot...

— Nu știi despre ce vorbești, izbucni ea.

— Vorbesc despre Lee Foley. Ești neîndurătoare. Poate e originea de pionier. S-ar putea să ai dreptate, dar nu suport să fiu *înșelat* de două ori.

În acea primă noapte, când am cinat în Geneva, l-am depistat pe Foley în afara Pavilionului. L-am localizat din nou în vagonul de alături al trenului de la Geneva la Berna. Apoi l-am întâlnit în barul de jos într-o seară și el a făcut o greșală rară. Referindu-mă la moartea doamnei Laird, Foley a spus: "Știu." Dar Beck ținuse secretă știrea pentru ziare. Singurii oameni care fuseseră martori la moartea doamnei Laird erau Beck, eu însumi, Lachenal, mai târziu doctorița Kleist – și tu. Singurul candidat posibil pentru transmiterea acestei informații lui Foley, ești *tu* însăși...

— Ești nebun...

— Și mai sunt multe de spus. Foley ne-a urmărit mereu într-un Porsche roșu, pentru numele lui Dumnezeu. În mod normal, n-ar fi folosit niciodată o mașină atât de ușor de recunoscut – a făcut-o ca tu să știi că se afla la datorie, ca să te liniștească...

— Ce datorie?

— Mai întâi, tu l-ai angajat ca o supraacoperire – foarte dură – pentru a mă dubla. Îți amintești că, în urmă cu peste zece ani, au trimis în Tucson un detectiv al C.I.A. să colaboreze cu Jesse? Cred că vom descoperi că acel detectiv a fost Lee Foley. Tu trebuie să fi avut în jur de șaptesprezece-optsprezece ani pe vremea aceea. Atunci l-ai întâlnit prima dată pe Foley...

— Mergi prea departe...

— O bună bucată de vreme ne-am pus întrebări în privința lui Foley – era, într-adevăr, omul ex-C.I.A., un detectiv? Acum sunt sigur că era. Cred că tu i-ai telefonat din Tucson la New York – când am hotărât să venim la Berna – și l-ai angajat. L-ai sunat din nou cât timp am așteptat la Heathrow, când te-ai dus în West End după cumpărături, la Fortnums. Cum altfel ar fi știut el că locuiam la Hotel des Bergues? Înainte de a pleca din Geneva, ai ieșit să ieși un parfum Gucci și să-i telefonezi lui Foley, spunându-i noutatea, că plecăm. Cum altfel ar fi știut că eram în expresul acela?

— Ești chiar mai inteligent decât am crezut...

— Lucrurile nu se termină aici. El a devenit gardă de corp. L-a împușcat pe acei trăgători din gara Le Pont. Numai cineva cu calitățile lui Foley putea, cu o pușcă, să-i doboare pe amândoi dintr-o mașină în mișcare...

— Ai terminat? Era iritată. Mi-a ajuns...

— Nu! Beck și cu mine am fost destul de derutați în privința persoanei care putea să-și permită să-l angajeze pe Foley...

— Eu îmi puteam permite?

— Tu puteai împrumuta oricât de la orice bancă din Statele Unite, pe baza speranței celor patru milioane de dolari din testamentul lui Jesse. Toată lumea știa despre ei. Trebuie să-l fi plătit serios pentru misiunea sa finală...

— Misiune finală?

— Ca să-i împuște pe Grange, Signer și Kobler. Iar Kobler era un trăgător de elită – era nevoie de un Foley pentru a-l elimina. Mă întreb dacă Beck a pregătit acum o capcană pentru el...

Sună telefonul. Nancy făcu un gest pentru a-l ridica, dar Newman puse primul mâna pe aparat. Era Beck. Era ora 5:00 p.m.

— Am dat de urma Porsche-ului, spuse Beck. Părăsit în parcare de la Kloten, aeroportul din Zürich, după cum știi. Are o rezervare la clasa întâi pentru zborul SR 808 din Zürich la Londra. Am împânzit Kloten-ul cu oamenii mei. Urează-mi noroc...

— Noroc...

Urmează să ai nevoie, gândi el în timp ce puse receptorul în furcă. Îi spuse lui Nancy cine telefonase – motivul conversației lor. Telefonul sună pentru a doua oară. Newman ridică receptorul, întrebă cine era, și o voce gravă, familiară răspunse:

— M-am gândit să-mi iau la revedere, Newman, începu Foley. Scu-tește-i lui Beck niște timp. A găsit Porsche-ul? Bun. A găsit mașina Volvo pe care am furat-o și am lăsat-o la Belp? Acolo mă aștepta un avion Cessna. Te-am avertizat că numărul cadavrelor urma să crească. Finalul mi-a amintit de epilogul din *Hamlet* – o scenă acoperită de cadavre. A, apropo, se anunță zborul meu pentru New York. Sunt la Paris, aeroportul Orly. Ne mai vedem...

Se întrerupse legătura, iar Newman lăsa încet receptorul în furcă. Se uită la Nancy, care îi întoarse, sfidătoare, privirea, apoi îl întrebă cine sunase. El clătină din cap.

— Dacă aș fi în locul tău, m-aș asigura că prind zborul de mâine de la ora trei, de la Belp la Gatwick. Beck nu e prost, dar cred că va mai aștepta douăzeci și patru de ore. Acum mă duc să-l întâlnesc...

— Mă acuzi, Bob? Îi vei spune?

— Nici nu te condamn, nici nu îți trec cu vederea. Nu m-am hotărât. Nu, nu-i voi spune lui Beck. Mi-am mutat gândurile în altă parte. Adio, Nancy.

— René Lachenal s-a împușcat. A sprijinit țeava puștii în cerul gurii și a apăsât pe trăgaci. Ți-a lăsat această notă, Bob, spuse Beck, dându-i un plic sigilat. Pe un alt scaun, ședea Tweed, ștergându-și ochelarii.

— O, nu, Dumnezeu! Newman se prăbuși pe un scaun alăturat și deschise plicul. Scrisoarea era scrisă de mână, concisă, după cum te-ai fi așteptat din partea unui om care scrisese atâtea rapoarte mili-tare. René mi-a plăcut cu adevărat, spuse Newman și citi.

Dragul meu Robert, aș dori să afli că nu știam absolut nimic despre ceea ce făceau ei acolo, la Clinica Berna. Ordinele primite – verbal – de mine erau în sensul creării impresiei că locul era sub protecție militară, de a efectua frecvente manevre militare în vecinătate. În noaptea aceea în care a murit nefericita doamnă Laird, am văzut, prin binoclu, siluete mișcându-se pe teritoriul Clinicii, dar nu puteam fi sigur dacă purtau uniforme militare sau nu. S-a comis o teribilă eroare de apreciere, pentru care mă socotesc în întregime responsabil. Adieu, prietene.

Newman îi trecu scrisoarea lui Beck. Se întoarse spre Tweed, care acum avea ochelarii la ochi și se uita trist la el.

— Cum a mers cu doamna doctor Kennedy? se interesă Tweed.

— Rău, dar acest lucru era inevitabil, nu-i așa? În definitiv, am

Înșelat-o. A fost o treabă urâtă...

— Îmi pare rău, replică Tweed, sincer. Dar aveam nevoie de ajutorul cuiva totalmente străin de organizația noastră. Îți mulțumim pentru tot ceea ce ai făcut. Se opri. Dacă vreodată observi ceva despre care crezi că ar trebui să știu și eu...

— Voi privi în cealaltă parte.

— Dacă aș fi în situația ta, aș proceda la fel, recunosc Tweed.

Nu avea nici o intenție să-i spună lui Newman că știe ceva despre Blanche – nu ții toate ouăle în același coș.

— Am descins în forță la Clinica Berna, continuă Beck. Am găsit gazul neatins. Va fi distrus. Iar Leupin, spuse el, privind afară, pe fereastră, a raportat că a văzut o fată aruncând grenada aceea. Toți răniții își revin – grenada era deteriorată, trebuie să fi stat multă vreme uitată pe undeva. N-o să încercăm să dăm de urma fetei – avem destule altele pe cap, inclusiv cercetarea fabricii lui Grange, de la Horgen.

— Eu am totuși câteva întrebări la care nu am găsit răspuns, remarcă Newman. Am o fotografie făcută duminică, vorbind cu Bruno Kobler în fața la Taubenhalde, lucru care m-a îngrijorat teribil. De asemenea, cine era omul vostru de legătură din Clinică? Apoi, sunt curios în privința identității celui care i-a ucis pe Nagy, Mason și Seidler și care a încercat să-l omoare și pe Willy Schaub, brancardierul.

Beck zâmbi.

— Kobler m-a sunat, ca să mă vadă, dar i-am spus că îl voi întâlni în afara clădirii – o jignire calculată. A încercat să exercite presiuni asupra mea – să opresc cercetările, așa că i-am spus să o ia din loc, altfel l-aș fi arestat pentru tentativă de intimidare a unui polițist. Legăturile mele de la Clinică? Doctorul Waldo Novak, firește! El era înfricoșat de faptul că aș găsi o cale să-l expulzez. Presupunerea mea în privința lui Nagy și a lui Mason este că au fost uciși de Kobler sau de gorilele sale. În privința lui Seidler și a lui Schaub, putem fi siguri. Una din armele furate zăcea lângă cadavrul lui Kobler, în fața clinicii. Specialiștii în balistică tocmai au confirmat că el l-a ucis pe Seidler și a încercat să-l omoare pe Schaub. Au extras gloanțele din peretele sufrageriei lui Schaub. Satisfăcut, Bob?

— Nu asta e cuvântul pe care l-aș fi ales, dar asta e. Newman se ridică cu greutate. Voi pleca, dacă nu vă supărați. Am nevoie de o lungă plimbare, să-mi limpezesc gândurile...

Găsiseră cealaltă armă furată în vârful mobilei, de unde trăgătorul îi omorâse, în treizeci de secunde, pe cei trei oameni, menționase Beck mai devreme în cursul conversației. Iar specialiștii în balistică confirmaseră că era aceeași armă care îi eliminase pe cei doi bărbați în gara Le Pont.

Era aproape întuneric când Newman străbătu arcadele, singurul semn de viață fiind un tramvai huruind prin zăpada mocirloasă. Ți-ar trebui ani să explorezi fiecare arcadă și alee, gândi el. Într-adevăr, îi plăcea Berna. Avea o calitate unică, pe care n-o întâlnise niciodată la vreun alt oraș, în decursul călătoriilor sale prin toată lumea.

Mai avea o singură treabă de făcut. Cineva trebuia să-i spună lui Blanche că tatăl ei vitreg era mort. Nu avea nici o idee în privința reacției

ei – dar acest lucru trebuia făcut. Urmele pașilor săi se suprapuneau altor urme de zăpadă topită aduse pe sub arcadă de pașii altor trecători. Se opri în fața ușii cu butonul de sonerie și un nume lângă el. *B. Signer*. Apăsă pe buton și își luă inima în dinți.

— Cine e? rosti vocea ei prin interfon.

— Bob. Blanche, am un singur bilet – dus – la un zbor pentru Londra...

— Înțeleg...

— Mă gândeam că ți-ar plăcea să te uiți la mine cum îl rup într-o mie de fărâme...
